

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalpden SABIKALI

PAROLA YAYINLARI

Kendi yolunda yürüyüp giden güçlü kadınlara ve
içlerinden benim için en değerlisi olan *Yasemin Şahin*'e
kucak dolusu sevgilerimle...

Yaz dostum güzel sevmeyene adam denir mi
Yaz dostum selam almayana yiğit denir mi
Yaz dostum altı üstü beş metrelik bez için
Yaz dostum boşa geçmiş ömre yaşam denir mi

(Barış Manço - Sarı Çizmeli Mehmet Ağa)

GİRİŞ

Güneş tüm ışıltısıyla şehrin üzerinde parlıyordu. Baharın gelişiyle ağaçlar yeşermiş, şehir kuş cıvıltılarıyla şenlenmişti. Ilık bir bahar gününe gözlerini açan genç kadın yatağında sakince gerindi. Saçları yastığın üzerinde kıvrılmıştı. Ellerini yatağın yan tarafında dolaştırdı. Aradığı sıcaklığı bulamayınca suratını asarak sol tarafına döndü. Yatakta yavaşça doğrulurken çıplaklığını örtmek için üzerindeki çarşafı göğüslerine kadar çekti.

Kapı aralığından gözüken koridora doğru “Sevgilim?” diye seslendi. Boğuk sesi havada asılı kaldı. Üzerindeki çarşafa aldırmadan yataktan kalkıp yeni evinin odalarında dolaştı.

Mutfığa doğru giderken endişelenmeye başlamıştı. Çattığı ince kaşları mutfak masasındaki notu görünce eski haline döndü. Kocaman bir gülümseme ile âşık olduğu adamın bıraktığı notu eline aldı. Aşk dolu gözleri nottaki harfleri tek tek okşadı.

“Geri geleceğim...”

Genç kadın kendi kendine “Ben de seni bekleyeceğim *bir tanem...*” diye fısıldadı. Muhtemelen sevgilisi bu sabah da ona sevdiği kurabiyelerden almaya gitmişti. Hastaneye gitmeden önce ihtiyacı olan şey kocasının sıcak kolları ve çikolatalı kurabiyelerdi

*“Ve evet teknik olarak bu bir cinayet.
Neyse ki, en iyi aşk hikâyelerinin bazıları
cinayetle başlar. İşte bu da tam anlamıyla o.
Bir aşk hikâyesi.”*
(Deadpool)

Bölüm 1

01 Ocak 2016/ İstanbul

Karman çorman binaların arasında yükselen gökdelenler, yerli yersiz çalan korna sesleri, gri bir gökyüzü ve insanlar... İlikleri donduran soğuğun ortasında yılın ilk günü yine suçluların peşinde koşturmakla geçiyordu ve İstanbul kayda değer bir manzara sayılmazdı. Güne renk katan tek şey, ince kar tabakasının üzerinde parlayan kandı. Cinayetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Her zamanki gibi...

“Şerefsizlerin kar, yağmur, çamur dinlemeden çatır çutur cinayet işlemelerine sinir oluyorum!”

Şebnem, Atakan'ın öfkeli mırıltılarını duyuyor lakin ona dönüp bakamayacak kadar üşüyordu. En azından ağzını açıp bir iki kelime söylemek istedi fakat tek yapabildiği sadece sigara dumanı gibi buhar çıkarabilmektir. Sıcak nefesini dolgun dudaklarını kapatarak kendisine sakladı.

Olay yeri bu sefer inşaat halindeki boş bir binaydı. Beton yapının önünde biriken polisler ulaştıklarında Şebnem

adamların yanına çömelip cebinden çıkardığı eldiveni taktı ve cesedin üzerindeki beyaz örtüyü açtı.

Cesedin bembeyaz suratına rağmen parlayan kahverengi gözleri sanki hâlâ tepesinde bir katil varmışçasına dehşetle açılmıştı. Uzun, sarı saçları dağınık bir örtü gibi yere serilmişti. Dudağından ince bir kan sızmış, soğukta donmuştu. Kızın bedeni de neredeyse kütleye dönmek üzereydi.

İnceleme ekibinden birisi hemen ilk bulguları sıralamaya başladı.

“İntihar süsü verilmeye çalışılmış.”

Şebnem, kızın omzundaki kanın bir kurşun yarısından kaynaklandığını ilk bakışta anlamıştı. Kızın omzunu delip geçen kurşun asfalt zeminde belirgin bir iz bırakmıştı. Suratındaki darp izi, omuzdaki kurşun, sırt üstü düşürülmüş bir kadın. Tüm bunlar cesedin elinden geldiğince mücadele ettiğini gösteriyordu. Ölmek için her şeyini yapmış bir genç kızın suratına bakmaya daha fazla tahammül edemeyen Şebnem, örtüyü tekrar kızın üzerine kapattı. Kızın yüzü kapanmış olsa bile beynine kazınmış simanın üstüne bir örtü çekemeyeceğini adı gibi biliyordu.

Olay yeri ekibinden ona bilgi veren çocuğa “Silahla vurduktan sonra mı?” diye takıldı. “Karşımızda bir amatör mü var?” Katil yakınlarda bir yerlerdeyse aklını başına toplamalıydı. Silahla vurduktan sonra süslü oyunların ne önemi kalırdı ki?

“Muhtemelen kız düştüğünde ölmemiş olsa gerek. Vücudunun belli yerlerinde kırıklar söz konusu ancak sonrasında vurulmuş olduğu bariz.”

Atakan içini çekip “İçimden bir ses kurşunun veya mermi kovanının da olmadığını söylüyor...” diye mırıldandı.

İnceleme ekibi surat astıklarında genç adam cevabını almış oldu. Yüzünü buruşturarak çömeldiği yerden kalkan Şebnem “Ne tür bir, ‘Karda yürürüm iz bırakmam,’ stratejisi bu?”

diye sordu kendi kendine. Siyah saçlarını arkasına atıp sıcak nefesini dumanlar çıkararak üfledi.

Genç adam bu sefer de “Etrafı incelediniz mi?” diye sordu. Hava öylesine soğuktu ki Atakan’ın sorduğu her soru ağzından küfürmüş gibi çıkıyordu. Hele de böyle yılın ilk günleri ortaya çıkan faili meçhul cinayetler onu solundan kalkmışa çeviriyordu. Çoğu zaman neşeli olduğundan tersi hiç çekilmiyordu.

“Bir ekip arkadaki ormana gitti, öteki grup binanın içinde.”

Şişme montunun fermuarını ağzına kadar çeken Şebnem “Ben binaya giriyorum,” dedi. Atakan’ın da nereden başlayacağı böylece belli olmuştu. Şebnem’in adımları Atakan’ın gölgeleriyle doluydu.

“Ben de seninle geliyorum!”

Birlikte binaya girdiklerinde yukarıdan inen polislerle karşılaştılar.

“Yukarısı temiz amirim!”

Atakan parmaklarını örtmeyen yarım eldivenlerini geçirdiği elinde bir telsiz tutuyordu. Telsizin ucuyla başını kaşıyıp çenesiyle aşağıyı gösterdi. “Oraya baktınız mı?”

“Aşağısı, garaj girişi olması gereken kapıdan su almış durumda. Hem karanlık hem de su nedeniyle yeterince inceleyemedik ama boş olduğunu düşünüyoruz.”

Kaşlarını çatarak burnunu çekti. Karşısındaki genç polise işini doğru yapmasını söyleyemeyecek kadar üşüyordu. Yine küfürmüş gibi bir soru sordu.

“Dışarıda yatan cesedi gördünüz değil mi?”

Polisler başlarını sallayınca öfkeli bir sesle devam etti. “O halde bu tür durumlarda düşünmenin ve tahmin yürüterek hareket etmenin yersiz olduğunu bilmeniz gerekiyor. Yanlış mıyım?”

Cevap veremeyen genç polisleri arkasında bırakarak aşağıya indi. Merdivenin son iki basamağında ayakları suya girmişti. Karanlıkta ilerlerken cebindeki telefonu çıkarıp flaşını açtı. Arabada el feneri vardı ama suya düşerse çalışmazdı. En azından külüstür telefonu havada, karada, denizde bile düşmeye alışmıştı. Arkasında su sesi duyunca yüzünü çevirdi. Gelen kişi elbette Şebnem'den başkası değildi.

"Neden beni hiç şaşırtmıyorsun güzelim?" diyerek önüne döndü. İlerlerken bir yandan da takılmamak için yavaş adımlar atıyordu. Şebnem de kendi flaşını açınca etraf biraz daha aydınlandı.

"Tek başına keyfini sürmene izin veremem."

Buz gibi suyun içinde buz gibi havada her zamanki gibi bir kadın cesedinin katilini ararlarken atışmalarından ödün vermemekte ısrarcıydı.

İki küçük ardiye tarzı odayı tarayan Atakan "Yılın ilk günü yaptığımız şeye bak be!" diyerek hayıflandı. Soğuk su vücuduna iğne gibi batıyordu. Atakan belki binlerce iğne aynı anda bedenine batsa bu kadar canının yanmayacağını düşündü.

"Sanki evde olsan şöminenin önünde sevgilinle şarap içiyor olacaktın!"

Kısık sesle gülen Atakan, "O işi Savaş ve Bihter'e bırakıyorum!" cevabını verdi. Onları düşünmek ve ertesi gün onlara takılıp neşeleneceğini bilmek bile içini ısıtmaya yeterdi.

Şebnem kaşlarını çatarak kızgın bir sesle "Çift oldukları için böyle günlerde izinli olmalarına kıl oluyorum!" dedi. "Üstelik resmen evli bile değiller."

Fırsatı kaçırmayan genç adam hemen lafı yapıştırdı. "Biz de çift olalım Şebnem, istediğin tatil olsun!"

Şebnem tatlı bir sesle “Böyle ortamlarda çenen düşüyor ya hani...” diyerek ortaya ucu açık bir soru attı. Atakan’ın yemi yutması çok sürmedi.

“Evet?”

“İşte o zaman ağzını kurşunla doldurmak istiyorum!”

Atakan boşlukta defalarca yankılanan kahkahası durulunca karşılık verdi.

“Eğer karşımda sen varsan o kurşunları tek tek yutarım!”

Ellerindeki flaşlarla garajın derinliklerine doğru ilerlerken bir ses duydular. Suyu düşen sert bir cisim artık kalçalarına kadar gelen suyu dalgalandırdı.

Şebnem alışkın olduğu bir hareketle hemen koltuk altındaki silahı çıkarıp emniyetini açtı. Atakan da telefonu ağzıyla tutup kalçasındaki silahı çıkarmak için elini suya soktu. Silahların çıkardığı metalik sesler ufak su dalgalarında boğuldu. Atakan güçlü bir sesle “Polis! Teslim ol!” diye gürledi.

Ses gelmeyince ikisi de birer kolunun arkasına saklandı. Bir elinde telefon öteki elinde silahla kolunun arkasından kısacık bir saniye için çıkan Atakan silahını ateşledi. Herhangi bir hareket olmayınca Şebnem de genç adamın yanına geldi.

“Telsizin nerde? Anons geç hemen!”

Atakan kolunun altına sıkıştırdığı telsizi alıp kısık sesle hızlı bir anons geçtikten sonra tekrardan bağırdı.

“Teslim ol!”

“Biri olduğundan emin değiliz,” diyen Şebnem’in cümlesini karanlıkta yankılanan bir başka silah sesi böldü.

Atakan flaşı kendi yüzüne tutup kaşlarını kaldırdı ve “Artık eminiz!” dedi. Ardından “Hemen teslim ol!” diye bağırdı.

Şebnem beş altı adım ötesindeki kolonu genç adama gösterip “Koru beni!” diye fısıldadı.

“Hayır, yanımdan ayrılmıyorsun!”

Kolunu tutan ele bakıp kaşlarını çatan genç kadın tekrardan “Sadece, koru beni!” diye fısıldadı. Atakan’dan kurtulup durduğu kolonun arkasından çıktı. Bir el ateş açıp öteki kolonun arkasına geçti. Karşılık olarak iki el silah sesi geldi.

Gereksiz bir kovalamaca, boşa harcanan mermiler ve buz gibi soğukta kışa kadar donmaktan son anda kurtularak bitirdikleri çatışmadan, ellerinde yaralı bir katil ile olay yerinden ayrılmışlardı. Polis eşliğinde ambulansla hastaneye gönderilen katili sorgulama işi doktordan çıkacak rapora kalmıştı. Bir de katilin dilinden anlayan birine ihtiyaç vardı!

Arabaya bindiklerinde genç kadın hem ıslak hem üşümüş hem de yorulmuş olmaktan ötürü en öfkeli sesiyle ağzına geleni saydı.

“Kendi ülkem yetmedi bir de elin ecnebiyle uğraşıyorum. Öldürecekseñ ülkende öldür orospu çocuğu! Ne halt yemeye uğraştırıyorsun?”

Kontağı çalıştıran Atakan hemen klimaları açtı. Gaza basmadan önce istemsizce arkasını dönüp ormana doğru baktı. “Yine tatil aşkı gibime geliyor...” diye mırıldanırken sık ağaçların arasında bir siluet görme arzusuyla dikkatle ormanı inceliyordu.

“Nereye bakıyorsun?”

Önüne dönen Atakan üzerindeki izleniyormuş hissini silkenip kovalamaya çalıştı. “Hiç,” diye cevap verdi ve titrek elleriyle aracı sürmeye başladı.

Şebnem ısrarla “İyi misin sen?” diye sordu. Atakan ne zaman direksiyon başına geçse böyle tuhaf davranıyordu.

Ana yola çıkmadıkları halde sık sık yan aynalardan arkasını kontrol eden genç adam “İyiyim,” diye cevap verdi.

Ellerini sıcak hava üfleyen klimanın önünden çekip biraz ovuşturduktan sonra yine aynı yere tutan Şebnem “Ülkenin

bacasız sanayisi ocağımıza incir ağacı dikti resmen,” diyerek öfkeyle mırıldanmaya devam etti.

Merkeze geçtiklerinde üzerleri biraz olsun kurumuştı.

“Adam kolundaki kurşun halledildikten sonra buraya getirilecek. Yarına kadar bir tercüman da buluruz. Şimdilik dağılalım.”

Ellerini peteğe yaslayan Şebnem donmak üzereydi. Bu yüzden “Önce biraz ısınmak istiyorum. Allah rızası için!” dedi ve ellerini petekten çekti. Bu sefer de kışını yasladı. İşte Atakan böyle durumlarda olur olmadık şeyler istiyordu. Mesela petek olmak gibi!

İçindeki arzusun zamansız yükselişine sinir olan genç adam, “Annen gibi konuşmak istemem ama üzerindeki yüzünden hasta olacaksın,” dedi.

Şebnem üşüyen bedeni, buz gibi olmuş elleri ve kızaran burnu ile bunu umursamıyordu. Bu yüzden kırdığı potu da geç fark etti.

“Annem çok konuşmadığı için sıkıntı yok!”

Atakan da bu ayrıntıyla tek kaşını kaldırdı ama kızın kabuğuna geri çekilmesine fırsat vermeden konuyu değiştirdi. Nasıl olsa Şebnem son zamanlarda bol bol pot kırıyordu. Diğer ekip arkadaşı Savaş, Bihter’in dibinden ayrılmadığı için ekip ikişerli gruplar halinde çalışıyordu. Şebnem ile takım olduğundan onu daha yakından inceleyebiliyor, söylediği sözlerden hangisinin pot hangisinin sıradan cümle olduğunu da çözebiliyordu. Bu yüzden her açığında kızın üzerine gidip onu kendisinden uzaklaştırmak gibi bir hataya düşmüyordu. Rahat davranıp istediği sorudan çözmeye başladığı bir sınavdı Şebnem ve Atakan, bu kâğıda bildiği ne varsa yazacaktı. Çünkü onu istiyordu!

“Sözünü dinlemiyorsan kadın niye boş yere konuşsun!” diye cevap verdiğinde genç kadın, ‘Püf!’ sesi çıkararak memnuniyetsizliğini açık bir şekilde dile getirdi.

“Dizlerin titriyor Atakan, çok konuşma da yanıma gel!”

Tüm serseriliğiyle sırtıp ellerini birbirine sürterek “İşte buna asla hayır demem!” dedi.

Şebnem yarım bir gülüşle “Piçlik yapma!” diyerek yana kaydı.

Atakan, kızın yanındaki yerini alırken “Karşımda böyle dururken kendimi tutamıyorum,” diyerek kızı kışkırttı. İstediyini de elde etti.

“Nerede durmam gerekiyor çeneni kapatman için?”

Atakan’ın yüzündeki sırıtış genişledi. Yine tek kaşını kaldırıp kıza bakarak “Bu soruyu kendin cevaplayabilirsin bebeğim,” diye fısıldadı. Şebnem üzerine eğilen adama bir yumruk çakmak istiyordu ama ellerini petekten çekemiyordu. Bu yüzden parmak uçlarında yükselip alnını adamın alnına geçirdi.

“Ah, kızım ya! Şu yırtıcılığın beni öldürecek!” diyerek alnını ovuşturan Atakan kızın yanından uzaklaştı.

Şebnem kendi alnındaki acıyı umursamadan “İşe yarıyor mu ona bakacaksın,” diye cevap verdi.

Birkaç aydır Atakan’daki değişimin farkındaydı. Onun arkasından düşünceli düşünceli bakarken bu konuyla ilgili ne yapabileceğini düşündü. Durduk yerde kimsenin kalbini kırmak istemezdi. Ama hayatında aşka da yer yoktu. Hele de Atakan gibi çapkın bir aşığa hiç yer yoktu!

Eve ulaştığında üzerindeki nemli kıyafetlerden kurtulmak için kendisini hemen duşa atıp sıcak suyun altına girdi. Uzun siyah saçlarına şampuan sürüp sıcak suyun tadını çıkarmaya başladı. Buruş buruş olunca duştan çıkıp odasına geçti. Annesi salonda televizyon izliyor, kız kardeşi Şeyma da

odasında ders çalışıyordu. Herkes kendi dünyasında kendi hayatını yaşadığı için en azından kafası rahattı. Saçlarını kurularken aynadaki yansımalarını izledi. Beyaz teni duştan sonra biraz kızarmış, onu daha canlı göstermişti. Şebnem'in canlı ya da cansız görünmek pek umurunda değildi. Aynalarla da arası yoktu. Bu yüzden işini kısa tuttu. Sıcak yatağına girdiği gibi deliksiz bir uyku çekmek için gözlerini sımsıkı kapattı. Günün bütün ayrıntıları göz kapaklarının arkasındaki karanlık dünyayı aydınlatıp ona özet geçtiğinde kâbuslu bir uykunun onu beklediğinden emin oldu.

Sarışın ceset, buza dönmüş kar kütleleri, kan, katilin kolundaki kurşun yarası, Yunanca bağırış çağırışlar, ıslak kıyafetler...

Sol tarafına dönüp beynini durdurmaya çalıştı. Çarklı bir sistem gibi çalışan beyni bütün ayrıntıları önüne sunarken ilaç almaktan başka çaresi olmadığına karar verip yatağından kalktı. Başucundaki suyun hemen yanında duran ilacı alıp üzerine suyu içti. Başını tekrardan yastığa koyduğunda o naif yumuşaklığın kendisini alıp götürmesine izin verdi.

"İşte böyle..." diye mırıldanıp gülümsedi. Huzurlu bir uykudan daha lüks şey ne olabilirdi ki?

*Tam ortasındayım yağmurun
Karın soğuşun ortasındayım
(MFÖ – Tam Ortasındayım)*

Bölüm 2

Sıcak yatağında gözlerini aralayıp burnunu gıdıklayan saçlarını yüzünden çekti. Kahverengi gözleri açılmak için yine çalar saati bekleyememişti. Zaruri uykusu buraya kadardı ya da uyumak için içtiği ilaçlar etkisini kaybediyordu. Çiçekli yastık kılıfının üzerine dağılmış olan siyah saçlarını başucundaki komodinden bir toka alıp topladı. Şebnem için günün en donuk, yüzeysel ve boş saatleri henüz gün doğmadan önceki ayaz anlarıydı. Sıradan bir sesin bile gürültü olabileceği bu sessiz anlardan nefret ederdi. Ona kalabalıklar, gürültüler ve karmaşalar lazımdı. Hele de yeni yılın ertesi günlerini hiç sevmezdi. Önceki güne nazaran fazlasıyla melankolik geçen yılın ikinci günleri ortanca çocuk gibiydi ona göre. Kız kardeşini ve annesini uyandırmamaya özen göstererek çay suyunu koyup hazırlanmaya başladı. Kahvaltıya pek düşkün değildi, aslında hiçbir öğüne özellikle önem vermezdi. Koşturmaktan kas yapmış olmasa kemikleri sayılabilirdi. Standardın üzerinde boyu, zariflikten uzak ince bedeni ve bir heykeltıraşın elinden çıkma gibi duran kemikli bir yüzü vardı. Siyah saçları dağınıkken pelerin gibi etrafını sarıp dış dünyayla arasında bir paravan olurdu. Kahverengi gözleriyse her zaman durgun bir suyu andırırdı. Sakin ve uzak.

Siyah kotunu, bordo kazağını giyip kalçalarına kadar gelen saçlarını ördü. Rozetini, silahını ve cüzdanını çıkarken unutmamak için girişteki portmantoya bıraktı. Mutfağa geçerken sıcak suyun fokurdadığını duydu. Peşinden yere sürtünen terlik seslerini işitince annesinin uyandığını anladı.

Arkasını dönüp gri yün bir sabahlıkla mutfağın girişinde dikilen annesini inceledi. "Bugün de mi çalışıyorsun?" diye soran kadına yalnızca başını sallayarak cevap verdi. Polisin gecesi gündüzü, tatili, bayramı olmazdı.

Kadının kırılgan bir sesle "Belki birlikte zaman geçiririz diye düşünmüştüm..." demesi üzerine dudaklarını gerdi. Annesinin *birlikte zaman geçirmekten* kastının babası olduğunu biliyordu. Bu yüzden hiçbir şey yansıtmayan düz bir yüz ifadesi ile cevap verdi.

"Ben tek başıma gideceğim."

Kadın o sabah ısrarcı olmaya karar vermiş gibi "Bari bu sefer birlikte gitseydik," diye belirtti.

Ağzının içinden "Sonra..." dedi. "Belki başka sefere."

Şebnem çayı demleyip altını kısıktan sonra zaten üzerine pek düşmediği kahvaltısını yapmadan evden ayrıldı. Mecidiyeköy'deki evlerinden çıktığında onu karşılayan soğuk havayı istemeyerek de olsa soluyup kendisine uyanma payı bırakarak tekrar dışarıya verdi. Karlar kaldırım kenarlarında birikip buzlaşmış, eriyenler de sokağa önceki gece yağmur yağmış gibi ıslak bir hava katmıştı.

Evin yakınlarındaki otobüs durağından şubeye giden bir araca atladı. Şoförlerin çoğu onu tanırdı. Onu yakın kesimden tanımayan yoktu zaten, çünkü belinde rozeti, koltuk altında silahı ile dolaşır bas bas '*ben polisim*' diyen enstrümanlarını insanlardan saklamazdı.

"Günaydın, komiserim!" diyen şoförün selamına "Hayırlı işler!" karşılığını verdi. Yalnızca sekizde mesaisi başlayacak olan çalışanların ve evi okuluna uzak öğrencilerin olduğu oto-

büs zombi filmlerini aratmıyordu. Kimi başını cama yaslamış, gözleri yarıya kadar kapalı uyurgezer bir pozisyonda sızan insanlar, kimi ise göğsüne kadar inmiş kafalarıyla telefonuna dalmış veletlere bakıp içini çekti. Sanki hepsi az sonra kalkıp ağızlarından kanlar fışkırtarak üzerine geleceklerdi. Cebindeki telefon titreşince hayal dünyasına bir ara verip üzerinde hâlâ tuşları olan telefonunu çıkardı ve gelen mesajı açtı.

'Alemdar Usta zeytinliden yolladı!'

Atakan'dan gelen mesaj üzerine karnı guruldayınca *'On dakikaya ordayım, benimkine dokunursan seni gebertirim!'* yazıp gönderdi. Normalde genç adamdan gelen mesajlara cevap vermezdi. Zaten iletişim gerektiren mesajlar da olmazdı. *Adli tıp raporu, parmak izi sonuçları, yüz tarama yapılsın, doku örnekleri alınsın* gibi yalnızca konu başlığı ve emir kipiyle dolu cümlelerin olduğu mesajlardı genç adamın yolladıkları.

Merkeze girdiğinde hâlâ resmi iznini kullanamayan birkaç arkadaşının asık suratına bakıp kısa bir selam verdi. Kendi bürosuna geldiğinde Atakan'ı her zamanki gibi büyük toplantı masasında oturmuş birkaç açma ve çaydan oluşan kahvaltısını ederken buldu.

"Günaydın," diyerek hemen adamın yanındaki sandalyeye çöken Şebnem teklif beklemeksizin zeytinli açmaları önüne çekti. Çay almayı unuttuğu için başını kaldırıp masasına geçmekte olan Başat'a "Bana bir çay verir misin Başat?" diye seslendi. Genç adam yılbaşı tatilinde bol bol uyumuş olmalıydı, yüzüne gözüne renk gelmişti. Cinayet Masası'nın bilgi işlem kontrolü Başat'ta olduğu için en çok mesai yapanlardan biri sayılırdı. Bu yüzden Başat'ın dinlenmiş hali ile dinlenmemiş hali arasındaki fark hayli fazlaydı. Çay makinesinden koyu bir çay doldurup getiren Başat, "Afiyet olsun gençler," diyerek gülümsedi.

Başat'ın mutlu yüzüne bakıp elindeki telefonu masaya bırakan Atakan, "Şu yüz, şu mutluluk... Yılbaşı tatili bu demek

işte!” dedi. İçini çekerek birkaç saatlik uykuyla ayakta duran bedenine biraz daha kafein yüklemesi yapmak için çayını tazelemeye gitti. Elinde sıcak çayla geri döndüğünde Şebnem’le fazla uzun konuştuğunu düşündüğü için Başat’a ters ters bakmaya başladı. Gerek dik bakışları gerek gürültülü bir şekilde boğazını temizlemesiyle rahatsızlığını belirtti. Mesajı alıp yanlarından ayrılan Başat’ın ardından masadaki dosyayı kızın önüne iten Atakan, “Sana iki kötü haberim var,” dedi.

Şekersiz çayının kalanını tek seferde içen Şebnem gözünü bile kırpmadan adamı dinliyordu.

“Birincisi?” diyerek çenesiyle kızın önüne iteklediği dosyayı işaret edip, “Dün yakaladığımız Yunan asıllı katilimiz dün gece hastanede intihar etmiş,” dedi.

Şebnem kaşlarını çatarak dosyayı açtı ve tek sayfalık raporda sadece adamın kimlik bilgilerinin olduğu satırları hızla okudu. “Bu ne demek oluyor şimdi?” diye mırıldanıp öteki kötü haberi vermesi için yeniden Atakan’a döndü.

Dağılmış koyu kahverengi saçlarını eliyle alnının gerisine itekleyen Atakan kızın onu beklediğini görünce “İkincisi, kadının cesedinde kayda değer bir ipucuna rastlanmamış, adli tıp raporu öğlen elimize geçermiş,” diyerek sözlerini bitirdi.

Ellerini masanın üzerine yaslayıp öylece adama bakan Şebnem, “E biz dün ne yaptık o zaman?” diye sordu.

Gri boğazlı kazağının yakasını çekiştirip omuz silken Atakan, “Sonucu sıfır çıkan matematik problemi çözmüş olduk sanırım,” diye cevap verdi.

Kendini sakinleştirmeye çalışıp arkasına yaslanan Şebnem, “Bir dakika, bir dakika... Hemen kestirip atmayalım. Bir kere kız Türk, bu olay bizi doğrudan bağlıyor. İkincisi katil Yunan, bu da otomatikman karasularımıza gözünü dikmiş olan Yunanistan’ı ilgilendiriyor...” diyerek ellerindeki ilk bulguların altını çizdi.

“Hemen kestirip atacağımızı kim söyledi ki zaten? Yalnızca katılımiz öldü ve elimizdeki kaynaklar boş çıktı demek istedim.”

“Kancalı’ya söyleriz, karşı taraftan gerekli mercilere dilekçe yollatıp adamın GBT’sini istetiriz.”

Atakan başını sallayıp, “Ben de Başat’ın masasına kızın bilgilerinin olduğu bir dosya bıraktım. Bakalım kimmiş bu Dilek Yılmaz?” diyerek boş durmadığını belirtti. “Tatil aşkına benzemiyor pek, özellikle adamın kendisini nasıl zehirlediğini henüz çözememişken net konuşmak anlamsız olur.”

“Nasıl, nasıl?”

Gözlerini yumup oturduğu sandalyede aşağıya doğru kaykılan Atakan bunu söylemeyi unuttuğunu fark etmek için çok geç kalmıştı. “Nasıl intihar ettiğini anlatmamıştım değil mi?”

Neredeyse hurlayarak cevap veren Şebnem, “Uzatma da devam et!” dedi.

“Adam tek bileğinden yatağa kelepçelenmişti, ötekinde serum olduğu için doktor kelepçe taktırmamış. Katilimiz namı diğer Alexei de odası boşken uyanıp serumunun içine karışabilecek, türü belirlenemeyen bir zehir katıp intihar etmiş. Yani tahminimiz o yönde ama ortada delil yok.”

İşaret parmağıyla alnını kaşıyan Şebnem, “İşin rengi fena değişmiş, umarım zehrin bir örneğini laboratuvara yollamışsındır,” dedi.

“Onu hastane halletmiş bile.”

Büroya giren Bihter ve Savaş yüzünden dikkatleri dağılınca konu bir süreliğine kapanmış oldu.

“Günaydın abi!”

Savaş cevap vermeyince uğraşmak için Bihter’e dönen Atakan, onun göreve dönmesinden ötürü en mutlu olan kişiydi. Yazın Kancalı tarafından sahadan uzaklaştırılan genç

kadını en çok Atakan özlemişti. Bihter geri dönünce uğraşacak bir değil iki arkadaşı olmuştu. Hele de bunlar çift olunca tadından yenmiyordu.

“Yine ne yaptın lan adama?”

Şebnem kıkırdayarak ağzının içinden, “Kırmızı gecelikle yılbaşına girince böyle oluyor sanırım...” diye mırıldandı. Ağız dolusu kahkaha atan Atakan, “Bebeğim benimle dura dura ne hale geldin,” diyerek ona takıldı. Bu sözler üzerine kaşları çatılan Şebnem’e bakan Bihter, “Yılbaşına görev başında girince de bir şey değişmiyormuş, ha Şebnem? Doğru muyum?” diye sordu.

Savaş homurdanarak çay almaya gidince Atakan kıza dönüp “Yine ne yaptın söyle hadi...” diyerek Bihter’i sıkıştırdı.

Önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi bir tavır takınıp sarı saçlarını sırtına atan Bihter, “Hiç, her zamanki şeyler...” diyerek konuyu geçiştirdi. Savaş tekrardan yanlarına gelince “Biz yokken neler yaptınız?” diye sordu.

Kocaman sırtıp “Bir ölü bir yaralı ile açılış yaptık şimdi iki ölüyle yola devam ediyoruz,” diyerek kocaman yılbaşı gününü özetledi Atakan.

Şebnem’in önündeki dosyaya uzanıp katilin kimlik bilgilerini inceleyen Bihter, burun kıvrıp, “Katil yok, delil yok, bir bok yok!” diye tısladı.

Atakan da “Buz gibi havada koşuşturup ıslandığımızla kaldık...” diye ekledi.

Şebnem “Sizin dosya da pek parlak değil diye duydum,” diyerek konuyu değiştirdi.

Bu sefer araya giren Savaş oldu. “O da ayrı bir mevzu. Adamın ne yaptığını çözemedik ki!”

Başını sallayarak Savaş’a katıldığını gösteren Bihter, “Bugün dosyayla ilgili bütün deliller gelecek. Olay yeri fotoğrafları, raporlar...” diyerek durumu açıkladı. “Tek bildiğimiz

ortak özellikleri olmayan bir grup kadının öldürülmüş olması." Açıklama yaparken hızını alamayıp "Bir Allah'ın kulu da erkek öldürse, şaşıracağım zaten!" diye bağırarak arkasına yaslandı.

"Ne alıp veremediğin var ulan erkeklerle?" diye soran Atakan tek kaşını kaldırıp malzeme arar bakışlarla Savaş ile Bihter'i tepeden tırnağa inceledi.

Öfkeyle solumaya başlayan genç kadın, "Topluca geberip gidin istiyorum!" diye cevap verdi.

Bu sefer taktik değiştiren Atakan Savaş'a dönüp kısık sesle "Abi ne yaptın buna?" diye sordu.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturan Savaş cevap verirken bir yandan da Bihter'i izliyordu. "Evlenme teklifi etme gafletinde bulundum Atakan, oldu mu?"

Sessizlik bir anlığına vızıldadı ardından şubedeki yavaşça artan gürültü ve hareketlilik galip geldi. Boğazını temizleyip tekrardan Şebnem'e dönen Atakan, "Bu iş bizi aşar bebeğim," diye fısıldayıp konuyu kapatmaya çalıştı ama Bihter susacak gibi değildi. Patlamaya hazır bir volkan gibi fokurdayan genç kadın bütün öfkesini kusmaya hazırdı.

"Bir teklif yapıyorsan her türlü cevaba hazır olman gerek diye düşünüyorum."

"Aynı evde yaşıyorsak 'evet' cevabından başka bir yanıt tuhaf olur diye düşündüm!"

"Ben seninle evlenmek için o evde yaşamıyorum, Buse için oradayım."

Savaş masanın üzerinden kadına doğru eğilip Atakan ve Şebnem'i umursamadan "Her gece benim kollarımda uyuyorsun, Buse'nin değil," diye tısladı. Ses tonu Bihter'in üzerindeki öfkeyi alevlendirdi. Aynı şekilde adama doğru eğilip cevap veren genç kadın ondan geri kalmadı.

“İstersen alırım yorganımı yastığımı giderim Buse’nin yanına!”

Konuyu değıştirmesine izin vermeyen Savaş, “Sadece ‘evet’ demen yeterliydi!” dedi.

Sahte olduğu her halinden belli olan bir kahkaha atan genç kadın “Her şeyine ‘evet’ dediğim için bu haldeyiz zaten!” diye haykırdı.

İşaret parmağını kadına doğru sallayan Savaş, “Aylar önce yaşananları ısıtıp ısıtıp önüme sunma!” diye cevap verdi.

“Üzerinde her şeyi yapmakta özgür olduğumu söylemiştin!”

“Bu kadarını kastetmemiştim!”

“Ne kadar olup olmadığını sana soracaksam böyle özgürlüğün içine sıçarım!”

“Senden defalarca kez özür diledim!”

“Yine de seninle evlenmeye hazır değilim!”

Bir Bihter’e bir Savaş’a bakan Atakan ve Şebnem’in tek eksiğı çekirdekti. Nihayet daha fazla kendini tutamayan Atakan’ın müdahalesi olmasa sabaha kadar devam edeceklermiş gibi duruyorlardı.

“Abi bence de siz evlenmeyin! Bu ne böyle? Şiddetli geçimsizlikten sizi evlenmeden boşarlar!”

Susup arkasına yaslanan Bihter sessizliğine gömölüp Savaş’ı öldürücü bakışlarının hedefi haline getirdi. Henüz Savaş’ın *birkaç ay önce yaşananlar* diye nitelendirdiğı olayları unutabilmiş değildi. Amcasının yaptıklarını, dedesinin ölümüyle üzerine kalan bir yığın mirasın ağırlığını, ailesini bir kez daha tanıyıp bir kez daha kaybedecek kadar büyük gerçeklerle yüzleşmiş oluşunu ve elbette bu süreçte Savaş’ın onu yalnız bırakmasını hatta ona neredeyse sırtını dönmesini unutabilmiş değildi. Kendi ayaklarıyla bu adama gelmiş olması her şeye ‘evet’ diyeceğı anlamına gelmiyordu. Savaş, kızı

Buse'yi ona yollayarak bir zeytin dalı uzatmış, Bihter de ona giderek aralarındakileri çözmek için ilk adımı atmıştı. Anne yokluğunu Bihter ile dindirmeye çalışan Buse yüzünden bir arada yaşamaya başladıklarında ipin ucu kopmuştu. Savaş tamamen ona alışmış Bihter'in peşini bırakmaz olmuştu. Genç kadının ise henüz bu yakınlığa alışkın olmaması evlilikten de kaçmasına neden oluyordu. Zaten Savaş'a güvenemiyor oluşu da kaçmak için en büyük dayanağıydı.

Cinayet Masası ekibine yeni katılan Vicdan yüzünde kocaman bir gülümseme ile yanlarına gelip *günaydın* diyene kadar kimseden ses çıkmadı. Sanki biri nefes alsa bombanın yanlış kablosu sökülmüş gibi ortalık güme gidecekti.

Bihter ve Savaş kıllarını kıpırdatmadan birbirlerini süzmeye devam ederken Şebnem şaşkınca onlara bakan Vicdan'a yanındaki sandalyeyi gösterip, "Günaydın!" dedi.

Atakan, Şebnem, Bihter, Savaş ve Semih'ten oluşan birim Semih'in Ahlak Masası'na geçişiyle bir kişi eksilmiş birkaç ay aradan sonra Vicdan Demiryürek'in onlara katılmasıyla tekrardan dengelenmişti. Bir süre önce gelen Vicdan gruba ayak uydurmakta hiç zorlanmamıştı. Neredeyse bordo rengi olan koyu kıvılc saçları, yeşil gözleri ve kalp şeklindeki güzel yüzüyle bir süre şubede şok etkisi yaratıp erkeklerin etrafında pervane olmasına sebep olmuştu ama kısa sürede herkesi silkeleyip kendine getirmiş yalnızca işini yapmak istediğini en güzel şekilde vurgulamıştı. Altı yıl Ahlak Masası'nda çalışmıştı. Olaya çok da yabancı sayılmazdı. Şebnem'in kulağına eğilip fısıldayan genç kadın, "Yine mi aynı muhabbet?" diye sordu.

"Alışsan iyi edersin, imzalar atılana kadar böyle sürecek gibi!"

İkisine birden eğilen Atakan, "İmzanın atılacağından eminsin yani?" diye sordu Şebnem'e.

"Tek temennim desek daha doğru olur. Başlarım yoksa ıstıraplarına!"

Kancalı gelene kadar oradan oraya koşturup ellerine geçenlerle yetinen grup Kancalı Seval gelince toplantı odasına geçti. Şubenin emniyet amiri Seval Atalay'a herkes kısaca Kancalı derdi. Kırklı yaşlarının başında, dinamik ve dominant bir kadındı. Kocasını yıllar önce kaybetmişti. O artık yalnızca mesleğiyle evliydi. Çoluğu çocuğu yoktu. Bütün hayatı Cinayet Masası'ydı.

Elindeki iki dosya ile yanlarına gelen Kancalı başını dosyalardan kaldırmadan "Size iyi yıllar dilemek isterdim ama hepiniz bilirsiniz ki optimist bir insan değilim. Zaten elimdeki dosyalar kapanana kadar size rahat nefes almak yok, bu yüzden yalnızca *sıradan* bir yıl geçerseniz de olur," diyerek konuşmasına başladı. Başını kaldırdığında kısa, bal rengi saçları yüzüne düştü. Ortadan ayırdığı saçlarını düzeltme gereği duymadan devam etti. "Elimde iki dosya var, biri Savaş ve Bihter'in ilgilendiği dosya, şu İzmir Cinayet 'ten bizim üzerimize kalan... O dosyanın bütün ayrıntıları bu sabahki mail ile geldi. Size de attım. Artık lazım olanları olmayanları ayırıp bir yerden başlarsınız. Son kurbanın İstanbul'da öldürülmesi nedeniyle iki taraf da inceleyecek. Eğer siz katili yakalamadan İstanbul'da bir ceset daha bulunursa iş tamamen size kalacak."

Elindeki öteki dosyayı açıp bu sefer Şebnem, Atakan ve Vicdan'a dönen Kancalı, içini çekerek konuşmaya devam etti.

"Size gelince, şu dün gece intihar eden piç kurusu ile ilgili yazışmaları ben halledeceğim. Siz de şu anda elinizde bulunan her türlü imkânı zorlayıp bütün delilleri toparlayın. Bakalım bunun altından ne çıkacak? Basın duruma uyanmadan halledin. Olayı daha biz çözememişken onların salak saçma manşet kavgalarını çekemem!"

Bir müddet daha suratını izleyen gruba dosyalardan başını kaldırıp ters ters bakan Kancalı, "Anlaşılmayan bir şey mi var?" diye sordu. Hepsi aynı anda başını sağa sola salladı.

yınca kaşlarını çatıp sağ ayağını yere vura vura "O halde ne duruyorsunuz?" diye sordu bu sefer. Hepsi ayaklanınca sabır çekip işinin başına döndü.

Koyu kızıl saçlarını atkuyruğu ile toplayan Vicdan, "Şu Kancalı... Cidden ters kadın ama neden ona Kancalı dediklerini anlayabilmiş değilim," dedi. Koyu yeşil, bisiklet yaka kazağının üzerine koltuk altından geçirmeli silah kılıfını takmıştı. Bileğindeki ince gümüş bileklik ve parmağındaki eski bir yüzük ile fazlasıyla zarif ve alımlıydı.

Atakan bir 'ah' çekip, "Kanca takışını görmediğin içindir..." diye söylendi. Kalp atışlarını hızlandıran Şebnem olmasa kesinlikle Vicdan ile ilgilenebilirdi. Sağ yanında yürüyen Şebnem'e dönüp bir de onu inceledi. Beyaz, kemikli ve makyajsız bir surat, dik başlılığının sembolü bir burun, düz bordo bir kazak ve siyah pantolon. Vicdan'ın kadınsılığının yanında Şebnem'in sıradanlığı bir sıfır öne geçiyordu. 'Çünkü o Şebnem! Benim gönlüm de piçin teki!' diye düşünen Atakan kaşlarını çatıp Vicdan'ın söylediklerine odaklandı.

"Kimlere kanca takar peki?"

Şebnem araya girip "Dur, dur bunu ben sayayım," diyerek Atakan'ın konuşmasına engel oldu.

"Bir numara açık ara farkla pedofili suçuyla hüküm giyenler, bunlar bil ki ertesi gün beyaz kefenle çıkacaklar demektir. Eğer torpil morpil ile sıyrılan olursa da bile bile basına onları servis edip halka rezil eden Kancalı oluyor. İki numara da taciz, tecavüz suçuyla bu kapıdan adım atanlar."

"İyi de bunların hiçbiri cinayet değil ki?"

Hepsi kendi masasına geçerken dönüp Vicdan'a bakınca genç kadın bu bakışlardan rahatsız oldu.

"Kancalı için suç fiili yeterli diyorsunuz yani?"

Daha rahatsız edici olan ise hepsinin aynı anda "Herhalde!" demesiydi.

“Üç numara anne, baba veya evlat katilleri. Dört sudan sebeplerle katil olanlar ve aynı sebeple kadın öldürenler. Beş numara işine burnunu sokan yüksek mevkiler, altı numara işini doğru yapmayan polisler ve yedi numara da Bihter!”

Vicdan şaşkınca Bihter’e dönünce onu çatık kaşlarla Şebnem’i izlerken buldu.

Tek kaşını kaldırıp Şebnem’i bakışlarıyla öldürmeye karar veren Bihter, “Sekiz numara da sen mi oluyorsun Şebnem?” diye sordu.

Hayatına Savaş girdikten sonra daha çekilir bir hale gelen Bihter ile uğraşmak itiraf etmesi güç olsa da Şebnem’in bile hoşuna gidiyordu. Bunca zaman Atakan’ı eğlence arayan biri olarak görmüştü ama sebebini şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Bu yüzden kadının sinir olacağını bildiği kendine güvenen bir yüz ifadesi ile “Ben hiçbir zaman yalnızca bir numara olmadım Bihter, bilirsin...” dedi.

Öfkeyle içini çekip masasına kurularak bilgisayarına gelen mailleri kontrol eden Bihter, genç kadına başka malzeme vermedi. Yanındaki masaya oturan Savaş ile birlikte ellerindeki yeni model seri katilin peşine düştü.

Şebnem de onun dikkatini başka yöne verdiğini görünce Vicdan’a dönüp “Bir ara hatırlat da Dansöz’e nasıl kanca takmıştı onu anlatayım,” dedi. Genç kadın sırtarak başını sallayınca Şebnem de işinin başına döndü.

Atakan ikisini birden yanına çağırıp “Gençler iş, güç bekler, hadi!” diye bağırdı. Sonra da “Biz adli tıpa gidelim, Vicdan sen de konsolosluga gidip süreci hızlandıracak bir şey var mı yok mu onu öğren,” diyerek görev dağılımı yaptı.

Şebnem montunu giyip üzerini kontrol ettikten sonra genç adamın peşine düştü. Vicdan da rozetiyle silahını alıp peşlerinden gitti.

Tekrardan soğuk havayla buluştuklarında üçü de yeniden yağmaya başlayan karı izlemek için gökyüzüne baktı. Beyaz

örtü gibi etrafı saran kar usul usul yağmaya devam ederken Vicdan daha fazla seyretmenin anlamsız olduğunu düşünüp yanlarından ayrıldı. Şebnem ise öylece gökyüzüne bakıp içini çekti. Atakan da Şebnem'in gökyüzünü izlerken gerilen boynuna, kıvrılan dudaklarına bakıp gülümsedi. Koyu renk gözleri buluştuğunda kalp atışları yine tekledi. Her zaman olduğu gibi... Genç adam alışmıştı artık bu duruma. 'Seviyorum ulan! Var mı?' diye geçirdi içinden.

*Bunlar güzel günlerimiz. Daha beter olacak her şey
Dünya zaten yalan dolan. Kaderden kaçamaz insan*

(Teoman- Serseri)

Bölüm 3

Güneş sönük ışıklarını bir tiyatro perdesi gibi yeryüzünden çekip şehri karanlığa gömerken sokak lambaları birer birer açılmış, yeni bir hayat başlamıştı. Herkes evine, yurdu-na dağılmış, bugünün işleri yarına bırakılmışken avare gibi ortalıkta dolanan Atakan, eve gitmek için saati münasebetsiz derecede erken buldu. Eve gidip annesinin dizinin dibinde oturamayacak kadar melankolik bir kafadaydı. İçinde baş gösteren duygulara ruh haline göre ayak uydurmaktan yorulduğu zamanlarda kendini dibe batmış gibi hissediyordu. Bu hislerle boğuşurken gidecek tek bir yeri vardı. *Tekinsiz Bar*. Motoru yanında olmadığından iş çıkış saatinin o içinden çıkılmaz trafiğine katlanmamak için önce metrobüse binip İncirli'ye gitti. Sonra yarım saat ayakta geldiği yolun acısını çıkarmak için bir taksi tutup Florya'ya geçti. Taksicinin konuşmak için çırpınmasını görmezden gelip sokak lambalarının ışıkları altında tipi şeklinde yağın karı izledi. Florya sahilinin kıyısındaki lüks mekânın önünde duran taksiciye parasını uzatıp arabadan indi. *Tekinsiz*'in kapısındaki güvenlik onu tanıdığı için ızbandut gibi iki adam kapının önünden jet hızıyla çekildi. Rengârenk ışıkların aydınlattığı hafif loş mekâna adım atınca hiç oyalanmadan bara gitti. Onu orada gören herkes

hemen adamına haberi uçuracaktı. Barmen sormadan “Kafana göre renklendir,” dedi. Bu Atakan’ın dilinde ‘Canıma okumadan uçur beni’ demektir. Ertesi gün mesai olduğundan leş gibi eve dönemez, kendini toparlamak için de ekstra çaba sarf edemezdi. Ya da prensibi buydu. Her prensip uyulmak için edinilmezdi elbette.

Kırmızı renkteki içkisinin kenarındaki süsleri söküp tek seferde fondip yaptı. Cici bir kokteyl olduğu için ancak neşesini yerine getirecek kadar iyi gelmişti. Bu yüzden suratına bakan barmene, “Elini korkak alıştırma,” diyerek yeni bir tane istediğini belirtti. Bu sefer önüne konan içeceğin rengi kehribardı. Omzunda bir elin ağırlığını hissedince sol tarafına dönüp yanına oturan adama baktı.

Ceyhun, “Bakıyorum ayağın alıştı,” diyerek selamladı onu. Kısa kesilmiş açık kahverengi saçları onu tanıdığından beri böyleydi. Arada bir uzatıp şekil şukul yapmaya çalışıyordu ama dönüp dolaşıp kendisini üç numara tıraşta buluyordu. Muzırlık barındıran küçük gözleri, top sakalının gizlediği çenesi ve her an kilometrelerce koşabilecekmiş gibi duran fit vücudu ile Ceyhun, Şebnem’e köpek gibi âşık olduğundan beri sık sık uğradığı dostuydu. Liseden tanışıyorlardı ama Atakan’ın aklına yalnızca âşıkken Ceyhun geliyordu. Çünkü gönül işleri ondan sorulurdu. Bütün merhemler ondaydı. Belki de genç adam böyle olduğuna inanıp Ceyhun’un kendisini teselli etmesine izin veriyordu.

Atakan içini çekip “Gideyim istiyorsan...” diyerek önündeki kehribar rengi içkiyi de fondip yaptı. Mekânda çalan hit parçalara ayak uyduramadığı için öylece önündeki boş bardağa bakan Atakan omzundan çekildi. Ceyhun, genç adamı “Gidelim,” diyerek peşinden sürükledi.

“Burası bize göre değil...” Etraftaki gençleri gösterip “Şu zirzopları abuk sabuk dans ederken görünce sinirlerim telef oluyor,” diye açıkladı durumu. Atakan adamın peşinden sü-

r n rken etraftaki gençlere çarpmamaya dikkat ediyordu. Son zamanların en meşhur DJ’i o gece sahne alacağı için bar gittikçe kalabalıklaşmaya ba lıyordu.

Lavaboların önünden geçip LED lambaların aydınlattığı koridorda yalnızca personelin girebileceği bir kapıdan geçip odanın arka tarafına doğru ilerlediler. Paspaslar, temizlik kovaları, deterjanlar gibi birçok temizlik malzemesinin olduğu odanın arkasında siyah bir kapı vardı. Kapının  zerindeki büyük baskıyı yavaşça indirip gizemli bir şekilde “Dikkat et!” diyen Ceyhun’un neden bunu söylediğini kapının ardındaki karanlıkta beliren merdivenleri fark edince anladı.

“Cehennemine dibine mi gidiyoruz?” diye sorup sırtıttı. Ceyhun da gülümseyip merdivenlere döşenmiş ı ıklandırıcılar yardımıyla aşağıya indi ve onları bekleyen karanlığın içinde bir tuşa basıp etrafı aydınlattı.

Atakan gözlerini kırptı tırıp bir ıslık koyuverdi. “Vay anasını! Buraya daha önce niye getirmedi  oğlum?”

Barın alt katında resmen bir bar daha vardı. Ama daha çok stüdyo bir daireyi andırıyordu. Siyah duvarların üzerindeki kırmızı boya ile yazılmış farklı dillerde metinlere dikkatle bakan Atakan bunların  arkı sözü olduğunu çok sonra fark etti. Kimisi minik kimisi büyük fontlarla yazılmış yazılar Ceyhun’un elinden  ıkmaydı. Siyah tavandaki spot lambalar yalnızca içeriye aydınlatacak kadar ışık sağlıyordu. Ortada bir bar tezg hi vardı. Tepesinde ışıl ışıl parlayan kadehler adeta sabahlara kadar içmeye davet ediyordu. Barın tam sağında geniş, yuvarlak bir yatak, onun karşısında da kırmızı bir koltuk takımı vardı. Bir köşede de düz bir kapı bulunuyordu. Atakan bunun lavabo olduğunu üzerinde bulunan erkek sembolünün kadın sembolünü yukarıdan dikizlediğini gösteren tabelasından anladı ve kahkahasını tutamadı. Ceyhun barda içkileri hazırladığı için onun neye güldüğünü anlayamayıp başını kaldırdı. Atakan da lavabo kapısındaki sembolü

göstererek barın önündeki sandalyelerden birine çıktı. Genç adam bir tane bardağı Atakan'ın önüne sürerken onun kahkahasına katıldı.

“Geceleri burada mı kalıyorsun?”

İçkisinde bir yudum alıp ‘cık’ sesi çıkaran Ceyhun, “Bazen eve gidemeyecek kadar yorgun oluyorum. Özellikle içki teslimatı yapılacağı zamanlar zor olduğu için buradan başka bir yere gidecek mecalim kalmıyor,” dedi.

Etraf o kadar sessizdi ki Atakan üst katta kıyamet kopsa sanki duyamayacaklarmış gibi hissediyordu. Genç adamın aklındaki soru işaretlerini görüyormuş gibi sırttan Ceyhun, “Ses ve ısı yalıtımı var. Burası depo olduğu için normalde şimdi kışımızın donması gerekiyordu ama yalıtım sayesinde soğuktan da gürültüden de etkilenmiyoruz,” diye açıkladı.

Nihayet tamamen neşelenen Atakan, “Ulan şerefsiz, daha önce niye indirmedin beni buraya!” diye sordu.

“Yeni bitti oğlum, daha iki hafta önce son rötuşlarını attık!”

“Yeme lan beni! Karı kız attığın için bana sıra gelmedi kesin!”

Tezgâhtaki kuru bezlerden birini adama fırlatan Ceyhun, “Çok konuşma da dökül artık, kim lan aklını başından alan şu hatun?” diye sordu.

İçki bardağındaki yansımasına bakıp derin derin içini çeken Atakan anlatmaya nereden başlayacağını bilemediği için bir iki kadehi daha yuvarlamayı bekledi. Alkolün yola getirdiği çenesi yavaşça açılıp Şebnem'i anlatmaya koyulduğunda gecenin bir yarısı olmuştu.

“İşte böyle. Ekibimden en arıza tipe gidip kendi ellerimle silahı verdim o da çekti vurdu beni!”

“Abi, ben senin bir yerden fire vereceğini biliyordum ama bu kadar burnunun dibinde olan biriyle bile bile canını yakabileceğini tahmin etmemiştim.”

“Öyle siktiri boktan bir durum...”

“En azından benimki kadar vahim değil!”

Işık hızıyla başını yasladığı tezgâhtan kaldıran Atakan, Ceyhun’a UFO görmüş masum köylü gibi bakıp “Yok artık!” diye bağırdı.

Ceyhun sırtıp “Ne yok artık lan?” diye sordu.

Atakan da onu fazla merakta bırakmadı.

“Abi sen de aşk acısı çekiyorsan biz ölelim ya!”

“Niye lan ben insan değil miyim?”

Adama gerçekten insan olup olmadığını çözmek istemiş gibi bakıp “Bilmem abi, insan mısın?” diye sordu. Ceyhun bezmiş bir surat ifadesi ile “Ohoo... Olmuşsun sen Atakan! Hadi, git evine yat zıbar!” dedi.

“Daha yeni başlıyorduk!”

Atakan’ı konuşturmak için aşağıya sürüklediği gibi yine onu kolundan tutup deponun arka kapısından dışarıya çıkarttı. Telefondan bir numarayı tuşlayıp hattın öteki ucundakine “Ferit abi, bize bir taksi lazım. Evet, arka kapıya,” dedi. Birkaç dakika sonra arka kapının önünde beyaz korsan bir taksi durdu. Atakan’ın pelteleşmiş vücudunu arka koltuğa yığan Ceyhun taksiciye parayı peşin verip adresi söyledi.

Hâlâ “Yeni başlıyorduk...” diye sayıklayan adamın üzerine eğilip “Başka sefere!” diye bağırdı ama Atakan’ın onu duymayacağından adı gibi emindi.

Gözlerini aralamak bu kadar zor olmamalıydı. Atakan bir terslik olduğunu anlayabilmişti ama kafasını toparlayamıyordu. Sanki başının üzerinde bir fil oturuyordu. Eliyle etrafını yoklayıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Eli yatak başlığının arkasındaki silahı bulunca kendi odasında olduğunu anladı.

“Sana bir daha seslenmeyeceğim Atakan!” diye bağırان annesinin sesini duyunca zaten kapalı olan gözlerini sonuna kadar sıktı.

“Allah belamı verdi benim...” diye inildeyerek gözlerini araladı. Annesi odasındaki perdeleri açmış olduğu için az da olsa parlayan güneşin bütün ışık huzmeleri gözüne ok gibi saplandı. “Bok vardı o kadar içecek!”

Söylene söylene ayağa kalkarken annesi de “Ne vardı o kadar içecek be oğlum?” diye sormuştu.

Atakan ise yalnızca “Saat kaç?” sorusuyla annesinin aklını dağıtabildi. İçmek için sağlam nedeni vardı. Şebnem’den sağlamını zaten bulamazdı.

“On buçuk!”

Eliyle alnını ovuştururken başını hızla kaldırıp duvardaki saate baktı. Hangi ara saatin doğru olup olmadığını kontrol etmek için eline telefonu aldığını bilmiyordu.

“Hay böyle işin gelmişini geçmişini...” diye saydırmaya başladığında etraftaki eşyaları toplayan annesinin ters bakışlarıyla göz göze geldi.

“Ertesi gün mesainin olduğunu bildiğin halde öküz gibi içersen böyle olur benim az bilmiş oğlum!”

Annesini arkasında bırakıp kendisini duşa atan Atakan onun hâlâ söylendiğini duyuyordu.

“Baban da kudurdu zaten! Hayır, adamın huyunu bilmiyormuş gibi bir de yılışık yılışık sarıldın adama geldiğin gibi!”

Kıkırdayan genç adam hızlı bir duş alıp uyanmaya çalıştı. Üzerini de ışık hızıyla giyindikten sonra cüzdanıyla rozetini alıp evden çıktı. Üç binadan oluşan küçük sitenin bahçesinde bulunan mini garajındaki motoruna atlayıp merkeze gitti. Böyle zamanlarda pelerin kadar sihirli bir araçtı motoru. Kendi bürosuna yürürken Savaş'tan gelen mesajları okudu.

'Kalktın mı?'

"Ulan bu ne biçim soru böyle?" diye gülüp ötekine geçti.

'Yola çıktın mı?'

'Geç mi kalacaksın?'

'Kancalı'dan önce gel!'

'Senin geleceğin yolu sikeyim! Kancalı geldi!'

Adımlarını hızlandıran Atakan, Kancalı'nın erken gelmek için bugünü seçmesine bin bir çeşit küfür savurduktan sonra ötekileri okudu.

'Seni sordu!'

Parmağıyla aşağıya kayıp öteki mesajlara baktı fakat bir halt anlamayıp kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bunlar ne lan?" diyerek Savaş'ın yolladığı sembolleri inceledi. Gülen yüz, ağlayan surat, gözlüklü sarı kafa, hareket çeken eller, üç maymun... "Oğlum Savaş, neyin kafası bunlar?" diye mırıldanıp büroya girdi. Bihter ve Savaş onu görünce yüzünü buruşturup, "Başım ne kadar belada?" diye sordu.

"Neredesin lan sen?"

"Uyuyakalmışım abi ya!"

"On bire kadar mı şerefsiz? Bu ne biçim uyku?"

Bihter tek kaşını kaldırıp olayı çözmüş bir bakış ve alaylı bir sesle "Gece feneri nerede söndürdün?" diye sordu. Şebnem de gelip onların yanına oturunca çekinerek, "Ne feneri kızım? Arkadaşın yanındaydım, geç saate kadar oturunca

uyanamadım,” diye cevap verdi. Savaş olayı çaktığı iin sesi-
ni çıkarmadı fakat Bihter’in susacağı yoktu.

“Kancalı da öyle diyordu Atakan!”

Şebnem sırtarak araya girip, “Kancasını parlatıyordu en
son gördüğümde,” dedi.

“Hiç moral vermeyin, hep köstek hep köstek!” diye mız-
mızlanan Atakan’a üzülen Vicdan, gülümseyip adamın om-
zunu tuttu.

“Sakin ol, sakın. İki azarlar sonra bırakır! Erkek adamsın
korkma bu kadar!”

Kızın omzundaki elini dostane olmasını umduğu bir se-
vecenlikle sıkın Atakan, “Helal olsun sana be Vicdan! Gerçek
dost dediğın budur!” diye haykırdı. Fakat şubeye geldiğini
böylesine sesli bir şekilde belli etmesi onun zararına olmuştu.

Kancalı odasından “Atakan!” diye seslenince adamın bü-
tün cesareti poşet gibi büzüştü.

“İnsan biraz idare eder be!”

Savaş elindeki kalemi alışkın bir hareketle Atakan’a fırla-
tıp öfkeyle “Ulan mesai bitene kadar seni mi idare edecektik?
Bir yığın mesaj attım sana!” diye bağırdı. Başını eğip kalem-
den kurtulan genç adam suratını asıp, “Sahi, mesajlardaki
gerilimi anladım da... O gönderdiğin semboller neydi abi?”
diye sordu.

Bu arada Kancalı bir kez daha “Atakan!” diye seslenmişti.

İini çekip siyah saçlarını parmaklarıyla tarayan Savaş,
“Küfürdü oğlum küfür!” diye haykırdı. “Git şu kadının yanı-
na da hepimizi birden yakmasın!”

Kahkaha atan Atakan, “Bu kadar yaratıcı olduğunu bil-
miyordum bak!” diye cevabını verdi. “Bihter iyi geldi sana,
iyi!”

Bu sefer masadaki kalemleri Bihter, Savaş ve Şebnem
aynı anda fırlatınca sırtı dövülen damatlar gibi Kancalı’nın

odasına fırladı. Fakat Seval'in de elinde fırlatacak bir kalemi olabileceğini tahmin edememişti ve bu seferki tam on ikiden alına isabet etmişti.

"Nerede kaldın sen?"

Lafı dolandırmadan "Uyuyakalmışım amirim," diye mırıldanan adama ters ters bakan Kancalı, "Geç, otur şöyle!" diye bağırdı.

"Bir daha geç kaldığını görürsem seni Semih'in yanına yollarım!"

Şubedekilerin istemediği iki şey vardı. Birincisi Ahlak Masası, ikincisi de Semih'ti. Kancalı'nın tehdidi ikisini de içerdiği için Atakan sessizce yutkunmakla kaldı.

Seval adamın gözünü yeterince korkuttuğuna kanaat getirip elindeki çıktıları Atakan'ın önüne fırlattı.

"Konsolosluktan geldi bunlar, şu kendini öldüren piçin raporları, ben baktım. Pek bir şey yok ama siz de inceleyin. Yunan polisi elinden gelen yardımı yapacağını söylemiş, ben yine de emin değilim. Yani öyle bir izlenim alamadım. Dayandığınız kapıları zorlamaktan başka çareniz yok."

"Tamamdır," diyerek dosyaları inceleyen Atakan başını kaldırdığında Kancalı'nın onu sinsî bir ifade ile izlediğini gördü ve ister istemez bütün tüyleri diken diken oldu.

"Şu Şebnem yüzünden kafayı mı çektin yine?"

Üstünü başını yıkayıp evden çıkmıştı, esmer olduğu için ölüm döşeginde bile olsa suratındaki renk değişiminden bir şey belli olmazdı. Kancalı'nın bunu nasıl anlayabilmiş olmasına mı şaşırsa yoksa Şebnem'i çözmüş olmasına mı çıldırsa karar veremedi.

"Şekilden şekle girme lan! Tamam, söylemeyiz kıza."

"İyi olur..." diye cevap verdi. Oysa kendisi yeterince hislerini belli ediyordu.

"Oğlum bak siz erkeklerin problemi ne biliyor musun?"

Atakan Kancalı'nın devam edeceğini biliyordu. Bu yüzden susup bekledi.

"Sevdiğiniz kadını öylece izlemeye bayılıyorsunuz. Harekete geçme kabiliyetiniz yok. Aşk dediğin biraz araba sürmeye benzer. Gaza yüklenmezsen hız yapmanın ne demek olduğunu asla öğrenemeyeceksin."

"Şebnem'in trafiğinde debriyaj, fren yapmaktan başka çarem yok!"

"Aynı ayaklara Savaş da yattı ama bak ne oldu? Bihter ayağına getirttiği için Savaş'ın burnundan fitil fitil getiriyor şimdi."

"Bu benim sorunum değil."

"Tembelsiniz oğlum, tembel!" derken ikinci *tembeli* uzatan Kancalı bir yandan da kapıyı gösterip Atakan'a çıkmasını ima ediyordu. Genç adam da oyalanmadan yerinden fırlayıp elindeki dosyalarla Şebnem ile Vicdan'ın yanına gitti.

"Size fırından çıkmış yepyeni haberlerim var!"

Vicdan elindeki parmak izi sonuçlarından kaşlarını çatarak ayrılıp Atakan'a odaklandı.

"Ne yazık ki adamımızdan kayda değer bir haber yok! Geberip gitmesiyle bize soktuğu işlerin hakkını öbür tarafta gani gani teslim etmesini temenni ediyorum. Onun haricinde elimizde öncekine oranla daha fazla bilgi var ama neresinden başlayabileceğimizi bilmiyorum."

Adli tıp raporlarını üçüncü kez okuyan Şebnem de duruma özet getirmek istercesine sözü alıp, "Adli tiptan gelen rapora göre kızın bedeninde darp izleri mevcut. Yani intihar falan değil, bildiğiniz kız ölmek için her şeyi yapmış. Tırnaklarında adamın DNA'sı bulunan dokular tespit edilmiş. Taciz söz konusu değil, ayrıca kız bakireymiş. Herhangi bir uyuşturucu madde, alkol veya tütün izlerine rastlanmamış," dedi. "Katil işini biliyor olmalı ki intihar ile üzerini kapatma-

ya çalışmış ama becerememiş. Kız düşünce bir süre daha direnmiş. Katil de baktı ki kız ölmüyor, çekmiş vurmuş.”

Ağzının içinden “Ben onun ölüsünü dirisini becerirdim de neyse...” diye tıslayan Atakan elindeki evrakları masaya bıraktı.

“O zaman adamın bilgilerini detaylandıralım. Nasıl bir şirkette çalışıyor? Nerede yaşıyor? Maddi durumu nasıl? Belki bunlardan bir şey çıkar. Kızla yakınlığıyla ilgili bir şey yok elimizde.”

Vicdan koyu kızıl perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırıp, “Şu intihar ettiği zehrin de raporları yarın gelecekmiş, onlar gelene kadar biz ne var ne yok bakalım o zaman,” dedi.

Ellerini çırpıp birbirine sürten Atakan, “E o zaman, iş güç bekler hanımlar!” dedi ve Başat’ın yanına gitti.

Akşam mesai bitince ortalıkta biraz daha oyalanan Şebnem kaçacak deliği olmadığı için tıpış tıpış evin yolunu tuttu. Anahtarıyla kapının kilidini zorlarken dış kapı ardına kadar açıldı. Annesi onu uzun bir aradan sonra yine kapıda karşılamıştı.

“Hoş geldin kızım...”

Ayakkabılarını çıkarıp içeriye giren genç kadın, “Hoş bulduk,” diye cevap verdi.

“Babana gittik biz.”

“Biliyorum anne.”

“Sen ne zaman gideceksin?”

“Bilmiyorum, bu aralar işler inanılmaz yoğun...”

Hüzünlü bir ifade ile kızına bakan Gülay Hanım, “Baban seni bekler yavrum,” diye fısıldadı.

Odasına doğru giderken başını geriye atıp arkasını döndü. Annesinin beklentiyle bakan gözlerine kayıtsız kalamayıp, "Yarın ilk işim babama gitmek olacak, şimdi için rahat mı?" diye sordu. Kadının suratındaki tebessüm ister istemez Şebnem'in de yüreğini ferahlatmıştı.

"Karnın aç mı?" diye soran annesine biraz olsun gülümsemeye çalıştı.

"Değil," diye yanıt verse de annesi "Mercimek çorbası yaptım senin için," deyince mutfığa gitti. Bir kâse çorbayı annesinin hatırına mideye indirirken "Şeyma nerede?" diye sordu.

"Dershaneden gelince direkt uyudu."

"Bir şeye ihtiyacı olursa söylesin, mesai saatlerim yüzünden pek göremiyorum onu."

"Ben ilgileniyorum onunla."

Annesine tek kaşını kaldırıp bakan Şebnem onun babasını düşünmekten başka bir şey yapmadığını biliyordu ama ilgileniyorum diyorsa da yalan söylemeyeceğine güveniyordu. Güvenmek istiyordu.

"Peki, o zaman," diye mırıldanıp çorba kâsesini duruladı ve odasına gitti. Uyumak için yine hap yuttu. Gözlerini kapattığında beynindeki karanlığın içinden Atakan çıkıp geldi. Şaşırarak gözlerini araladı ama yorgunluğu ağır bastığı için göz kapakları yavaşça yeniden kapandı.

Peki, o zaman, hayatımızdaki en önemli şeylerin bir anda yok olup gittiğini görmenin acısından kaçımız kurtulacağız?

(Paulo Coelho- Portolbello Cadısı)

Bölüm 4

Şebnem ertesi gün öğleden sonrası için Kancalı'dan izin isterken artık kararından geri dönemeyeceğini biliyordu. Bugün ne yapıp edecek babasına gidecekti. Annesi böyle bir kadındı işte, birazcık duygu sömürüsü, bir iki ilgi alaka derken adamın aklını alıyordu. Bu akşam da annesine 'sonra' cevabı veremeyeceğinden emindi.

"Birkaç saatlik işim var yalnızca..." diye mırıldanıp hemen dönebileceğini söyleyerek izin istedi.

Seval nadiren de olsa ekibine anlayış gösterebiliyor ve çocukları korkutacak kadar tuhaf bir şefkatle üzerlerine düşebiliyordu. Şebnem'in de durumunu az çok biliyordu ve Kancalı için 'az çok' zarfı kişinin bir tek yüzüne bakmadığı zamanlarda aklından geçenleri bilemiyor oluşuydu. Bu tür hassas durumlarda fazlasıyla bonkördü.

"Öğleden sonra da gelme, tatil yap."

Şebnem'in kaşları istemsizce havalandı. Teklifi geri çevirecek değildi. Babasından ayrıldıktan sonra kendisini toparlamak için de zamana ihtiyacı olacaktı. Ayrıca Kancalı'nın toleransını sonuna kadar kullanmak varken asla incelik gösteremezdi.

“Teşekkür ederim...” diyerek Seval’e baktı. Kadın bir baş işaretiyle kapıyı gösterince rahatlayıp odadan çıktı. Toplantılar, ekip çalışmaları veya herhangi bir grup işindeyken Kancalı’nın yanında gerilmiyordu ama tek olduğunda... Allah korusun ya saçma sapan bir laf edip balık gibi o kancaya takılıydı?

“Tövbe...” diye fısıldayıp kıcını kaşdı. “Düşman başına!”

Masasındaki montunu giyip silahını koltuk altındaki kılıfa geçirdi. Ortalıkta onun nereye gideceğini soracak kimse yoktu. Rahatça hazırlanıp kendini soğuk bir İstanbul gününde sokaklara bıraktı. Takip edildiğinden habersizce bir kırtasiyeye girdi.

Genç kadın merkezden çıkarken konsolosluktan dönen Atakan, Şebnem’i görmüş ve merakla bir süre motoruyla onu takip etmişti. Bir amacı yoktu ama kadını takip etmekten kendini alıkoyamıyordu. Özellikle Şebnem’i kırtasiyeden elinde bir top A4 kâğıdı ile çıkarken görünce kaşlarını çatı. Kaskının üzerine çiseleyen yağmur damlalarını eldivenleriyle silip Şebnem’i takip etmeye devam etti.

“Ne yapıyorsun Şebnem?” diye fısıldadı. Kadın bir taksiye binince hiç düşünmeden peşine takıldı.

Şebnem elinde bir top A4 kâğıdı ile taksiden inerken kalp atışları yavaşlamıştı. Karşısındaki beton yapının bulunduğu bahçeye bakıp içini çekti. Dallarını terk eden kurumuş yaprakların çıplak bıraktığı ağaçlar terk edilmiş görüntüsü verirken farklı türdeki heykeller ortama ürpertici bir hava katıyordu. İliklerine kadar üşüdüğünü hisseden genç kadının siyah saçları gri gökyüzünde sertçe esen rüzgâr yüzünden coşkuyla dalgalanıyordu. Kemikli çenesi gerginlikten kaskatı kesilmiş sanki bir daha hiç konuşmayacakmış gibi kenetlenmişti. Boşta elini yumruk yapıp bekçinin yanına gitti. Kimliğini, silahını ve cüzdanını bırakıp ‘ziyaretçi’ kartını taktıktan sonra içeriye girdi.

Ardında kaşları çatılmış, merak içinde kalmış bir genç adam bırakarak önündeki uzun yolu yürüdü. Ruhunu arkasındaki kapının yanında bırakarak yürüdü. Her adımında çıkan topuk sesi kafasına bir darbe gibi iniyor, çıkış kapısına mesafesi arttıkça nefesi daralıyordu. Ayakları alışkın adımlarla onu önce doktorun odasına götürdü. Adamın karşısına oturduğunda alacağı cevapları ezberinden söyleyebilecek kadar net biliyordu. Bir filmin defalarca çekilen sahnesi gibiydi burada geçirdiği saatler.

“Hiçbir gelişme yok mu?”

Orta yaşlı doktor yüzünü umutsuzca asıp, başını olumsuz anlamda salladı.

“Ne yazık ki...”

Uzun bir süre önce bu durumu yeterince araştırmış, elinden geleni yapmak için canını dişine takmıştı. Artık ne araştırıyor ne çabılıyor ne de umut besliyordu. Babası paranoid şizofreni hastasıydı. Bütün tedavileri ters tepen bu hastalık onun artık kimliği gibi olmuştu. Altı yıl kadar önce ilk sesleri duymaya başladığında ve ilk sayılarıyla yolunu bulduğunda bu dünyadan kopmuş bir daha geri gelmemişti. Yıllardır hiç konuşmamış, kimseyle göz teması bile kurmamıştı. Sanki etrafına camdan duvarlar örmüştü.

Öne eğilip dirseklerini dizlerine yaslayan genç kadın nefesini sesli bir şekilde dışarıya verip kısık sesle “Hiç umut yok mu?” diye sordu. Daha yüksek sesle dile getiremeyecek kadar korkuyordu cevabından.

“Halk dilinde ne derler bilirsiniz Şebnem Hanım, Allah’tan umut kesilmez... İsterseniz ben babanızın yanına götüreyim sizi.”

Dolan gözlerini yumup başını kaldıran Şebnem yavaşça ayaklandı. Doktor eşliğinde ziyaret amaçlı hazırlanan salona gitti. Salon kapısının üzerindeki camdan içeriye bakıp artık gözleri kapalı bir şekilde içerideki eşyaları sayabileceği odada

onun oturduğu yeri izledi. Her zamanki gibi camın önünde oturmuş ellerini kıpırdatıyordu.

“Hâlâ karalamalar devam ediyor...” diyen doktorun sesiyle uyanır gibi oldu. Gözleri babasının ellerine takılıp kalmıştı. Haluk Ünal’ın dış dünyayla tek bağlantısı bir kâğıt ve bir kalemdi. Fakat onlardan da bir sonuç çıkmıyordu. Adamın karaladığı rakamlar üzerine doktoru yıllarca çalışmış bir şifre, bir metin ya da ritmik bir hareket bile yakalayamamıştı.

“Bazen çok uzun sayılarla çarpma yapıyor, o zaman dikkat kesiliyoruz, çok keskin bir an geliyor kendisini bulacakmış gibi hissediyoruz ama tahmin edersiniz ki öyle bir şey ne yazık ki olmuyor. Tek diyebileceğimiz babanızın şu haliyle bile fazla zeki olması...”

Kibarca genç kadına dönen Doktor, “Ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek yavaşça uzaklaştı. Eliyle kapının kulpunu sıkan Şebnem sanki bir kuklacı tarafından yönlendiriliyormuş gibi kaskatı bir şekilde kapıyı araladı. Gıcırdayan kapıyı ardından kapatıp, “Ben geldim,” dedi. Babasının parmağı avucunun üzerinde kayıp duruyordu. Adam parmağını kalem, avucunu kâğıt gibi düşünüyor hâlâ rakamlar yazıp duruyordu. Yıllar önce içine kapanarak bu sessizliğe mahkûm olmuş zamanla kronikleşmeye başlayan karalama hastalığı iliklerine kadar işleyen bir verem gibi onu yakalamıştı. Atak geçirdiği zamanlar bile belli olmuyordu. Dışarıdan bakan biri için hunharca hesap yapan bir insanı andırırsa da babası ruhsal olarak çökmüş bir enkazdan başka bir şey değildi.

Camın önüne bir sandalye çekip babasının yanına oturan Şebnem onu sessizce inceledi. Kısa kesilmiş siyah saçları yer yer kırışmıştı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşmiş, esmer tenindeki bütün mimikler yok olmuş, suratı çökmüştü. Öylece avucuna bakan adamın dudakları ara ara mırıldanıyor gibi kıpırdıyor başka bir harekette bulunmuyordu.

Şebnem dayanamayıp onun dikkatini çekemeyeceğini bilse de “Beni özlemedin mi?” diye sordu. Adam cevap veremeyince birkaç dakika daha bekleyip bu sefer “Ben seni deli gibi özlüyorum baba! Hiç mi söyleyecek bir şeyin yok?” diye mırıldandı.

Babasını ürkütmemeye çalışarak yanında getirdiği kâğıdın kutusunu açmaya koyuldu. Kibarca kâğıtları babasının ayaklarının dibine bıraktıktan sonra boğazını temizleyip konuşmaya devam etti.

“Sana tonlarca kâğıt getirdim...”

Görüşmelerinde babası ona bakmaz, tek kelime etmez hatta fazladan nefes bile almazdı. Orada olduğunu bilmezdi belki de. Babasının yanında kendisini bir ruh kadar görünmez, silik ve boş hissedirdi. Dünyada sıkışıp kalmış bir ruh olan babasının yanında ondan farkı kalmazdı. Adamın bedene suya yansıyan bir görüntüye bakarmış gibi bakan genç kadın onun omzuna dokundu. Babasının tek kası bile hareket etmedi.

“Hep ben mi konuşacağım baba?” diye mırıldandı. Sorusu havada asılı kalan milyonlarca cümleden bir tanesiydi. Bu beyaz oda kim bilir kaç monoloğa şahitlik etmişti...

“Ne yazdığını hiçbir zaman anlayamayacak mıyım? Bana hikâyeni anlatmak istemez miydin baba? Elini tutmama izin veremez miydin?”

Adam yorulmuş gibi duraksayıp elini serbest bıraktı ve avucunu okşamaya başladı. Şebnem babasının önünde diz çöküp adamın eline sarıldı. Onun bütün gün kalem tutmaktan nasır bağlamış ve sertleşmiş ellerini kendi silah tutan sıcak elleriyle ovaladı. Babası uyuşmuş bakışlarla yalnızca ellerine bakarken konuşmaya devam etti.

“Sıkılmadın mı bu sessizlikten? Oysa ne çok severdin sohbet etmeyi... Gülmeyi...”

Başını babasının dizlerine koyup onun ellerine tutunan Şebnem daha fazla tutamadı kendini ve ağlamaya başladı.

“Bazen hikâyeler ortasından başlar, bazense sonundan... Seninki nereden başlarsa başlasın dinlemeye razıyım baba. Ne olursun konuş benimle!”

Mırıltıları kimi zaman iniltilere, öfkeli soluklara karıştı. Başını babasının dizlerinden kaldırmadan öylece kalıp saatlerce içini döktü. Kapının üzerindeki camdan doktoru görünce gitme vakti geldiğini anladı. Adama işaret parmağını uzatıp dudaklarını *bir dakika* demek için kıpırdattı.

Doktor uzaklaşınca başını kaldırdı ve babasının ellerine bakıp monoloğunu sürdürmeye devam etti. Bir dakika daha babasının nefes alışverişlerini dinlemek istiyordu çünkü biliyordu ki şu kapıdan çıkıp gittiğinde geri dönmek için cesaretini toplaması yine aylar sürecekti. Yine bu sessizliğe gömülmek için kendisini hazırlaması uzayıp giden bir işkenceye dönüşecekti.

“Keşke anlatsan baba...” diye fısıldadığında kalp atışlarını hızlandıran, yaşadığı o anı ağır çekime alan ve gözlerini sonuna kadar açmasına sebep olan bir şey gerçekleşti. Babası eliyle onun çenesini tutup başını kaldırdı. Gerilip buz kesen bedeni beklentiyle babasına döndü. Adamın eli hâlâ çenesindeyken merakla onun gözlerine baktı. Babasından aldığı kahverengi gözleriyle onunkilere bakıp heyecanla bekledi ama bekleyiş uzadıkça babasının bakışlarındaki anlam kayboldu ve sanki adam kızının yüzünü tuttuğunu bilmiyormuş gibi dakikalarca ona baktı.

“Buradayım baba!” diyerek dizlerinin üzerinde doğrulup yüzünü babasının yüzüne yaklaştırdı. Onun sesini duymak için her şeyi yapmaya hazırды.

“Ne istiyorsan söyle! Seni dinliyorum...”

Babası çenesindeki ellerini sıkmaya başlayınca canı yansa da sesini çıkarmadı. Onun bir küçülüp bir büyüyen göz

bebeklerini takip etti. Kalp atışlarının hızı artarken nefes alış-verişlerine dikkat etmeye çalışıyordu. Babasını ürkütecek herhangi bir hareketten bilerek kaçınıyordu. Elinde olsa nefes almayacaktı.

“Hadi baba!” diye fısıldadı ama haykırmak istiyordu. Babasının çenesinde duran elinin üzerine avucu yaslayan Şebnem elindeki umuda tutunmaya çalışan bir kader mahkûmu gibi babasına bakıyordu. Haluk Bey’in ılık avucu tekrar kucağına düştüğünde suratı acıyla kasıldı Şebnem’in. Kederle çarpılmış suratından süzülen gözyaşlarına dur diyemiyordu.

İstemsizce babasının kollarına sarılıp yüzüne bakmaya çalıştı.

“Ne olur konuş benimle!” diye bağırdı. Doktor içeriye girmiş kadını ayağa kaldırmaya çalışıyordu. “Kendinize gelin Şebnem Hanım... Toparlanın lütfen!”

Doktorun yardımıyla ayağa kalkan Şebnem birbirine dolanan ayakları yüzünden dik duramıyordu. Titreyen eliyle babasını gösterip, “Babam bana tutundu. Çenemi tutup dakikalarca gözlerime baktı!” diye haykırdı.

Doktor kaşlarını çatarak genç kadının heyecanlı suratına baktı ve ses tonunu ayarlamaya çalışarak, “Şebnem Hanım, böyle bir şey mümkün değil...” diye cevap verdi. Adamın koluna asılan Şebnem, “Gözlerime bakıp yüzümü tuttu diyorum!” diye tısladı. Kadını ikna etmek için adamın önüne diz çöken doktor cebindeki ufak cep fenerini çıkarıp nazikçe Haluk Bey’in gözlerine tuttu.

“Haluk Bey, sesleri duyuyor musunuz?” diye soran doktor adamın nabzını da ölçtükten sonra cevap gelmeyince ayağa kalkıp Şebnem’e döndü.

“Zor zamanlar geçiriyorsunuz Şebnem Hanım, babanızın iyileşmemesi sizi yıpratıyor bunun farkındayım. Bazen bu tür durumlarda hasta yakınlarımız yaşadığını sandıkları bazı anılarla fazlasıyla heyecanlanabiliyorlar...”

Kaşlarını çatarak kazağının koluyla yüzündeki yaşları silen Şebnem, "Bana deli mi demek istiyorsunuz?" diye sordu. Ses tonundaki soğukluk odayı buz gibi yapmıştı.

Anlayış gösteren bir ifade ile ellerini önlüğünün cebine koyan Doktor, "Hayır, bunu demek istemiyorum elbette. Yalnızca yanlış bir algıya kapılmış olmanız çok normal. Size anlattığım gibi ara sıra biz de babanızda geri dönüş sinyalleri alıyormuş gibi hissediyoruz ama ne yazık ki sonuç odaklı olmayan bu durumlar bize bir şey kazandırmıyor," diye açıkladı.

Adamın söylediklerini hatırlayan Şebnem yüzünü buruşturarak "Önümde büyük sayıları toplayıp çıkarmadı, babam bana tutundu diyorum size! Elini yüzüme koyup dakikalarca gözlerimin içine baktı!" dedi. Ses tonuna dikkat etmeye çalışıyordu. Babasını daha fazla ürkütmemek için odanın dışına çıkıp doktorun gelmesini bekleyen genç kadın adamın karşısına hesap sorar gibi dikildi.

"Bunun bir önemi yok mu yani?"

Doktor gözlerinden taşıp gelen kuşku dolu ifadesiyle "Böyle bir şey yaşadığınızdan emin misiniz?" diye sordu. "Belki kullandığınız bazı ilaçlar aklınızı karıştırmış olabilir."

Şebnem tam karşı çıkacakken her akşam uyumak için kullandığı ilaçları hatırlayıp sustu. Ayakları yere mihlanmıştı. Bakışları, boşlukta uzayıp giden sessizlik içinde bir noktaya kilitlendi. Doktorun doğru bir yere değinmiş olması canını sıkıyordu. Arkadaşının tavsiyesiyle almaya başladığı ilaçlar sayesinde rahat uyuyordu. Dikkat algısında herhangi bir aksaklık yaşadığını fark etmemişti. Yine de emin değildi.

"Sıradan bazı ilaçlar bile zamanla bedenimizde köklü izler bırakabilirler. Dikkat etmenizde fayda var," diyen doktor onu farkında olmadan kolundan tutup yürütmeye ve çıkış kapısına götürmeye başlamıştı.

Tekrardan soğuk havayla buluşan bedeni derin bir uykudan uyanır gibi ürpermışti. Şoktaki bedenine montunu geçirip kendini bilmez adımlarla hastanenin bahçesini geçip kapıya gitti. İçeride kaldığı süre zarfı boyunca kapıda dikilen Atakan onun bembeyaz bir suratla hastaneden çıktığını görünce telaşlandı. Bir yandan da kızın özelini dikizlediği için rahatsızdı. Ana caddeye çıkan yol boyunca onun adımlarını motoruyla takip etti. Bir parkın ortasında onu düşecek gibi havada sallanırken görünce motorunu rastgele bir yerde durdurup onun yanına gitti.

Şebnem eliyle alnını tutup baş dönmesini en azından bir yere oturana kadar durdurmak istedi ama üzerinde durduğu zemin ayaklarının altında böylesine sallanırken bunu başarması pek mümkün değildi. Tam kontrolünü kaybedip düşeceğini düşünürken birinin kollarında buldu kendini. Kulaklarındaki uğultu, gözlerindeki bulanıklık ve sarsıntılar yüzünden onu kimin tuttuğunu, başına ne geldiğini hatta nereye gideceğini bile bilmiyordu.

Kızı göğsüne çekip üşümüş suratını boynuna bastıran Atakan yansıtmamaya çalışsa da inanılmaz endişeliydi. Şebnem'i hiç böyle görmemişti.

"Şebnem, iyi misin?" diye sorduğunda kadından cevap gelmedi. Nemli bir banka oturup kızı yanına çektiğinde yanlarından geçen simitçiden su alıp kıza nazikçe içirdi. Şebnem'in başı istemsizce göğsüne düşünce onu biraz daha kendine çekip üşümesin diye sıkıca sarıldı.

"Lütfen kendine gel Şebnem..."

Kıza ne olduğunu bilemiyor olmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de o hastanede ne yaşadığını merak ediyordu. Tedavi mi oluyordu? Yoksa birini mi ziyaret etmişti? Ya da hastanedeki doktorlardan biri sevgilisi miydi? Tüm ihtimaller tüylerini ürpertse bile hiçbirisi sonuncusu kadar Atakan'ı kor-

kutamazdı. Göğsünde tepkisiz yatan genç kadının saçlarını okşayıp endişeyle kasılan yüreğine söz geçirmeye çalıştı.

Şebnem gözlerinden süzülen sıcak yaşların bile farkında değildi. Yaşadıklarından sonra duygusal boşluktan tansiyonu düşmüştü. Kendisini toparlayamıyor çamurda patinaj çeken araç gibi kendisini zorladıkça dibe batıyordu. Kimin göğsünde ruhunu dinlendirdiğini de bilmiyordu. Tek bildiği yanındaki sıcak bedenin ve kulağının altındaki ritmik kalp atışlarının, güven verdiğiydi. İstanbul gibi kokan adam *ona iyi gelmişti*.

Uzun bir aradan sonra Atakan'ın cep telefonu çalınca ikisi de toparlanır gibi oldu. Genç adam telefonu cebinden çıkarmadan bir tuşa basıp susturdu. Şebnem ise adamın göğsündeki başını kaldırıp ona baktı. "Burada ne işin var?" diye sorduğunda sesi tiz çıkmıştı. Toparlanmaya başladığında onu kokusundan, ses tonundan ve ileride duran motorundan tanımıştı.

Onu takip ettiğini elbette söyleyemeyecek olan Atakan, "Buradan geçerken gördüm seni, az daha bayılacaktın..." dedi. "Yardım etmek için hemen durdum."

Şebnem saçlarını hızlıca toparlayıp eliyle yüzünü kontrol edip hâlâ başının dönüp dönmediğini anlamaya çalıştı. Atakan olmasa yere yığılacağından emindi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Kızı kendine getirmek için ortada hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek, "Teşekkür edebilirsin," dedi. Şebnem de belli olmayacak kadar ufak bir mimikle gülümsemeye çalıştı. Atakan üzerine gitmese de neler döndüğünü çok merak ediyordu. Yine de susup onun dökülmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

"Ben... Teşekkür ederim..." diyen genç kadın bakışlarını Atakan'ın kilerden kaçırdı. "Bu durumu kimseye söylemezsen sevinirim."

Onunla aralarında kalacak sadece ikisinin bileceği bir sırtı paylaşacak olmaları bile Atakan'ın kalp atışlarını huzlandırmaya yeterdi. Şebnem'in söyleyeceği her şeyi köpek gibi yapardı.

Eliyle izci selamı yapıp, "Söz!" dedi. "Kimseye söylemem..."

Şebnem elinde olmadan bu sefer daha samimi bir gülüşle Atakan'ın yüreğini hoplattı.

"Şimdi biraz daha iyi misin?"

Başını sallayıp onun ilgi dolu bakışlarına üzölerek baktı. 'Keşke bunu istemesen...' diye düşündü. 'Keşke beni değil daha iyi birini istesen Atakan...'

"İyiyim..."

Ayağa kalkıp kıza elini uzatan Atakan, "Merkeze dönmem lazım ama önce seni evine götüreyim, bu şekilde bırakamam. Aklım sende kalır," dedi. Tutmaması gerekirken adamın elini tutup ayağa kalkan Şebnem itiraf edemese de birinden ilgi görüyor olmaktan mutluydu. Annesinden ya da babasından görmesi gereken ilginin yerinde soğuk rüzgârlar estiği için yalnızlıktan ölecekti.

"Kendim gidebilirim, daha iyiyim."

Kızın elini tutmaya devam ederek onu motoruna sürükleyen Atakan, "İtiraz istemiyorum," diyerek sırtıttı. "Zaten itiraz edebilecek gibi durmuyorsun."

"Resmen boşluğumdan faydalanıyorsun."

Şebnem'i kendine getirmenin en güzel yolu ona takılmaktı. Atakan da bunun fazlasıyla bilincindeydi.

"Her türlü boşluğundan faydalanmaya hazırım bebeğim."

"Başladın yani günlük mesaine?"

"Söz konusu sen isen fazla mesai bile yaparım Şebnem!"

“Semih bitti sen başladın yemin ediyorum, başıma bela mısınız?”

“Gözünü seveyim alma şu itin adını ağzına. Geçen de Kancalı onun yanına göndermekle tehdit etti zaten!”

El ele motorun yanına geldiklerinde Atakan motorun arkasındaki kasadan bir kask çıkarıp Şebnem’e uzattı. Yalandan ürkmüş numarası yapan genç kadın, “Bu Kancalı da nereden vuracağını iyi biliyor!” dedi. Motora atlayıp Şebnem’in yerleşmesini bekledikten sonra “Semih’in yanına, Ahlak’a geçmektense çeker silahımla direkt kendimi vururum daha iyi!” dedi.

Gülümseyen genç kadın kollarını Atakan’ın beline dolayıp bacaklarıyla motorun gövdesine tutundu. Eve giden yolu rüzgâr gibi kat ederken yavaşça hastanede yaşadıklarının etkisinden de çıkmaya başlamıştı.

Atakan beline dolanan kollar yüzünden o kadar heyecanlanmıştı ki montlarına rağmen onu bütünüyle hissediyordu. Diriliğini, sıcaklığını, yumuşaklığını ve sessizce kendisine güvenişini... İşte bu sonuncusu yüzünden kalbi dolup taşıyor, ‘Seviyorum ulan, kahretsin seviyorum, seviyorum, seviyorum, seviyorum!’ diye haykırarak göğsünü parçalarcasına atıyordu.

*Yaşamak dediğin üç beş kısa mutlu andan ibaret
Giderine bırak işte ayağına kadar gelmiş muhabbet*

(Sezen Aksu- Yanmışım Ben)

Bölüm 5

Soğuk ve sıradan mesai günlerinden birinde, Seval'in kancasına takılmamak için bir müddet işe erken gelme kararı alan Atakan ayaklarını masasına uzatmış ağzında keçeli bir kalemle elindeki dosyayı okuyordu. Arada bir kirli sakalını sıvazlayıp küfür savuruyor ağzındaki kalemın üzerinde diş izi kalana kadar kalemi ısırıyordu. En nefret ettiği şey boşa kürek çekmekti ki günlerdir bunu yapmaktan usanmıştı. Peşine düştükleri Yunan katilin ölüsünden de dirisinden de bir şey çıkmamıştı. Konsolosluktan aldığı raporlarda da bir halt yoktu. Savcı da yabancı uyruklu bir katilin ölümü nedeniyle soruşturmayı kapatamıyordu. Kendi kuyruğunu kovalayan köpekler gibi dönüp dolaşıyorlardı.

"Senin ölünü dirini si..." diyecekken Vicdan'ın gelmesiyle küfrü yarım kaldı. Elinde iki kahve bardağı tutan genç kadın birini Atakan'ın önüne koydu kendisi de karşısına oturduktan sonra "Günaydın," dedi. Siyah kazağı, koyu kızıl saçları ile öylesine hoş bir uyum oluşturmuştu ki genç kadının bir de yeşil gözlerine bakan direkt büyüleniyordu. Atakan'ın köpek kalbi Şebnem için atsa da bu görüntü karşısında nefesinin keşilmesine engel olamadı. Kızın ay gibi yüzü vardı!

"Sana daha önce ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sorarken de gözlerini dikip kızı izliyordu. Önüne konan bardaktan bir yudum alıp kızın cevabını bekledi.

Gülümseyerek önündeki kâğıtları çeviren Vicdan, "Senden duymak da gurur verici," diyerek daha önce bunu söyleyenlerin olduğunu belirtti.

Ayaklarını masadan indirip bedeninin üstüyle masaya yaslanan Atakan kadının getirdiği kahveden bir yudum daha alıp, "Söylesene, sevgilin falan yok mu?" diye sordu. Bu haliyle dedikodu arayan mahallenin *altın kızlarından* bir farkı yoktu.

Vicdan da önündeki kâğıtları itekleyerek bedeninin üst kısmını aynı Atakan gibi masaya yaslayıp yaramaz bir gülüşle "Neden, olmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Kahkaha atarak arkasına yaslanan Atakan kızdan uzaklaşıp, "Ekibimdekilere yavşamamak gibi bir prensibim yok ama hayır, merak ettiğimden sordum," diye cevap verdi. Kızın da kendisi gibi oyunbaz çıkması hoşuna gitmişti. Uğraşacak insan bulmak ayrı müttefik bulmak ayrı bir zevkti.

Sırtarak adamı izleyen Vicdan dostane bir tavırla "Onu anladık zaten, Şebnem'e nasıl baktığını fark etmeyen kaldı mı?" diye takıldı ona. Genç adamın yakışıklı suratı asılınca bu konunun Atakan göstermese bile hassas olduğunu anladı Vicdan.

Duyduklarından hoşlanmasa da saklayacak bir şeyi olmadığı düşünün Atakan alına düşen saçları eliyle itekleyerek "Kahve için teşekkür ederim," diyerek konuşmayı kesmek istedi.

Ellerini birbirine vurup adamın açığını yakalamaktan ötürü sevinen Vicdan, "Kaçamak cevaplar!" diyerek pis pis sırttı. "Şok, şok, şok!"

Uzanıp kızın güzel saçlarını çekmek gibi kötü fikirlere kapılan Atakan tek kozunu oynadı.

“Yanlış meslektesin kızım sen, git gazeteci falan ol!”

Uzanıp Atakan’ın saçlarını karıştıran Vicdan, Atakan’ın kirpiklerini hızlı hızlı kırpmasına sebep oldu.

“Sinirlenince çok sevimli oluyorsun!”

Suratını asan genç adam çatık kaşlarla tekrardan saçlarını düzeltirken başını çevirdi ve onu gördü. Elinde iki bardak kahveyle tepelerinde dikilen, kalp atışlarını hızlandıran kadını... Şebnem’i! Kalp atışlarından bir koro ‘*only you*’ şarkısını uzatarak çalmaya başlayınca suratında şapşal bir gülümseme پیدا oldu.

“Kahve almıştım ama senin zaten varmış.”

Şebnem, birkaç gün önce Atakan’ın Hızır gibi yetişmesi ve onu güvenli bir şekilde evine bırakma nezaketini göstermesi nedeniyle hâlâ ona borçlu hissediyordu. Bir de o tuhaf günü kimseye anlatmadığı için içindeki minnet duygusuyla ona kahve almıştı ama Atakan’ın zaten bir tane vardı. Ayrıca ona sevimlilik yapacak biri de vardı. Vicdan ona ‘Günaydın,’ diye selam verdiğinde istemsizce kaşlarını çatarak başını salladı. Asla sinirlenmemişti, ortada tuhaf bir durum da yoktu.

Büroya giren Savaş kızın elindeki fazladan kahveyi görünce “Ah! Şebnem’cim ne kadar tatlı ve kibarsın...” diyerek kahveyi kaptığı gibi içmeye başladı.

Önündeki kahveyi görmezden gelen Atakan adama neredeyse saldırıp, “Benim kahvem ulan o!” diye bağırdı. Savaş yarısını içtiği bardağı indirip dudaklarını yaladı. Adamın önündeki kahveyi gösterip, “Senin var ya şerefsiz!” diye cevap verdi.

Dişlerinin arasından hırlayan Atakan, “Şebnem onu benim için aldı!” diye bağırdı.

“Ben sana almıştım ya Atakan!” diyerek dudaklarını bükken Vicdan karışan ortalığın fitilini ateşledi.

Hâlâ kaşları çatık bir şekilde Atakan'ı izleyen Şebnem, "Evet, Atakan sana Vicdan almış..." dedi. Genç adamın kızgın bakışları Şebnem'i bulunca yumuşadı. Kahverengi gözleri sıcak çikolatalara dönüştü.

"Bebegim sen beni kıskandın mı bana mı öyle geliyor?"

Keyfi yerine gelmiş hatta ortaya attığı iddiaya inanıp heyecanlanmıştı.

"Saçmalama!" diyen Şebnem, itiraz, cıvıma ve benzeri herhangi bir hareketi kabul etmeyeceğini ima eden bakışlarla adama bakıyordu. Fakat bu kişi Atakan'dı. Yani ateşe elinde odunla kömürle giden kişi!

"Kıskanıyorsun!"

Vicdan'a dönen Şebnem, "Kahvesine ne kattın Allah aşkına?" diye sordu.

Omuz silken genç kadın, "Bir şey katmama ihtiyacı mı var?" diye soruya daha mantıklı bir soruyla karşılık verdi.

Kahvesini bitirip karton bardağı buruşturan Savaş, "Kesinlikle katlıyorum Vicdan," dedi.

Atakan Savaş'a dönüp, "Sen konuşma lan piç kurusu! Benim kahvemi içtiğin için sinirliyim zaten sana," dedi ve içindeki bütün nefreti kusmuş oldu.

Koridorda birinin kahkahası yankılanmaya başlayınca hepsi susup birbirine baktı. Tüyleri diken diken olan Atakan, "Bu kahkaha..." diye fısıldadı. Büronun girişine dönen dörtluden Şebnem, "Bu ses tonu..." diyerek Atakan'ın kehanet fısıltısına ekleme yaptı. Gülmekten kızarmış bir suratla içeri giren Kancalı bir yandan da karnını tutuyordu.

"Ay! Gözümden yaş geldi!" diyerek kendini sakinleştirmeye çalışan Kancalı Seval'e hayalet görmüş gibi bakan dörtlü nefes bile alamıyordu. Onları öyle gören Kancalı daha fazla gülmeye başladı.

“Siz tabi... Görmediğiniz için!” diyerek odasına gitmişti ama gülmeyi kesmemişti. Hatta odasından kahkahaları duyuluyordu. Onun arkasından şokla bakan dördü tekerrardan büronun kapısına döndüklerinde biraz önce Kancalı’nın durduğu yerde dikilen Bihter’i gördüler. Genç kadının dağınık, sarı saçlarının üzerinde krem rengi bir bere vardı. Buraya kadar her şey normaldi fakat bütün gözler berenin üstündeki iki yuvarlak, siyah kulağı gördüğünde ve bunun bir penguen kafasını andırdığını fark ettiğinde...

Bihter dişlerinin arasından, “Tek kelime edenin gırtlığına namluyu sokarım,” diye tehditler savurdu. Birkaç saniyelik saygı duruşundan sonra herkes aynı anda gülmeye başlayınca kafasında böyle bir bere varken kimsenin tehditlerine aldırmayacağını anladı Bihter.

Hepsi deli gibi gülüyordu hatta durumu bildiği halde Savaş bile krize girmişti. Çünkü ondan önce deli gibi gülen Seval’i görmüşlerdi. Hepsi üst üste gelince karşı konulmaz bir kombinasyon ortaya çıkıyordu.

Kaşlarını sonuna kadar çatsa da gri gözleriyle ölümcül bakışlar atsa da ağzının içinden küfürler etse de kimse Bihter’i takmadı. Üstüne bir de Atakan berenin kulaklarıyla oynayıp, “Yanlış yere mi geldin sen cici kız?” diye sordu. Adamın bacağına sert bir tekme geçiren Bihter, “Keserim elini ayağını ha!” diye bağırdı. Doğal olarak Atakan daha fazla güldü.

Şebnem gözünün kenarında biriken yaşları silip Savaş’a döndü. “Abi hadi biz gülüyoruz falan da... Siz aynı evden gelmediniz mi? Sana ne oluyor?” diye sordu.

Atakan, “Hay, ağzını öpeyim!” diyerek kıza destek çıktı fakat düşününce çok mantıklı bir şey söylediğine karar verdi ve bedeni heyecanla sızladı. Şebnem ‘*Mantığını bıçaklarım,*’ bakışlarıyla ona bakınca heyecanı balon gibi patladı.

“Aynı evden geldik de Kancalı ile peş peşe içeri gireceğini tahmin edememiştim!”

Elini masaya geçiren Bihter, "Ben de aşağı katta krize giren insanları kendilerine getirmek için bu kadar uğraşmak zorunda kalacağımı tahmin edememiştim!" diye bağırdı.

Vicdan da kızın beresiyle oynamak hatta şu anda sevimli bir suratsızlığa sahip olan kızın yanaklarını sıkmak istiyordu ama söz konusu Bihter olduğu için cesaret edemediğinden yalnızca "Nereden geldi bu bere?" diye sordu.

Hepsi merakla Bihter'e bakınca Bihter de uzun uzun bir noktaya odaklandı ve dalıp gitti.

Buse, Zekiye teyze ve Bihter Sedef'in bebeği için alışverişe çıkmışlardı. Zekiye teyze, Buse'nin doğduğundan beri yanında olan evin emektar anne figürüydü. Savaş onu bir operasyonda düştüğü delikten kurtarmıştı. O gün bu gündür birlikte yaşıyorlardı. Sedef ise Bihter'in üniversiteden en yakın arkadaşıydı. Ünlü iş adamı Serkan İlkeroglu ile nişanlıydı. Düğünlerine bir ay kalmıştı. Sedef, Serkan'ın aceleciliği yüzünden iki aylık hamileydi. Henüz birkaç kişi biliyordu bunu ama Serkan'ın bilmesi yetiyordu da artıyordu.

"Resmen kızı kesin kaptım havalarına girmiş piç ya!" diyerek Zekiye teyzeye olanları anlatan Bihter, Buse'nin yanında olduğunu unuttuğu için ağzından kaçan küfürle hemen Buse'ye döndü. Buse de kadının bakışlarını fark edip bilmiş bir surat ifadesiyle "Yine başkalarının yanında kullanmamam gereken bir kelime mi?" diye sordu. Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallayan Bihter kızın zekâsına her zamanki gibi hayran kaldı.

"Bu durumdan sıkılmaya başladım Bihter, dudaklarına biber sürmek isterdim ama bu sefer beni öpemezsen üzülürüm diye seni bu defalık affediyorum," dedi. Kızla aynı boya gelmek için sol dizinin üzerine çöken Bihter kızın burnunu sıkıp onu mis kokan boy-nundan öptü.

"Senin o cadalozluğunu yerim bak!"

Genç kadının boynuna sarılan Buse de "Önce alışveriş!" diyerek asli amaçlarını dile getirdi.

Suratını buruşturan Bihter başına geleceklerden habersiz söylenmeye başlamıştı.

"Seni Sedef ile hiç tanıştırmamam lazımdı... Tüm bu alışveriş manyaklığınız beni öldürecek!"

Omuzlarını silkip zıplayarak yürüyen Buse, genç kadını kışına bile takmıyordu.

"Zıplayıp durma ayağın kayacak!"

Zekiye teyze "Çocuk bu, düşer kalkar bir şey olmaz," dedi. Genç ve yakışıklı bir adam Buse tam kayıp düşecekken onu yakalayınca Bihter'in yüreği ağzına geldi. Öfkeyle Zekiye teyzeye bakıp hemen kızın yanına koştu.

"Güzel annenin sözünü dinlemelisin küçük hanım!" diyen adama kaşlarını çatıp bakan Buse kolunu kurtarıp Bihter'in korku dolu gözlerine baktı sonrasında yine adama dönüp "Ona bir tek babam 'güzel' diyebilir," dedi. Kızın küçük elini hızlıca avucuna alan Bihter, "Teşekkür etmen gerekir," dedi.

Buse hiç oralı bile olmadan "Babam olsa böyle düşünmezdi!" diye karşı çıktı.

Dişlerini gıcırdatan Bihter adama kuru bir teşekkür edip kızı çekiştirdiğinde "Böyle davranman hiç hoş değil Buse!" diyerek onu azarladı. Zekiye teyze sessizce onları takip ederken gülümsüyordu.

"Bana o adam yüzünden bağıramazsın Bihter!"

"Sana o adam yüzünden değil sözümü dinlemediğin için bağırıyorum!"

Gözleri dolan küçük kız elini Bihter'in elinden kurtarıp, "Konuşmuyorum seninle, bırak beni!" diye cırladı. Sonrasında bütün alışverişi Bihter'in burnundan getiren Buse ancak aynı bereyi takarlarsa barışacağını söyledi.

Titreyen sesi, dolmuş gözleri ve büzülen dudaklarıyla bakan Buse'ye kim hayır diyebilirdi ki?

"Bu bereyi takacak mısın takmayacak mısın?"

Krem berenin siyah kulaklarına seri katil görmüş gibi bakan genç kadın içini çekip kaderine boyun eğdi.

"Takacağım!"

Yerinde zıplayıp gülümseyen küçük kız, "Biliyordum! Dostum benim!" diye çığlık atınca Bihter de kocaman gülümsedi. Onun küçük bedenine sarılıp başına beresini geçirdi ve aynı anda aynaya baktılar. Buse küçük elleriyle berenin kulaklarıyla oynarken "Çok güzel olduk değil mi Zekiye teyze?" diye sordu onları gülen gözlerle izleyen kadına.

"Çok tatlısınız!"

O anda başında kraliçe tacı varmış gibi hissettiren fakat merkezde başını belaya sokan o bere...

İşte o bere...

"Bu bere!"

Kollarını göğsünde kavuşturan Savaş, önüne düşen bir iki tutam siyah saç gözünün üstünden çekme zahmetine bile girmeden "Olayın bu boyutundan bahsetmemiştiniz," dedi. Desibeli her an artabilecek ses tonu ve çatık kaşlarıyla Bihter'e bakmayı sürdürdü. "Bir adamla karşılaştığınızı bilmiyordum!"

Başındaki bereyi neredeyse saçlarını yolarcasına çıkarıp bereyi tutan elini masaya vuran Bihter, "Al işte! Al birini vur ötekine!" diye bağırdı. Gözlerini kısıp, "Seninle barışmak için ne yapmam gerekiyor peki?" diye sordu.

Kadının öfkeyle sorduğu soru üzerine bütün yüzler sinsice sırıtmaya başlayınca Bihter tek tek hepsine bakıp, "Sakın cıvımayın, dağıtırım hepinizi!" diye tısladı.

Savaş hiçbir fırsatı kaçırmayacağına yemin etmiş gibi "Bilmem, benimle evlenebilirsin mesela," diye teklifte bulundu. Başını 'pat' sesi çıkaracak kadar sert bir şekilde masaya vuran Bihter, başını kaldırmadan belindeki silahı çıkarıp en yakında duran birine yani Şebnem'e uzattı.

"Allah'ını kitabını seviyorsan çek tetiği vur beni!"

Kıkırdayan Şebnem, "Sizin bu kavgalarınız, çekişmeleriniz yüzünden ilişkilere bakış açım değişti! Siz böyle didiştikçe beni Atakanlar basıyor!" dedi.

Cama çarpıp duran rüzgârın çıkardığı ıslık sesinden başka bir ses duyulmuyordu çünkü Şebnem'in kırdığı pot yüzünden herkes kahkaha öncesi sessizliği yaşıyordu. Bihter masaya yasladığı başını sol tarafına çevirip tepesinde dikilen Şebnem'e bakmıştı. Atakan yüzündeki en piç gülümsemeyle kıza bir öpücük yolladı. Vicdan ve Savaş ise biri bir şey derse diye tetikte bekliyordu. Kimse ağzını açamadan Şebnem inleyerek silahı kendi başına tuttu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim..." diye fısıldadı.

Bihter kalkıp silahı kızın elinden aldı. "Seni Atakanlar basıyorsa bunun icabına bakması gereken kişi belli!"

Sağ bacağını ötekinin üzerine geniş bir açıyla atan genç adam, "İcabına bakmamı ister misin güzelim?" diye sordu.

Şebnem uzanıp Bihter'in masada bıraktığı bereyi alıp başına geçirdi. "Saatlerce bakıp gülün ama beni onun insafına bırakmayın lütfen!"

Bereyi kızın başından çekip alan Bihter sanki az önce o berenin üzerinde tepinmek isteyen kendisi değilmiş gibi özenle katlayıp montunun cebine koydu. Kim ne derse desin bu bereyi takacaktı. Kış bitene kadar takacak hatta Buse ister-

se ömür boyu takacaktı. Yine de ömür boyu takmasını istememesi için dua etti Bihter. ‘Yeni bir şeyler bulsun Allah’ım,   min!’

Vicdan keyifle arkasına yaslanıp, ‘G  lecek ne çok şey var burada! İyi ki gelmişim!’ dedi. Eski   ubesinde bu kadar e  lenmiyordu. Hatta bunun yarısı kadar bile e  lenmiyordu. Ekibin ya   ortalaması ne kadar ortadaysa eğlence de o kadar zirvede oluyordu. Aynı anda Kancalı’nın sesi yankılanmasa zevkle onların didi  melerini izlerdi ama Seval’in sesi o kadar ürpertici geliyordu ki sanki korku filmlerindeki a  maması gereken kapıyı a  mı  tı.

‘Vicdan! Hemen buraya gel!’

Sırtarak ıslık çalan Savaş, sırtarak kaşlarını kaldıran Bihter, sırtarak dudaklarını b  zen Atakan ve tamamen art niyetiyle sırtan   ebnem ona bakınca surat astı.

Bihter, ‘Ve topun kime gideceği hiç belli olmuyor, değil mi Vicdan’cı  m?’ diye sordu.

Ayağa kalkarken mizacını sergilemekten geri kalmayan genç kadın, ‘Vallahi benim top Kancalı’nın camını kırmış gibi gözüküyor,’ dedi. Ayak sürüyerek Kancalı’nın odasına giden Vicdan’ın arkasından herkes i  inin başına dağıldı. Atakan,   ebnem’i genç kadın kaçmaya yeltenmeden yakalayıp, ‘Kahve i  in teşekkür ederim,’ dedi. Her ne kadar i  ememi   olsa da   ebnem’in onu düşünerek bir şeyler yapması Atakan i  in yeterdi de artardı. Adamın kolunu tutan elinden nazik bir tavırla kurtulan   ebnem, ‘Asıl geçen gün için ben teşekkür ederim,’ dedi. ‘Kahveyi onun için almıştım.’

Atakan,   ebnem’e henüz onu takip ettiğini itiraf etmemişti. Etmeyi de düşünmüyordu. Şebnem’in o gün olan kötü şeyleri kastettiğini biliyordu ama onun kırmızı çizgilerinden ne kadar uzak durursa   ebnem’e daha rahat yana  abiliyordu. Bu yüzden i  i laga lugaya vurdu.

‘Bana her gün böyle kahve alacaksan, seni motorumdan indirmem!’

Silkelenip adamdan uzaklaşan Şebnem, "Bir kez olsun sapıtma be Atakan!" diye bağırdı. Lafı tamamen yanlış anlamıştı ve Atakan bunu fark ettiğinde her şey için çok geçti. Uzun soluklu bir kahkaha atıp tekrardan kızın kolunu tutan genç adam, "Hayatım, çok fesatsın!" diyerek ondan bir makas aldı. Şebnem koluna bir tane indirince "Uf!" diye mırıldanıp geri çekildi.

Yine de kendini tutamayan genç adam, "Haşin kadını benim!" diye fısıldadı.

Bunu duyan Şebnem, sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak, "Bak, kaşınıyorsun Atakan!" dedi.

"Kaşı beni güzelim!"

Adamı sürükleyerek peşine takan Şebnem Adli Tıp'ın yolunu tutarken "Yürü başımın belası yürü!" diye tısladı. "Seni bir gün bir kaşıyacağım, iflahın şaşacak!"

"O günü iple çekiyor olacağım!"

Adli Tıp'ın soğuk duvarlarına baka baka morga inerlerken aralarındaki sessizlik anlaşmasını bozmamaya dikkat ediyorlardı ki Atakan kendini tutamadı.

"Bunca yıldır bu işin içindeyim, yine de şu morg kısımları beni geriyor..."

"Teknik olarak orası bir laboratuvar Atakan."

Kadına göz ucuyla bakan genç adam, "Ne fark eder, içinde bir ölü var mı yok mu?" diye sordu.

"Ölüden değil diriden korkacaksın," diyerek kestirip atan Şebnem laboratuvara girdiğinde sessizce görevlinin gelmesini bekledi. Daha Adli Tıp'tan çıkıp ölen kızın evine gideceklerdi. Savcının istediği rapor hazırlanana kadar koşturmaya devam etmekten başka çareleri yoktu.

Adli Tıp doktorlarından biri geldiğinde hızlıca sorularını sıraladı.

“Zehrin içeriği ile ilgili yeni bir gelişme var mı? Adamın otopsisinde ne çıktı?”

Şebnem’i tanıyan doktor gülümseyip, “Sakin ol şampiyon!” diyerek cümlesine başladı ve “Zehir ile ilgili bilgiler henüz taze, otopside çıkan şeyleri duyduğunuzda kulaklarınıza inanamayacaksınız,” diye devam etti.

Genç doktor bilgisayardan bir röntgen açtı. Cesedin üzerindeki örtüyü de beline kadar açıp ikiliye döndü.

“Adam kendisini bilinen en etkili zehirlerin bir karışımı ile öldürmüştü. Bunu normal şartlarda oluşturabilmesi mümkün değil. Laboratuvar ortamında üretilmiş olduğunu ve vücuduna nasıl enjekte edildiğini tespit etmemiz ise bize başka kapılar açtı.”

Röntgenin üzerinde adamın sol kolunun eklemine işaret ederek konuşmaya devam eden doktor sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. Şimdiye dek rastlanmamış bir vakayla karşı karşıya olması doktoru heyecanlandırmıştı.

“Şuradaki kitleyi görüyor musunuz? Eklem kemiklerinin arasında küçük bir cisim var.”

Şebnem gözlerini kısarak ekrana eğildi. “Orada bulunmaması gereken şeyi mi diyorsun?”

“Aynen öyle, sim kart büyüklüğünde kırılma bir madde... Adamın otopsisinde sol kolunda bir kırılma olduğu tespit edildi. İncelediğimizde içindeki cismi bulduk ve kırılan parçalarını çıkardık.”

Küçük bir poşetin içindeki gözle görülemeyecek kadar küçük olan parçaları gösteren Doktor, “Bu parçaların arasına gizlenmiş bir zehir olduğu için adamın ne tür bir psikopat olduğunu söylemek güç ama bir amaca hizmet ettiğinin garantisini verebilirim,” diye açıklamasını sürdürdü.

“Kimse durduk yerde bir kadın öldürmek için bu zahmette girmez. Bin bir farklı zehrin karışımını kolundaki enteresan bir bölgeye yerleştirip yakalandığı anda kolunu kırarak zehrin bedene nüfuz etmesine izin vermesi... Gençler karşınızda bir profesyonel var.”

Kaşlarını çatan Şebnem duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

“Ama ölü!” diye cevap verirken sesi fazlasıyla tek düze çıkmıştı. Olayı kafasında oturtmaya çalışıyordu.

“Atakan bu adamın mesleği neydi?”

Kafasını kaşıyan genç adam sessizliğini bozup, “Ekonomist olarak gözüktüyor, yatırım danışmanı,” diye cevap verdi.

Dişlerini sıkan Şebnem, “Ne alaka kardeşim zehir mehir?” diye sordu. Sorusu dişlerinin arasından fısıltı gibi çıkmıştı.

“Başka ne var peki?” diye sordu Atakan.

“İç dış incelemede başka kayda değer bir şey çıkmadı.”

Kadının dirseğine dokunan Atakan, “Kızın evine gidelim o halde, buradaki işimiz bitti,” dedi.

“Fatih sen bize elindeki bütün raporları ver o zaman.”

Doktor raporları bir dosya haline getirirken cesedin başına giden Şebnem sol koldaki morluğu inceledi. Üzerinde bir dikiş vardı.

“Şu zehri içinde tutan cismin görselleri var mı?”

“Hepsi dosyanın içinde.”

Masadaki poşeti göz hizasına kaldıran Şebnem cismin üzerindeki küçük yazıları okumaya çalıştı.

Yanında duran Atakan, “Rakam var üzerinde!” dedi. “Ben de okumaya çalıştım beceremedim.”

“Çok küçük ve parçalanmış bir cisim olduğu için okuyamazsınız. Biz çalışırken parçaları birleştirip fotoğraflarını çektik.”

Şebnem doktorun sözleri üzerine poşeti masaya bırakıp içini çekti. Dosyaları alıp tekrar yola koyulduklarında bu seferki görevlerinin daha zor olacağının bilincindeydiler. Kapısını çaldıkları evden bir cenaze çıkmıştı. Her zaman en kötüsü sevdiğini kaybeden biriyle konuşmaya çalışmaktı.

"Savcının da tüm işi üzerimize yıkmasına sinir oluyorum. Bari kızın ailesiyle o görüşseydi."

"Sızlanma Atakan..."

Orta halli bir mahallede sıradan bir evin kapısını çalarlarken onları bekleyen hiçbir şeyden haberleri yoktu. Kapıyı açan kadının yaşlı gözlerine bakıp rozetlerini gösteren ikili "Cinayet Masası'ndan Komiser Atakan ve Komiser Şebnem," diyerek kendilerini tanıttılar. "Sizinle görüşmek için geldik."

"Geleceğinizi biliyordum," diye fısıldayan kadın onları içeri aldı. Salona geçtiklerinde zor da olsa "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sormuştu.

Şebnem düz bir sesle "Teşekkür ederiz, fazla rahatsızlık vermek istemiyoruz," dedi.

Bir koltuğa oturup onlara bakan kadın soruları bekleme-ye başladı. *Kızınız son zamanlarda nasıldı? Görüştüğü kişiler kimlerdi? Peşinde birileri var mıydı? Sizinle konuşur muydu?*

"Kızınızın başına gelen şeyle ilgili bildiğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Katil de öldüğü için davanın düşeceğini sanmıştım."

Tek kaşını kaldıran Atakan, "Henüz bir dava açmaya yetecek kadar delil toplayamamıştık ama doğru biliyorsunuz dava düşer. Yalnız katilin yabancı uyruklu olması nedeniyle kafamıza göre rafa kaldıramıyoruz. Bize yardımcı olacak mısınız?" diye sordu.

"Dilek kendi halinde bir kızdı. Üniversiteden geçen sene mezun olmuştu. O adamla nerede, ne zaman tanıştılar bilmiyorum. Bana pek bir şeyini anlatmazdı."

“Siz onun annesisiniz. İlla ki bir şeyler sezmiş olmalısınız.”

Kadın Şebnem’e bakıp, “Savcıya da anlattım tüm bildiklerimi, kızım iş arayan sıradan bir gençti. O adamı nereden tanıdığını bilmiyorum,” dedi. Kadının bir şey bilip bilmediğinden emin olamayan Atakan başka bir taktik denedi.

“Kızınızın babası nerede peki?”

“Öldü.”

“Ne zaman?”

“Dilek üç yaşındayken.”

İçini çeken kadın gözlerinden istemsizce akan yaşları silip sorulara cevap verebilmek için dik durmaya çalıştı. Şebnem kadının rol yapmadığından emindi yine de kafasını karıştıran bir şeyler vardı.

“Pekâlâ... Kızınızın odasını görebilir miyiz?”

Her türlü arama izinleri vardı yine de acısı taze bir kadının evini kanun kaçakçısı arar gibi talan edemezlerdi. Kadın onlara yolu gösterdiğinde girdikleri odayı fazla sıradan buldular. Şebnem kaşlarını çatarak her yeri gözleriyle didik didik etti. Çift kişilik bir yatak, iki kapaklı beyaz bir gardırop ve bir çalışma masasından ibaret olan sade odada dikkat çekecek bir şey yok gibiydi. Giysi dolabını açan genç kadın bazı eşyalardan ikişer tane görünce gözü yaşlı anneye dönüp, “Neden bazı kıyafetlerden iki tane var?” diye sordu.

Kadın kızını hatırlamaya dayanamıyormuş gibi gözyaşlarına söz geçiremiyordu.

“Çoğu şeyi ikişer tane alırdı Dilek. Beğendiği bir şey olursa ikişer tane alırdı hatta bazen farklı renginde olmak üzere aynı şeyden dört tane aldığı olurdu.”

Atakan masadaki defterleri karıştırıp, “Evet, bazı defterlerden de ikişer tane var. Takıntılı mıydı?” diye sordu.

Gülümseyerek defterleri eliyle okşayan kadın, "Önce okulda yazar sonra evde yine yazardı. Titizdi, biraz takıntılıydı ama kendi halinde bir kızdı," diye cevap verdi. Sırtını duvara dayayıp ayakta durmakta zorlandığı için duvarın dibine kayan kadın, "Her şeyimdi o benim..." diye fısıldadı. "Ona bakmak için yıllarca çalıştım, her dediğini yaptım. Gözüm gibi baktım ona... Onsuz ne yaparız bilmiyorum..."

Şebnem hemen araya girip, "Ne yaparız derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu. "Kızınızı tanıyan başka birinden mi bahsediyorsunuz?"

Atakan kadını kibarca yerinden kaldırıp kızının yatağına oturttu. Kadın ağlamasını durdurmaya çalışıp, "Yalnızca onsuz nasıl dayanacağımı söylemek istemiştım," diye cevap verdi. "Kızım la bir başımıza yaşıyorduk. Hiç akrabamız yok, olanlar da çok uzak akrabalar. Burada bile yaşamıyorlar..."

Atakan ve Şebnem kadının doğru söylediğine kanaat getirip odayı incelemeye devam ettiler. Gerçekten takıntılı, titiz ve sıradan bir genç kızın odasında bulunabilecek ne varsa her şeyi aradılar. Ama ellerine geçen hiçbir şey olmadı. Evi terk ederlerken kadına, "Bu acı günlerinizde rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz," dediler. Kadın ise yalnızca gözyaşlarını silerek "Sormak istediğiniz başka bir şey olursa buradayım. Emekli olduğum için günlerim evde geçiyor," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederiz."

Arkalarından kapanan kapıya kısa bir bakış atıp kendisini izleyen Atakan'a dönen Şebnem "Hiç güzel kokular almıyorum," diye fısıldadı.

Genç adam önünden geçip giden kızın saçlarından yayılan şampuan kokusunu gözlerini kapatıp derin derin içine çekti. *'Ben senin kokudan başka bir şey alamıyorum...'* diye geçirdi içinden. Şebnem Atakan'ın bütün dünyası olmak yolunda emin adımlarla yürüyordu ve bunun tam anlamıyla bilincinde değildi.

“Ve bu çok acıttı. Çünkü sana asla söyleyemeyeceğimi bilirdim. Ama orada durup sana bakmak her şeye değerdi.”

(Friends)

Bölüm 6

Adımları yumuşak, hareketleri yavaştı. Sakince etrafını dolaştığı bahçenin her bir karışını inceliyor, onu buraya çeken şeyin özüne inmeye çalışıyordu. Soğuktan üşüyen yüzünün bir kısmı siyah atkısının arkasına gizlenmişti. Başındaki siyah bere de dağınık saçlarını örtmüştü. Açıkta yalnızca gözleri kalmıştı onlar da kirpiklerine düşen kar yüzünden açılıp kapandığı için seçilmiyordu. Ayaklarının altındaki karı ezerek kapıya yaklaşıyor sonra vazgeçip geri çekiliyordu. Koca bir saatini böyle dolanıp durarak yitirmişti. Bahçenin beyaz parmaklıklarına yaklaşıp içeriyi son bir kez inceledi ve daha fazla orada kalmasının bir anlamı olmadığına karar verip gerisin geri birkaç adım atıp sert bir şekilde arkasını döndü. Aracının yanına vardığında onu gördü. Elinde bir top A4 kâğıdı ile kapının önünde dikilen Şebnem'i. Sağ elindeki kaskı takmaktan vazgeçip Şebnem'i izledi.

“Neler çeviriyorsun Şebnem?”

Kollarını önündeki bir arabanın üzerine yasladı ve omuzlarını dikleştirip, sıcak nefesini dumanlar çıkararak üfleyen kadına baktı. Şebnem kendi kendisine güç vermek istermiş gibi başını sallıyordu. Atakan'ın meraklı bakışları altında has-

taneye giren genç kadın vakit kaybetmeden babasının yanına gitti.

Babasının doktoru temkinli bir sesle "Bu bir ay içinde ikinci gelişiniz," deyince köşeye sıkışmış gibi hisseden Şebnem'in tüyleri diken diken oldu. Polis olmanın yararlarından birkaç da sağduyu algısının yüksek ve sezgi kabiliyetinin gelişmiş olmasıydı. Doktor ilk defa genç kadını şüpheyeye düşürmüştü.

"Annem..." diyerek söze başladı. Devamını getirirken halinden memnun olmadığını yüzündeki ekşimsi ifadeyle yansıtmaya çalıştı. "Beni zorlayıp duruyor, ona göre babam burada fazla yalnız kalıyormuş."

Doktorun gözlerindeki şüphe kırıntıları yerini sıradan bakışlara bırakınca Şebnem'in beyni hızla bu görüntüyü kaydetti. Babasının yanına götürüldüğünde tuttuğu nefesi bırakıp dizlerinin üzerine çökerek babasının yüzünü izledi. Adam yine avuçlarına bir şeyler karalıyordu. Etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra babasının ellerini tutup soğuk avuçlarına alan Şebnem "Buradayım baba," dedi. "Ben geldim."

Babasının kaskatı ellerine sıkıca yapışıp gözlerini görebilmek için başını eğdi. "Gözlerimin içine bak baba, geçen gün yaptığın gibi..."

Günlerdir bunu düşünüp durmuş, beyninde yeni senaryolar yazmıştı. Uyumadan önce içtiği ilaçları da bırakmış bütün algılarını açıp yaşadığı olayı gözden geçirmişti. Hayal olamayacak kadar canlı, sahte olamayacak kadar kalıcı bir anıydı. Babası onun yüzünü tutmuş, gözlerinin içine bakarak konuşmak istemişti.

Haluk Bey dimdik bakışlarla ellerine bakarken dayanamayan Şebnem adamın çenesini yakalayıp kendisine çevirdi. Hâlâ ellerine bakan adama, "Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Beni duyuyorsun."

Ya aklını yitirecekti babası gibi ya da içindeki kuşkunun izini sürüp beynini kemiren senaryoları test edecekti. Dakika-

larca babasıyla göz göze gelmeyi bekledi. İnatçı adam gözle-
rini ellerinden ayırmıyordu. Onunla konuşup teşvik etmeye
çalıştı ama bir kısırtı dahi yoktu. Kâğıtları ayaklarının dibine
bırakıp ayaklandığında bileğinde ılık bir baskı hissetti. Titre-
yerek arkasını döndüğünde babasının renksiz yüzünü kendi-
sine dönmüş buldu.

“Buradasın...” diye fısıldayarak adama bakan Şebnem
hareket edemiyordu.

Babası iki uzun dakika ona bakıp, “Perşembe günü gel!”
dediğinde başı dönen genç kadın birden bilincini kaybeder
gibi oldu. Bedeni havada süzülüp dizlerinin üzerine çöktü-
ğünde babası da eski konumuna geri döndü. Yer öylesine şid-
detli sallanıyordu ki bir müddet başını kaldırmadan döşeme-
deki çizikleri sayan Şebnem toparlanıp babasına döndüğünde
onu yine donuk ve suskun buldu.

“Buradasın...” diye mırıldanıp ayaklandı. Titreyerek
üzerine çeki düzen verirken kapının önünde dikilen doktoru
gördü. Adama, “Bir dakikaya çıkıyorum,” dedikten sonra ba-
basının üzerine eğilip onu başının tepesinden bir çocuk gibi
öptü.

“Perşembe günü yine geleceğim,” diye fısıldayıp babası-
nı salonda yalnız bıraktı ve doktor eşliğinde hastanenin çıkı-
şına yürüdü.

“Geçen günkü duruma benzer bir şey yaşamış hissiyatına
kapıldınız mı?”

Adamın neyden bahsettiğini bildiği için başını iki yana
sallayıp, “Hayır, siz haklıydınız, kullandığım ilaçlar dikkat
dağınıklığı yapıyor. İşte de problem yaşadığımı fark edince
bıraktım. Şimdi daha iyiyim,” diyerek durumu toparlarcasına
özet bir açıklama yaptı.

Doktor da “Bu tarz durumlarla çok sık karşılaşıyoruz,
ilaçlarınızı bırakmakla iyi yapmışsınız,” karşılığını verdi.

Hastaneden çıkan kadını iki çift göz takip ediyordu. Doktor bir süre Şebnem'in gidişini dik gözlerle izledi. Ardından ellerini beyaz önlüğünün cebine sokup dingin adımlarla odasına döndü. Atakan ise kadını şubeye kadar takip etti.

Şebnem şubeye girdikten sonra Atakan bir süre daha oyalanmak zorunda kaldı. Hemen peşinden giderse onu takip ettiği ortaya çıkabilirdi. Şubenin önünde birkaç polisle ayaküstü sigara içti. Ensesinde bir karıncalanma hissedince arkasını dönüp kuşku dolu bakışlarla etrafını süzdü. Çok ileride sırtı dönük bir kadın görünce başını eğip daha dikkatli baktı. Fakat kadın soğuktan kaçmak istermiş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Kendi kendine kuruntu yarattığını düşünüp yanındaki polislerin muhabbetine odaklandı. Fakat bu anı daha önce yaşamış gibi hissetmekten kurtulamıyordu.

Vicdan nihayet tam anlamıyla kızın ilgisini çekebildiğini görünce Şebnem gibi arkasına yaslanıp devam etmek için derin bir nefes almıştı ki Atakan konuşmalarının ortasına büyük bir yağmur damlası gibi damladı.

“Ne konuşuyorsunuz bakalım bensiz?”

Bıkkın bir şekilde nefesini üfleyen Şebnem, “Ben de nerede kaldı bizim baş belası diyordum,” deyince Atakan pis pis gülümsedi.

“Bugün kahvemi hazır etmeyi unutmuşsun Şebnem’ciğim!”

Tutulan omuzlarını ovalayan Şebnem, “Şansını zorlama Atakan!” diyerek suratını buruşturdu. Aklına boşa giden kahvesi gelince yine Vicdan ve yürüme meselesine geri dönen beyni yüzünden sinirleri hopladı. Omuzlarını hırsla daha hızlı ovalayıp meşguliyetlerine bir yenisini katarak zihnini Ata-

kan'dan arındırdı. Ya da sinir bozucu bir şekilde beynine sı-zan genç adamı defetmek için elinden geleni yapmaya çalıştı.

Şebnem'in omuzlarının arkasına yetişemediğini gören Atakan, kızın onu itekleyeceğini bilse bile kendini tutamayıp onun kaskatı kesilmiş omuzlarını yumuşakça tuttu. Avuçla-rının altındaki sert kasları sıkınca Şebnem, başını geriye atıp inledi. Genç adamın kalbi kesif bir heyecanla tekledi. Elleri işini bilir bir şekilde zarif omuzlarda gezindi ve en çok kasıl-mış bölgeleri tespit edip üzerinde yoğunlaştı. Şebnem, kendi-ni sorgusuz sualsiz adamın ellerine bırakmıştı.

Şebnem'in gerginliğini hissediyor, buna neden olan şeyi bilmiyor olmak Atakan'ın merakını körüklüyordu. Sorgular-casına "Kaskatı olmuşsun güzelim!" diye mırıldandı.

Adamın ellerindeki güç omuzlarında sıkışıp kalmış ağ-rıları çekip alırken rahatlayan Şebnem, ellerinde sımsıkı bir şekilde tuttuğu dizginlerin gevşemeye başladığının farkında değildi. Atakan bir ara öyle güzel bir noktayı ovmuştu ki in-lememek için kendisini zor tutmuştu. Babasıyla ilgili durum, evdeki sessiz gerginlik, işteki koşturmaca ve soğuk hava kas-larını mahvetmişti.

Atakan kızın yumuşayan omuzlarından kazağının açık-ta bıraktığı ensesine ve saç köklerine kadar masaj yapıyordu. Elleriinde şekil bulan sıcak beden içinde bir şeylerin kıpırdan-masına neden olunca yaptığı şeyden acı veren bir zevk almaya başladı. Böylece Şebnem ile ilgili bütün merak uyandıran so-ruları unuttu. Sanki içindeki damarlardan birkaçı Şebnem'in bedenindekilere karışmış, aralarında elektrik akımı oluştura-cak bir santral kurmuştu.

Savaş ile Bihter geldiklerinde ilk olarak ikiliyi ve onları sırtarak izleyen Vicdan'ı gördüler. İkisi de makara bulmanın heyecanı ile ellerini birbirine sürtüp kocaman gülümsediler.

"Muhabbetiniz bol olsun gençler!" diyen Bihter, başında Buse'nin hediye ettiği bereyle karşılırlarına oturdu. Savaş da ka-

rısının dizinin dibinden ayrılmayan pısırik erkekler gibi Bihter'in hemen yanına çöktü.

Şebnem silkelenip Atakan'ın ellerinden kurtuldu. Boğazını temizleyip masajla dağılan bedenini toparlanmaya davet etti. Hangi ara böyle içi geçmişti? Nasıl böylesine güpegündüz Atakan'ın kendisine dokunmasına izin verirdi? Hain iç sesi *gecenin gündüzün bir önemi olmadığını* fısıldayınca yumuşayan omuzları dikleşip bu fikri reddetti.

Bütün ruhuyla şaha kalkan bedeninin heyecanına rağmen gayet doğal bir şekilde "Teşekkür ederiz gençler," diyerek karşılık verdi Atakan. Yine de bakışlarıyla Şebnem'i rahat bırakmaları için Savaş ve Bihter'e mesaj yolluyordu. Oysa Şebnem'in tekrardan içine kapanıp soğuk kapılarını üzerine kapatmasına hiçbir mesaj mâni olamazdı.

Yüzünde hiçbir şey yansıtmayan durgun bir gülümseme ile "Biz de sizi bekliyorduk," dedi genç kadın.

Kaşlarını kaldırıp sırttan Bihter, "Masaja mı?" diye sordu. Atakan'ın oynak kaşının gözünün yolladığı mesajları kıcına bile takmayan Bihter gole koşuyordu.

"Sen de mi istiyorsun Bihter?" diyerek araya giren Atakan, yüzündeki piç gülümseme ile pası Savaş'a yolladı.

Suratı öfkeyle çarpılan Savaş'ın bütün keyfi bu cümleyle toz bulutu gibi dağıldı. Bihter'e birinin değil dokunması yaklaşması bile buna cüret edenin sonu olurdu. Kimse Savaş'ın ellerinde ebediyete kavuşmak istemezdi.

"Canına okurum lan senin elini sürersen!"

Başını arkaya atarak sahte bir kahkaha patlatan Atakan, "Büyülü ellerimin tadına bakmak istiyorsa ona engel olabilir misin?" diye sordu.

Atakan'ın kazağına asılıp onu kendine çeken Savaş neredeyse kükrüyordu. "Elini sikerim oğlum bak!"

“Kesin be!” diyen Bihter, belli etmese de toparlanmakla meşgul olan Şebnem’i izliyordu.

Savaş, Atakan’ın kazağını silkeler gibi bırakıp arkasına yaslandı ve kolunu Bihter’in omzuna attı. “İsterse ben masaj yaparım *karıma!*”

Yüzünü buruşturan Bihter, “He, he evet...” diyerek Savaş’ı geçiştirmeye çalıştı. Ama adamın ağzından çıkan şey yüzünden mevzu bambaşka yerlere kaydı.

“Karım mı?”

Vicdan muhabbetin başından beri orada olduğunu bu soruyla belli etmişti. Şebnem ve Atakan masaj olayını kendi lehlerine çevirebilmek için çaba sarf ederken bu ayrıntıyı kaçırmışlardı.

Atakan iğne deliğinden geçirdiğini sandığı golü attı ve “Kendi kendine gelin güvey mi oluyorsun Savaş?” diye sordu. Yüzündeki sırıtiş an be an koca bir gülümsemeye dönüştüyordu.

“Yok, dün onu nikâhuma aldım.”

Bihter’in cevabı ortaya bomba gibi düşmüştü. Kancalı bile sessizce odasından çıkıp elindeki sıcak kahvesini yudumlayarak muhabbete kulak kabartmıştı.

“Sonunda!” diyerek de tepkisini belli eden Kancalı Seval, hikâyenin sonunu dinlemiş olmayı tercih edeceğini çok sonra keşfedecekti.

Keyifle arkasına yaslanan Bihter hepsinin nasıl rahatladığını görünce aksi ruhu başkaldırdı. Neden herkes onun parmağına geçecek olan bir yüzüğe, defterin tekine atacağı bir imzaya ve yatacağı yatağa bu kadar takmıştı ki? Savaş ağzını açıp gerçeği dile getirmeyince olayın sonunu anlatmak da ona kalmıştı. Kötü kötü gülümsedi.

“Savaş, devamını anlatmayacak mısın hayatım?” diye sordu adamı yoklamak için. Kızın zehirli dili öylesine tatlı ko-

nuşuyordu ki genç adam onun yüzündeki maskeye kanıp az daha ağzını açacaktı ama susmayı son anda akıl edebildi.

“İyi, madem sen anlatmayacaksın ben anlatayım bari...”

Merakla öne eğilen Atakan, “Ne oluyor yahu? Evlilik sözleşmesi falan mı imzalattın yoksa Bihter?” diye sordu.

“A, bak bu hiç aklıma gelmemiştir. Harikasın Atakan!”

Şebnem bile sesini yükselterek, “Anlatsanıza ulan şunu düzgün bir şekilde!” diye bağırdı.

Bacak bacak üstüne atıp kışkırtıcı bir şekilde gülümseyen Bihter, “Savaş’a imam nikâhı kıydım,” dedi tek seferde.

Bilgisayar başındaki masasında kaynar çayını yudumlayan Başat’ın duyduklarıyla çay boğazına kaçtı. Başat’ın öksürüğüyle de ortamdaki sessizlik son bulmuş, kargaşa baş göstermişti.

Bir ağızdan “Nasıl ya? İmam nikâhı mı? Ne demek imam nikâhı?” mırıltıları yükselirken oturduğu yerde bedenini esneten Bihter ortalığı karıştırmış olmanın dayanılmaz keyfini sürdürdü.

Kancalı gelip başında durunca bedenini doğrultup kışının üzerine oturdu. Fakat yanlışlıkla Kancalı’nın kazığına oturduğunun bilincinde değildi.

“Bihter sen beni çıldırtacak mısın?” diye öfkeyle gürleyen Kancalı, gözlerinden elinde olsa alevler püskürtüp genç kadını küle dönüştürecekti.

“Yine ne yaptım amirim?”

Elindeki kahveyi etrafa sıçratarak masaya bırakan kadın, “Ele güne karşı rezil ediyorsun bizi daha ne yapacaksın?” diye sordu. Kafası karışan genç kadın devamını beklercesine Seval’e bakınca kadın daha da öfkelenmişti. “Bir de merakla suratıma bakıyor! Allah’ım sen bana sabır ver!”

Kancalı Seval'ın onu haksız yere azarladığını düşünüp dişlerinin arasından "Ne yaptığımı bilsem keşke!" diye fısıldadı.

"Ağzının içinden konuşup durma! Ne bu imam nikâhı olayı? Ne zaman evleneceksiniz doğru dürüst?"

Konuşmanın başından beri küs bir çocuk gibi sessizce yerinde oturan Savaş'ın yüzünde bir anda güller açtı. "Ben de onu sorup duruyordum amirim!"

Savaş'a dönen kızgın gözlerinde bir gram yumuşama olmayan Seval, "Sen sus! Adam olsan bin kere oturtmuştun şu kızı nikâh masasına!" diye bağırdı. Bihter de Savaş'a dönüp "Ben de tam onu diyordum amirim!" dedi.

"Bak Bihter, bütün şube arkanızdan konuşuyor. Üst makamların üzerine vazife değil belki ama örnek teşkil etmeyen davranışlarınız yüzünden laf yersiniz."

Bihter itiraz ederek, "İşte laf yememek için nikâh kıydım, daha ne yapayım?" diye sordu.

Atakan yumruğunu ağzına kapatıp kıkırdadı. Şebnem ve Vicdan da kendilerini zor tutuyordu.

İşaret parmağını ikiliye doğru sallayan Kancalı "Sadece o yetmez! Tez vakitte resmi nikâh da kıyılacak!" diye esip gürledi.

Bihter kahvaltıda yürek yemiş gibi "Niye? Elin pezevenklerine sadece o yetiyor ama?" diye sordu.

Savaş kaşlarını sonuna kadar çatıp, "Ben pezevenk miyim Bihter?" diye bağırdı.

İşte burada kendini tutamayan Şebnem, Atakan'ın koluna 'duydun mu' der gibi vurup kahkahayı patlattı. Bu sıcak hareket karşısında genç adam yalnızca kızın kolunu tutup yalandan kahkaha attı. Şebnem'in sıcak hareketleri yüzünden dikkatini Bihter ve Savaş'a veremiyordu.

Açıklama yapma zorunluluğu doğan Bihter, "Seni kastetmiyordum!" dedi.

"Kızım sen beni delirtecek misin? Kim o pezevenk?" diyerek olaya açıklık getirmeye çalışan Kancalı parmaklarıyla alnını ovmaya başlamıştı. Bihter, şubesine geldiği günden beri Seval'de baş ağrısı yapıyordu.

"İşte genç kızları kollarına takan kodamanlar, küçük kızlara gözlerini diken orospu çocukları!"

Kıza doğru eğilip bağırان Savaş, "Yahu bütün protesto damarların beni bulunca mı kabarıyor Bihter?" diye sordu. Bihter Savaş'ın yanında kendini hem tam anlamıyla kadın hem de köküne kadar feminist gibi hissediyordu. Ortasını bulamayınca da etrafındakileri işte böyle çıldırtıyordu. Oysa tek sorun ruhunun hep tek tabanca takılmak isteyişiyle Savaş'a duyduğu aşkın çatışmasıydı.

Atakan'ın sol yanında oturan Vicdan genç adama dönüp gözünden gelen yaşları siliyordu ki Savaş'ın dedikleriyle Atakan'ın göğsüne kapanıp bir kahkaha krizine daha girdi. Göğsündeki kızın titreyen bedeni ve yumuşak yumruklarla tepkisini dışarı vuruşu genç adamı şaşırtmıştı. Bu yüzden şaşkınca burnunu gıdıklayan kızıl saçlara bakakaldı. Aynı zamanda öfkeyle karışık bir şaşkınlık yaşayan Şebnem de yüzünde yavaşça solan bir gülümseme ile onları izliyordu. Savaş, Bihter ve Kancalı bulanıklaşıp yok olmuştu.

"Sana da bir şeyi beğendiremiyoruz Savaş Efendi! Allah katında kocamsın işte daha ne? Resmi makamlar çok mu umurunda?"

Atakan, Vicdan'ı kibarca iteklerken ağzının içinden mırıldanan Şebnem, "Okşa okşa..." dedi. Kıza dönüp kaşlarını kaldıran genç adam, "Efendim!" diye sordu.

Yüzünü buruşturup, "Vicdan'a diyorum, su verelim mi? Kendine gelsin!" diyerek kendisini toparladı. Kızın ağzından çıkan her şeye sarılan Atakan, Şebnem'in ne dediğini elbette

duymuştu ama inanmamıştı. Genç kadın duygularını böyle-
sine açık etmezdi, ettiği duygular da kendisiyle ilgili olmazdı.
Şebnem de bunun farkındaydı. Hepsi boşa aldığı kahvenin
içinde yarattığı öfkeden kaynaklıydı. Keşke o kahveyi adamın
başından aşağıya boca etseydi.

Sandalyesini devirip yerinden fırlayan Savaş, "Her şe-
yinle benim ol istiyorum işte! Hep benimle kal istiyorum! Ne
kötülük var bunda anlamıyorum ki!" diye bağırarak bürodan
çıkıp gitti. Gök gürültüsü gibi yükselen sesi koridorlarda yan-
kı yapıyordu.

Neredeyse içindeki duygulara tercüman olan Savaş'ın
sözleri üzerine Atakan da "Hay ağzını öpeyim," diye mırıl-
danıp Şebnem'in değişen mimiklerini izledi. Bu arada Vicdan
toparlanıp Atakan'dan özür dilemişti. Buna rağmen Şebnem
hâlâ patlamaya hazır bir bomba gibi burnundan soluyordu.

Kancalı ise Bihter'le olan işini bitirmemişti. "Gördün mü
yaptığını?"

"Ben ne yaptım ki amirim? Hazır değilim kimse bunu an-
lamıyor mu? Hem ima..."

"Kes sesini Bihter! Onu zaten şimdiye halletmiş olmanız
lazımdı! Dalga mı geçiyorsun sen koca adamla? Aptal sarı-
şın!"

Dişlerini gıcırdatıp kollarını göğsünde kavuşturan genç
kadın susmayı tercih etti. Nasılsa kimse onu anlamıyordu.
Aynı şeyi erkekler yapınca ses seda yoktu ama bir kadın yap-
sa resmen suça teşvik gibi algılanıyordu. Yine de mırıldan-
maktan kendini alamadı.

"Aptallar saçını sarıya boyattı sarışınların adı aptala çık-
tı!"

Kızın iflah olmayan hareketlerini görünce nefessiz kal-
mışçasına sert bir şekilde nefes alıp veren Kancalı, Şebnem,
Atakan ve Vicdan üçlüsüne dönüp, "Aval aval bakacağınıza
işinizin başına dönün!" diyerek onları bir çırpıda payladı.

Atakan azarı yiyince sanki geldiğinden beri bir ton olaya şahit olmamış gibi “Ee, ne konuşuyordunuz ben gelmeden önce?” diye sordu. Vicdan da bozuntuya vermeden tek nefeste “Katilimizin yatırım danışmanlığı yaptığı şirketlerden biri Avrupa’nın en büyük biyomedikal alanında iş yapan firmalarından çıktı,” dedi.

Şebnem kadar yavaş bir şekilde düşünüp bağ kurarken araya Vicdan girip, “Of Atakan ya! Yani şu zehir işinde bu şirketin parmağı olabilir,” dedi. Bu sefer dalgaya vuran Atakan çenesini eline yaslayıp tüm kelimeleri yayarak “Hım... O zaman zehirle ilgili bir ipucu yakalamış olabiliriz,” dedi.

Gözünün önündeki bu samimi muhabbete daha fazla katlanamayan Şebnem sert ses tonuyla “Bilinçaltına kadar bilgileri kaydettiğine göre ilerleyebilir miyiz Atakan?” diye sordu.

“Bilinçaltımda bir ton şey var, bu biraz zaman alabilir Şebnem,” diyerek sırttı.

“Neden hiç şaşırmadım acaba Atakan?”

“Belki beni bilinçaltıma kadar tanıdığındandır ne dersin?”

Oturduğu yerden kalkıp vücudunu esneten Şebnem, “Hiç sanmıyorum, seni tanımakla zaman öldürmem,” karşılığını verdi.

“O halde beni bilinçaltına kadar kaydetmiş olman gerek güzelim ve bu bana fazlasıyla gurur verir!”

Adamın üzerine eğilip ellerini sandalyenin kolçaklarına koyarak Atakan’ın burnunun dibine giren Şebnem, söylediklerini adamın beynine kazımak için “Bilinçaltımda milyonlarca şey var ve sen bunlardan biri kesinlikle değilsin!” diye fısıldadı. Atakan bu ani hareket karşısında soluksuz kalmıştı. Şebnem arkasını dönüp Başat’ın yanına gittiğinde bile sırtı sandalyesine yapışmış bir şekilde duruyordu.

Vicdan yine seyirci kimliğinden sıyrılacak en güzel anı seçip Atakan'a "Bakıyorum keyfin yerinde!" dedi.

Döner sandalyesini kayıtsızca bir o yana bir bu yana döndürüp genç adamı süzen Vicdan, Atakan'ın hâlâ Şebnem'i izlediğini görünce sinsice sırıttı. Eğer genç adam kaçamak bir cevap verirse bu sefer kesinlikle elinde delil vardı. Fakat Atakan keskin bir baş hareketiyle ona dönüp göz kırpmış ve "Nasıl olmasın?" diyerek yerinden fırlayıp genç kadının peşinden gitmişti. Vicdan 'hah' sesi çıkaracak kadar şaşkın ve kısa bir kahkaha atıp bu adamı çözemeyeceğine karar verdi. Kesinlikle yanardöner kumaştan bir herifti Atakan Vuslat!

Âşık olmak anlık bir şey. Birden her şeyin çok parlak görüldüğü, birden en pastel renklerin bile ısınmaya başladığı, birden tüm yemeklerin, çok daha lezzetli olduğu bir an bu.

(Kaybedenler Kulübü)

Bölüm 7

Aradan birkaç gün geçmiş karlar yavaşça erimeye başlamışken yine soğuk bir kış günü kendini sokaklara atan Şebnem, o sabah kardeşinin yüzünü görebilmiş olduğu için huzurluydu. Sabah uyandığında Şeyma mutfak masasının başında oturmuş ders çalışıyordu. Okula geç kalmamak için de üniformasını üzerine geçirmişti.

Şebnem, "Günaydın!" diyerek çoktan demlenmiş olan çaydan kendisine bir bardak koymuştu. Genelde çayı demleyip öyle evden çıkar annesine ve kardeşine kahvaltı etme zorunluluğu yaratırdı. Onları ancak bu şekilde takip edebilir, onlarla yalnızca böyle iletişim kurabilirdi. İş ve özel hayat bir fare gibi hayatını kemirdiği için fazlasına yetecek gücü yoktu.

Şeyma, Şebnem'inki gibi siyah olan saçlarını sıkıca arkasından toplamıştı. Yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ablasına bakıp, "Günaydın," dedi. "Beni göremediğini söylemişsin, senin için erken kalktım."

Lise son sınıf olan kardeşi bu yıl üniversite sınavı için hazırlanıyordu. Hem okul hem dersane Şeyma'nın bünyesini

Şebnem'in de cebini yoruyordu. Neyse ki oturdukları ev onların da bir de kira masrafları olmuyordu. Babasının çalıştığı şirketten kalan tazminat bir şey olursa diye köşede duruyordu. Her şeye yetişmeye çalışırken de Şebnem'in hayatı bir köşeye çekilmişti. Körelen arzularını ebediyete kadar askıya almıştı.

"Çalışmalar nasıl gidiyor diye konuşmak istiyordum seninle, takviyeye ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şeyler..."

Kız kardeşi kitabını bırakıp tost makinesinden iki tost çıkardı.

"Zeytinli senin."

Önüne bırakılan tosta sevgiyle bakıp eline aldı. İştahla yerken yanında da şekersiz çayını yudumluyordu. Bu arada Şeyma da birbirlerini görmediklerinde yaptıklarını anlatmaya başladı.

"Şu anlık iyi gidiyor. Matematik denemelerimde kırkta kırk yapıyorum. Diğer dersler de buna yakın. Eğer tahmin ettiğim sürede konularımı bitirirsem sınav için korkulacak bir şeyim olmayacak."

Başını sallayıp dolu ağzının içinden "İnşallah," diye mırıldandı Şebnem. Lokmasını yutunca "Okul nasıl peki? Rahatsız eden var mı?" diye sordu. Genç bir kızdı sonuçta. İlla ki erkekler takılacaktı ama ileriye giden olursa el atmakta fayda vardı.

Şeyma gülümseyerek, "Ne yapacaksın? Topuklarına mı sıkacaksın?" diye sordu. Şebnem annesini uyandırmaktan çekinerek kısık sesli bir kahkaha attı.

"İstersen neden olmasın?" derken de tostunun son parçasını çiğniyordu. Evde kahvaltı yapmak, birileriyle konuşmak gibi sıcak bir şey olamazdı. Bu hissi yaşamayalı yıllar olmuştu. En azından kardeşiyle iletişimleri kopmasın istiyordu. Tutunacak bir dala ihtiyacı vardı. Yoksa Şebnem ne zaman kopacağını bilmediği kuru bir yaprak gibi sallantıdaydı.

Munzur bir gülümsemeyle ablasına göz kırpıp tostunu kemiren Şeyma, "Birileri var ama..." diye mırıldandı.

Şebnem endişeyle kardeşine bakıp, "Aması maması yok! Kim söyle. Ne demek seni rahatsız ediyor?" diye bağırdı. Annesinin terlik seslerini duyunca rahatladı. Artık kendisini tutmasına gerek yoktu.

Şeyma utanarak başını eğdi, konuşması mırıltılara dönmüştü. Annesinin duymasını istemiyordu.

"Ya onu rahatsız eden bensem?" diye sordu ablasına.

Öylece kala kalan Şebnem ne diyeceğini şaşırdı. Arada kardeşinin okuluna rozetle, silahla, polis gömleğiyle gidip boy gösterirdi. Şeyma rahatsız olsa da ablasına bir şey demezdi. O yüzden onu kimse sıkıştıramazdı ama bunu kardeşi birine yapıyorsa... Kendini tutamayarak kıkırdadı.

"Kimi rahatsız ediyorsun bakayım?" diye sordu. Bu gerçekten komikti. Kardeşinin bir gönül sancısı mı vardı? Onun yaşlarında aşk, hoşlanmak, flört etmek çok da büyütülecek şeyler değildi. Bu yüzden kardeşine kızmıyordu. Kızsa bile kendisinden uzaklaşmasın diye asla belli etmezdi.

Ablasının kızmadığını hatta kıkırdadığını görünce şaşırp başını kaldıran Şeyma, utangaçlığını bir kenara atıp anlatmaya koyuldu.

"Okulda Zafer diye bir çocuk var. İkimiz de okul birinciliğine oynuyoruz. Hem yakışıklı hem de başarılı. Başta kavga gürültüydü aramızdaki ilişki sonra sen bir gün gelince benden uzaklaştı. Dayanamayıp onu rahatsız etmeye başladım ben de. Nasılsa seni bildiği için bana karşılık veremeyecekti."

Şebnem hayretle kardeşine bakıp, "Şeyma!" diye bağırdı ama hâlâ gülüyordu. "Ne kadar pisliksin!"

Omuz silkip, "Ne yapayım, ben ondan hoşlanıyorum. O benden kaçıyor!" diye mırıldandı. Annesi mutfağa girince konuyu kapatmaya çalıştı. Şebnem de durumu fark edip karde-

şine sarıldı ve "Hallederiz," diye fısıldadı. Şeyma geri çekilip ablasına merakla baktı.

"Sahi mi?"

Kardeşinin burnunun ucuna parmağıyla vurup, "Derslerini aksatmamak kaydıyla," dedi.

Elini alnuna tutup asker selamı veren kız kardeşi "Emriniz olur komutanım," karşılığını verdi.

Annesi muhabbetin arasına girip, "Gidiyor musun kızım?" diye sordu. Şebnem üzerini kontrol edip her şeyi aldığından emin olunca başını salladı.

"Birlikte çay içeriz diye düşünmüştüm."

Şebnem cevap veremedi kardeşi araya girdi. "Sen gele-ne kadar biz kahvaltıyı bitirdik anne, çok uyuşuksun!"

Kadın gülümseyerek kızının kolunu okşadı. Annesinin en azından kız kardeşine yakın davrandığını görünce gülümsedi. Aralarındaki uzaklık canını yaksa da bunu Şeyma'nın yaşamıyor olduğunu görmek Şebnem'i mutlu etmişti.

"Yetişemezsem Kancalı bana takar!"

"Şu Kancalı'yla bir görüşmek lazım, idolüm resmen!" diyen kardeşinin ne demek istediğini anladığı için sırıttı.

"Senin Kancalı gibi yetkin yok, çok kaşınma derim!"

Burun kıvrıp omuz silken Şeyma çayını içerken kitabını okumaya devam etti. Şebnem de gülümseyerek evden çıktı.

Şubeye geldiğinde koşturarak bürosuna çıktı ve Atakan'ı masasında kahvaltı yaparken yakaladı. Bu sefer Vicdan yanında yoktu. 'Hayret!' Başını kaldırıp kendisine bakan adam da sanki ne düşündüğünü anlamış gibi "Dün gece nöbetteydi, biraz toparlanmak için lavaboya gitti," deyip gülümsedi.

Anlamazdan gelip, "Kim?" diye sordu. Fena yakalanmıştı fakat kabul edecek de değildi.

Gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmayan adam manidar bir ses tonuyla "Kim olduğunu çok iyi biliyorsun!" diye cevap verdi.

Öfkeli bakışlarla kaşlarını çatıp, "Bizimkiler gelmedi mi? Senin bu ayılamamış hallerini hep ben mi çekeceğim?" diye sordu. Konuyu değiştirmek en akıllıca hamleydi. Yoksa Atakan bütün gün diline dolar dururdu. Hele de Vicdan'ın yanında! Öldürürdü onu Şebnem!

Atakan başıyla toplantı odasını işaret edip, "Erkenden gelip odalarına kapandılar," dedi.

"Hayırdır?"

"Şu romantik katil..."

Merakla önündeki sandalyeye yaslanıp adamın ne diyeceğini duymak için ağzının içine baktı. Ancak adam sabah sabah cıvıtmakta kararlıydı.

"Sen böyle bakarken anlatamam ama!"

Ekipteki herkes kadar alışkın bir hareketle uzanıp masadaki kalemi adamın başına atmak için almıştı ki Atakan'ın gözlerine bakınca eli havada kaldı.

Boş yere "Geliyor bak kalem!" diye mırıldandı. Kalem eline yapışmıştı sanki.

Kızın duraklaması kalemi fırlatamayacağının bir göstergesiydi. Bu da haliyle Atakan'ın hoşuna gitmişti. Şebnem resmen ona kıyamıyordu!

"Atsana!"

Şebnem neden atamadığını düşünüp duruyordu. Niye duraklıyordu ki? 'Atsana kızım şu kalın kafalıya!' Atamıyordu işte! Yapamayacağını anlayınca yenilmiş bir yüz ifadesiyle kalemi indirip, "Ben en iyisi bizimkilerin yanına gideyim de onlardan öğreneyim," dedi.

Atakan yerinden fırlayıp, "A, bensiz olur mu? Ben de geliyorum!" diyerek peşinden geldi. Şebnem rahat bir nefes al-

mak isterken onunla küçük bir odaya tıklıp kalacaktı şimdi. Ağzının içinden "Eksik kalma!" diye homurdandı. Toplantı odasının kapısını göstermelik nezaketle bir kez tıklatıp cevap beklemeden içeri girdi.

"Günaydın!"

Masanın başında kafa kafaya vermiş dosyaları okuyan ikili arkalarındaki beyaz tahtaya bir ton not almış, ölen kızların fotoğraflarını asmışlardı. Böyle çalışmaya çiftlik evinden alışkınlardı.

Bihter başını kaldırıp, "Sensin günaydın," deyince gülümseyip tahtanın önüne giden Şebnem notları okumaya girişti.

"Nasıl gidiyor?"

Atakan da yanına gelip fotoğrafları incelemeye başlamıştı.

Boğuk bir sesle "Gitmiyor!" diye cevap verdi Savaş. Yorgun yüzünü ellerine yaslamış, ufak hareketlerle başına masaj yapıyordu. Kısa bir süreliğine başını kaldırıp Şebnem ve Atakan'a bakmış sonrasında yine yüzünü asıp önüne dönmüştü.

Şebnem notlardan sonra Atakan gibi fotoğraflara döndü.

"Kızları izleyeceğine notları oku da fikir edin!"

Tüm dikkati tahtada olduğu için kızın kendisini izlediğini fark etmeyen Atakan şaşkınca Şebnem'e dönüp, "İzlemiyordum!" diye karşı çıktı. Kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldıran genç kadın, "Ne diye aval aval tahtaya bakıyorsun o zaman?" diye sordu.

Hayretle kıza cevap veren Atakan, bu atışmaların altında art niyet aramaktan kendini alamıyordu. Tüm kalbiyle art niyetli şeyler istiyordu Şebnem'den.

"Ortak bir nokta arıyordum kızlar arasında!"

Duyduğu cevabın yeterince mantıklı olması Şebnem'i mağlup etmişti. Yine de geri adım atmamak konusunda inatçıydı.

“Bulabildin mi bari? Nereden başlıyoruz?”

Az önceki şaşkın ifadesinin yerini çapkın bir gülümseme alan Atakan, “Sen beni deli gibi kıskanıyorsun Şebnem. Neden bunu kabul etmekle işe başlamıyorsun?” diyerek kızı ters köşeye yatırdı. Yüzü asılan genç kadın sert olmasını umduğu bakışlarla Atakan’ı yerle yeksan etmeye çalışıyordu. Başarıyordu da ama tam tersi anlamda. Genç adam bu bakışlardan korkacağına aksine heyecanlanıyor, kalbi eriyordu. Atakan, Şebnem’e eriyen kalbini uzatan bir adam olarak baktı. Bu yorgunluk başını döndürünce arkasını dönüp Bihter’in yanına gitti Şebnem.

Bihter ise yorgunluğuna rağmen gülümseyerek “Ne oluyor size?” diye sordu.

Savaş sandalyesinde kaykılıp elindeki kalemi sigara gibi dudağının köşesine tutturdu. Peşi sıra söyledikleriyle Şebnem’in eteklerini tutuşturmuş aynı zamanda da onu öfkeden deliye döndürmüştü.

“Âşık oluyor olabilirler mi acaba?”

Şebnem alaylı bir ses tonuyla “Aklı fikri aşk olan bir adam için sence de başarısız bir ilerleme sergilemiyor musun Savaş?” diyerek eliyle Bihter’i gösterdi. Her köşeye sıkıştığında yaptığı gibi çareyi konuyu dağıtmakta bulmuştu. Dikkatleri üzerinden uzaklaştırmak hatta fırlatmak istiyordu.

Kızın başarılı hamlesine sırtan Atakan, daha fazla üzerine gitmemeye karar vermişti ki Bihter de buna yardımcı olacak şekilde cevap verince rahatladı.

“Niye öyle dedin, evlendik ya?”

Söz konusu Bihter ile arasındaki ilişki olunca Savaş’ın yüz ifadesi de çatık kaştan ötesine gidemiyordu. Bihter’e bakıp anlamsız bir şeyler homurdandı. Şu kızı tam manasıyla kendi benliğiyle bütünleştirmeden rahatlayamayacaktı. Bir kere daha elinden uçup gitmesine izin vermeyecekti. Bir daha

ondan uzaklaşamayacaktı! O yüzden o yuvarlak halkayı kızın parmağına geçirmeden uyku yüzü görmeyecekti.

Bihter adamın derdini anlamış olduğu için alayla masanın üzerinden eğilip, "Hayatım daha parmak ölçümü bile bilmiyorsan bu benim suçum mu?" diye sordu. Merakla onları izleyen seyircilerine dönüp parmağındaki güzel yüzüğü gösterdi. İki ucu dışarıya kıvrılıp mavi taşlarla tutturulmuş modern tasarım bir yüzüktü.

Atakan ile Şebnem hiç düşünmeden aynı anda heyecanla "Kabul ettin mi?" diye sordu. İşte fitili ateşleyen ve Bihter'in beklediği soru buydu.

"Tabii ki! Sonuçta Buse'den gelen bir şeyi nasıl reddedebilirdim?"

Karşısındaki ikilinin şaşırdığını gören Bihter, kollarını göğsünde kavuşturup Savaş'a döndü.

Manidar ses tonuyla "Arkadaşımız yüzük ölçüsünü tuttursaydı düşünebilirdim ama beceremedi!" dedi.

Tekrardan Atakan'a dönen genç kadın "Bunu doğum günü hediyesi olarak Buse ve Zekiye teyze almışlar," diyerek yüzüğüyle oynadı. Şebnem uzanıp kızın elini yakalayıp daha yakından bakınca yüzükten çok anlarmış gibi başını salladı.

"Çok hoşmuş cidden!"

Savaş'ın bozulduğunu gören Atakan, "Senin aldığın yüzük nerde abi?" diyerek adama takılmaya çalıştı. Bihter, Savaş cevap veremeden lafa atlama hatasına düştü ve Atakan'ın yanında kırmaması gereken büyüklükte bir pot kırdı.

"Gece uyurken rızam dışında parmağıma takmış!"

"Geçir Bihter, geçir!" diyerek söylenen Savaş suratını daha da astı.

"Küçücük kız bile parmak ölçümü biliyor..."

"Bahane yaratmakta üstüne yok!"

Ayağa kalkıp sandalyesini ters çeviren Atakan, Bihter'in açığını yakalamış olmanın verdiği keyifle sırtarak, "Kendi rızan ile adamın yatağına giriyorsun ama parmağına yüzük izinsiz geçince mi olay oluyor?" diye sordu.

Genç kadın kızarcına imdadına Savaş yetiştirdi. "Evliyiz biz oğlum!"

Atakan yine de Bihter'e bakmayı sürdürerek tepki bekledi ama genç kadın çitını bile çıkarmadı.

"Neyse ne artık, bizi ilgilendirmez. Doğum günün kutlu olsun Bihter."

Şebnem'in konuyu dağıtmasıyla Bihter, derin nefes alıp kıza bir baş hareketiyle teşekkür etti. Zira yüzünü çeviremeyecek kadar Atakan'a ölümcül bakışlar atmakla meşguldü.

Merakla birkaç kâğıdın başlığını okuyan Şebnem, "Şu yüzük, evlilik muhabbetini geçin de dosyadan bahsedin biraz..." dedi.

Savaş birkaç günlük sakallarını sıvazlayarak, "Çok karışık!" dedi. "Önce nereden başlayacağımızı bilemedik. Bizden önceki ekibin gittiği yoldan bir sonuç çıkmıyor, başka türlü düşünmek için kendi yolumuzu çizdik ama hâlâ karanlıkta kalan noktalar yüzünden bir yere varamıyoruz."

Atakan evraklara göz atıp, "Bir özet geçin," dedi. Uzun bir süredir medya dünyasının da dilinden düşmeyen seri katil hâlâ kayıplardaydı.

"Son iki kurban İstanbul'dan olduğu için dava bize kaldı. Geçen hafta birini daha öldürmüş. Şehrin öteki yakasında olduğu için duymadık. Namus cinayeti sanmışlar ama aynı paketi kadının çantasında bulunca bizim dosyamız olduğu anlaşılmış. Yeni bulguları da savcıya yolladık. Şimdi iz sürme işine devam ediyoruz."

Şebnem merakla "Bu seferki nasıl bir paket?" diye sordu. Medyadan saklanan en önemli ayrıntı buydu. Katil önce ka-

dınlara paket yolluyor yirmi dört saat sonra da öldürüyordu. Elllerinde bu paketlerden yalnızca iki tane vardı. Ege'de öldürülen kadınların paketleri fotoğraf şeklinde gelmişti. Bihter masadaki küçük koliden mühürlü bir poşet çıkarttı.

Kapı tıklatılınca paketi tekrar koliye koyan Bihter, "Gel!" diye seslendi. Kapıdan başını uzatan Vicdan gülümseyerek, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Gel tabi..." diyen Savaş sandalyelerden birini işaret etti.

Bihter yeniden paketi çıkarıp, "Ben de yabancı biri geldi sandım," dedi. Vicdan kaşlarını cümlemin devamını beklediğini belirtircesine çattı. Açıklama kısmı Şebnem'e kalmıştı.

"Ekipte kapı tıklatıldıktan sonra cevap beklemeden oda-ya dalınır."

"Anladım..." diyerek çektiği bir sandalyeye oturan Vicdan her ne hikmetse Atakan'ın dibine yerleşmişti. Bu ayrıntı Şebnem'in gözünden kaçmamıştı elbette. Ama daha fazla pot kırmak istemediği için sesini çıkaramadı. Zaten ne diye çıkarakacaktı. Kız istediği yere otururdu. Bir ton boş sandalye olduğu halde gidip Atakan'ın yanına da sokulabilirdi. Şebnem'e neydi ki?

"Ne konuşuyordunuz?"

"Şu çiçekçi katil yok mu nam-ı diğer Romantik, birini daha öldürmüştü. Dosya tamamen bize kaldı."

Savaş sözlerini bitirince Bihter paketi masanın ortasına bıraktı.

"Adam resmen öldürmüyor da kurbanlarıyla dans ediyor..."

Hepsi büyülenmiş gibi masanın ortasındaki pakete baktı. Saman kâğıdı üzerine kurumuş, mor bir kasımpatı yapıştırılmıştı. Altına el yazısı ile bir not düşülmüştü.

Üzerindeki tarih 18 Ocak'ı gösteriyordu.

18 Ocak

"Bembeyaz karın ortasında ateşin ısıtıyor bedenini. Kızıl saçların bir örtü oluyor masumluğunun üzerinde. Seni sevmek zor değil sevmemekten. Soğuk içimize işleyene kadar tut elimi."

"Romantik Çiçekçimiz kadını 18 Ocak'ta öldürmüş ama paket 17 Ocak'ta eline geçmiş. Kadının kız kardeşi böyle söylüyor. Kurban karların ortasında kanı çekilmiş bir şekilde bırakılmış. Darp yok, tecavüz yok. İz yok, ipucu yok, hiçbir şey yok!"

Cümlesinin sonuna doğru öfkesini kontrol edemeyen Bihter dudaklarını ısırıp sustu.

Vicdan mühürlü poşetin üzerinden parmağını yazıların üzerinde dolaştırıp, "Notların ölüm şeklini yansıttığı doğru yani?" diye sordu.

Bihter, "Aynen, hatta bazı paketler kadını direkt tarif ediyor. Bunda olduğu gibi... Kadın kızıl saçlı mesela. Olay yeri incelemenin çektiği fotoğraflarda saçları bir örtü gibi serilmiş. Yanılmıyorsa kadının son damla kanı akana kadar yanındaydı. Ve her nasılsa kimse görmüyor, bilmiyor!" diye cevap verdi.

Paketin üzerindeki her bir ayrıntıyı beynine nakleden Şebnem, "Namus cinayeti sanıldığını söyledin, bu kanıya nereden vardın?" diye sordu.

"Kadının ailesini sorguladık. Evli bir adamla ilişkisi varmış. Önce adamın karısı yaptı sanmışlar sonra adamdan şüphelenmişler. Polis de aileden şüphelenmiş namus meselesine girdiği için. En son ekipler paketi görünce olayın içinde Romantik herifin olduğunu çıkmışlar."

Bihter'in sözleri bitince şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırarak, "Bu aldatma ayrıntısı öteki kurbanların dosyasında da var mı?" diye sordu Şebnem.

Genç kadın merakla Savaş'a döndü. Böyle bir ayrıntının varlığından haberi yoktu. Adam da hızla elindeki bazı notlara bakınca ortalık bir anda hareketlendi.

"Elimizdeki delillerden yola çıkarak aldığımız notlarda yazmıyor. Sorgu metinlerinde de böyle bir nokta saptamadık. Ama kaçırmış olabilirler mi ki?"

Atakan, "Hepsi evli mi?" diye sordu. Bir yandan da tahtadaki birbirine hiç benzemeyen kimisi genç kimisi orta yaşlı kadınların suratına bakıyordu.

"Şu ana kadar beş tane kadın öldürüldü. Yaşları 23 ile 35 arasında değişiyor. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Ortak özellikleri aynı paketi almaları, ikisinin uzun süredir birlikteliği var kalanı ise evli. Göçmen değiller. Biri dışında hepsi çalışıyor."

Kendi notlarını okumayı bırakan Bihter'in gözleri ortadaki paketi buldu. Atakan kulağının arkasına bir kalem sıkıştırıp tahtanın önüne gitti.

"Eğer hepsi ikinci kadın ya da aldatan kadınlarsa sorguda adamların renk vermemeleri normal. Kabul etmemiş olabilirler. Belki de haberleri yoktur..."

Vicdan birkaçının ifadesini okuyup, "Bence de kabul etmemiş olabilirler, sonuçta erkek!" diyerek Atakan'a katıldığını belirtti. Şebnem olaya odaklanmış olsa da kızın genç adamın sözlerine katılmasına sinir oldu. 'Bir şeyde de karşı çıksan şaşıracağım!' Kimseye çaktırmadan silkelenip kendine gelmeye, beynine sızmaya çalışan Atakan'dan kurtulmaya çalıştı.

"O zaman diğer Cinayet Masası birimleriyle irtibat kurup tekrar sorgu başlatmamız gerekecek."

"Savcıyla görüşüp harekete geçelim, her geçen saniye bir kadının daha hayatına mal olabilir," diyerek ayaklanan Savaş odadan çıktı.

Bihter de son konuşulanları derlemek için birkaç not almaya girişti. "Eğer kadınların tek ortak noktası birlikte oldukları erkekleri aldatmalarıysa ya da evli adamlarla birlikte olmalarıysa bile katilin derdi ne ki bunları öldürüyor? Hepsini tanıması mümkün değil. Adli tıp psikologları ile de görüşmek lazım."

Vicdan paketi göstererek, "Kâğıttan parmak izi almışlar mı? Bu kâğıt ve çiçekler nereden geliyor? Bu da araştırılabilir..." dedi.

Burun kıvrarak cevap veren Bihter'in sesi umutsuzdu.

"Genelde çiçekler kuruyup form değiştirdikleri için kökü bulmak imkânsız oluyor. Denemişler daha önce. Kâğıtlarda da fazla parmak izi örneği oluyor. Sokaktan bile almış olabilir. O yüzden iz sürmek imkânsız."

Inatla kâğıda bakan Vicdan, "İyi de burada bir kan lekesi var!" diyerek parmağıyla o noktayı gösterdi. Merakla paketi eline alan Bihter yakından bakınca çiçeğin altında kalan bir noktada ufacık, kurumuş kan izi gördü.

"Harikasın Vicdan! Delil olduğundan pakete zarar vermemek için gözden kaçırmış olabilirler," diyerek ayaklanan Bihter önce masadaki notları toparlayıp toplantı odasındaki kilitli kasalara koydu. Sonra elindeki mühürlü poşetteki paketle odadan çıktı.

Biraz önce kalktığı sandalyeye yeniden oturan Atakan, "Onlara ışık tuttuk da bizim elimizden kim tutacak?" diye sordu. "Soruşturma ile ilgili gelişmeler ne âlemde?"

Vicdan nöbet dönüşü uykusuz olduğu için gözlerini ovuşturarak kocaman esnedi. Saç rengiyle uyumlu koyu bordo bir kazak giymişti o gün. Yorgunluktan yüzü bembeyaz olmuştu. Gözaltıları çökmüştü. Kızıl saçlarını da sımsıkı topuz yaptığından bir kuğununki kadar zarif olan boynunu açıkta kalmıştı. Atakan herkesi incelediği kadar inceliyordu Vicdan'ı da ama Şebnem tam tersini düşünmekten yanaydı. Böylece beyni onu daha rahat def ederdi.

"Dün gece nöbetteyken şirketle ilgili araştırma yaptım. Şimdiye dek birçok başarılı işe imza atmışlar. Çok işlevli yürüyen sandalyeler yapmışlar. Yüksek fonksiyonlu protez bacak ve kol üretiminde de ödülleri var. Dışarıdan kusursuz gözükten Avrupalı bir şirket kısaca..."

Şebnem ister istemez kızı tebrik etti içinden. Millet kışını devirip yatarken o araştırmaya devam etmişti. "Her kusursuz maskenin altında bir çatlak vardır..." diye mırıldanan Atakan ise gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. Şebnem rahatsızca yerinde kıpırdandığında adamın suratında bir gülümseme peyda oldu. Kalp atışlarındaki ritim bozulunca kaşlarını çatarak onu süzdü. Ne diye ona böyle bakıyordu? Niye böyle gülümsüyordu? Bakışma uzadıkça rahatsızlığı artıyor, kalp atışlarındaki hız değişip duruyordu.

"Benim gitmem lazım," diyerek odadan çıkan Vicdan'a dönüp 'güle güle' bile demeden birbirlerine bakıyorlardı.

Şebnem dayanamayınca "Bir şey mi söyleyeceksin Atakan?" diye sordu.

Omuz silken adam, "Bilmem, belki sen bir şeyler söylemek istersin..." cevabını verdi.

Şebnem'in kalbi bir kez daha tekledi. Sonra ayaklanıp, "Ben gidiyorum," diyerek odadan çıktı. Bu gerginliğe katlanmak zorunda değildi. Kazağının boynunu çekiştirip sıkıntı-sırı gidermeye çalıştı. Masasından montunu alıp biraz dışarı çıkmaya karar verdi. Soğuk hava her derdin devasıydı. Şubenin önünde sigara içen birkaç arkadaşına selam verip biraz uzaklaştı. Nefesi soğuk havada dumanlar çıkarıyordu. Akli-selim düşünmeye başladığında "Ne yapıyorum lan ben?" diyerek kendisini sorguladı. Yaptığı hareketler sinirini bozunca öfkelenerek gerisin geri büroya döndüğünde Atakan ve Vicdan'ı kafa kafaya vermiş çalışırken buldu. Daha fazla öfkelenip burnundan soluyarak yanlarına gitti.

"Ne yapıyorsunuz?"

Vicdan ellerindeki arşiv dokümanlarını göstererek "Çalışıyoruz, böyle öfkeyle baktığına göre yanlış bir şeyler yapıyoruz sanırım..." dedi.

"Ne alakası var, dışarıda üşüdüğümünden öyle gelmiştir sana."

Atakan sırtıtarak ona baktığı için öfkesi katlanıyor, katlanıyor adeta bir çığa dönüşüyordu.

Genç kadın, "Öyle diyorsan!" diyerek çalışmaya dönmüştü. Şebnem de Atakan'ın sırtıp duran suratına bakarak öfkeyle "Öyle," diye cevap verdi.

Akşama kadar bir içeri bir dışarı çıkıp öfkesini bir türlü atamadığından pimi çekilmiş bir bomba gibi dolaşmıştı. Eve gidip duş aldığı anda bile beyninden dumanlar çıkıyordu. Başını yastığa koyduğunda ertesi gün babasının yanına gideceğini düşüneceğine Atakan'ı düşündüğü için birkaç gündür içmediği haplarına uzandı. Hırsla bir tanesini ağzına atıp üzerine soğuk su içti.

"Cehennemin dibine kadar yolun var Atakan!" diye fısıldayarak gözlerini sımsıkı yumdu.

"Cehennemin dibine kadar yolun var Atakan!"

Ceyhun'un mekânı Tekinsiz Bar'a uğrayan genç adamın kulakları her nedense çınlamıştı. Arkadaşının bodrumdaki özel odasında takılıyorlardı.

"Asıl sen git lan cehenneme!"

Bardağını ona doğru tutarak, "Sen iflah olmazsın Atakan!" dedi Ceyhun. "Aklın fikrin Şebnem! Bu gece ondan konuşmayacaktın oysaki!"

"Abi aklımdan çıksa içimden çıkmıyor ki!"

"Kız seni iki kiskandı diye zevkten dört köşe oldum demiyorsun da!"

Merve Duman

Kahkaha atıp uzaklara dalan Atakan bunun gerçek olmasını diledi. Yanılmıyor olmayı diledi. Yoksa yıkım çok büyük olacaktı. Çünkü kendini oktan kaptırmış gidiyordu.

*Anlamam uzun zamanımı aldı ama
olayların bir düzeni var, bir plan var ve ger-
çekleşen her şey bunun bir parçası.*

(Person of Interest)

Bölüm 8

Şebnem şubeye adım attığı gibi saçındaki tokadan kurtuldu. Sabahın köründe, sıcak bir çay bile içmeden merkezden gelen anons üzerine olay yerine intikal ettiği için karnı açtı, başı ağrıyordu ve üşüyordu. Ellerini ovuştura ovuştura yürüyor, bir an önce sıcak bir kalorifer bulma umuduyla neredeyse koşturuyordu. Ayağındaki siyah postal tarzı botları yerleri dövüyor, siyah kazağının üzerine geçirdiği asker yeşili, yün gömleği iki yanında uçuşuyordu. Büroya girdiğinde kendine hemen sıcak bir çay alıp Bihter'in yanındaki sandalyeye çöktü. Buz kesmiş ayaklarında fazladan bir adım daha atacak derman kalmamıştı.

"Günaydın!"

Genç kadın önündeki fotoğraflardan gözünü bile ayırmadan "Günaydın," diye mırıldandı. Kaşlarını kaldırıp merakla birkaç fotoğrafa göz gezdiren Şebnem, konunun *Romantik Çiçekçi* olduğunu anlayınca susup ısınmaya çalıştı. Savaş ve Atakan ortalarda gözüküyordu. Bihter ne düşündüğünü anlamış gibi "Anons gelince gittiler," diyerek sessizliğin sebebini açıkladı. Dudakları sinirden gerilip ince bir çizgi haline gelen Şebnem, son günlerde aklından geçenlerin yüzünden

okunup okunamadığını düşündü. Ne tür bir sinerji yayıyordu da herkes daha o sormadan sorularını yanıtlıyordu? Bihter'in telefonu çalınca dikkati dağıldı.

Vücudunu esnetmek için arkasına yaslanıp ayaklarını öne uzatan Bihter, "Efendim, Sedef?" diyerek telefonu açtı. Şebnem biraz uzaklaşıp ona mahremiyet vermek için kaloriferin dibine gitti.

"İyiyim, asıl sen nasılsın? Bebek nasıl?"

Ne kadar uzaklaşsa da kadının telefonundan yükselen sesleri gayet net bir şekilde duyan Şebnem, ister istemez konuşmaya kulak misafiri oluyordu. Sedef yabancı sayılmazdı ama Bihter'in böyle şeylerden hoşlanmadığını da bilirdi. Her ne kadar birbirlerine karşı soğuk davransalar da ekip güçlü bir zincirin en sağlam halkalarını oluşturuyordu. Aynı şeye güler, aynı anda üzülürlerdi. Birbirlerinin hayatlarına dâhil olmasalar da onlar bir aileydi. Sarsılmaz temelleri güvene dayanan bir aile.

"Bebek iyi, Serkan peşimizi bıraksa daha rahat olacağız!"

Sedef'in telefon ahizesinden yükselen sesi üzerine kıkırdamamak için boğazını temizleyen Bihter, "Sana dediğim şeylere dikkat ediyor musun? Bak her ay yapman gereken aktiviteler farklı, yediğine içtiğine de dikkat etmen lazım. Mesele hamilelikte süt çok önemliymiş..." dedi.

"Sütü midem almıyor ama! Ne zaman içsem çıkarıyorum... İy!"

Şebnem, kadına sırtını dönüp sıırttı. Sedef kadar inatçı bir kız tanımıyordu. Vicdan hariç ekibin tamamı Sedef'i tanırdı. Onun inatçılığını bilmeyen yoktu. Bihter sütü damardan verse Sedef yine de onu çıkarırdı.

"Senin miden önemli değil, çocuk önemli burada. Süt içmen lazım süt!"

Bihter'in sesi Sedef'e baskın gelmek için zaman zaman yükseliyordu. Şebnem bütün konuşmayı duyduğu için çok merakta kalmıyordu.

"Bak, kabızlığının olmaması için günlük alman gereken lif oranına da dikkat et. Biraz meyve tüket!"

"Yeter be! Serkan bir sen iki!"

"Az sözümü dinlesen şimdi hamile bile olmazdın Sedef, çok konuşma!"

"Hatırlatıp durma bak! Düğüne birkaç hafta kaldı zaten bir yandan hazırlıklar bir yandan bebek... Yoruluyorum."

"Tutsaydınız kendinizi, suçu bebeğe atma! Yediğine içtiğine dikkat et!"

Bihter'in kabul etmese de bebeklere ve çocuklara ilgisi vardı. Bir hayvanlara bir de çocuklara kıyamıyordu. Bu baskıcı tutumu Şebnem'e tuhaf gelmemişti. Onun Buse'nin üzerine nasıl titrediğini herkes biliyordu.

Sedef yine dayanamayıp arkadaşına çemkirdi.

"Sen de benden çok araştırıyorsun, gören de seni hamile sanır!"

Şebnem bu duyduğuna katıla katıla gülmek istedi zira onu hamile düşünemiyordu. Fakat gereksiz yere uzayan sessizlik yüzünden kaskatı kesildi. Dönüp Bihter'in yüzüne bakacaktı ki Sedef'in sesi duyuldu.

"Bihter... Hamile misin?"

Elleri yeterince ısınmıştı bu yüzden bacaklarını kalorifere dayayan Şebnem saçlarıyla ilgileniyormuş gibi yapıp daha fazla kulak kabarttı. Bihter göz ucuyla kıza bakıp onu dinleyip dinlemediğini kontrol etmek istedi ama Şebnem hiçbir şey çaktırmıyordu. İçini çekip arkadaşına cevap verdi.

"Savaş'a söylersen derini yüzerim senin!"

Hattın öteki ucundan yükselen çığlık yüzünden Şebnem sırtınca kendini ele vermiş oldu. Bihter ona *'senin de derini*

yüzerim!" bakışları atınca sırtıtmaya devam etti. Bunu nasıl adamdan saklayabilirdi ki? Nasılsa karnı şişmeyecek miydi?

"O ne biçim tehdit öyle? Hamileyim ben, bana zarar veremezsin!"

"Öyle bir veririm ki doğacak çocuğun bile şaşırır!"

"Bihter, bunu Savaş'tan saklayamazsın! Saçmalama artık!"

Elindeki kalemi öfkeyle masaya fırlatıp arkasına yaslanan Bihter, elini karnının üzerine koydu ve yavaşça göbeğini ovaladı. Şebnem hâlâ şaşkındı. Bu yumuşak hareketler genç kadının üzerinde o kadar eğreti duruyordu ki inanmak fazlasıyla güçtü.

"Evlenmenizin zamanı geldi!"

Başını sandalyesinin arkasından atıp inleyen genç kadın, "Elimden geldiğince ertelemeye çalışıyordum oysaki..." diye mırıldandı.

"Demek ki kader bile senden bıkmış usanmış!"

"Biraz daha bekleyeyim, söyleyeceğim."

"Eğer bana bir şey sorarsa ben hemen söylerim bilgin olsun."

"Çocuğunu kucağına alacak kadar yaşamak istiyorsan o koca çeneni kapalı tutarsın Sedef. Yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu olmam."

Biraz daha arkadaşıyla çene çaldıktan sonra telefonu kapatan Bihter, tekrardan yanına oturan Şebnem'e bakıp, "Senin de ağzından tek kelime dahi çıkmayacak," diyerek onu uyardı.

Elleriyle birlikte omuzlarını kaldırıp, "Hiç beni tehdit etme ben de Sedef'in tarafındayım," diyen genç kadın gülümseyerek Bihter'in karnına bakıyordu.

"Bir kişi benim tarafımda olsa zaten..." diyerek sövmeye başlayan Bihter'i Savaş'ın sesi susturdu.

“Ben senin tarafındayım!” diyerek genç kadının yanına oturan Savaş, insan içindeyken olabildiğince az temasta bulunuyordu. Ama bütün hislerini, yaşatmak istediği temasları ve samimiyeti kara gözlerindeki bakışlarla hallediyordu.

Şebnem ve Bihter kısacık bir an birbirlerine bakmış sonrasında biri işine biri de yanındaki adama dönmüştü. Şebnem masasına giderken büroya giren Vicdan ve Atakan’ı gördü.

Vicdan sol elindeki montu bir sandalyeye fırlatırken Atakan’a “Neden araba kullanamıyorsun söylesene...” diye sordu.

Atakan utangaç bir edayla saçlarını karıştırıp, “Aslında marjinal bir sebebim yok. Küçükken babamın arabasını kaçırıp arkadaşlarımla gece dışarıya çıkmıştım. Kaza yapıp ölümden dönünce babam hurdaya dönen arabayı satmak zorunda kaldı. Ben de bir daha heveslenemedim araba sürmek için,” dedi.

Hem anlayışlı hem de meraklı tebessümüyle adama bakan Vicdan, “Yani araba kullanamıyor musun? Yoksa korkuyor musun?” diye sordu.

Bu bakışlara aldanmamak hiçbir erkeğin elinde değildi. Atakan da sırtıp ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

“Tamam, itiraf ediyorum! İt gibi korktuğum için on yedi yaşımdan beri zaruri şartlar söz konusu değilse araba kullanmıyorum.”

Şebnem çatık kaşlarla masasına geçtiğinde kulak misafiri olduğu başka bir konuşma yüzünden beyni harekete geçti. Atakan ve arabayla ilgili anılarını gözden geçirdi. Onu taş çatlasa dört beş kere araba kullanırken görmüştü. Onda da fazla konuşmamaya dikkat ediyor, zırt pırt aynaları kontrol ediyordu. Bir keresinde ellerinin titrediğini de görmüştü. Onun gerçekten araba sürmekten korktuğunu hatırladıklarıyla fark

edip şaşırdı. Bunu nasıl anlayamamıştı? Anlaması için Vicdan'ın konuyu değmesi mi gerekiyordu?

Vicdan, genç adama olabilecek en hoş gülümsemesiyle bakıp, "Dert etmene gerek yok, bence motor kullanırken daha havalısın!" dedi.

Atakan yine gülümseyince Şebnem'in bütün dikkati dağıldı. Genç adam cevap vermemeyi tercih etmişti ama gülümsemesi Şebnem'e daha çok batmıştı.

"Peki ya sık sık mont değiştirmen?"

Genç adam Vicdan'ın bu sorusuyla kahkaha attı. "Bu kadar dikkatli olmak zorunda mısın?"

Dudaklarını yaramaz bir kız gibi büzüp omuz silken genç kadın, adamın üzerine gitmek için "Cevap verecek misin?" diye sordu. Kızıl saçlarının bir kısmını yukarıdan toplamış, kalanının da ensesinden aşağıya dalgalar halinde yayılmasına izin vermişti. Dar kotu, siyah kazağıyla oldukça sıradan bir görünüm sergilese de bebeksi yüzü sayesinde fazlasıyla dikkat çekiyordu.

Savaş sandalyesinde arkasını dönüp, "Bak, bunun hikâyesi çok güzel. Anlatsana Atakan!" deyince hepsi birden Atakan'a döndü.

Adamın esmer yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık dolaştı. Başını öne eğip hoş bir gülümsemenin yerleştiği dudaklarının kıyısından beri çenesini sıvazladı. Yüzünü kaldırıp Savaş'a döndüğünde bakışlarıyla adeta yalvarıyordu.

"Abi, bari sen yapma!"

"Niye oğlum? Kötü bir şey mi bu?"

Şebnem kendini tutmayı akıl edene kadar, "Alışveriş manyağı mısın yoksa?" sorusu ağzından fırlamıştı bile. Savaş, Atakan'ın anlatmayacağını anlayınca kızları merakta bırakmamak için sözü devraldı.

“Atakan’ın küçüklüğünden beri montlarını, deri ceketlerini aldığı bir dükkân var. Geçtiğimiz yıl deri ustası Hayrettin Amca zora düştü. Biz de tanıdıklar olarak alışveriş yapmaya devam ederek adama destek çıkıyoruz. Atakan işi bayağı ilerletti. Her ay en az bir ayakkabı, mont, hiç olmazsa kemer alır, adama destek olur.”

Atakan üzerindeki gözlerden kurtulmak için çay almaya gitti. Bazı özel anlar onda gizli kalsın isterdi. Fakat Vicdan’ın bu kadar dikkatli olacağını tahmin edemezdi.

Bihter kollarını göğsünde kavuşturup, “Vay be! Bizim Atakan’a bak sen!” diyerek hayret etti.

Geri geldiğinde elinde bir bardak çay olan Atakan yorum kabul etmediğini göstermek için masasının başına geçip işleriyle ilgilendi. Kimse de konuyu tekrar açmadı, üzerine yorum yapmadı. Herkes sessizce işini yaparken bile donup kalmış bir vaziyette adamı izleyen Şebnem, öylece ona baktı durdu. Ta ki Atakan da başını kaldırıp bakışlarına karşılık verene kadar... İşte, o zaman uyanır gibi oldu ve tuhaf bir titreme vücudunda elektrik akımı gibi dolaştı.

Öğle arasına doğru babasının ziyaret saatine yetişmek için Kancalı’dan izin almaya giden Şebnem’i yarı yolda Bihter durdurdu.

“Diğerleri anons üzerine çıktılar. Sorgu odasına gidiyorum. Benimle gelsene.”

Kadının bembeyaz yüzüne bakıp, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Bihter etrafı kolaçan edip, “Biraz midem bulanıyor...” diye cevap verdi yalnızca. El mecbur kadının peşinden sorgu odasına giden Şebnem camın arkasında kalıp Bihter’i ve

karşısında oturan iki delikanlıyı izledi. Sabahki uğraştığı davanın tanıklarıydı bunlar. Orta yaşlı bir adam cinnet geçirip ailesini kurşuna dizmişti. Şimdi hastanede tedavi altındaydı. Adli tıp psikoloğunun raporundan sonra hakkında karar verilecekti. O zamana kadar olayın birinci dereceden tanıkları sorgulanıyor, olayın altında yatan nedenler araştırılıyordu.

Bihter tekdüze bir sesle "İstanbul'da mı yaşıyorsunuz?" diye sordu iki gence. Aynı yaşlarda biri sarışın biri esmer iki genç çocuk birbirlerine bakıp cevap verdi.

"İstanbul'da okuyoruz."

Eliyle masada ritim tutan Bihter, biraz sesini yükselterek "Ne farkı var oğlum?" diye sordu.

Çocuklar gergin gergin kadına baktıktan sonra sarışın olan "Birini sen okuyorsun öteki de senin canına okuyor," diye cevap verdi.

Tahammül sınırının kıyısına gelen genç kadın masada ritim tutan ellerinin hızını arttırdı. Sinirleri tel tel olan gençler soğuk terler döküyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu Bihter tek nefeste. Şebnem hem genç kadına hem de çocuklara sırtıttı. Arada Bihter'i çileden çıkaracak elemanlar denk geliyordu. Bu gençler de o talihsizlerdendi.

Esmer olan genç çocuk baskı altında daha da agresifleştiği için "İstanbul diyoruz İstanbul, adamın canına okuyor!" diye cevap verdi. Ritim tuttuğu ellerini durdurup birden öne eğilen Bihter, çocukları korkutup, "Oğlum sizi bana sayıyla mı verdiler?" diye sordu. Ardından gençleri yerinden zıplatacak bir sesle "Bu sabah silah sesi duyduktan sonra yaşadıklarınızı anlatın hemen!" diye bağırdı.

Şebnem kahkaha atıp sorguya odaklandı. Nihayet çocuklar çözülüp her şeyi anlattığında Bihter de sakinleşti.

Bihter ve Şebnem konuşa konuşa sorgu odasından çıkıp bürolarına gittiler. Onları bekleyen Nazım'ı görünce Bihter'in yüzüne hüzünlü bir gülümseme yerleşti. Birkaç ay önce onlarla çiftlikte yaşadığı hayatı hatırladı. Savaş'ın ilgilendiği bir dava için Bihter, Nazım, İlyas, Buse ve Zekiye teyze Savaş ile beraber bir çiftlikte yaşamışlardı. Ne güzeldi nasıl da sıcaktı. Ancak İlyas'ın cenazesi çıktıktan sonra o samimiyet bir daha geri gelmemişti sanki. Ya da Bihter böyle düşünüp kendine işkence çektiriyordu.

"Nazım!"

Genç adam ayağa kalkıp onlarla el sıkıştı.

"Nerede tayfanın geri kalanı?"

"Anons geldi, çıktılar."

Nazım'ın yanındaki kız kıpırdanıp orada olduğunu belli edince Bihter'in bakışları da kızı buldu.

"Yoksa ketçap mı bu?"

Kumral saçlı, sıradan görünümlü genç kız bir adım öne çıkıp elini uzattı. Tanışma hikâyelerine atıfta bulunan kadının Bihter'den başkası olamayacağını anlayan Yağmur, "Aynen öyle, siz de Bihter olmalısınız?" dedi gülümseyerek.

Genç kızın elini sıkan Bihter, başını sallayıp yanında duran Şebnem'i işaret ederek, "Bu da takım arkadaşım Şebnem. Memnun olduk," dedi.

Parmaklarını sürekli birbirine kenetleyip üzeriyle oynayan Yağmur, "Kuzenim ne zaman çıkar acaba?" diye sordu. Kaşlarını çatıp Nazım'a dönen Bihter, "Hangi kuzen?" diye karşılık verdi.

Nazım sikkın bir yüz ifadesiyle "Sorguya aldığınız sarışın genç adam, Yağmur'un kuzeni," diye açıkladı durumu.

Kollarını göğsünde kavuşturan Bihter, "O enteresan cevaplardan anlamak lazımdı," diye homurdandı.

Yağmur mahcup olmuş yüzünü Nazım'ın arkasına sığınarak saklamak istedi. "Caner biraz tuhaftır," diyerek işin içinden çıkmaya çalıştı.

Şebnem de "Fark ettik, sorgu bitti birazdan çıkarlar," diye cevap verdi. Ardından Bihter'e dönüp "Ben Kancalı'nın yanına gidiyorum..." dedi. Nazım ve Yağmur'a da "Kendinize iyi bakın, görüşürüz sonra," dedikten sonra uzaklaştı.

Kancalı'dan izin istemek kolaydı. Ancak kadının sorgu sualinden kurtulmak bin dereden su getirmeye benziyordu.

"Bu aralar sık çıkar oldun, bir sıkıntın mı var?"

Beyazların gün geçtikçe artıp durduğu sarı saçları dağınıkça ensesinde toplanmıştı. Üzerindeki ne fazla spora kaçan ne de hareket kabiliyetini kısıtlayan kıyafetleriyle öylesine bir Türk kadınıydı. Ona Kancalı denmesinin sebebi biraz sert bakışları biraz da mizacıydı. Kimi zaman anaç, kimi zaman bir abla, kimi zamansa en azılı düşman... Kimliklerinin haddi hesabı yoktu. Tek gerçek, kancasına takılanın er ya da geç vuslatına ereceğiydi.

Şebnem ensesini kaşıyıp, "Hayır, babama gidiyorum..." diye cevap verdi. "Annem onu yalnız bırakmamamız gerektiğini düşünüyor."

Başını sallayan Kancalı, "Haklı bence, belki bir yararı olur. Bizim bilebileceğimiz bir durum olmadığı için her yolu denemenizde fayda var," dedi. "Annene katılıyorum."

Cevap vermeyen genç kadın içinde esen esrarengiz rüzgârlarda titriyordu. Babasına gidecek olmak onu hiç böylesine germemişti. Kancalı başını kaldırıp kızın beyaz yüzüne bakınca onun bu durumdan dışarıya yansıttığının ötesinde

etkilendiğini düşünüp anlayışla gülümsedi ve “Hadi, gidebilirsin,” diyerek kapıyı gösterdi.

Bürodan çıkarken ekibin öğle yemeğine gittiğini fark edip rahatlardı. Ortalıkta kimse yoktu. Gömleğinin önündeki birkaç düğmeyi ilikleyip üzerine montunu geçirdi. Dışarıda soğuk rüzgâr camlara ıslık çaldırıyordu. Montunun şapkasını da başına geçirmeye karar verip saçlarını atkuyruğu yaptı. Merkezden çıkarken iliklerine kadar üşümeye başlamıştı bile.

Hastaneye giden bir otobüse atlayıp kalabalığın arasına karıştığında düşünmek için fırsat bulabildi. Babasıyla ilgili yaşadıklarının hepsi gerçektir. Bundan emindi. Hayal falan görmüyordu. O babasının sesini çoktan unutmuşken, böylesine gerçekçi bir hayali özellikle de sesi nasıl düşleyebilirdi? O gün duyduğu ses babasından başkasına ait olamazdı. Kafasını karıştıran tüm sebepler onu tabii ki hastaneye sürüklüyordu. Babası zaten onu direkt çağırmıştı. Beynindeki kıvrımların tek görevi sanki ağrı yaymakmış gibi ensesinden itibaren dalgalar halinde başına sancılar yolluyordu. Bütün bir hafta düşünme sürecini ertelemesinin sebebi de buydu. Hafızasını susturmak kadar konuşturmak da zordu.

“Ah, baba...” diye fısıldayıp camdan dışarıyı izledi. Hastaneye gitmek için aktarma yaptıktan sonra kendisini o görmekten ürktüğü girişte buldu. Doktor onu gördüğünde istemsizce kaşlarını çatmış farkında olmadan Şebnem’e malzeme vermişti.

“Bu kadar sık... Babanız için iyi olur mu dersiniz?”

Daha önce sık gelmelerini tavsiye eden doktorun bunu demesi genç kadını daha da işkillendirdi.

“Kendimi alıştırmaya çalışıyorum. Babamdan uzaklaşmak istemiyorum. Onu özlüyorum...” diye mırıldanan Şebnem, hassas kadın ayaklarına yatıp doktora masum olmasını umduğu bakışlarla baktı. Geçen ziyaret saatine rağmen izin koparmaya çalışıyordu. Yanında rozeti ve silahı yoktu ki

gömleğini biraz geri çekip kalçasına taktığı silahı gösterdikten sonra kapanan bütün kapıları güzellikle açsaydı. Hastaneye metal düğme sokmak bile yasaktı neredeyse. Oysa rozet kadar kutsal ve zararsız bir şey olamazdı.

Doktor pes etmiş bir şekilde gülümseyerek başını öne eğdi. Karar vermeye çalışıyormuş gibi duruyordu. Yüzünü kaldırıp keskin bakışlarla genç kadına baktığında "Peki, öyleyse... Bu ay için son olsun. Daha sonra düzene sokarsınız. Yalnız uzun tutmak yok, ilaçlarını aldığı için yorgun düşebilir..." dedi.

"Teşekkür ederim."

Başını öne eğip sessizce odadan çıktıktan sonra çıt çıkmayan koridorlarda yolunu buldu. Her zamanki hasta ziyaret salonuna geldiğinde içeriye geçip bekledi. Babası tekerlekli sandalyede getirilip yanına bırakıldığında bir müddet sessizce onu süzdü. Yine ellerini kalem kâğıt gibi kullanarak hafif bir ritimle sallayıp bir şeyler karalıyordu. Alıştığı bu ritüel yavaşladı, adamın hareketleri katılaştı. Sanki etrafı dinliyormuş gibi kapıya kulak kabartan adam birden başını kaldırıp kendisine bakınca Şebnem bir iki adım geriledi. Bu adam kimdi? Babasına benzeyen bir yabancıyla karşılaştığını düşündü önce. Sonrasında bu adamın yıllar önce bir hastalığa kurban verdiği babası olduğunu hatırladı.

"Baba?"

*Seni içime çektim, bir nefeste
Yüreğim tutuklu, göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak*
(Sezen Aksu - Her Şeyi Yak)

Bölüm 9

Adam hızla etrafını süzerken ne hasta ne yorgun ne de ilaçlar yüzünden mayışmış gözüküyordu. Aksine fazlasıyla kendindeydi. Haluk Bey'in bakışları tekrar kızını buldu. Bir yılan gibi tıslayarak fısıldayıp, bütün emirlerinin yerine getirilmesi için otokontrolü eline aldı.

Genç kadın korku dolu gözlerle babasına bakarken adam gri hırkasının cebinden birkaç sayfa kâğıt çıkarıp uzattı. Şebnem gördüklerine inanamıyordu. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi babasına baktı ama ona doğru tek bir adım dahi atmadı. Yaklaşırsa yanacaktı gibi ya da babası bir canavarmış da onu yutacaktı gibi hissediyordu.

Haluk Bey'in ise fazla zamanı yoktu. Bu yüzden elindeki-leri bir an önce kızına vermeliydi. Geç bile kalmıştı.

"Hemen al şunları Şebnem!"

Korkudan titreyen elini uzatıp babasının elinden kâğıtları aldı. Ne yazdığına bakamadan babası yeni bir emir verdi.

"Sakla!"

Telaşla etrafına bakınan Şebnem kâğıtları gömleğinin içine koyacaktı ki babası müdahale etti.

“Kazağının da altına sok!”

Elleri birbirine dolanıp dursa da kazağının altına kâğıtları sıkıştıran genç kadın titreyerek babasına baktı. “Baba...” diye fısıldayıp gözlerini adamın üzerinde gezdirdi.

“Neler oluyor?”

Adam tekrar kapıya kulak kabartıp odaya getirildiği pozisyonuna ışık hızında dönerken dudakları istemsizce açılıp şok içinde babasını izleyen Şebnem, Haluk Bey’in boğazını temizlemesi üzerine kendine geldi. Doktor ziyaret odasının kapısında bulunan camdan ona bakınca başını sallayarak rutin hareketlerle babasını alnından öpmek için eğildi. Gitme vakti gelmişti.

Dudakları babasının alnundayken fark edilmeyecek kadar küçük bir mesafe açıp kapıda onu bekleyen doktora belli etmeden “Neler oluyor baba?” diye sordu. Adamın önünü vücuduyla kapattığı için doktorun onu görmesine imkân yoktu. Bu sayede Haluk Bey, “Beni buradan kurtar Şebnem!” diye cevap verebildi. Kaşlarını çatarak doğrulup babasının döşemeleri izleyen ifadesiz suratına baktı.

Doktor kapıdan başını uzatıp, “Gitme vakti Şebnem Hanım,” deyince birkaç adım gerileyerek hâlâ babasına bakmayı sürdürdü. Neler dönüyordu? Tüm bunlar bir kâbussa uyanıldığında kaç tane daha ilaç alması gerekecekti? Arkasını dönüp kendisi için açılmış kapıdan geçti.

“Nasıldı?” diye soran doktora bir iki saniye cevap veremedi. Adamı yanıtladığında da sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Her zamanki gibi...”

Zaten her ziyaret sonunda böyle dağılmış olduğu için şüphe çekmedi. Dikkatle doktora bakarken adamın göz göre

göre rahatladığını görünce kaşlarını çatmamak için kendisini zor tuttu. Buradaki işi bitmişti. Yaşadıklarının gerçek olduğunu biliyordu artık. Göbeğinin üzerinde buruşup kalan kâğıtlar bunun kanıtıydı.

“Bir süre ara vermek sizin için iyi olacak.”

Başını sallayarak katıldığını gösterdi. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

“Ayda iki sefer yeterince idealdir.”

“Siz öyle diyorsanız...”

Doktor toparlamak için “Ben değil, tedavi süreçleri bunu söylüyor Şebnem Hanım,” diye cevap verdi. Kapıya kadar kendisini geçiren adama, “Pekâlâ, öyleyse...” deyip “İyi günler,” diye ekledikten sonra aceleci olmamasına dikkat ettiği adımlarla hastanenin çıkışına yürümeye başladı. Rozeti ile silahını güvenlikten aldıktan sonra biraz uzaklaşmayı bekledi. Sonrasında arkasını dönüp doktorun aynı yerde durup durmadığını kontrol etti. Biraz önce adamın durduğu yerde yeller esiyordu. Rahat bir nefes alıp elini karnına koyan genç kadın kâğıtları çıkarmak için tamamen yalnız kalacağı doğru anı bekledi.

Hastane bahçesinden çıktığında kaskını başına geçiren bir adamı fark edince kalp atışları hızlandı. Motorun plakasını göremiyordu fakat bu adam Atakan’dan başkası olamazdı! Babasıyla ilgili tuhaflığı ilk fark ettiği, parkın birinde dağıldığı gün de oralardan geçen genç adam şimdi hastanenin önünde ona çaktırmamaya çalışarak uzaklaşmak için çabalıyordu. Atakan güpegündüz onu takip ediyordu! İçinde kabaran öfkesi, dakikalar önce yaşadığı gerginliğin üzerine tuz biber oldu. Etraftan gelip geçenlerin dönüp ona bakmasına sebep olacak kadar yüksek bir sesle “Atakan!” diye bağırdı. Motorunu çalıştırmak üzere olan adamın elleri bir an durakladı. Sonrasında homurdanan motoruna gazı verip uzaklaştı. Şebnem birkaç adım atarak arkasından koşmayı düşündü ama

neye yarardı? Hafızasına güvenirdi. Güvenmese şimdi daha mutlu olabilirdi. Kaçarak uzaklaşan adam Atakan'dı.

Cebindeki paraya kıyıp taksiye atlayan Şebnem, taksicinin kendisini dolaştırma gafletine düşmesini engellemek için rozetini gösterip, "Gayrettepe Asayişe..." dedi. Bu gece Atakan'la nöbetleri vardı. Adamın kaçacak deliği yoktu ne yazık ki!

Taksi şoförü yaşlıca bir adamdı. "Hemen komiserim," diyerek sürmeye başladı. Öfkeyle yolu seyreden Şebnem'i düşüncelerinden taksicinin sesi uzaklaştırdı.

"Cinayette misiniz komiserim?"

Göz ucuyla adama bakan genç kadın, "Hı, hı..." diye mırıldandı. Trafikğin içinde bir motor görmek umuduyla etrafına bakınıyordu.

"Başat'ı tanıyor musunuz?"

Bu sefer tamamen dikkatini çeken taksiciye tek kaşını kaldırıp bakan Şebnem, kemikli çenesini biraz yana kaydırıp tehditkâr duruşa geçti. Bu onun için rahattan, hazır ola geçmek gibiydi. Tehlikenin nereden geleceği belli olmazdı. Bu şehir köşe kapmaca oynayan insanlarla doluyken Şebnem gibilerin de duruşu belli olmalıydı. İşin raconu buydu.

"Evet, ne olmuş?"

Adam babacan bir ifadeyle gülümseyip, "Benim oğlum o!" dedi. Gözlerindeki gurur neredeyse dışarıya taşacaktı. Tuttuğu nefesi koyuveren Şebnem, bu sefer hazır oldan rahata geçti.

"Öyle mi?" diyerek gülümsedi.

Taksi şoförü "Ahmet ben, güzel kızım," diyerek kendini tanıttı.

"Memnun oldum amcacım, Başat sessiz biri olduğu için sizden hiç söz etmemişti. Şebnem ben de."

Aynaları kontrol eden adam daha boş bir şeride geçip hızlandı.

"Evde de öyledir o... Varsa yoksa bilgisayar denen şu meret."

İçindeki sinire, strese rağmen samimiyetle gülümseyen Şebnem, "Şubede de aynı, bir gün koltuğuna yapışacak diye korkuyoruz," dedi. Kahkaha atan adam başka bir şey söylemedi. Şebnem muhabbetin kesilmesinden memnun kalarak etrafı kolaçan etmeye devam etti. Başat'ın babası neyse ki hızla getirmişti onu şubeye. Biraz daha trafikte kalsa uzanıp Atakan'ı görmek için çabalamaktan boynu kopacaktı.

Elini cebine atan Şebnem'i, yaşlı adam öfkeyle "Höt, çıkar elini cebinden kızım!" diyerek durdurdu. Şaşırان genç kadın kaşlarını kaldırıp dikiz aynasından adama baktı.

"Borcum..." derken sözü kesildi.

"Hadi, in işine bak. Polise olan borcumuzun yerine geçmez ama bendensin."

Kızaran Şebnem üstelemek istedi ama adam onu arabadan neredeyse kovarcasına indirdi. Kapıyı kapatmadan önce "Teşekkür ederim," demeyi unutmadı. "Hayırlı işler!"

Başını sallayıp gülümseyen adam, "Size de güzel evladım," deyip Şebnem'in kapıyı kapatmasını bekledikten sonra gaza bastı.

Ellerini cebine sokup şubeye giren Şebnem, Atakan'ı bulup canına okuması gerektiğini, babasından aldığı kâğıtlara göz gezdireceğini, peşini kovalaması gereken işlerini... Her şeyi unuttu. Ardında bıraktığı yaşlı adamın şefkatli tutumu onu kedere sürükledi. Kendisinden para almayan adamın üzerindeki yükleri düşünüp tekrar tekrar utandı. Koskoca adam hâlâ çalışıp para kazanmak için uğraşıyordu. Dinlenmesi gereken yıllarını bile ailesi için çalışarak harcıyordu. Nasıl para ödemedi inderdi?

"Nasıl üstelemedim ben?" diyerek kendisini azarladı. Büroya girdiğinde Başat onu kapıda karşıladı.

"Babamı görmüşsün!"

Sırttan genç kadın, "Ben de ne diye ayağa kalktı bu heri diyordum, sana da merhaba Başat!" dedi. Atakan'ı dosyaların arasında kaybolmaya çalışırken bulunca öfkesi yeniden alevlenen Şebnem, Başat'ı atlatıp hemen onun yanına gitmek için can attı ama önündeki adamı da ezip geçemeyeceği için bekledi.

"Çok güzel bir kızmışsın, sana niye yazılmıyor muşum?"

Dikkati Atakan'ın üzerinde bile olsa kahkahasını tutamayan genç kadın, "Ne yapacaksın şimdi, yazılacak mısın bana?" diye sordu. Bakışları Başat ve Atakan arasında gidip geliyordu.

Başat gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirip Şebnem'i alıcı gözlerle inceledi.

"Bilmem, bunu daha önce niye düşünmedim ki zaten?"

Çok yoğun çalışıyormuş numarası yapan Atakan elindeki dosyayı sert bir şekilde masaya fırlatıp ayağa kalktı.

"Hoşt lan hoş!" diye bağırıp üzerlerine yürürken elini kolunu maganda gibi sallıyordu. "Şu kıza yürümeyen bir Allah'ın kulu kalmadı ya resmen!"

Başat eğlencenin kokusunu aldığı için Atakan'ı elinden geldiği kadar çıldırtmaya karar verdi. Şebnem'se bu hakkını yalnız kaldıkları zamana saklıyordu. Başat kolunu genç kadının omzuna atıp, "Babam uygun bulmuş bakıyorum, ne var?" diye sordu. Başat'ın dibine geldiğinde Şebnem'in omzundaki kolu tuttuğu gibi çeviren Atakan, "Oğlum, sikerim lan senin ecdadını!" diye bağırdı.

Gürültüyü duyup odasından çıkan Kancalı, "Atakan!" diye gürledi. Hemen geri çekilen genç adam suçlu suçlu Kancalı'ya bakıp, "Şebnem'e asılıyordu!" diyerek açıkladı durumu. Seval mümkün olsa bakışlarıyla yolladığı sayısız

kurşunu Atakan'ın bedenine teker teker monte ederdi. Bunu yapamasa bile aradaki bakışmadan Atakan nasibini aldı.

Kancalı'ya bir tek, "İşinin başına dön!" demesi kaldı.

Şebnem şamatanın sonu gelince araya girip, "Ben götü-
rüyorum onu işinin başına," diyerek adamın koluna girdi.
Atakan kolundan çıkmaya çalışınca da tırnaklarını kazağın
üzerinden koluna sapladı.

"Rahat dur yoksa yakarım seni Atakan!"

Genç kadının onu sürüklemesine izin vermesine rağmen
kısacık bir an duraklayıp Şebnem'e bakarak, "Yakıyorsun za-
ten yavrum!" diye cevap verdi.

Takip edilmenin verdiği huzursuzluk bedenini ele ge-
çirdiği için adamın cıvıtmasına dik bakışlarla karşılık verdi.
"Yürü!"

Sorgu odalarından birine adamı tıkıp peşinden kendisi de
girdi. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra rahatça bağırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Atakan gayet doğal bir ses tonuyla "Seni Başat'tan koru-
yorum!" dedi.

Adamın üzerine doğru yürürken hırlamaya benzer ses-
ler çıkaran Şebnem, "Onu kastetmediğimi biliyorsun!" diye
bağırdı. Başında bin türlü dert varken bir de Atakan'la uğra-
şıyordu.

"He, sen şeyi diyorsun..."

Başını sallayarak adamın devam etmesini bekleyen Şeb-
nem, onun hizaya geldiğini düşünmek için erken davranmıştı.

"Beni yakıyorsun dediğim için celallendin!"

Dayanamayıp adamı kazağının yakasından tutup kendi-
ne çeken Şebnem, ne kadar yakın durduklarını fark edemeye-
cek kadar öfkeliydi.

"Beni ne cüretle takip edersin? Sakın inkâr etme seni gördüm!"

Şebnem'i ilk defa bu kadar yakınında hisseden Atakan'ın dili lal olmuş, nutku tutulmuştu. Genç kadının koyu kahve rengi gözlerinden taşıp bedenini ateşe veren alevler heyecanlanmasına neden olmuştu. İnce bedeninden yükselen enfes koku Atakan'ı mest etmişti. Kendini dizginlemeye çalışıyordu fakat aklını başından alan kadın böylesine burnunun dibindeyken nasıl aklıselim düşünebilirdi? Hangi erkek böyle bir durumda mantıklı karar verebilirdi?

"Cevap versene!" diye bağırarak Şebnem, adamın melû bakışlarından işkillenip daha dikkatli baktı ona. "Ne var be adam?"

"Sen varsın..." diye fısıldayan Atakan'ın yangın yerine dönen bakışları hızla genç kadının gözlerinde, dudaklarında ve elmacık kemiklerinde dolandı. Onu en ince ayrıntısına kadar özümseyebilmek için nefes bile almadan izliyordu.

Birden bütün bedeninde baş gösteren elektriklenmeyle adamın yakasını tutan elleri gevşedi Şebnem'in. Dudakları bir açılıp bir kapandı. Tam geri çekilecekken Atakan'ın beline yerleşen eliyle daha fazla çekildi ona doğru.

"Aklımı başımdan alıyorsun!" diye fısıldayan Atakan'ın kalp atışları kontrolden çıkmıştı. Uzaklaşmak isteyip de bunu bir türlü harekete dökemeyen Şebnem susup kaldı. Geri adım atması lazımdı. Bu... Bu çok yanıltıcıydı. Yakınlaşmak yasak hamleydi. Bu hayatta bir kez şah - mat olmuştu. Bir ikincisine izin vermeyecekti. Hayatı yeterince karışık ve katlanılmazdı. Bu karmaşaya kimseyi davet edemezdi.

"Bırak..." demek isterken bir kedi gibi mırlamak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Atakan, "Keşke!" diye cevap verdikten sonra minicik bir inlemeyle uzanıp kızı yanağından öptü. Dudaklarını pürüzsüz tenden çekmeden "Keşke seni söküp atabilsem!" dedi.

Şebnem gözlerini kapatmış yoğun his karmaşasının ortasında siste kaybolmuş araç gibi kalakalmıştı. Adama okkalı bir tokat atması gerekiyordu. Onu uzaklaştırmak için bir şeyler yapmalıydı. Fakat biliyordu ki Atakan'ın gırtlığına silahını da soksa adam onu kafasına koymuştu. Peşini bırakmayacaktı.

Bir öpücük de öteki yanağına konunca belini tutan adamın kollarına yapıştı.

"Bırak beni..." diye fısıldadı tekrardan. '*Ben beceremiyorum bari sen yap!*' diye düşündü Şebnem. Ona ne olmuştu böyle? Kendisi de bilmiyordu.

Atakan geri çekilip kollarında erimeye başlayan genç kadına baktı. Kendini tutamayıp Şebnem'in dudaklarına kapanacakken odanın kapısı ardına kadar açıldı. İçeriye giren Vicdan neşeli bir sesle "Burada olduğunuzu söylediler..." demişti ki onları gördü. Gözlerini kocaman açıp ikiliyi izlerken Şebnem kendine gelip sertçe adamın kollarından sıyrıldı. Atakan da boğazını temizleyip işaret parmağıyla burnunun ucunu kaşıdı.

Kızarıp bozaran Vicdan gülümseyerek, "Ben en iyisi sizi dışarıda bekleyeyim..." diyerek dışarı çıktı. Bir süre öylece kapanan kapıya bakan Şebnem kendini toparlayabilmiş değildi. Dönüp Atakan'a baktığında onu da kendisi kadar dağılmış görünce rahatladı. En azından yalnız değildi.

"Seninle görüşeceğiz Atakan Bey!" diye fısıldayıp kapıya yöneldi.

"Bunu düşürdün!"

Arkasını döndüğünde adamın elinde babasının verdiği kâğıtları gören Şebnem hiç düşünmeden atılıp kâğıtları kap-
tı. Bu fevri hareket karşısında ne yapacağını şaşırان Atakan kâğıtlara daha dikkatli bakmadığı için hayıflandı. Kâğıtları düşürecek kadar kendinden geçtiği için öfkesini geri kazanan Şebnem, "Bu gece nöbette görüşeceğiz seninle! Ölümlerden ölüm beğen Atakan!" diye bağıırıp sorgu odasından çıktı.

Hem kendine hem Atakan'a hem içindeki saçma sapan elekt. riğe hem de onları bastığı için Vicdan'a öfkeliydi. Biraz erken gelse onu kurtaracak biraz geç gelse bunu istediği için ekstra- dan öfkelenmesine sebep olacak öpücüğü alacaktı. 'Kendine gel Şebnem! Kendine gel!' diyerek aklını başına toplamaya çalıştı. Kapının önünde Vicdan'ı bulacağını sanıyordu ama genç kadın çoktan gitmişti. Sert adımlarla büroya gittiğinde içindeki öfkeyi atacak bir şeyler aradı. Onun yerine Kancalı'nın öfkesine kurban oldu.

"Şu size verdiğim dosya ne âlemde? Savcı beni sıkıştırıp duruyor."

"Araştırıyoruz amirim."

"Dönem ödevi mi bu kızım? Kaç ay sürecek?"

Atakan yanlarına gelince hepsine birden "Çabuk halledin şu dosyayı, becerebildiğiniz kadarını toparlayın yollayın savcıya!" diye bağırdı Kancalı. Esip gürledikten sonra da çekip gitti.

Akşam herkes dağılınca devriyeye çıkmadan önce Atakan'ı saklandığı yerde bulma umuduyla şubenin altını üstüne getirdi. Herkesten geç evine dönen Kancalı odasından çıktığında Şebnem'i nefes nefese kalmış bir şekilde dinlenirken buldu.

"Ne yapıyorsun Şebnem?"

Göğsünü tutup daha sert nefesler alan genç kadın, "Atakan'ı arıyorum." diye cevap verdi.

Kaşlarını kaldırıp odasını gösteren Kancalı Seval, "Bu gece nöbeti olduğu için birkaç işimi yapabileceğini söyledi, benim odamda yani," dedi.

“Öyle mi? Ben de nöbetteyim de nereye kayboldu bu adam diyordum...”

Tam gidecekken tekrardan durup Şebnem’e bakan Kancalı, “Kaçar gibi bir hali vardı. Zırt pırt kapıya bakıyordu,” deyip sorgulayan bakışlarını genç kadının üzerinde dolaştırdı.

Gülümseyerek tüm şüpheleri yok edebileceğini düşünen Şebnem, “Neyin kafasını yaşıyor, inanın bilmiyorum...” dedi. Ardından “İyi akşamlar amirim,” diyerek Kancalı’nın odasına gitti.

Seval bir iki saniye Şebnem’in arkasından baksa da omuz silkip yoluna devam etti.

Emin adımlarla Kancalı’nın odasına yürüyen Şebnem, kapıyı bir kez tıklatıp içeriden cevap gelmesini bekledi. Odanın jaluzi perdeyle kamufle edilmiş camından gözükmemek için kenarda durdu. Ses seda gelmeyince bir kez daha tıklattı. Bunu sırf adamı germek için yapıyordu. Yine ses gelmeyince kapının baskısını korku filmlerinde gıcırdayarak açılan kapılar gibi yavaşça indirip kapıyı araladı. Odaya girdiğinde hayal kırıklığına uğradı, içeride kimse yoktu. Tam etrafına göz atacakken boynuna dolanan bir kol ile eli silahına gitti.

“Beni mi arıyorsun güzelim?”

Dişlerini birbirine bastırıp, “Atakan...” diye fısıldadı. Gözleri heyecandan çakmak çakmak olmuştu. Çırpınıp adamın kollarından çıktığında hemen arkasını döndü ve Atakan’ın kendisini korumasına fırsat vermeden kolunu adamın boğazına yasladı.

“Beni delirtmek mi istiyorsun?”

Cevap vermeyen adamın gözlerine bakıp devam etti. “Bir daha beni takip ettiğini görürsem...”

Boğazındaki elden kurtulmaya teşebbüs dahi etmeyen genç adam gırtlaktan gelen boğuk bir sesle “Eğer orada ne

aradığını anlatmazsan devam ederim,” diyerek kızın sözünü kesti.

“Ne saçmalıyorsun sen Atakan? Kimi tehdit ettiğinin farkında mısın?”

Atakan Şebnem’in kafesinden kurtulup onu kollarından yakaladı. “O hastanede ne var Şebnem, söyle!” dedi. “Kim var orada? Sevgilin mi?”

Adamın gözlerindeki yansımasına bakıp o gözlerdeki kadının kim olduğunu düşündü Şebnem. Atakan’ın kollarındaki kadın gerçekten kendisi miydi? Pes edip omuzlarını düşürdü, kollarını adamın ellerine bıraktı. Yorgun bir nefes bırakıp, “Babam!” diye cevap verdi. Tükenmiş bakışları tekrardan adamın gözleriyle buluşunca, “Babam o hastanede yatıyor,” diye açıkladı.

“Öğrendin işte, mutlu musun şimdi?”

"Akıllı bir adam değilim, ama aşkın ne olduğunu biliyorum."

(Forrest Gump)

Bölüm 10

"Öğrendin işte..." diye fısıldadı. Yavaşça onu tutan kollarından sıyrılıp adamın karşısına dikildi. Hayatının tepetaklak olduğu yılların acısı bedeninden taşmaya başlamıştı. Artık bu yükü kaldıramıyordu. Vücudu bir savaş alanı gibiydi. Savaştan sonra, sönmeye yüz tutmuş alevlerin tütüğü o mağlup cephelere dönmüştü kalbi. Bunca yıl mırıldanmaktan bile kaçındığı gerçeklerin ucunu kaçırmıştı. Korkularının yüreğine kara bulutlar gibi yerleştiğini hissedince titreyerek ellerini yumruk yaptı. Kendisine üzgün bakışlarla bakan adamın göğsüne bir yumruk indirip, "Mutlu musun şimdi?" diye bağırdı. Bir yumruk daha indirip, "Beni bir daha zorlama Atakan!" diye haykırdı. "Bir daha sakın!"

Genç kadının çırpınışlarını görmemek için gözlerini yuman Atakan, onu durdurmaya çalışmadı. Şebnem'in içinde anlatılmayı bekleyen bir hikâye olduğunu her zaman biliyordu. Kadının koyu renk gözlerinde acıların, yalnızlıkların, korkunun alevleri bir kor gibi tütüyordu. Biliyordu işte Atakan. Şebnem anlatmasa bile o dinliyordu. Şebnem bakmasa da o bakıyordu. Bir uydu gibi onun yörüngesinde, ona bağlı yaşıyordu. Bu gerçeği çoktan kabul etmişti.

"Sana benden uzak dur demiştim! Benden uzak dur!" diyerek göğsüne yığılan kadın hıçkırıklara boğuldu. Düşmemek için Atakan'ın kazağına tutundu. Gözyaşları adamın göğsünü ıslatırken mırıldanmaya devam etti. "Benden uzak dur..."

Çaresizce kendisine tutunan kadını sımsıkı kavrayıp masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. Şebnem'i de kucağına çekip bir bebek gibi salladı. Genç kadın gibi sayıklayarak fısıldadı.

"Duramam Şebnem... Senden *asla* uzak duramam..."

Şebnem başını kaldırıp adama baktı. Gözlerinden akan duru yaşlar beyaz yüzünde parlıyordu. Koyu renk gözlerindeki minik ışıklar sokak lambası gibi aydınlatıyordu karanlıkları. Saçları yüzüne yapışmış, dudakları ve burnu ağlamaya başladığı anda kızarmıştı. Öylece adama bakarken hiçbir şey düşünemeyecek kadar boş hissediyordu kendini. Sanki bir bilgisayar gibi önce donmuş sonra kendisini *sıfırlamıştı*.

Islak dudaklarının arasından çıkan ilk kelimeler, "Beni istememelisin..." oldu. "Ben sana göre değilim Atakan."

Genç kadının yüzündeki saçları parmaklarıyla çekerken dokunmaya korkuyordu. Şebnem onun için alev almış bir camdı. Dokunsa hem yanacak hem kırılacaktı. Yine de kızın kemikli çenesinde işaret parmağını dolaştırdı. Bu yüze bakmaktan nasıl vazgeçeceğini bilse belki çekip giderdi. Şebnem'e duyduğu hisler kitaplardaki platonik âşıkların yaptığı dikkat çekmeyen kahramanlıklara benziyordu. Karakter kendini sevdiği kadın için feda etse de okurun gözünde *değeri* olmazdı. Hislerinin Şebnem'in gözünde bir değeri olmasa da... Onu hiç sevmeyecek olsa da... Atakan kucağında oturan kadına âşık olmuştu. Ne yapabilirdi ki?

"Beni hiçbir zaman anlamayacaksın değil mi Şebnem?" diye mırıldandı. Kelimeler boğazında düğümlenmiş, konuşurken acı çekmesine neden olmuştu.

Şebnem'in gözlerinden birer damla yaş daha aktı. Gözlerini yumup avucunu Atakan'ın yanağına uzattı. Henüz çenesine bile dokunamamışken yumruk yapıp geri çekti.

"Anlamaktan korkuyorum zaten şapşal!" diye cevap verip yüzünü onun omuzlarına gömdü. "Asıl sen beni hiçbir zaman anlamayacaksın." Tekrar başını kaldırıp, "Canın yansın istemiyorum ama beni buna mecbur bırakıyorsun..." dedi. Şüpheli bakışlarla adamın gözlerine bakıp, "Pes etmeyeceksin değil mi?" diye sordu. 'Pes etme!' diye haykıran iç sesini duymazdan geldi. Atakan 'belki bir gün pes ederim' derse ne yapacağını bilmiyordu. Şebnem kendini o kadar görmezden gelmişti ki ruhu uyanıp kendini hatırlattığında, bunu hatırlatan kişiyi bir daha nasıl umursamazlıktan gelecekti, hiçbir fikri yoktu.

Atakan, genç kadının yüzünü avuçlarına alıp, "Sence?" diye sordu.

İçindeki rahatlamayla bir an gülümseyecek gibi oldu ama kendini dizginledi. Adama sarılmak için yanıp tutuşan kollarına lanet etti. Atakan'ın bacaklarının üzerinde oturduğunu hatırlayınca sıçrayarak ayaklandı. Hemen arkasını dönüp gözlerini sildi.

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" diye mırıldanıp belli belirsiz gülümsedi. Ona doğru dönmeden önce yüzünü elinden geldiğince ifadesizleştirdi.

Oturduğu koltuktan dikkatle genç kadına bakıp, "Baban neden hastanede yatıyor?" diye sordu.

Kaşlarını olağan bir şekilde çattı. Bu soruyu sorduğu için adama ağzının payını vermek istiyordu. Dönüp dolaşıp nasıl yine babasına dayanmışlardı? Fakat ters bir cevap vermek yerine onun karşısına oturup, "Bak, babam birkaç yıl önce ileri derece şizofreni teşhisi konulduğu için o hastaneye kapatıldı. Biz de bunu tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Onu elimizden geldiğince sık ziyaret etmeye çalışıp, bizi anlamasa

bile ona destek olmak istiyoruz. Lütfen daha fazla soru sorup canımı yakma Atakan,” diyerek elinden geldiğince adamın sorularını yanıtlamış olmayı diledi. Daha özel olabilecek bir soruyla karşılaşmaktan korkup ayaklandığında Atakan, “Peki ya dosya kâğıtları?” diye sordu.

Buz gibi bir sesle “Seni ilgilendirmez Atakan!” diye cevap verdi.

Pes etmeyen genç adam ayağa kalkıp, “Bugün düşürdüğün kâğıtları babandan mı aldın?” diye sordu.

Dişlerini sıkıp çenesini adama doğru kaldırarak cevap vermeyeceğini beden diliyle göstermeyi tercih etti. Tek kelime dahi etmek istemiyordu. Zaten adam susmak bilmiyordu. Atakan, kızın üzerine doğru eğilip, “Benden kaçamazsın Şebnem... Bütün duyularım sana odaklanmışken benden kaçman mümkün değil,” dedi.

“Sakın bir daha beni takip etme Atakan! Sorularının cevaplarını aldın. Yeter!”

“Bırak da yaralarını iyileştireyim. Bu kadar yakınındayken itme beni Şebnem. İkimizin de buna ihtiyacı var,” diyerek genç kadının kolunu tuttu. Tek ve sert bir hareketle kolunu kurtaran Şebnem, koyu renk gözleriyle ona set kurup içeriye girmesine, kalbine inmesine engel oldu.

“Benim sana ihtiyacım yok.”

Rüzgâr gibi odadan çıktı ve masasının çekmecesinde duran silahıyla rozetini alıp şubeden ayrıldı. Devriye araçlarından birine atlayıp Atakan’dan olabildiğince uzaklaştı. Her yerden ona ambargo koyduğunu, asla içine sızamayacağını düşünüyordu. Oysa genç adam yüreğinin ortasına sinsi bir Truva atı gibi kurulmuş, kuşatma anını bekliyordu.

Şebnem bütün bir gece karnının üzerinde hışırdayan kâğıtlarla devriye dolaştı, nöbetini tuttu ve Atakan'ı olabildiğince görmezden geldi. Gün ağarırken kaçınıcı bardak olduğunu unuttuğu çayını yudumluyordu. Uykusuzluğa da yorgunluğa da alışkındı. Beyaz çehresinde pek bir farklılık yoktu. İçindeyse doğmamış günlerin ayazı, yaşanmamış duyguların acısı vardı. Merakla eve gideceği anı bekliyor, karnında ısınan kâğıtların üzerinde ne yazdığını okumak istiyordu.

Bihter ve Savaş geldiğinde Şebnem büronun camından yağın yağmuru izliyordu. Atakan'sa sandalyelerden birinde kadının ince bedenini seyre dalmış pinekliyordu.

"Günaydın..."

Savaş'ın sesi ile ikisi de uyanır gibi oldu. Arkasını dönüp masalarına geçen arkadaşlarına baktı Şebnem. Atakan gibi sessizliğini korudu.

Elindeki simitleri masanın ortasına bırakan Bihter, "Neyiniz var sizin?" diye sordu. İçinde Atakan'ın bulunduğuş gergin sessizlikler şüphe uyandırıyordu.

Zaten dağınık olan koyu kahverengi saçlarını elleriyle biraz daha karıştıran Atakan, "Nöbetteydik, hatırlarsanız... Sizin gibi şömine başında aşk tazelemiyorduk!" dedi.

Bihter ve Savaş birbirlerine bakıp Atakan'a döndüler. Genç adamdaki sessizliğinin üzerine eklenen agresiflik ister istemez dikkatleri Şebnem'e çekiyordu.

Savaş adamın sözleri üzerine sırıtıp, "Abi, bizim şömine-miz yok ki! Ne bu şömine sevdası?" diyerek takıldı.

Dünya üzerindeki en büyük mesele buymuş gibi öfke-lenen Atakan, "Niye yok abi? Hayır, niye yok yani?" diye bağırıp bürodan çıktı. Koridordan bile sesi duyuluyordu. "Her çiftin bir şöminesi olmalı!"

Ağızındaki simidi çiğnerken dahi midesi bulanık Bihter, Savaş'a belli etmeden lokmasını yutmaya çalıştı. Çektiği iş-

kenceye rağmen Şebnem'i incelemekten de geri kalmıyordu. Kuru boğazını ıslatmak için biraz su içip, "Ne yaptın çocuğa?" diye sordu.

Bu soruyla zaten tel tel olan sinirleri iyice gerilen genç kadın, "Bunu asıl sana sormalı?" diyerek çenesiyle kadının göbeğine işaret etti. Telaşla Savaş'a dönen Bihter, adamın cep telefonundan bir şey okuduğunu görünce rahatladı. Arkasına yaslanıp genç kadını izlemeye başladı.

"Öğlen arasında benimle bankaya kadar gelir misin Şebnem? Kız kıza konuşuruz..."

Ses tonundan buram buram yükselen intikam kokuları Şebnem'i bir adım geri atmaya itmeliydi. Fakat tam tersine başını sallayan genç kadın, "Harika olur," dedi.

"Ben de şu Romantik Çiçekçi'nin paketiyle ilgili çıkan raporu almaya giderim," diyen Savaş, cep telefonundan raporun çıktığına dair gönderilen mesajı Bihter'e gösterdi.

Gözlerinden akan uykuyla yanlarına gelen Vicdan, "Günaydın," diyerek bir sandalye çekti.

Hepsi başını sallayarak genç kadının selamını aldı. Bihter, adama dönüp, "Şu orospu çocuğunu bir an önce bulmak istiyorum," diyerek homurdandı.

Kocaman esneyen Vicdan, "Romantik Çiçekçi mi?" diye sordu.

"Aynen."

Yeşil gözlerini ovalayıp, "Hiçbir cinayet kusursuz değildir, bence birden fazla açık verdi de biz göremiyoruz." dedi.

Şebnem, genç kadının uykulu halinin de çok hoş olduğunu düşündü. Bir de uykuluyken bile işine odaklı olduğunu. "Vicdan'a katılıyorum..." diyerek düşüncesini belirtti. Atakan'dan uzak ne kadar konu varsa hepsinde Vicdan'a katılmaya hazırdı.

Oflayarak etrafına bakınan Bihter'in en büyük derdi zaten bu kadın cinayetleriydi. Dosyanın eline düşmesi talihin bir oyunuydu. O katili bulmak için canını dişine takacaktı ama içindeki ufacık ses katilin çok da kötü bir şey yapmadığını savunuyordu. Eğer gerçekten aldatan veya ikinci kadın olmayı kabul eden insanları öldürüyorsa... Geberip gitselerdi. Ne olacaktı ya? Fakat neden sadece kadınları öldürüyordu? İster istemez empati kurup düşünüyordu da Bihter, katilin yerinde olsa başlamuşken herkesi öldürürdü. Temizlik imandan geliyorsa, işi tam yapmak lazımdı. Başını sallayıp kendine geldi. Onu bulmak için empati kurmak başkaydı, onun yerinde olsa ne yapacağını düşünmek başka.

"Bakalım, ne çıkacak incelemeden? Yeni sorgu kayıtları gelecek İzmir'den belki ondan bir şey çıkar."

Başat yanlarına gelip, "Anons var, bir grup oluşturup yola koyulun." dediğinde hepsi bir yerlere dağıldı. Şebnem ayaklanan Bihter'i kolundan tutup, "Ben giderim, sen araştırmanı yap," diye fısıldadı.

"Şebnem, yatalak değilim... Yalnızca..."

"Geçen Sedef'in üzerine giderken öyle demiyordun ama."

Etrafına bakınıp Şebnem'in kolunu sıkan genç kadın, "Biri duyacak," diye fısıldadı.

"Oturacaksın oturduğun yerde!"

Tuttuğu kolu silker gibi bırakan Bihter, "Ulan var ya... Diyeceğim en sonunda Savaş'a sonra rahat rahat istediğim haltı yiyeceğim. Evde Zekiye teyze, işte sen! Bir rahat yok mu be?" diye sordu.

Omuz silkip sırttan Şebnem, "Hadi, görüşürüz!" diyerek arkasını dönüp uzaklaştı.

Şebnem, Atakan ve Savaş olay yerine vardıklarında karşılaştıkları manzara pek de iç açıcı değildi. Genç kadın hemen yataktaki cesedin üzerine eğilip etrafı inceledi.

“İntihar olduğu aşikâr!” diye mırıldandı. “Bileklerindeki kesikler yeterince derin, ayrıca izlerden daha önce denemiş olduğu da belli.”

Cesedin uzun, siyah saçları yatağın kıyısından aşağıya sarkıyordu. Mavi gözleri sonuna kadar açılmış, sanki kendi ölümünün her anını izlemek istemişti. Kurumuş dudakları da beyaz teni kadar renksizdi. Yerde birikmiş kan henüz ıslaktı. Yataksa genç kızın kanıyla kıpkırmızı olmuştu. Cesedin bileklerindeki jilet izleri Şebnem’in de dediği gibi birçok kez bunu denemiş olduğunu gösteriyordu.

Olay yeri inceleme ekibiyle etrafı tarayan Atakan, intihara teşebbüs oluşturabilecek bir şey aradı. Bir günlük, bir mektup, belki bir not... Şebnem de o ara, kızın bedeninde gözle görülür bir deformasyon olup olmadığını, ya da darp izi bulunup bulunmadığını kontrol ediyordu.

İnceleme ekibinden biri yatağın altından çıkardığı bir şeyi göstererek, “Amirim...” diye seslendi. Savaş, adamın uzattığı kâğıdı eldiven geçirdiği eliyle alıp üzerindeki yazıyı okudu. Kıvrımlı el yazısıyla yazılmış satırlar genç adamın tüylerini diken diken etti.

Ben insanları ruhumla severim. Özgecan Aslan

“Bunu görmelisiniz,” diye fısıldarken sesi çatlamıştı. Şebnem, adamın elinden kâğıdı alıp yazıyı yüksek sesle okudu ve dişlerini sıktı.

Şebnem’in, “Hemen otopsi raporu için Adli Tıp’a götürün!” diye bağırması üzerine Atakan da yazıyı okudu. Kendisini tutamayıp öfkeyle salona geçti. Genç kızın anne ve babasının karşısına oturdu. Henüz ortada bir kanıt yokken kimseyi tecavüzle yargılayamazlardı. Ama ön soruşturma yapabilirlerdi. Ağlayan anneye gözlerini dikip, “Acınızı anlıyo-

rum... Ancak bize yardımcı olmanız lazım," diye konuşmaya başladı.

Hıçkırın kadın, "Benim kızım ölmüş olamaz!" diyerek çığlıklar atıyordu. "Olamaz! Benim kızım yapmaz!"

Kadını sakinleştirmeye çalışan kocası ise yalnızca üzgün ve tedirgin gözüktüyordu. Gözlerini bu sefer adama diken Atakan, "Kızınızın sizden sakladığı bir şey var mıydı? Şüphe uyandıracak davranışları falan oluyor muydu?" diye sordu.

Adam başını iki yana sallayarak susmayı tercih etti.

"Lütfen, bu sorguyu şimdi yapmak zorunda mısınız?" diyerek karısını omuzlarından tutup göğsüne çeken adam dik dik evlerinde dolaşan polisleri baktı. "Ayrıca ne zaman gidecekler?" diyerek polisleri işaret etti.

"Ekibimiz işlerini yapıyor."

Adam ısrarla "Karımın halini görüyorsunuz!" diyerek sanki ortada bir intihar yokmuş gibi davranınca genç adam kaşlarını çatı.

Atakan, "Siz öz babası mısınız?" diye sordu. Kendini tutamamıştı. Hiçbir baba böyle bir durumda bu kadar soğukkanlı davranamazdı. Adamın ifadesi sertleşti. Cevabını almadan hiçbir yere gitmeyeceğini inatçı bakışlarla ifade etmeye çalışan Atakan, bekledi. Sonunda duyduğu yanıt kanını dondurmuştu. "Hayır... Cevabınızı aldığınıza göre lütfen gidin artık."

"Otopsi raporundan sonra cenazenizi alabilirsiniz," diyerek topuklarının üzerinde arkasını dönüp kapının önünde onu bekleyen arkadaşlarının yanına yürüdü. Böylece adamın yüzünün aldığı şekli göremedi.

"Hemen gidelim buradan, yoksa dönüp adamın ağzını burnunu dağıtacağım."

Şebnem merakla "Ne oldu?" diye sordu.

"Adam... Kızın öz babası değil."

"Atakan, hemen sorgu sual yapılacak zaman mı? Acıları taze! Ne olmuş öz babası değilse?"

Sert bakışlarını Şebnem'in üzerine diken genç adam, "Sence de evinde intihar gerçekleşmiş bir adam için fazla soğukkanlı değil miydi?" diye sordu.

"Olamaz..."

"Bunun cevabını otopsi raporu verecek..." diye fısıldayan Atakan bindikleri araba harekete geçince hemen başını çevirip yolu izlemeye koyuldu.

Öğlen arasında olayı duyan Bihter, Şebnem ile birlikte bankaya para çekmeye giderken söylenip duruyordu. "Eğer işin içinden kızın üvey babası çıkarsa çeker vururum adamı!"

Hem yorgun hem de gergin olan Şebnem, "Bir bok yapamazsın..." diye cevap verdi. İşte, böyle anlarda belindeki silahı çekip herkesi kurşuna dizesi geliyordu.

Bankaya geldiklerinde sıra alıp beklemeye başladılar. Veznedeki çalışan her geleni azarlayıp yolluyordu. İkisinin de dikkati kadına yoğunlaşmıştı. Hastane duvarlarını andıran iç dekorasyon tamamen mermerdi. Yeterince soğuk olan ortam, cehennem zebanisi gibi veznedar yüzünden daha beter hale gelmişti.

"Nesi var lan bu kadının?" diye soran Bihter, çalışanı daha rahat görebilmek için önlerden bir sıraya oturdu. Şebnem de yanına çöküp, "Bankamatikten çeksen olmuyor mu?" diye sordu. "Sıramız bu kadına denk gelirse dalarım ben!"

"Yüksek bir meblağ çekeceğim, bankamatikten halledilmiyor."

"Ne yapacaksın o kadar parayı?"

"Sedef'e borç vereceğim, düğün için ekstra masraf çıkmış. Serkan'a yük olmak istemiyor."

Hâlâ bağıırıp duran kadını izlerlerken, "Siz ne zaman evleneceksiniz?" diye sordu Şebnem.

"Taktınız ulan benim mürüvvetime!"

"Hamilesin kızım! Yeter bu kadar naz yaptığın..."

İçine düştüğü karışıklık yüzünden gerginleşen Bihter, çenesini kızartana kadar kaşdı.

"Söyleyeceğim bugün yarın..."

Sıra onlara geldiğinde ikisi de inlememek için zor durdu. Onlardan önce işini azarlanarak da olsa halleden yaşlı teyze yavaş adımlarla çıkışa yürüyordu.

"Bu karının denk geleceğini biliyordum!"

Bihter de endişeyle "Ne yalan söyleyeyim, şanslı bir insan değilimdir," diye cevap verdi. Her ne kadar kadına peşin peşin önyargı beslemiş olsalar da Bihter, elinden gelen en nazik gülümsemeye "Hesabımdan on bin lira çekmek istiyorum," dedi.

Kadın ne bu gülümsemeyi ne de nazıkçe söylenen şeyi umursadı. "Bankaya haber verdiniz mi?"

Kaşlarını kaldırıp Şebnem'e dönen Bihter, tekrardan veznedeki kıza bakıp, "Neyi?" diye sordu.

Birden "Yüklü miktarda çekim yapacağınız zamanlarda bankaya haber vermeniz gerekiyor!" diye bağırın kadına öylece bakakaldı Bihter.

"Kasada nakit yoksa akşam da gelebilirim..."

"Haber vermemişsin kardeşim, olsa ne yazar olmasa ne yazar?"

Kolunu kızın önündeki masanın çıkıntısına yaslayan Bihter, "Parayı verecek misin vermeyecek misin?" diye sordu. "Ona göre haber vereyim."

Kasasını kontrol eden kadın, "Bakiye mevcut," diye cevap verdi.

Çenesini tutamayan Bihter'in sorusu üzerine birkaç çalışan bıyık altı sırttı.

"O halde ne halt yemeye dolandırıyorsunuz lafı?"

"Konuşmanıza dikkat edin!"

"Asıl siz dikkat edin, önünüze geleni haşlayamazsınız!" diyen Şebnem de Bihter'e arka çıktı.

Etrafındaki arkadaşlarının da duruma güldüğünü gören kadın bu sefer yakınmaya başladı. Çene yetiştiremeyeceğini anlamıştı.

"Şu gördüğüm muameleye bak! Her gün, her gün..."

Şebnem eğilip Bihter'in kulağına herkesin duyabileceği bir ses tonuyla "Ulan sanki parayı bana kazanıyormuş gibi konuşuyor bir de!" diye söylendi. Yüzü kızaran çalışan söylenmeye devam ederken bir yandan parayı da hazırlıyordu.

"Zaten aldığım altı üstü iki bin lira maaş, çektiğim eziyete bak! İnsanlarla uğraşmak zor!"

Önüne uzatılan paradan beş yüz lira ayıran Bihter, uzatılan makbuza imza attıktan sonra "O zaman beş yüz lira da ben vereyim, sus!" diyerek kadının suratına kâğıt paraları fırlattı. Bekleyen müşterilerden ve banka çalışanlarından şaşkınlık dolu bir "Aa..." sesi yükseldi. Ayağa fırlayıp, "Bu ne cüret!" diye bağırان kadını Şebnem püskürttü. Sessizce belini açıp, rozetini ve silahını gösterdi. Kadın rozeti ve silahı görünce sessizce yerine oturdu. Sırtarak "Herkes işini sessiz sakın yapsa, hiçbir problem kalmaz değil mi?" diye sorup cevabını beklemeden Bihter'le bankadan çıktı.

Kadınların para harcayarak rahatladıkları doğrudu. Ne Bihter ne de Şebnem, havaya savrulan beş yüz kâğıdı düşünüyordu. İkisinin de yağları erimişti.

"Gitti beş yüz!"

Bihter öfkeyle soluyarak, "Yine olsa yine yaparım," cevabını verdi.

Dışarıya çıktıklarında soğuk hava suratlarına tokat gibi çarptı.

"Neden bankaya gelmediğimi bir kez daha hatırladım!"

Üşüyen ellerini montunun cebine sokan Bihter, "Al ben-den de o kadar..." diye mırıldandı. Şubeye yaklaştıklarında Atakan'ı bir çocukla konuşurken gördüler. Fakında olmadan duraklayıp adamın ne yaptığını izleyen Şebnem, Atakan'ın buz gibi havada montunu çıkarıp çocuğun omuzlarına bırakmasını şaşkınlıkla izledi.

Bihter, "Demek her yeni mont, giden bir tanesinin yerine geçiyor! Adam koleksiyon yapmıyormuş, resmen hayır kurumunu gibi dağıtıyormuş montları!" diyerek izlemeye devam etti. Kısacık bir an dönüp Şebnem'e baktı. Kadının bakışlarındaki yoğunluğu görünce sırtıp, "Bu adamı sevmediğinden emin misin?" diye sordu. Başını iki yana sallayan Şebnem'e kıkırdayarak cevap verdi.

"Yalan söyleme, çapılacaksın!" diyerek yanından geçip şubeye giren Bihter'i duymazdan gelerek adamı izlemeye devam etti. Atakan cebinden bir şeyler çıkarıp çocuğa verdiği montun cebine sokuşturdu. Büyük ihtimalle paraydı.

Şebnem ağzının içinden, "Çarpıldım çarpılacağım kadar zaten..." diye mırıldanıp Bihter'in peşinden gitti.

Atakan bir süre sokaklardan ona haber getiren küçük arkadaşıyla sohbet etti. Üzerindeki montu alışkanlıkla küçük çocuğun omuzlarına bırakıp cebine de bir miktar para sıkıştırdı. Alışıldık izleniyormuş hissi bedeninde elektriklenmeye neden olunca dikkatle başını kaldırıp etrafına baktı. Ensesini kaşıyarak bir çift göz görebilmeyi umdu. Fakat kimseyi göremedi.

Bazen bu dünyanın başına gelen belaları hak ettiğini düşünüyorum.

(Predestination)

Bölüm 11

Bir yanıp bir sönen apartman lambalarına aldırman postal tarzı botlarını yere vura vura merdivenleri çıktı. Evin kapısına geldiğindeyse nefes alıp vermeyi dahi bıraktı. Sessiz olmaya çalışarak anahtarı kilidinde bir kez çevirdi. Genelde eve en son giren kendisi olduğu için evdekiler kapıyı kilitlemez, üzerinde anahtar bırakmazlardı. Yavaşça aralanan kapıdan süzülüp salondaki televizyonun ışığından faydalanarak yolunu buldu. Önce televizyon karşısında uyuyakalan annesinin üzerini örttü, sonra televizyonu kapatıp odasına gitti. Kapattığı kapıya yaslanıp, içinde tuttuğu nefesi gürültülü bir şekilde dışarıya bıraktı. Gün nihayet sona ermişti! Yirmi dört saatte kısa metrajlı bir filme konu olacak kadar çok şey yaşamıştı. Yorgun argın kapının dibine yığılan Şebnem, karnından gelen hışırtılarla kâğıtları hatırladı.

“Ah!” Sesi çıkararak telaşla içine sakladığı kâğıtları çıkardı ve yazıları okuyabilmek için abajuru açtı. Bütün gün, birilerine yakalanma korkusuyla merakından çatlamış yine de kâğıtlara elini sürmemişti. İtiraf etmesi güç olsa da biraz ürkmüştü. Yıllarca tek kelime etmek şöyle dursun bir bakışını bile kendilerinden esirgeyen babası yaşam belirtisi vermiş bir de eline kâğıt tutuşturmuştu. Tüm günü kendisini bu ana ha-

zırlamakla geçmişti. Loş, sarı ışıkta kâğıtları burnunun dibine kadar tuttu. İnanamıyormuş gibi hızla diğer kâğıda geçti. İkinci kâğıdı da haşır huşur sesler çıkararak inceledi. İçinde yükselip fokurdamaya başlayan öfkesi gözünü kör etmeden bir kere daha kontrol etti. Sonuç yine aynıydı. Elindeki iki kâğıtta da yalnızca CL yazıyordu.

[illegible]

Kaşlarını çatarak elindeki kâğıtları incelemekten vazgeçti. "Bu ne demek oluyor?" diye fısıldadı. Hayal kırıklığıyla dolu olan öfkesi sinsi bir yılan gibi içine sızmış, sinirden gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Elinde tuttuğu kâğıtlar kocaman bir şaka gibiydi! Babasının bu kâğıtları verirken nasıl ciddi olduğunu hatırlayıp sayfaları birer çöp gibi buruşturdu. Sızlayan burnu, akmak için hazırda bekleyen yaşlarıyla yenik bir savaşçı gibi loş ışıktaki yatağına oturdu. Sessiz hıçkırıkları özgürlüklerine kavuşmak için bekliyordu. Yine ve yeniden heveslendiği için kendisine öfkelenildi. Kâğıtları yumruğunun içinde sıkıştırıp sessizce ağladı.

"Neden yapıyorsun bunu bana?" diye fısıldadı. "Benim suçum ne ki?"

Sonunun çıkmaz bir sokak olduğunu bile bile bu yola girip, günlerce içten içe hayal kurduğu için kendisinden nefret etti. Başına bir şey geliyorsa hepsi peşin peşin heveslenmesinden kaynaklanıyordu. Elinde tostoparlak olan kâğıtları yere fırlatıp buz tutmuş elleriyle gözünü sildi. Kendine gelmesi gerekiyordu. Babası yüzünden yeterince dikkati dağılmıştı. Hareket edecek mecali olmasa da kendisini duşa atıp üzerindeki yorgunluktan ve kederden kurtulmak için sıcak suda bir saatini harcadı. Suyu karışan yaşlarında artık keskin bir öfke vardı. Beyni, kalbinde yaşattığı babasının anılarına ihanet edercesine onun kâğıtları verdiği anı tekrar tekrar gösteriyordu. Bunu durdurmak için başını ellerinin arasına aldı. Soğuk fayanslara yaslanıp, "Delisin sen!" diye fısıldadı. "Delisin işte! Delisin! Yanımda olamasan da seni sevmek istiyorum. Fakat kafamı böyle karıştırman haksızlık... Beni yüzüstü bıraktın!"

Duştan çıkıp alelacele giyindi. Başını yastığa koyduğu gibi uyudu. Ne ilaç almıştı ne de düşünmeye fırsat bulmuştu. Öylesine yorgun ve kırgındı ki bir daha gözünü açmak istemeyerek kendini uykunun kollarına bıraktı. Bunun son gecesi olmasını ne çok isterdi. Oysa eskiden yaşamaktan bir hayli zevk alırdı.

Sabah yine çalar saatinden önce uyandı. Gözlerini aralamak, yataktan çıkmak ve giyinmek o kadar zor gelmişti ki hepsini yapmak ve en sonunda evden çıkmak büyük bir külfetti. Evden çıkmadan önce yaptığı tek şey her zamanki gibi çayı demlemektir.

Şubeye geldiğinde herkesi işinin başında buldu. Şaşırarak saatine baktığında geç kalmadığını gördü. Yine de karşısındaki manzara inanılmazdı. Herkesten sonra gelmesi tuhafına gitmişti.

“Günaydın!” diyerek masasının başına geçti.

Gergin gülümseyişini kızıl saçlarının arkasına saklayan Vicdan sandalyesini Şebnem’e doğru sürükleyip yanına oturdu.

“Kancalı gelip haşladı bizi şu Yunan katil yüzünden. Bugün bir kez daha kızın evine gitmemiz gerekiyor.”

Son zamanlarda babası yüzünden kafası yeterince karıştığı için olaylara dikkatini veremiyordu. Gözünden kaçan bir ton ayrıntı vardı. Bir tanesi de bu davaydı. Arkasına yaslanıp ellerini yüzüne kapatan genç kadın, “Of!” diye iç geçirdi. Ellerini indirdiğine gördüğü yüz yine Vicdan’ınki oldu. Genç kadın bıkkın bir yüz ifadesiyle başını sallayıp, “Aynen,” diye fısıldadı. O da bu durumdan sıkılmıştı.

“İşin içinden çıkamıyoruz resmen!”

Şebnem masasındaki bazı notları önüne serip, “Elimizde neler var bir daha bakalım,” dedi. Notlarının üzerine eğildiği için dağılan siyah saçları bir pelerin gibi etrafını sardı. İncecik parmaklarıyla saçlarının arasından başına masaj yaparken Vicdan, hevesli bir öğrenci gibi dosyasıyla yanına gelip onu düşünmekten kurtardı.

“Birincisi, genç kızın otopsisinde anlaşılabilecek üzere kesinlikle bir cinayet.”

Şebnem en basit maddeden başlayan genç kadına ‘hızlı geç bunları’ dercesine baktı.

"Tamam, tamam... İkincisi, katilimiz bir Yunan. Üçüncüsü, kendisini dirseğindeki tuhaf bir cisim yardımıyla zehirleterek öldürdü. Dördüncüsü, yatırım danışmanı ve portföyündeki müşterilerin yarısı tıp dünyasıyla ilişkili. Beşincisi kızın hayatından iz, ipucu, delil yerine geçecek hiçbir şey yok. Ve altıncısı, yurtdışı kaynaklarımız yardımcı olmamakta ısrarcı. Yedincisi, savcı da bu yüzden dosyayı kapatamıyor!"

Elindeki kahveyi höpürdeterek içen Atakan'ın yanlarında olduğunu anca bu sesle fark eden Vicdan ve Şebnem ters ters adama baktı. Bakışları fark edilmeyecek kadar kısa bir an Şebnem'in üzerinde oyalanan genç adam en sonunda omuz silkip onları daha da sinir edecek bir şey söyledi.

"İkiniz dosyayla yeterince ilgileniyorsunuz!"

Adama karşı hissettiği çekimi çekingен bir soğuklukta örtbas etmeye çalışan Şebnem bir daha ondan tarafa bakmayarak homurdandı. Kendi dünyasında kaybolmuş küçük bir kızdı o. Elinde feneriyle ona ışık tutmak isteyen adama 'evet' diyemeyecek kadar korkuyordu. Fakat korkusu arzusuna yenilmekte, hisleri geçmişi unutturmak üzereydi. Şebnem duyduğu hislerin kendisini bekleyen yeni bir karanlık olmasından korkuyordu yalnızca.

"Defol başka yerde kahve iç o zaman!"

Vicdan da "Aynen..." diye cevap verince Şebnem'in içindeki yağlar eridi. Çünkü gerçekten Vicdan'ı sevmiştir. Atakan yüzünden ona karşı önyargı beslemek istemiyordu. Yine de ikili arasındaki samimiyet Şebnem'in sınırlarını tel gibi geriyordu. Hiç derdi yokmuş gibi bir de buna kafayı takmıştı.

Çekinmeden yanlarına kurulan Atakan, sanki Şebnem ile arasında tanımlanamayan bir çekim yokmuş gibi bir de kızın dibine girmişti. Genç kadını içindeki korkularıyla yüzleştirip onu savaşılmaya zorluyordu. Bilmediğiye kadının şimdiye dek savaşlardan bilhassa kaçmış olduğuydu.

"Üzülmeğin yahu bu kadar, gider bakarız kızın evine!"

Hayretle arkasına yaslanan Vicdan, "Ne kadar rahat adamsın ya!" dedi.

Atakan genç kadını daha da sinir etmek için işaret parmağıyla başına iki kere vurup, "Kafayı kullanacaksın Vicdan, kafayı!" dedi.

İlk defa adama ters düşen genç kadın yüzüne gelen kızıl saçlarını kaba bir hareketle iteleyip, "Neyse ne! Bu sefer ben de sizinle geliyorum," dedi.

"Niyeymiş küçük hanım? Bizim sorgularımızı beğenmiyor musun?"

Güzel gözlerindeki zevk dolu pırıltı Atakan'ın kahkaha atmasına neden oldu.

"Şuna bak şuna! Ne planlıyorsun?"

Kibar hanımefendi kimliğine bürünen genç kadın, "Son çalıştığım şubede bana *vicdansız* derlerdi," diye mırıldandı.

Şebnem de sırtınca devam etti. "Varın gerisini siz düşünün!"

Muhabbete çomak sokarcasına lafa dalan Bihter, dakikalardır onları dinliyordu.

"Yalnız kızın annesinin evine gidiyorsunuz. Katil annesiymiş gibi davranıyorsunuz Vicdan."

Genç kadının dikkatli bakışları bir anlığına kısılıp arkasında oturan Bihter'i buldu.

"Zaten annede de bir bokluk var Bihter. Onu öttürmemiz lazım. Kilit o."

Sandalyesini kızın yüzünü daha net görebileceği şekilde çevirip Vicdan'ın tam karşısına geçen Şebnem, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Tekrardan takım arkadaşına dönen Vicdan içini çekip elindeki kâğıtları altını çizmek istermiş gibi ufak bir hareketle salladı.

"İntihar eden bir katil, kendi halinde genç bir kız ve hiçbir şeyden haberi olmayan bir anne. Peki baba?"

"Ölmüş."

"Kim peki? Kimlik bilgileri, kayıtları? Hiç mi bir şey çıkmaz?"

Kaşlarını çatıp öne eğilen Atakan, "Annesi, babasının öldüğünü söyledi. Kayıtlarda da şüphe çeken bir ayrıntı görmedik, ne biliyorsun?" diye sordu.

"Babaya dair hiçbir kaydın olmadığını. Dilek Yılmaz, gayrimeşru bir çocuk olarak dünyaya gelmiş. Babası yok. Kız annesinin soyadına kayıtlı."

"Belki de gayrimeşru olduğu için herkese öldüğünü söylediğinden bize de öldüğünü söylemiştir."

Aksini kabul etmemekte ısrarcı olan Vicdan, "Kızı hunharca öldürüldükten sonra bile mi?" diye sordu Şebnem'in üzerine giderek. "Böyle bir durumda ne biliyorsa söylemesi lazım ama kadın resmen kızının cinayetinin üzeri kapatılsın istiyor."

Bihter sonunda kendini tutamayarak, "Ulan Vicdan, tam bir iş bitiricisin! Helal olsun! Bir ara bizim dosyaya da el at-sana!" dedi sırtarak. Sonra da Şebnem ile Atakan'a dönüp Vicdan'ı işaret ederek, "Az feyz alın! Birbirinizin içine düşmekten düşünemez oldunuz!" dedi.

İlk defa bütün kalemler fırlatılmak üzere Bihter'e doğrultulunca genç kadın sıcacık bir hareketle Savaş'ın kollarına sığındı.

"Koru beni şövalye!"

Şebnem, genç kadını alt etmek için, "Kraliçenin yalanlarına kanma şövalye!" dedi. Savaş bir koluyla Bihter'i sarmalamıştı. Öteki elinde ise bir adli tıp raporu vardı. Önce kısık sesle okumaya başlamış sonra sesi yükselmişti.

“İpucu bulduk!” diye bağırarak Bihter’i de peşinden çekştirip ayağa kaldırdı.

Aynı Savaş gibi bağıran genç kadın, “Ne diyorsun?” dedi ve kâğıdın üzerine eğildi.

“Vicdan’ın bize söylediği gibi kâğıdın üstündeki leke kan izi çıkmıştı. Rapora göre tahliller yapıldı ve elimize bir adres ulaştı.”

Ayağa kalkan Atakan, “O zaman önce sizin adrese sonra bizimkine gidelim!” diyerek ceketini giydi.

“Beş kişi işsiz gibi aynı adrese mi gideceğiz?” diye sordu Bihter.

Şebnem, Vicdan ve Atakan aynı anda omuz silkip, “Biz de merak ediyoruz.” diye tek bir ağızdan cevap verdiler.

Bakırköy’ün göbeğinde beşli bir grup halinde ellerindeki adresi aralarken insanlara çarpıp duruyorlardı. Bihter, diğerlerine fark ettirmeden sıcak avucuyla karnını ovalayıp bebeğinden özür diliyordu. Onu daha anne karnında bu işin ortasına atmıştı.

Savaş eliyle caddenin karşısını gösterip, “Numara elli dokuz karşı tarafta kalıyor,” dedi. Sonra kalabalıktan korumak için Bihter’i kolunun altına alıp karşıdan karşıya geçti. Vicdan, Şebnem ve Atakan da onları takip ediyordu. Kalabalığı yarıp binanın önüne geldiklerinde Savaş elindeki kâğıda bir daha baktı ve zili çaldı. Birkaç dakika sonra otomatik kapının cızırtılı sesiyle beraber binanın kapısı açıldı. Yavaşça merdivenleri çıkarlarken elleri istemsizce bellerinde duran silahlarını buldu. Sivil dolu olan binaya kafalarına göre dalamazlardı. Yine de tetikte olmaları gerekiyordu. Beşinci kata çıktıklarında kapıyı açık bulmuşlardı fakat ortada tuhaf bir sorun vardı.

Bihter gözlerini kocaman açarak tabelayı gösterdi. "Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?"

Atakan eğlenen bir yüz ifadesiyle sırtarak önden gitti. "Yeni oyuncaklar gelmiş diye duydum!"

Öfkeyle mırıldanan Şebnem, "Sapık!" diyerek onu takip etti.

Vicdan ise bozguna uğramış yüz ifadesini saklama gereği dahi duymadan, "Ne yani katil bir erotik shop dükkânı mı işletiyor?" diye sordu. Buna inanmıyormuş gibi bir hali vardı.

En az ekibindekiler kadar surat asan Savaş, "Daha katili bulduk diyemeyiz, herkesin dilinde bir '*sanatçı ruhlu katil*' lafı dolanıp duruyor. Bu da bir oyun olabilir," dedi.

Vurucu yorumsa Bihter'den geldi.

"Bu herif sanatçı falan değil! Bildiğin orospu çocuğu!"

İçeriye girdiklerinde Şebnem ve Atakan'ı şüphe çekmek için oyalanırken buldular. Hepsi bir köşeye dağılıp içerideki otuzlu yaşlarındaki dört beş kadının çıkmasını bekle-diler.

"Biz kullanırken kırılmaz değil mi?"

"Sağlam maldır bu abla. Yurtdışından geldi."

"Alerji yapan madde içeriyor mu?"

Vicdan sessizce öğürerek Bihter'e dönüp, "Gerçekten mi?" diye sorarken kaşlarını da olabildiğince kaldırmıştı.

Bihter elindeki açık saçık dergiyi yerine bırakıp, "Alerji önemli," diye fısıldadı.

Öte tarafta oyalanan Şebnem ve Atakan birbirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı fakat aralarındaki elektrik elle tutulacak kadar somutlaşmıştı. Genç adam elindeki kitabı Şebnem'e gösterip, "Hayatım şu pozisyon bebeğimiz için tehlikeli olur mu?" diye sordu. Kıp kırmızı bir suratla adama bakakalan Şebnem, "Senin için tehlikeli olacağı kesin!" diye

fısıldadı. Ses tonundaki soğukluk Atakan'ı bir adım bile olsun geriletmedi. Yanlarına Bihter de gelince iş iyice çığırından çıktı.

"Onu değil, şunu deneyin. Bak altında '*it is safe for pregnant women*' yazıyor."

Şebnem'in keskin bakışları Bihter'i bulunca içindekileri tek nefeste döktü.

"O zaman sen kullanabilirsin Bihter."

Muhabbetin seyri değişince şaşırıp Bihter'e dönen Atakan, "Ne demek oluyor bu?" diye sordu.

Şebnem ortalığı kızıştırmak için "Ne anladıysan o!" diye fısıldadı. Bihter'in umursamazca üzerine gelmesinden sıkılmıştı. Genç kadının kendisine avını yakalamak için pusuya yatmış bir aslan gibi bakması da umurunda değildi.

Atakan bir anda "Sen hamile misin Bihter?" diye bağırınca kadın müşteriler, dükkân sahibi, Vicdan ve Savaş merakla onlara döndü.

Bakışları Savaş'ın kara gözlerini bulan Bihter dudağını büzerek başını eğdi. Gittikçe Buse'ye dönen davranışları onu çoğu zaman kavgadan, gürültüden ve azardan kurtarmıştı. Bu yumurcaklar işlerini biliyordu.

Savaş onu kolundan tutup grubun biraz ötesine sürüklediğinde de suçlu suçlu etrafa bakıyordu.

"Gerçekten hamile misin?"

Başını sallayan genç kadın, "Evet," diye fısıldadı.

Dükkân sahibi "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorunca Savaş, adama cevap vermeden Bihter'e bakarak, "Bana ne zaman söyleyecektin?" diye bağırды.

"Ben de yeni öğrendim!" diyerek kendini aklamaya çalışan Bihter kötü kötü Şebnem'e bakmaktan geri kalmıyordu.

Tekrardan "Yardımcı olabilir miyim?" diye soran dükkân sahibi bir şeyler döndüğünden şüphelenmişti.

1 Hamile kadınlar için güvenlidir.

Savaş adama dönüp neredeyse kükreyerek, "Kırbaç var mı kırbaç?" diye sordu.

Orta yaşlardaki adam birkaç adım geri giderek, "Evet, abi ne marka istersen..." diye kekeleyerek cevap verdi. Ötede duran müşteriler birer ikişer dükkânı terk edince Bihter'e dönen Savaş, "Bunu sonra konuşacağız," diye mırıldandı. Genç kadının bir şeyler sakladığını uzun zamandır biliyordu. Kendisine söyleyeceğini umarak beklemişti. Onu sıkıştırmak istemiyordu. Ama hamile olduğunu saklaması... Kesinlikle uzun bir konuşma onları bekliyordu. Çatık kaşları, öfkeyle parlayan kara gözleriyle patlamaya hazır bir bomba gibi durmasına rağmen içten içe sevinç naraları atıyordu. *Bihter hamileydi!*

Vicdan işe koyulacaklarını anlayınca ellerini ovuşturdu. Atakan arka cebindeki cüzdanını çıkarıp açtı ve rozetini dükkân sahibinin gözüne sokarak, "Polis!" dedi.

Adam anında heyecanlanıp peş peşe "Buyurun komiserim, çay söyleyeyim mi amirim?" diye sorularını dizdi.

"Hiçbir şey istemiyoruz, ihtiyacımız olan cevapları verirsen hemen gideriz," dedi.

"Tabi amirim, ne isterseniz!"

"Bu dükkândan cinayet delili çıkmış."

Sararan dükkân sahibi "Olmaz amirim, ben kimseyi öldürmedim!" diye bağırdı. "Benim bütün belgelerim, arşivlerim burada. Maliyeyle sorunum yok, vergimi veriyorum. Kimseyle problemim de yok!"

Atakan, "Sana suç işledin mi dedik şimdi!" diyerek adamı kıvrandırmaya devam etti. Savaş cebinden saman kâğıdından yapılma paketi çıkarıp metni kendisine çevirdikten sonra dükkân sahibine gösterdi.

"Bu kâğıdı bir yerden tanıyor musun?"

Kekeleyen dükkân sahibinin bir şeyler bildiğini fark eden Bihter, Savaş'ın elindeki paketi kapıp adama, "Bu bir cinayet delili, bu kâğıdı kullanıyor musun?" diye sordu.

Adam arkasındaki dolabın alt gözünü açıp içerideki bir yığın saman cinsi paket kâğıdını hepsine gösterdi.

Başını öfkeyle sallayan Bihter, "Orospu çocuğu olduğunu söylemiştim." diye bağırdı.

Dükkân sahibi kendisine soru sorulmadan araya girmeye niyetli olmasa da kekeleyerek ekleme ihtiyacı duyduğu için "Genelde açık saçık ellerinde taşımak istemeyen müşterilerimize paket yapıyorum," dedi.

Erotik shop dükkânından iş çıkmayınca sinirleri iyice gerilen Savaş ve Bihter bir de üzerine yolda kavga edince Atakan, Şebnem ve Vicdan kendilerini kavga eden anne babalarının yanında sessizce oturan çocuklar gibi hissetmişlerdi.

"Zaten ne bok yemeye birlikte geldiysek..." diye mırıldanan Atakan camdan dışarı bakıyordu. Yanında oturan Şebnem, "Al benden de o kadar," diyerek adamın üzerinden cama elini uzatıp buharı sildi. Atakan'la ağır çekimde göz göze gelince hızla geri çekildi.

İstedikleri adrese geldiklerinde Vicdan, Savaş'a "Abi biz burada inelim, siz de gidin şubeye! Biz kendimiz döneriz," dedi.

Aynadan arkadaki üçlüye tek tek bakan Savaş, "Hava soğuk, uğraşmayın. Biz bekleriz," diye diretti.

İçini çeken Atakan, "Abi bir siktirin gidin gözünüzü seveyim ya! Bir de dönüşte sizin kavganızı çekemeyiz. Hadi hadi bakma bana öyle. Defolun şubeye gidin!" diye bağırdı ve arabanın kapısını hızla açıp indi. Peşinden Şebnem de

inince kapıyı kapattı. Onlar binaya yönelecekken apartmanın önündeki siyah, Jeep marka araba kısık bir homurtuyla çalıştı. Koşturarak arabaya binen bir adamla beraber araç çalıştı, lastikleri inleterek yanlarından geçti gitti.

"34 JPJ 34."

Vicdan'ın mırıltısı üzerine kıza dönüp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Şebnem.

"Sence de şüpheli bir araç değil mi? Orta kesim bir mahalle, bizim binadan çıkan adam ve hızla geçip giden araba."

Kızı anlamadığını başını isterik bir şekilde sallayarak ifade eden Şebnem seri adımlarla apartmana yürüdü. Üçü de aradıkları dairenin kapısına dayandığında açılan kapının ardındaki kadın hepsini şaşırttı.

Şaşkınlığından kapıyı kapatmayı geç akıl eden kadın yüzünü saklamaya çalışarak, "Bugün müsait değilim," diyerek Atakan'ın araya ayağını sıkıştırdığı kapıyı kapanmaya zorladı.

Vicdan öne çıkarak kararlı olduğu her halinden belli olan bir ses tonu ile "Bize bildiğiniz her şeyi anlatmadan hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. Omuzları düşen kadın kapıyı açıp onları içeri aldı.

Şebnem gergin bir ses tonuyla "Ayrıca bu yüzünüzün halini de açıklayacaksınız," diye ekledi.

Kadın, "Kapı çarptı..." diyemeden sözü Atakan tarafından kesildi.

"Suratınızdaki izlerin darp olduğunu ilk bakışta anlayacak kadar uzun zamandır bu işin içindeyiz hanımefendi."

Sizi hayata bağlayan o kişiyi bulduğunuzda bambaşka biri oluverirsiniz. Daha iyi biri. Ama o kişi sizden alındığında, o zaman neye dönüşürsünüz?

(Person of Interest)

Bölüm 12

Bir ay kadar önce, Yunan asıllı bir katil tarafından öldürülen Dilek Yılmaz'ın evine girdiklerinde Atakan'ın ilk yaptığı şey istemsizce etrafı incelemek oldu. Yeni almış olduğu kalın ceketini vücudunu sıcak tutmasına rağmen tüyleri ürpermişti. Her şey yerli yerinde duruyordu. Yine de onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Birkaç günlük sakallarını gergince kaşıyarak kadının peşinden salona girdi.

Atakan, kadının suratındaki bariz darp izlerine bakmamak için etrafa göz gezdirmeye devam ederek, "Bize neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordu. Bir yandan da üzerindeki tuhaf gerginliği, ürpertiği atmaya çalışıyordu.

Kırklı yaşlarının ortasında olan kadın titreyerek aklar düşmüş bal rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Yerdeki karışık desenli halıyı izlerken anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

Sabırsızlığını kontrol edemeyen Vicdan ses tonunu sertleştirip, "Dicle Hanım, bize yardımcı olmazsanız kızınızın anısına da sahip çıkamazsınız!" dedi. Cümlesinin yarısında

koluna vuran Şebnem'i umursamadan kadını izlemeye devam etti.

Dicle Hanım, nihayet konuşmaya karar vermiş gibi "Ufak bir yalan söylemiş olabilirim size..." diye mırıldandı.

"Kızınızın babası ile ilgili olabilir mi?"

Vicdan'ın tam on ikiden vuran sorusu üzerine Dicle Hanım şaşkınca gözlerini kırıştırtıp başını salladı.

Bu sefer de "Az önce hızla binayı terk edip lüks arabasına binen adamdan mı bahsediyoruz peki?" diye soran Vicdan, kadının her şeyi tam olarak ne zaman anlatacağını merak ediyordu. Şebnem iki kadını da daha rahat inceleyebilmek için koltuklardan birine oturdu. Atakan da gelip oturduğu koltuğun kolçağına yerleşti. Vicdan'ın doğal bir şekilde yarattığı sorgu ortamında Dicle Hanım'ın ağzının içine bakmaya başladılar. Ne yazık ki kelimeler kadının ağzından çıkmak bilmiyordu.

"Dicle Hanım, size bir soru sordum!"

Kadın titremesinin önüne geçemediği için müdahale etme gereği duyan Atakan, Vicdan'a dönüp, "Sakin ol!" diye fısıldadı. Kadının dikkatini dağıtmak için kalkıp camdan dışarıya baktı. Amaçsız tavırlarla balkon kapısına gitti. Dicle Hanım, genç adamın durduğu yere bakıp kendisinden beklenmeyecek yükseklikte bir sesle "Lütfen balkonu açmayın," diye seslendi.

Arkasını dönüp balkon kapısını tutan elini yavaşça indiren Atakan kaşlarını çatı. "Açmayacaktım," diye cevap verdi. Şüphelerini kadının cevabı dindirdi.

"Çok üşüyorum. Eskiden Dilek üşümesin diye çok açardım petekleri. Şimdi ihtiyaç duymuyorum. Ev sıcak kalsın diye cam ya da balkon açmıyorum."

Evin sıcaklığı kadının anlattıklarını doğrular nitelikteydi. Çok soğuk değildi fakat hiçbirisi üzerindeki montları çıkaramamıştı. Kadın ise incecik kıyafetlerle oturuyordu.

“Dilek çok üşürdü. Sonuna kadar açardım ben de doğal gazı. Şimdi o yok!” diye mırıldandı kadın. Sanki kendi kendine sayıklıyordu. “Onsuz evin neşesi, sıcaklığı yok...”

Başını kaldırıp odadaki üç polisin gözüne savunmasız bakışlarla baktı. “Benim kızım kendi halindeydi. Evet, babası hakkında yalan söyledim. Hâlâ yaşıyor. Çıkarken gördüğünüz kişi olabilir. Yüzümdeki darp da onun eseri. Anlaşamadığımız için kızımı ondan uzakta büyüttüm. Biricik kızımın öldüğünü duyunca geldi. Bağırıp çağırdı...” diye devam etti. Elle tutulur bir şeyler söyleyebilmiş olmasına rağmen Vicdan tatmin olmamıştı.

“Size niye bağırdı? Neden vurdu?”

Başını tekrardan öne eğen Dicle Hanım, “Kızımın ölümüyle ilgili bana bağırdı. Onu takip etmediğim için suçlu olduğumu söyledi,” dedi.

“Bu size vurması için yeterli bir sebep değil. Hatta hiçbir sebep size vurmasının açıklaması olamaz! Darp raporu alıp şikâyet etmelisiniz.”

Korku dolu gözler Vicdan’ın soğuk bakışlarını yakalayınca kadın, şiddetle başını iki yana salladı. “Gerek yok, buraya bir daha geleceğini sanmıyorum. Benimle işi bitti.”

Tek kaşını kaldırıp kollarını dizlerine yaslayarak öne eğilen Şebnem, “Sizinle işi neydi?” diye sordu.

Ellerini yumruk yapan Dicle Hanım, “Kızımız, bir kızımız olduğu için görüşüyorduk sadece,” diye cevap verdi.

Atakan geri dönüp eski yerine Şebnem’in oturduğu koltuğun kolçağına tünemişti. “Evde başka biri var mı?” diye sordu. Şebnem ve Vicdan ona dönünce tek omzunu silkip kadının cevabını bekledi.

"Hayır, neden?"

"Evi aramamamda bir sakınca var mı? Kızınızın odasına göz gezdirmek istiyorum."

Yaşam belirtisi gösteren kadın karşı çıkarak, "Zaten incelemiştiniz," dedi.

"Bir kez daha bakmam gerek," diye direten Atakan izin beklemeden Dilek Yılmaz'ın odasına doğru yürüdü. Aralık olan kapıdan içeri süzülürken Vicdan'ın sorgusuna devam ettiğini işitti. Çift kişilik yatağın dağılmış olduğunu görünce kaşlarını çatı. Yatağın başucunda duran komedinde bir paket peçete gören Atakan, her zaman cebinde hazırda duran delil poşetlerinden bir tane çıkarıp kullanılmış olan peçeteyi cebine attı. Muhtemelen Dicle Hanım, kızının yatağında ağlayarak sabahlıyordu. Yine de delil sayılan peçeteyi almakta fayda vardı. Dolapları, çekmeceleri sessizce kurcalamaya devam eden Atakan, üzerindeki izleniyormuş hissine neden olan şeyi arıyordu. Son günlerde peşini bırakmayan bu his bu eve girdiğinde hat safhaya ulaşmıştı.

Odanın kapısı gıcırdayarak aralanınca yatağın altına eğilmiş olan başını kaldıran Atakan, gelen kişinin Şebnem olduğunu gördü. "Bir şeyler söyledi mi?" diye sordu.

Elini 'şöyle böyle' demek niyetiyle sallayan genç kadın, "Babanın Osman Toker olduğunu öğrendik," dedi. "Bu bilgilerden bir şey çıkarsa kadın konuştu diyebiliriz."

Başını sallayan Atakan, "Ben de kullanılmış bir peçete buldum. Her ihtimale karşı poşete attım. Laboratuvara yollayacağım," dedi. Gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi yeniden çenesini kaşdı. Şebnem, adamın sıkıntılı olduğunu bu hareketten anlamıştı. Kaşlarını çatıp, "Bir şeyin mi var Atakan?" diye sordu.

Duraklayan genç adam şüpheyle Şebnem'e bakıp, soruya soruyla karşılık verdi. "Neden sordun?"

"Bilmem, zırt pırt bir yerlerini kaşıyorsun..."

“Farkında değlim,” diye mırıldanan genç adam meraklı bakışlarla Şebnem’i inceleyip, “Sen de izleniyormuş gibi hissediyor musun?” diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatan Şebnem ‘cık’ sesi çıkararak başını iki yana salladı. Peşinden “Neden? Sen öyle mi hissediyorsun?” diye sordu.

Omuz silken genç adam içindeki anlaşılmaz kuşkuya sebpsiz yere Şebnem’i de ortak ettiğı için pişman oldu. Yaramaz bir gülüşle “Bilmem. Her saniye beni izliyormuşsun gibi hissediyorum,” diye cevap verdi.

Heyecanlanmaktan nefret eden genç kadın arkasını dönüp, “Zevzeklik etme de yürü,” dedi. Adamın elinde kendini emniyeti açık silah gibi hissediyordu. Bir yanlış hareketinde ateş alıp birini vurabilirdi.

İkisi de Vicdan’ın yanına döndüklerinde genç kadını volta atarken buldular. Kapının önünde durakladıklarında Vicdan, Dicle Hanım’a dönüp, “Yardımanız için tekrar teşekkür ederiz. Acınızı böyle deşmek istemezdik ama inanın elimizden bir şey gelmiyor. Başınız sağ olsun,” dedi. “Ne zaman isterseniz bizi arayabilirsiniz. Darp raporu alıp şubeye gelmenizi rica ediyorum. Korkup, sinerek bir yere varamazsınız,” diye de ekledi.

Yavaş yavaş başını sallayan kadın göz göze gelmekten kaçınarak onları yolcu etti. Arkalarından kapanan kapıya bakıp of çeken Vicdan, “Bir de babayı araştıralım bakalım, neler çıkacak?” diye sordu kendi kendine. “Gayrimeşru bir çocuk için anneyi darp eden baba biraz tuhaf duruyor. Madem o kadar kızını seviyordu ne diye nüfusuna almamış? İçimden bir ses hiç hoş şeyler çıkmayacağını söylüyor ya, neyse...”

Onları bekleyen geleceğe adım adım yürürlerken kürkçü dükkânına yani merkeze geri döndüler. Şubenin önündeki kalabalığı gördüklerinde hepsinin kaşları çatılmıştı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldayan Atakan, hemen taksiden inip koşar adımlarla yürümeye başladı. Şebnem ve Vicdan da onu takip etti.

"Tecavüze dur de!" Şeklinde naralar atan kalabalığın arasında kendilerine yer bulup içeriye girmeyi başardıklarında geri dönüp pankartlar sallayan insanları baktılar.

Atakan gözlerini kısarak arkaldaki bir pankartı fısıldayarak okumaya başladı.

"Aile içi tecavüz bitsin!"

Sabırsızlanan Vicdan yanlarından geçen bir polise kalabalığın sebebini sordu.

"Geçtiğimiz günlerde intihar eden genç kızın üvey babası tarafından tecavüze uğradığı tespit edilmiş. Otopsi raporu sizin birime ulaştı."

Yanından geçip giden komiserin ardından birkaç saniye bakıp takım arkadaşlarına dönen Vicdan, "Atakan haklı çıktı," dedi.

İçi buz kesen Şebnem aniden başına saplanan ağrıyı dindirmek için işaret ve başparmağıyla alnını ovaladı. Tek söyleyebildiği ise "Rezil bir dünyada yaşayamadan ölüyoruz..." oldu.

Gündüz yerini geceye bıraktığında karanlık bir perde misali şehrin üzerine çökmüştü. İstanbul, çevresini saran sis ile gizemli bir kadın gibiydi o gece. İnsanları müzik gibi dinleyen, dramları film niyetine izleyen, vahşeti, gürültüyü, mutluluğu ve hüznleri bir kara delik gibi içine çeken şehir, beslendiği kaosa insanları hapsediyordu. Mahkûmlarından bir tanesi mum ışığının aydınlatığı evinde gazetesini okuyordu.

İŞTE POLİSLERİN ROMANTİK ÇİÇEKÇİ LAKABINI VERDİKLERİ SERİ KATİLİN VAHŞİ BİLANÇOSU!

18 Şubat 2015 tarihinde İzmir'de dere kenarında başı taşla ezilip öldürülen *Ayla BİRİCİK*, 8 Mart 2015 tarihinde Aydın'da bilekleri kesilerek öldürülen *Ebru GÜVEN*, 28 Eylül 2015 tarihinde ise Muğla'da asılarak öldürülen *Yaren KAYA*, 8 Kasım 2015 tarihinde İstanbul'da önce işkence görüp sonra yüksek doz uyuşturucu ile öldürülen *Esra DOĞAN* ve son olarak 18 Ocak 2016 tarihinde yine İstanbul'da bıçaklanarak katledilen *Alev KARAGÖZ*!

Bir yılda önüne geçilemeyen beş cinayet!

Yaşları 23 ile 35 arasında değişen beş kadının hunharca katledilmesiyle beraber alarma geçen Cinayet Masası polis ekipleri ülkeyi mayın tarlasına çevirdi. Kimliği tespit edilemeyen seri katil için adli tıp psikologları profil çıkarmaya çalıştıklarını belirttiler. Yeterli delil bulunamadığından insan avı başlatamayan ekipler her taşın altını arıyorlar.

Ellerine ulaşan bir paketin ardından birbirlerinden farklı şekillerde ve farklı illerde öldürülen beş kadınla ilgili Cinayet Masası ekibi henüz kapsamlı bilgi paylaşamayacaklarının altını çizdi. Soruşturma ile ilgili akla ilk gelen soru ise bu katliamın ne zaman sona ereceği...

Gazeteyi katlayıp bir köşeye kaldırdı. Dingin adımlarla ikinci el plaklarından birini alıp pikaba yerleştirdi. Nostalji kokan melodiler odadaki ufak hareketler yüzünden kıpırdanıp duran mumun alevine eşlik ederken Zeki Müren yavaşça söylemeye başladı.

'Sevemez kimse seni

Benim sevdiğim kadar...'

Duvar dibinde duran masasının başına geçip içini çekti. Zeki Müren şimdi en dokunaklı mısraları söylü-

yordu. Parçanın yarattığı hüzne rağmen o, mutluydu.
Yeni kurbanını bulmuştu.

Mor kasımpatılarını kurumaları için ters çevirip duvara gerdiği iplere özenle astı. Eline geçirdiği eldivenler onu rahatsız etse de tedbiri elden bırakamamak için dişini sıktı. Hazırladığı kâğıtların üzerindeki parmak izlerine bakıp gülümsedi. Ah, önceki kurbanına yolladığı paketi nasıl kontrol etmemişti? Zavallı erotik shop dükkân sahibini de bu işin içine çekmek zorunda kalmıştı. Peşinde olan polisleri düşünüp daha içten gülümsedi. Nasıl da saflardı! Onu yakalayabileceklerini düşünecek kadar hem de! Başını bu durumu onaylamıyormuş gibi iki yana salladı. Kısık sesle "*Seni sevmekten değil, kaybetmekten korkarım,*" diye mırıldanıp işe koyuldu. Yeni kurbanı için yeterince araştırma yapmıştı. Esmer güzeli kurbanı sevgilisiyle dünyayı dolaşmıştı. Elindeki fotoğrafları tek tek inceledi. İnsanların evine girmek öyle kolaydı ki ihtiyacı olan her şeyi rahatça elde edebiliyordu. Kurbanıyla ilgili fotoğrafları da bizzat kadının evindeki bilgisayardan ele geçirmişti. Polisler onun zeki olduğunu düşünüyor olmalıydı. Oysa o zeki falan değildi! Asla değildi hem de! Sadece insanlar aptaldı.

Plak cızırtılı sesler çıkararak çalmaya devam ederken yeni paketini hazırlamaya koyuldu. Tarih atmak için henüz erken olduğunu düşünse de içi içine sığmıyordu. Bu sefer daha farklı bir yöntem bulmuştu.

Denemek için sabırsızlanıyordu.

'Seni sevmekten değil,

Kaybetmekten korkarım...'

Karanlık bir yolda yürüyor, ayağını bastığı her yerden su şapırtıları sesi geliyordu. Üzerine yağın yağmura aldırmadan telaşla etrafını kolaçan ediyordu. İki yanı da yüksek binalarla çevriliydi. Kaçacak bir yeri yoktu. Seslenmek istiyor, birilerini çağırarak istiyordu ama kelimeler boğazına dizilmişti sanki. Ağzını açıyor konuşmadan kapatıyordu. Nihayet dar sokağın sonuna gelmişti. Derin bir nefes alacakken onu gördü. Siyah arabanın ötesinde duran Atakan'ı. Arabanın içinden ona doğrultulmuş olan silahı göremeyen genç adama seslenmek için yine ağzını açtı ama tek bir kelime bile söyleyemedi. Silahın emniyetinin açılmasıyla çıkan klik sesi Şebnem'in kulağında çınladı. Öne atılıp Atakan'ı korumak istedi ama o koştukça mesafeler artıyordu. Silah sesi yükselince kulakları sağır eden bir çığlık attı.

"Hayır!"

Nefes nefese gözlerini açtığında yatağında olduğunu fark etti. Gözleri sokak lambasının loş ışığında beyaz tavanını izledi. Üzerindeki yorganı tekmeleyerek atıp doğrulduğunda pijamasının sırlıklam olduğunu gördü.

"Sadece bir kâbustu..." diyerek sakinleştirmeye çalıştı kendisini. Yüreği deli gibi atarken endişesi yüzünden midesi bulanmaya başladı. Gecenin bir yarısı gördüğü kâbus yetmezmiş gibi birde deli gibi Atakan'ın sesini duyma ihtiyacı bütün bedenini titretti. En son ne zaman böyle korkmuştu?

Başını ellerinin arasına alıp, "Kâbustu..." diye fısıldadı. "Yalnızca kâbus..."

Şimdi onu kollarına alıp saçlarını okşayarak kulağına "Geçti," diye fısıldayacak biri olsa asla hayır diyemezdi. Şebnem yalnızlığına sarılıp tekrar uykuya dalarken hâlâ "Kâbustu..." diye fısıldıyordu.

"Sen aşk nedir bilir misin? Aşk adamın kalbini sızlatır. Hem ben sevilmecek adam değilim. Güzel adamım bir kere. Maaşım var, emekliliğim var, senede iki takım elbise..."

(Çöpçüler Kralı)

Bölüm 13

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Güneş doğmuştu ama varlığıyla yokluğu sanki birdi. Soğuk, yeryüzünde can bulmuş sokaklara caddelere sinmişti. Sabahın kör karanlığında uyanıp havanın aydınlanmasına şahitlik eden Atakan, ellerini yeni montunun cebine sokmuş Adli Tıp binasına yürüyordu. Önceki gün Dilek Yılmaz'ın evinden aldığı peçeteyi bir arkadaşına incelemesi için bırakıp gerisin geri çıkışa doğru yürüdü. Bedeni tam anlamıyla ısınamamışken tekrar soğuk havaya çıkma fikri tüylerini diken diken ediyordu fakat şube-ye gidip onu baştan aşağıya ısıtacak birini görmenin arzusu içinde çağlıyordu. Kendi kendine sırıtıp, "Ah Şebnem, ah!" diye mırıldandı. Onu düşünmek bile içini gıcıklıyor, adımlarını hızlandırıyor, vücuduna ateş basmasına yol açıyordu. Fiziksel tepkimelerin haricinde duygusal gelgitleri de Atakan'ı çıldırtıyordu. Şebnem'i gördüğünde hem sakinleşiyor hem heyecanlanıyordu. Görmediğinde akli tamamen onda kalıyordu. Genç kadın gülümsediğinde hem mutlu oluyor hem kıskanıyordu. Atakan Şebnem'i körkütük bir âşık gibi sırt-sıklam seviyordu. Onun aşkı biraz nostaljikti. Genç kadını bir

baba gibi kollayıp, bir âşık gibi sarmalamak istiyordu. Tabi tüm bunlar için önce Şebnem'in ona izin vermesi gerekiyordu ki Atakan bunun çok yakın bir zamanda gerçekleşeceğini biliyordu. Şebnem'in içindeki yangının harlandığının farkındaydı. Bir erkek olarak kadının gözlerindeki değişimin ne anlama gelebileceğini hiç olmazsa tahmin edebilecek tecrübeye sahipti.

Dışarı çıkıp motoruna doğru yürürken adımları yavaşladı, cebinden beresini çıkarıp takıyormuş gibi yaptı. Etrafını kontrol etmek için elinden geldiğince oyalandı. İçinde yine anlamsız bir izleniyormuş hissi baş göstermişti. Tam yoluna devam edecekken genç bir kıza çarpıp sendeledi.

Atakan kolunu tutarak arkasını dönerken genç kız, "Affedersiniz," diye mırıldanıp hızlı hızlı uzaklaştı. Genç adam üzerine çiselemeye başlayan yağmurdan kaçmak için motoruna atlayıp kaskını başına geçirdi. Son sürat şubeye sürerken kafasındaki karışıklıktan kurtulmak için Şebnem'i düşünmeye zorladı kendisini. Şebnem onun panzehriydi. Ruhunun derinliklerine kadar aşkıdan zehirlese de kurtuluşu sevdiği kadının elindeydi. Onu kurtarmayacak olsa bile!

Şebnem uzun süredir ilk defa çalar saatine rağmen uyanamamıştı. Kız kardeşi Şeyma gelip onu uyandırmasa işe de geç kalacaktı.

"Abla, uyan artık!"

Sesi duyduğu gibi yattığı yerden sıçrayarak doğrulan Şebnem, "Ne? Ne oldu? Bir şey mi oldu?" diye sorularını tek nefeste sıraladı. Sonra nefes alışverişini düzene sokmak için sanki bir faydası olacakmış gibi elini göğsünde tuttu.

Ablasını sakinleştirmek için sükûnetini koruyan Şeyma, nihayet Şebnem biraz kendine gelince “İşe geç kalacaksın sadece, hasta mısın? Neden uyanamadın?” diye sordu. Saçlarını çekştirip toplayan Şebnem hemen kalkıp üzerine bir şeyler geçirmeye başladı. Bu arada kız kardeşi odanın perdelerini açıyordu.

“Ne zamandır odanın perdeleri kapalı böyle?” diye mırıldanan kardeşi yanına gelip birkaç eşyayı toparlama girişiminde bulundu. Evin genel kabul görülmüş kurallarından bir tanesi de Şebnem’in odasına girilmeyeceğiydi. Arada Şeyma kural ihlalinde bulunsa da çoğu zaman onun odasına kimse girmezdi.

Şebnem, “Ben yaparım, yorma sen kendini,” dese de Şeyma durmadı. Eğilip yerde topak olmuş kâğıtları eline alıp önemli olup olmadığını kontrol etmek için açtı. Okuyamayınca ablasına dönüp, “Bunlar önemli mi?” diye sordu.

Kız kardeşinin elinde babasının ona verdiği saçma sapan notları gören Şebnem hem telaş yapmıştı hem de yaşadığı hayal kırıklığını hatırlayıp tekrardan öfkelenmişti.

“Hiç, çöp sadece...”

İkna olmayan Şeyma notlardaki tuhaflığı hemen fark etti.

“Bu yazı, babamın el yazısı...”

Kemerini takmakla uğraşan Şebnem’in bütün hareketleri durdu.

“Nereden anladın?” diye sorarken sesi normalden biraz daha soğuk çıkmıştı.

“Babamın C harfleri küçükmüş gibi olur hep. L harfini ise bilerek geniş yapar. Sanki onu I harfi ile karıştırmayalım diye öyle yapıyormuş gibi,” diye mırıldanıp gülümseyen Şeyma ablasına dönünce şüpheyi kaşlarını kaldırdı.

“Nereden buldun bunları?”

Dik bakışlarını kız kardeşinin gözlerinden çekmeden kemerini taktı sonra da parmaklarını kemerine geçirip sırtını dikleştirdi. Bunu birilerine anlatma ihtiyacı duymamalıydı ama duyuyordu işte.

“Anlatırım ama kimseye söylemeyeceksin.”

Şeyma hemen ablasının yatağına oturup, “Kime söyleyebilirim Allah aşkına abla? Anlat hadi!” dedi. Kollarını karnına sıkıştırıp öne eğilen genç kız meraklı gözlerini bir an olsun ablasından ayırmadı.

Şebnem konuşmaya “Geçtiğimiz ay içerisinde üç defa babamın yanına gittim...” diye başladı.

“Hayret! Yılda bir defa bile zor giderken mi?” diye sordu Şeyma. Şebnem elinde olmadan kız kardeşine hak verdi. Babasını görmemek için fazla mesaiye kaldığı olurdu çoğu zaman. O denli babasından kaçarken sık sık gitmesi doktor başta olmak üzere herkesin dikkatini çekmişti.

Yine de kız kardeşine, “Sözümü kesme!” diye emir verdi. Sonra da babasıyla arasında geçenleri bir bir Şeyma’ya anlattı. Kız kardeşi uslu bir kız olup Şebnem’in sözü bitene kadar tek kelime etmemişti.

Genç kız ablasının sözleri bitince tekrardan elindeki kâğıtları inceleyip, “Bence bu senin sandığının aksine deli zırvası olamaz. Babam hiç böyle davranmazdı abla. Bu anlattıkların eğer gerçekten doğruysa elimizdeki metin bir şifre olabilir,” dedi.

“Kendini kandırma Şeyma, ben her seferinde aynı hataya düşüp babamdan biraz daha uzaklaşıyorum. Hiç kimseye bir faydası olmuyor.”

Acımasız konuştuğu için bir an pişman olan Şebnem’in dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Şiddetle başını iki yana sallayan Şeyma, "Anlamıyorum, nasıl bu kadar zeki olup aynı derecede aptal olabiliyorsun?" diye sordu.

Şebnem gülümsemek istedi ama dudaklarındaki gerilme gülmek dışında her şeye benzedi.

"Karşında polis var senin haddini bil!"

Şeyma da gülümsedi, ablasının kine nazaran daha samimi bir tebessümdü bu. Heyecanla yataktan kalkıp odada volta atmaya başlayan genç kız, "Bak, sadece CL harflerinin olması bile sence de tuhaf değil mi? Üstelik babam hep rakamlarla karalama yaparken, bizim tahmin dahi edemeyeceğimiz kadar büyük sayıları çıkarıp toplayıp çarpıp bölerken... Neden CL?" diye sordu. Gerçekten kardeşinin sorusu Şebnem'in de kafasını karıştırdı. "Bir versene şunları..." diyerek kâğıtları eline alan genç kadın yazıların kuşkusuz babası tarafından yazıldığına emindi.

"CL..." diye mırıldanıp kâğıda başka açılardan bakan Şebnem bir şeyler görebilmeyi umdu.

"Bence bunu bu tarz işlerde iyi olan birine göstermemiz lazım."

Genç kadın göz ucuyla kız kardeşine bakıp, "Mesela?" diye sordu. Kime gösterebilirlerdi ki? Herkes kâğıtların nereden geldiğini soracaktı. Gerçeği öğrenenler de asla incelemek istemeyecekti. Kim bir delinin ne olduğunu belli olmayan karalamalarını çözmek için uğraşmak isterdi.

"Bilemiyorum, yazı bilimciler belki anlarlar. Sonuçta çivi yazısını çözebildiklerine göre!"

Çoktan buruşmuş olan kâğıtları daha fazla yıpratmama ya dikkat edip katlayarak cebine koyan Şebnem kardeşinin yüzünü ellerinin arasına alıp Şeyma'yı tam alnının ortasından öptü.

“Ulan Şeyma! Bu zehir gibi kafayla Oxford’u falan kaza-caksın diye korkuyorum!”

Genç kız “Niye paramız yok diye mi?” diyerek kıkırdadı.

“Hayır, benden uzaklaşırsın diye!”

“Aman abla ya!” diye gülümsedi Şeyma. “Hadi geç kala-caksın işe!”

Şebnem bu cümleyi duymayalı o kadar uzun zaman ol-muştu ki artık mekanik bir yaratığa dönüştüğünden kuşkula-nıyordu. Hiçbir şeye geç kalmıyor, çalar saat kurmadan iste-diği yerde istediği zamanda olabiliyordu. Kız kardeşi odadan çıkınca montunu hızla üzerine geçirip annesi uyanmadan ev-den ayrıldı.

Atakan ve Şebnem aynı anda merkezin önüne geldikle-rinde onları bekleyen kalabalığın içinden zor olsa da geçmeyi başarıp kendilerini şubeye attılar. Kapının önünde biriken ka-labalığa tekrardan göz atan genç adam bir kısmının kadınlar-dan kalanınsa gazetecilerden oluştuğunu gördü.

Başındaki bereyi öfkeyle çıkarıp önünden geçen polis me-muruna, “Ne oluyor yine?” diye sordu Atakan.

Memur elindeki dosyaları öteki koluna geçirip suratını buruşturdu ve sıkkın bir ses tonuyla cevap verdi.

“Şu Romantik Çiçekçi ile ilgili bir gelişme olmaması in-sanları gaza getiriyor. Yetmiyormuş gibi bir de paketlerle ilgi-li bilgiler de basına sızmış. Herkes bir anda kasımpatılara hü-cum etti. Akıllarınca protesto ediyorlarmış. Kadına şiddetin yeni bir sembolü olmuş onlara göre.”

Duyduklarıyla yüzü öfkeden çarpılan genç adam sol elini yeterli anlamında kaldırıp yürümeye başladı. Şebnem de genç

adamın adımlarına yetişip kaşlarını çattı. Basın işlerine burununu sokunca hepsi yumurtası çalınmış tavuğa dönüyordu.

Atakan, "Kancalı canımıza okuyacak!" diye patladığında Şebnem de ona hak verdi. Özenle paketin gizliliğini korumuşlardı. Buna rağmen basına sızması olacak iş değildi. Daha bürodan içeri adım atamadan Kancalı'nın sesi onları karşıladı.

"Ben size yüz kere basın bu işe karışmayacak demedim mi?"

Savaş ve Bihter'in gerginliği her hallerinden belli oluyordu. İkisi de kızarmış, ikisinin de suratları beş karış asılmıştı.

"Kim yapmış bunu? Kim sızdırmış basına? Bari bunu bulabildiğinizi söyleyin!"

Kancalı bir elini beline koyup arkasındaki masaya yaslandı ve asla memnun olmayacağı cevabı beklemeye koyuldu.

Bihter gerginliğini atmak için ensesini kaşıyıp, "Aydın'da öldürülen kadının kocası bir gazeteciye konuşmuş," cevabını verdi. Seval'le göz göze gelmemek için yere bakıyordu.

"Ne yapacaksınız şimdi?" diye soran Kancalı'nın soruları bitmek bilmiyordu.

Bu sefer Savaş cevap verdi.

"Beşiktaş'ta gece kulübü olan varlıklı bir adamı göz hapsine aldık. Sık sık sevgili değiştiriyormuş. Evli, bekâr ayrımı yapmadığını ve koluna taktığı kadınlara pahalı çiçekler almayı sevdiğini öğrendik civardan. Ölen kadınlardan birisi onun eski sevgilisi çıktı."

"Kasımpatılı paketler yollayan bir katil var karşımızda. Her şeyin ucuzuna kaçan bir katil neden pahalı çiçeklerle kadını ağına düşürsün?"

Vicdan da gelip Atakan ve Şebnem'in yanındaki yerini aldığı anda "Haklı," diye mırıldandı. Atakan kaşlarını çatıp, "Bilemiyorum..." diye karşılık verdi. Aralarındaki fısıldanma Savaş'ın tekrar konuşmasıyla son buldu.

“Neden aynı yöntemi kadınları ağına düşürmek için de kullanmak istesin ki? İki farklı yöntem kafa karıştırıcı ve şüp-
he uyandırmayacak bir teknik.”

Tekrardan öfkelenen Kancalı, “Medyaya açık vermesey-
dik kendi başımıza kontrol ederdik,” diye patladı.

Savaş geri kalmayarak, “Yapacak başka bir şeyimiz var
mı devam etmekten başka?” diye sordu.

“Nasıl devam edecekmişsiniz?”

“Adamın inine kılık değiştirip girip kendi yöntemleri-
mizle bilgi alarak...”

Daha fazla öfkelenen Kancalı, Bihter’e dönüp, “Yine sen
mi kılık değiştireceksin uslu Dansöz? Nasıl güveneceğim
sana?” diye sordu.

Elleri göbeğinin üzerine kapanan genç kadın, “Hayır, ben
gitmiyorum,” diye mırıldandı.

“Hayret, nedir seni durduran? İmam nikâhlı kocanın sö-
zünden çıkmaz mı oldun yoksa?”

Savaş kolunu genç kadının beline dolayıp, “Hamile!”
dedi. Kancalı’nın şaşkınlığı durumdan haberi olmadığını gös-
teriyordu.

Ses tonuna hâkim olan kadın, “Niye söylemiyorsun kı-
zım?” diyerek eliyle bir sandalyeyi gösterip Bihter’in oturma-
sını emretti.

Sabahtan beri azarlanmaktan içi dışına çıkan genç kadın
elinde olmadan “Yalnızca hamileyim, ayakta durunca incile-
rim dökülmüyor,” diyerek karşı çıktı. Hepsinin de tek hatası
yanlış yerde yanlış kişiye diklenmekti. Karşılarındaki Kancalı
Seval’di. Hani şu Roma’yı yakacak kudrette olan zırdeli.

“Bana cevap verme Bihter. Otur!”

Arkasını dönen Kancalı, Vicdan Şebnem ve Atakan üçlü-
süne de eliyle gelmelerini işaret edip konuşmaya devam etti.

"Kim gidecek peki adamın yanına? Kızlardan birin yollamalıyız."

Piyangonun Şebnem'e patlayacağını fark eden Atakan, "Çok tehlikeli olmaz mı? Bence biz gidelim," dedi.

Boş bulunup, "Nesi tehlikeli? Bence çok mantıklı!" dedi Şebnem.

Atakan kaşlarını çatıp, "Seni şeytanın inine yollamamı mı bekliyorsun Şebnem?" diye fısıldadı.

Oturduğu yerden Atakan'a doğru eğilen genç kadın, "Yo hayır, direkt ben kendim gitmeyi düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Kesin aranızda kapışmayı! Sadece Şebnem yok Vicdan da gidebilir," dedi Kancalı.

Atakan başını sallayarak, "Şebnem'den iyi mimikleri olduğu doğru," diyerek Seval'e katıldığını belirtti.

Vicdan omuz silkerek, "Bence ikimiz de gidelim. Hangimiz dikkatini çekersek işi o üstlenir," dedi.

Bihter, "Vicdan çok güzel, bence dikkatini çeker," deyince hepsi başını salladı.

"O zaman ikiniz de giyinip kuşanıyor, bu gece o mekâna gidiyorsunuz. Atakan ve Savaş da bir destek ekibiyle sizi dışarıdan takip edecekler. Bütün ekipmanı hazırlayın, kayıt ve takip cihazlarınız olmadan hareket etmiyorsunuz kızlar!"

Duraklayan kadın Bihter'in en son çıktığı gizli görevdeki itaatkârsızlığını hatırlayıp işaret parmağını kızlara doğru tuttu ve "Sakın ha sakın... Dansözlük yapmayın! Yakarım!" dedi. Biraz olsun sakinleşince "Öteki dosya ne oldu?" diye sorarak Atakan, Şebnem ve Vicdan üçlüsüne dikti gözlerini.

Vicdan, "Dün gittik sorguladık kızın annesini. Biz gittiğimizde binadan zengin görünümlü, lüks arabası olan bir adam çıktı. Kadın da darp edilmişti. Adam ölen kızın babasıymış ve

kadınla kavga etmişler...” diyerek ellerindekileri özetle ortaya döktü.

“Darp raporu aldırıp şubeye getirseydiniz,” diyen Kancalı kollarını göğsünde kavuşturup tamamen onlara döndü.

Şebnem, Kancalı’nın önerisine “İsrarla gelmesini söyledik ama kadın kabul etmedi,” karşılığını verdi.

Atakan, ölen kızın odasında bulduğu kullanılmış peçeteyi söylememeyi tercih edip sessizce oturdu. Şebnem’in potansiyel bir katil adayı ile yüz yüze gelecek olması adamı derinden sarsmıştı. Koyu kahverengi gözlerini dikip Şebnem’i izlemeye koyuldu. ‘Sana zarar vereni kendi elimle öldürürüm Şebnem...’ diye geçirdi içinden. ‘Öldürürüm!’

Vicdan gerekli olan tüm açıklamayı yaptıktan sonra sustu. Kancalı da birkaç tavsiye daha verip odasına gitti. Hepsi sabah öpücüklerini aldığı için sessizce işlerinin başına geçtiklerinde döktükleri soğuk terleri siliyorlardı.

Şebnem diğerlerine çaktırmadan Bihter’in yanına gitti. Dikkatini çekmek için kadını omzundan dürttü. Bihter ona dönüp başını ‘ne var’ dercesine salladı.

“Seninle biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Şebnem. Savaş da dönüp merakla onlara bakınca gerildi. Bihter, genç kadının üzerindeki tuhaflığı fark edip, “Tamam, dışarı çıkalım,” dedi.

Savaş, “Montunu giymeden çıkma sakın, doktor üşütmen gerektiğini söyledi,” diyerek aralarına girdi. Bihter suratını buruşturup montunu üzerine geçirdi. Şubenin önüne çıktıklarında Şebnem bir süre nereden başlaması gerektiğine karar veremedi.

“Bir şey mi oldu Şebnem?” diye soran Bihter, şüpheyile onu süzüyordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi bir solukta. En iyisi dosdoğru anlatmaktı.

Ellerini cebine sokup genç kadına bir adım daha yaklaşan Bihter, "Hayırdır?" diye sordu.

Şebnem cebinden kâğıtları çıkarıp Bihter'e uzattı.

"Şu yazıyı çözebilecek birine ihtiyacım var."

Bihter kâğıtları açıp bir süre okumaya çalıştı. Beceremeyince gri gözlerini Şebnem'in koyu renk gözlerine dikip, "Tanıdığım birileri var," diye cevap verdi. Hiçbir şey sormaması Şebnem'i rahatlattı.

Tuttuğu nefesi koyuveren genç kadın merakla, "Kim?" diye sordu.

"Bir süre yurt dışında çalışmış birini tanıyorum. Hem dil hem yazı bilimci ama mesleğini farklı şekilde icra ediyor."

Arkalarından meraklı bir ses "İsmi cismi yok mu bu kişinin?" diye sorunca Şebnem gözlerini yumup yumruklarını sıktı.

"Atakan!" diye tıslayarak arkasını döndü. "Ne işin var senin burada?"

Genç adam pişkince sırıtıp, "Kambersiz düğün olmaz diye geldim yavrum!" dedi.

"Bu işe bulaşmayacaktın!"

"Kesinlikle öyle bir söz vermedim!"

"Sana beni rahat bırakmanı söyledim!"

"Elimden bir şey gelmeyeceğini yeterince açık bir dille belirttim!"

Bihter imalı imalı boğazını temizleyip, "Oynaşmanız bittiyse konuya dönebilir miyiz?" diye sordu.

Atakan Şebnem'in setini aşip diplerine girdi ve "Evet, yok mu bu kişinin ismi cismi?" diye sordu tekrardan.

"Hakan."

"Soy ismi."

Bihter soğuk rüzgârın esmesiyle titreyip omuz silktilti. "Gerisi onun mahremiyet alanı. İsterse söyler," diye mırıldandı.

"Kızım sen nereden buluyorsun bunları ya?"

Başına montunun şapkasını da geçiren Bihter, "Eh, doğru bağlantılar, ortak amaçlar diyelim," dedi.

Şebnem Atakan'ı görmezden gelip, "Nasıl ulaşabilirim ona?" diye sordu.

"Sana hiçbir şey sormama garantisi verip seni kendi ellerimle ona götürebilirim. Beni görmeden sana ne gözle bakabileceğinden emin değilim."

"Beni unutmayın!"

Öfkeyle işaret parmağını adamın burnuna kadar sokan Şebnem, "Sen olduğun yerde kalacaksın," diye fısıldadı.

Bihter ayakkabısının ucunu betona sürtüp, "Aslında yanımızda bir erkek olması iyi olur," diye mırıldandı. Sessiz konuşmaya dikkat ediyordu. Kaynaklarının gizliliği onun için de önemliydi.

Şebnem'in yanağından bir makas alan Atakan, genç kadının kendisine doğrultulmuş olduğu parmağını ellerine alıp indirdi ve bir süre kadının elini avucunda tuttu. Şebnem kendine gelip elini genç adamın kiskacından kurtarana dek...

"Ne zaman gidiyoruz o halde?"

"Bu geceki işi halledelim sonra gideriz. Acelesi var mı?"

Bu sorunun cevabını Şebnem de bilmiyordu. Şeyma'ya uyup bir işe kalkışıyordu ama herhangi bir sonuç alamazsa yeniden yıkılacaktı. Bu yüzden kısık sesle "Yok!" diye cevap verdi.

Bihter önlerinden yürümeye başlayıp, "İçeri girelim de işlerimizi halledelim o zaman. Bu gece fazla mesainin dibine vuracağız!" dedi.

En azından aklındaki şüphelerden kurtulacağını düşünüp kendini rahatlatmaya çalışan Şebnem Atakan'ın hâlâ yanında durduğunu hatırlayıp öfkeyle ona döndü.

"Kendini doğuştan Robin Hood falan mı sanıyorsun?" diye bağırıp Bihter'in peşinden gitti.

Esmer yüzüne yayılan kocaman bir tebessüm Atakan'ın yüzünü aydınlattı.

Kendi kendine, "Doğuştan Robin Hood!" diye fısıldayıp hızlı adımlarla ondan uzaklaşan kadının arkasında "Bunu sevdim!" diye bağırdı. Şebnem bağıra çağıra bir şeyler söyledi ama duyamadı. Kahkaha atıp kadının ardından giden Atakan, "Ben de seni seviyorum güzelim!" diye bağırdı.

Şebnem'in sonrasında söylediği şey öylesine netti ki duymayan kimse kalmadı.

"Siktir git Atakan!"

*“Belli, senin şiir falan okuduğun yok.
Eğer okusaydın, bilirdin ki âşık adam sınan-
maz.”*

(Beş Şehir)

Bölüm 14

Gün, camın yüzeyinden akıp giden bir su kadar hızlı bir şekilde yitiyordu. Açık renkler yerini siyahla değiştirirken yıldızlar gökyüzündeki yerlerini ihtişamla almışlardı. Bu büyümlü döngünün farkında olmayan insanlar evlerine, gölgelerse karanlığa sığınmak için hızla hareket ediyordu. Kaçma kovalamaca ile geçen günlere bir yenisi daha eklenmişti. Hayatın özü de aslında bu değil miydi? Gece gündüzden, gündüz geceden kaçıyordu.

Birkaç saat içinde hazırlanan polis ekipleri Beşiktaş'taki mekânın etrafına konuşlanmışlardı. Romantik Çiçekçi olma ihtimali olan gece kulübünün sahibi saatler önce içeri girmişti. Planı tekrardan gözden geçiren ekip birkaç ekleme daha yapmıştı. Daha doğrusu Atakan'ın ısrarı buna neden olmuştu.

“Atakan, tespit ettiğimiz gibi adam aldatan kadınları öldürüyorsa bile senin kızlarla birlikte gitmen tehlikeli olur,” diyen Bihter, sabrının sınırlarındaydı. Atakan ısrarla kızlarla içeri girmek istiyor, katilin böylece daha kolay oltaya geleceğini savunuyordu.

“Aslına bakarsanız Atakan çok mantıklı bir ayrıntıya parmak bastı,” diyerek araya giren Vicdan, kızıl saçlarını açık

bırakmıştı. Dalgalar halinde omuzlarını örten saçları sokak lambalarının solgun ışığında pırıltılar saçıyordu. Ay gibi parlayan güzel yüzüne yaptığı koyu renk makyaj onu ilgi çekiciden öteye götürmüştü. Atakan ve Savaş ona bakmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Gören herkesin de aynı sorunu yaşayacağından eminlerdi.

Şebnem üzerine geçirdiği montu elbisesi buruşmasın diye çıkarırken biraz doğrulup, "Ne gibi? Açıkla!" dedi. O da en az Vicdan kadar dikkat çekiyordu. İnce bedenini ikinci bir ten gibi saran siyah elbisesi dizlerinin üzerinde bitiyor, yalnızca göğüslerini ve sırtını açık bırakıyordu. Boynundan kollarına kadar kapalı olan elbisesini kontrol etmekte güçlük çekse de idare etmeye çalışıyordu. Siyah saçları Vicdan'ınkilerin aksine sımsıkı toplanmış, kemikli yüzünü öne çıkarmıştı. Yüzündeki makyaj yalnızca kamufle olmasına yetecek kadardı.

"Öncelikle adam aldatan kadınları seçiyor. Bu konuda hemfikir miyiz?"

Vicdan'ın sorusu üzerine hepsi başını salladı. Genç kadın üzerindeki mini, kırmızı elbisesinin dökümlü kollarının içinden ellerini sallayarak hararetle durumu özetlemeye başladı.

"E o zaman bize bir aldatılma hikâyesi lazım. Bara Atakan'la girdiğimi varsayarsak-"

Şebnem, genç kadının cümlesini hiç düşünmeden böldü. Gözünün önünde canlanan senaryo ağzında safra tadı bırakmıştı.

"Ben giderim Atakan'la. Ne demek istediğini anladım. Çift olarak gireceğiz fakat ben gözüm dışarıdaymış gibi davranacağım. Hatta Atakan yanımdan ayrıldığı ilk anda adama kaş göz yapıp muhabbeti kursam falan, işi ilerletip istediğimizi alsam. Bu iş biter."

Atakan, Şebnem'in gözündeki kararlılığı görünce gülümsedi. "Yanında ben varken nasıl dışarıya bakacaksın hâlâ anlamasam da kesinlikle harika plan!"

Genç kadın suratını buruşturup Atakan'ı görmezden geldi. Sazan gibi konuşmaya atladığında onun üzerine geleceğini tahmin etmeliydi. Ama Vicdan'la göz göre göre gitmesine de izin veremezdi. Sebebini açıklayamıyordu. Açıklamak da istemiyordu. Atakan ve Vicdan'ı yan yana görmek istemiyordu. O kadar!

Savaş gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi yine sakallını sıvazlayıp nefesini sertçe dışarı bıraktı. Planı toparlamak için konuşmaya başladığında sesindeki endişeyi hepsi fark etti.

"O zaman Vicdan sen saf dışı kalıyorsun. Plan değişiyorsa üçünüzü de tehlikeye atamayız. Bihter ve ben arabada sistemin başında sizi takip ediyor olacağız. Deşifre olursanız bizi kesinlikle bulaştırmıyorsunuz. Geçen seneki olaydan sonra fotoğraflarımız basına yeterince malzeme oldu. Yüzümüz biliniyor. Bu yüzden olumsuz bir durumda iki sokak ötedeki ekibin aracına gidiyorsunuz."

Bir yandan da araçtaki takip ve mikrofon cihazlarını Atakan ile Şebnem'e uzatan Savaş tekrar konuşmaya başladığında iyi ya da kötü planı tamamen kabul etmiş gözüküyordu.

"İkiniz samimi bir şekilde girip takılıyorsunuz, Şebnem rolünü anlamış gözüküyor zaten. Sonra sen bir şekilde kızın yanından ayrılıyorsun Atakan."

Genç adamın kaşlarının çatıldığını gören Savaş, "Sakın yanlış bir harekette bulunup planı mahvetme Atakan. Kancalı zaten işlerin değiştiğinden haberdar değil. Elimize yüzümüze bulaştırırsak bu sefer hepimizi dağıtır!" diyerek adamı uyardı.

Deri ceketinin fermuarı ile oynayıp Savaş'ın sözleri üzerine tek kelime etmeyen Atakan, sessizliğini korumakta ısrarcıydı. Vicdan bilgisayar başına geçip Şebnem ve Atakan'ın dinleme cihazlarını aktifleştirdi.

"Cihazlar aktif."

Bihter ikiliye dönüp, "Bizim talimatlarımıza uymazsanız ne olacağını anlamışsınızdır herhalde," dedi.

Kaşlarını çatan Şebnem "Biz sen miyiz kızım?" diye sorunca Bihter'in de kaşları çatıldı.

"Hatırlatırım ben de son seferimden gazi ayrıldım. Omzumda hâlâ izini taşıyorum."

Atkuyruğunun uçlarını eliyle düzelten Şebnem el çantasına koyduğu aynasından yüzünü kontrol etti. Aynasının üzerinden gözlerini Bihter'in gri gözlerine dikip, "Bu gece kimse kalıcı bir iz almadan bitecek," dedi. Aynasını avucunun içinde kapatıp minibüsün kapısını açtı.

"Hazır mısın Atakan?"

"Hiç sormayacaksın sandım!"

Soğuk havayla buluştuklarında solukları havadaki ince sis tabakasına karıştı. Bir sokak ötedeki gece kulübünün önüne geldiklerinde Şebnem itaatkâr bir edayla adamın koluna girdi. Güvenlik kimliklerini kontrol edip onları içeri aldığı anda Şebnem heyecanla titredi. Atakan yatıştırıcı bir temasla kolunu nazikçe okşayarak onu kırmızı, koyu yeşil ve mor LED ışıklarla aydınlatılmış koridordan geçirdi.

Yavaşça kalabalığın onları içine almasına izin verirken genç kadının kulağına eğilip, "Sakin ol," diye mırıldandı.

İkisini de yerinden sıçratacak bir ses, kadını "Şebnem sakın hiçbir şey belli etme," diye tembihledi. Kulağını çepeçevre saran küpenin içinden cihazı biraz daha kulağına bastırıp, "Bu kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordum," dedi. Atakan kıkırdayınca suratını buruşturdu. Hiç kimse kulağının içine emirler verilmesini istemezdi.

"Şimdi niye kendi kafamın dikine gittiğimi anlamışsındır umarım," diyen ses yine Bihter'e aitti.

"Böyle giderse ben de kafamın dikine gitmek isteyebilirim. Çenenin kapat!" diyen Şebnem topuklu ayakkabıları aya-

ğını acıttığı için Atakan'ın koluna asıldı. Gerçek kalabalığın arasına daldıklarında insanlar onları bir hortum gibi savurdu. Şebnem bağıra bağıra Atakan'a eğilip, "Onu görebiliyor musun?" diye sordu.

Bütün gün bu operasyon için çalışmışlardı. Aradıkları adam otuzlu yaşlarının sonunda, uzun boylu, sert çehreli biriydi. Tek ayırt edici özelliği saçlarıydı. Bir kısmı kapkara olan saçlarının öteki tarafı doğuştan beyazdı. Uzun boyuyla etrafı kolaçan eden Atakan, bir yandan da onlara çarpıp duran insanlardan kaçınmaya çalışıyordu. Localara göz gezdirdiğinde beyaz saçlı birini görür gibi oldu.

"Sanırım buldum."

Şebnem de onun baktığı yöne doğru dönüp yutkundu. Tam o anda adam da yüzlerini onlara dönmüştü çünkü.

"Bir seri katilin suratına mı bakıyorum gerçekten?"

Kulağının içindeki ses "*En azından herif sağlam,*" dedi.

"Kendisi ile göz göze diz dize oynaşacağım yorumunu göz önünde bulundurmaya çalışırım."

Atakan'ın kol kasları gerilince Şebnem göz ucuyla ona bakıp çaktırmamaya çalışarak sırttı.

"*Hadi ama adamın biraz psikopat olmasında ne gibi bir zarar var? Son zamanlarda kızların böyle deli deli erkeklerden hoşlandığını duydum,*" diyen Bihter'in sesinden güldüğü anlaşıyordu.

"Bana dokunursa onu gebertirim!"

Daha fazla kendini tutamayan Atakan, "Bende..." diye ekledi.

Savaş ve Vicdan'ın mırıldanmalarının ardından Bihter yine konuşmaya başladı.

"*Adamın ekmeğine yağ sürersiniz...*"

O anda minibüsün kapısı açıldı. İçeriye üstüne çiselemiş yağmurları silkeleyen Kancalı girince hepsi sus pus oldu. Seval, Vicdan'ı arabada bulunca kaşlarını kaldırıp, "Demek

plan değişti?" diyerek sorgulayan bakışlarını üçünün üzerinde gezdirdi.

Yanlarından geçen garsonun elinden iki kadeh şarap alan Atakan, "Zıkkım sürmeyi tercih ederim," diye cevap verdiğinde Kancalı, bilgisayar başındaki mikrofona eğilip konuyu bilmesede "Uzaklaştırma almayı da tercih eder misin?" diye sordu.

Kimseden çıt çıkmayınca "Ben de öyle düşünmüştüm, tek kelime daha duymayacağım. Ne diyorsam onu yapacaksınız," dedi.

şebnem ve Atakan birbirlerine hapı yuttuk bakışları atıp yutkunduklarında kulüpte fazlasıyla hareketli bir parça çalmaya ve insanlar da coşkuyla dans etmeye başladı. Zaman zaman dans edip kalabalığın içinde gizlenerek locaların olduğu yere kadar ilerlemeyi başardıklarında kan ter içinde kalmışlardı.

"Başat sistemden kameralara sızdı. Sizi takip ediyorum. Bulunduğunuz noktadan ayrılıp harekete geçin."

Kancalı'nın kulaklarında yankılanan sesi üzerlerindeki gerilimi derilerini sızlatacak derecede arttırdı. Atakan önünden geçen başka bir garsonu durdurup, "Loca istiyorum," dedi. Bir anda değişen havası, şımarık ve taviz vermeyen yüz ifadesi şebnem'i şaşırttı.

"Efendim, bütün localarımız dolu..." diye söze başlayan garsonun cebine utanmaz bir gülümsemeyle para sıkıştırdı. "Bize loca bul!"

Garson hızla başını sallayıp önlerinden yürüyerek onları localara çıkardı. Geniş mekânın denize bakan kısmı restoran, bir alt katı ise gece kulübü olarak tasarlanmıştı. Kulübün arka tarafında loca alanı mevcuttu. Normalden daha karanlık, fazlasıyla edepsiz şeyler için dekore edildiği apaçık belliydi. Mekânı iki metre yukardan daha rahat gören localardan biri-

ne yerleştiklerinde şüpheli şahsı gözetleyebilmek artık daha kolaydı. Buna rağmen gözlerini dikip adamı izleyemiyorlardı.

"Şebnem bu kadar kapalı durma!"

Kancalı'dan gelen talimat üzerine sahte gülümsemesini takınıp yanında oturan Atakan'ın kucağına çıktı neredeyse. Genç adam burnunun dibindeki saçları koklayarak kolunu ona doladı. Bu iş ikisinin de beklediğinden sıcak ve tehlikeliydi.

Atakan derinden gelen boğuk bir ses tonuyla "Bütün gece iş üstünde kalabilirim..." diye mırıldanıp Şebnem'in saçlarına izinsiz ve içten bir öpücük kondurdu.

Şebnem yüzünü kaldırıp adamın gözlerine dik dik bakarak, "Gecenin sonunda seni öldürebilirim," diye cevap verdi.

"Şimdilik tek amacımız şüpheli katilimizin seni öldürmek istemesini dilemek Şebnem!"

Kancalı'nın öfkeli sesi ve söyledikleri ikisinin de tüylerini diken diken etti. Şebnem suratını buruşturmamaya dikkat ederek yüzünü Atakan'ın boynuna gömdü. Tam karşısında kalan adamı gözleriyle baştan aşağıya inceledi. Dudaklarını genç adamın boynuna değdirerek, "Adamın ismi neydi bu arada?" diye sordu. Atakan'ın sırtı adama dönüktü, Şebnem'se adamın neredeyse üzerine çıktığından şüpheliyi net bir şekilde görebiliyordu.

"Yüz kere söyledim Şebnem! Hatem, Ha tem!"

Bihter'in ismi heceleme zorunda kalmasına sınırlarını adamla göz göze geldi. İfadesini korumaya çalışarak Atakan'ın boynuna bir öpücük kondurdu. Bakışlarını kaçırmadan yaptığı bu hareket üzerine Hatem'in kaşları heyecanla havaya kalktı. İlgi çekici bulmuş olmalı ki koltuğunda döndü. Tam Şebnem'i görebileceği bir açıda oturup bacaklarını sonuna kadar açtı.

Atakan gerilen vücudunu bir şüpheliyi izlediklerini düşünerek sakinleştirmeye çalışıyordu. Şebnem'in yardım ettiğiysse söylenemezdi. Boynunda bir öpücük daha hissedince oturduğu yerde kaykılıp biraz daha uzanır bir pozisyona geçti.

"Erimek üzereyim..."

Hatem bakışlarını kaçırmadığı için sırtarak adama bakmaya devam eden Şebnem, "Bense delirmek üzereyim," diye mırıldandı. Atakan genç kadının yüzünü boynundan çekip onunla göz göze gelmek için başını çevirdi.

"Bizi mi izliyor?"

Şebnem korkuyla karışık bir heyecanla titreyerek gözlerini bir kez kapatıp açtı. Atakan uzanıp onu alnından öptü. Bu Hatem'in daha çok dikkatini çekti. Bu şekilde Şebnem ve Atakan daha samimi ve ciddi bir ilişki süsü vermişlerdi. Böylece Şebnem adama hamle yaptığında 'aldatma' fiili anlam kazanacaktı.

"Böyle devam edin."

Elini Atakan'ın göğsüne koyup ona iyice yaslanan Şebnem o kadar rahattı ki böyle sabaha kadar devam edebilirdi. Genç adamın bedeniyle bütünleşen vücudu öyle normal karşılıyordu ki bu durumu, Şebnem bunun nasıl mümkün olduğunu tartışma gereği bile duymadı.

"Atakan sen de şu kıza dokunma fırsatı yakalamışken acaba değerlendirecek misin? Yoksa adamın ilgisinin sönmesini mi bekleyeceksin?"

Şebnem'le göz göze gelen genç adam sırtıp, "Emir büyük yerden bebeğim," dedi ve kadının bacağına sert bir hamlede kendi bacağının üzerine geçirdi.

Hatem bütün dikkatiyle onları izliyordu. Aynı numaraya başvurmaktan başka çaresi olmayan Şebnem eğilip Atakan'ın çenesini öptü. Adam onları büyük bir ilgiyle izliyor bir yandan da kendini okşuyordu. İçi kalksa da daha büyük gülüm-

semeyi başaran Şebnem, “Kendini okşamaya başladı lan bu!” diye fısıldadı.

Kulağındaki sesler “Oha!” diye bağırınca ince kaşları çatılmak için titreşti. Atakan kalkacak gibi olunca Şebnem onu itekleyerek yerine oturttu.

“Bakma!”

“Şebnem işine bak!”

Kancalı’nın emrine uymak için yine kıskırtıcı bir şekilde adamı izlemeye başlayan Şebnem’in midesi ters döndü.

Atakan yine “Bakma!” diye buyurdu ama Şebnem dinlemedi. Adam gaza gelince Şebnem tiksintiyle inledi.

Genç kadının iniltisi üzerine “Ne oluyor?” diye sordu Kancalı.

“Gözümün önünde boşalacak bu! Ne biçim mekân sahibi be?”

“Peşine düşmemize yetecek kadar absürt bir mekân sahibi!”

Atakan kızın çenesini sertçe tutup kendisine çevirdi. Kancalı’dan gelen yorum onu rahatlatmaktan fazlasıyla uzaktı. Şebnem’i bu işe bulaştırmak başından aptallıktı.

“Bakma dedim sana!”

Çenesindeki eli yakalayıp okşuyormuş gibi yaparak çekmeye çalışan Şebnem, “İşimi yapıyorum!” diye tısladı. Tekrardan gözlerini Hatem’e diktiğinde adamın gülümseyerek rahatladığını gördü.

“Yok, artık cidden rahatladı adam!”

Daha fazla tahammül edemeyen Atakan, “Madem biraz daha zevk vermek istiyorsun, o zaman şu işi doğru dürüst yapalım!” diyerek Şebnem’in yüzünü ellerinin arasına alıp kadının dudaklarına kapandı.

Hissettiği bu yeni temasla titreyen Şebnem elini Atakan’ın göğsünün üzerine daha sert bastırdı. Avucunun altın-

da hissettiği düzensiz ve güçlü kalp atışları sanki bedenine pompalanıyor, kendi kalbiyle aynı ritmi yakalıyordu.

Atakan doğduğu günden beri bu anı bekliyormuş gibi bir süre dudaklarını kıpırdatamadı. Sonrasında nefesini içine çekip akışına bıraktı. Önce yavaş bir ritimle başladı ardından genç kadının aklını başından alan bir heyecanla hareket etti.

İnleyerek bacağına genç adamın vücuduna yaslayan Şebnem ne yaptığını bilmez hareketlerle Atakan'a karşılık verdi. Bir eli adamın kalbinin üzerinde öteki ise kirli sakalını okşarken inledi.

"Fazla uzatmayın!"

Kancalı'nın sesini duymayan ikili birbirlerini koza gibi sarıp öpüşmeye devam ettiler. Sanki aniden müzik durdu, insanlar gitti, hayat bitti. Atakan yalnızca Şebnem'in nefes alışverişlerini ve iniltilerini duyar oldu. Bütün duyuları dış dünyaya kapanmış kadına açılmıştı.

Kendini tamamen kaybeden Şebnem gözlerini ne zaman kapattığını bile bilmiyordu. Dudakları ayrıldığında istemsizce Atakan'a uzanmaya çalıştığını fark edip gözlerini araladı. Koyu renk gözlerde kendi yansımasını gördü. Dağılmış ve heyecanlanmış yüzünü tanıyamadı. "Başım belada, değil mi?" diye sordu. İçinden düşünmesi gereken şeyi bile sesli söylemişti.

"Hem de nasıl!" diye bağırان Kancalı'nın sesiyle ikisi de kendilerine geldi. *"Hemen ayrılın, Atakan, sen ne cehenneme gidersen git! Kızı adama bırak!"*

Kollarının arasında tuttuğu kadını daha da sıkı tutan Atakan, *"Ölürüm daha iyi,"* diye cevap verdi.

"Biraz daha bana karşı çıkarsan ölmediğine pişman olacaksın Atakan!"

Kancalı'yı zerre umursamayan Atakan, Şebnem'e kaybolacakmış gibi baktı. Üzerindeki şoku atmakla uğraşan Şebnem

toparlanmaya çalıştı ama her seferinde avucundaki kalp atışlarının ortasına düştü. Müziğin ritmi Atakan'ın kalbindeydi.

"Kızı yalnız bırak Atakan!"

"Bırakmam. Bırakmam!"

Kancalı arabanın içinde öfkeyle küfredip yüzünü avuçlarına gömdü. "Size bu işi emanet eden aklımın içine sıçayım!"

Bihter, Savaş ve Vicdan endişeyle ekrandaki görüntüyü takip ediyorlardı. Ses çıkarmak şöyle dursun nefes bile alamıyorlardı. Kancalı arkalarından ekrana eğilip mikrofonuna *"Kızı yalnız bırak dedim lan sana!"* diye bağırdı.

Atakan Şebnem'in gözlerinin ta içine bakıp, "Seviyorum bu kadını ben, amirim! Bırakmam!" diye haykırdı. Şebnem silkelenip kendine geldi ama onu uyandıran Atakan'ın kalp atışlarına zerk eden itirafı değildi. Kancalı'nın, *"Uzaklaştırıldım!"* demesiydi.

Şebnem'i tutan kolları gevşeyen Atakan'ın ağzı beş karış açıldı. Fırsattan faydalanan genç kadın adamın kollarından kurtulup, "Gerek yok amirim ben işe koyuluyorum," diyerek durumu toparlamaya çalıştı.

"Sana gerek olup olmadığını sormadım Şebnem, kaçınma!"

"Hadi git!" diye fısıldayan Şebnem gözlerini kaçınıyordu. Bacağının üzerinde duran kadının bacağına okşayan Atakan, "Yapamıyorum..." diye cevap verdi.

"Kaç hafta istersin Atakan?"

Gelen soruyla titreyen genç adam öfkeyle "Sikeyim böyle işi!" diyerek kadının bacağına indirdi ve uzaklaşmaya başladı.

"Bir onu yapmadığın kaldı zaten!"

Duyduğu yorumu kıcına bile takmayan Atakan, aşağıya inip localardan olabildiğince uzakta olan lavaboya gitti. Geri dönüp Şebnem'i kurtarmamak için kendisini zor tutuyordu.

Önündeki minik masadan içkisini alan Şebnem bir dikişte hepsini içti. Hatem'in ayaklanmasından onun yanına gelece-

ğini anlamıştı. Bu karşılaşmayı kesinlikle ayık kafayla çeke-
mezdi. Hiç değilse çakırkeyif olması gerekiyordu. Kahrolası
şansı ondan yanaydı. Adam hemen oltaya gelmişti.

"Fazla abartma!"

Uyaran sesi Atakan gibi sallamayan Şebnem, içkisi taze-
lenince şaşırıp başını kaldırdı. İşte karşısındaydı. Gözlerinin
içine bakarak içkisini dolduruyordu. Gülümseyerek yanına
oturduğunda 'başlıyoruz' diye düşündü Şebnem.

"Güzel gösteriydi..."

Gergin bedeni yavaşça gevşemeye başlayınca rahatlayan
genç kadın gülümseyerek, "Rahatlamandan belli," diye cevap
verdi.

Hatem başıyla Atakan'ın gittiği yönü işaret edip, "Ne ka-
dar vaktimiz var?" diye sordu.

Arkasına yaslanıp bacaklarını hafifçe aralayan Şebnem
cevap verirken gözlerini arzuyla kıstı. İçki bütün hücrelerine
nüfus edip onu işine odaklayacağına aklına hepten Atakan'ı
sokmuştu. Bedeninde onun sert ve güçlü baskısını hâlâ hisse-
diyordu. Sıcak bir dalga vücudundan geçince titredi.

"Ne yapmak istediğine bağlı?" diye cevap verirken Ha-
tem'in gözleri zevkle parladı. Eğilip kadının atkuyruğu olan
saçlarını yumuşak bir hareketle bozdu. Siyah saçları etrafa
dağılınca Şebnem bundan hoşlanmış gibi gülümsedi.

Hatem üzerine eğilip, "Biraz seni tanımak fena olmazdı
ha? Ne dersin?" diye cevabını beklemediği bir soru sordu.

Ona doğru eğilen Şebnem de göğsünün üzerindeki kare
kesim dekoltesinden frikik verdi.

Dilini şaklatarak, "Gözüne kestirdiğin herkesi tanımak
ister misin?" diye sordu.

"Böyle devam et Şebnem!"

Atakan kaşlarını çatarak lavabonun üzerinden musluğu
sımsıkı kavradı. Şebnem'e söylenen her şeyi o da işitiyordu. Ve

bu hiç hoş değildi çünkü kendisini yeterince zor zapt ederken Şebnem'in iyi gittiğini duymak onu zıvanadan çıkarıyordu.

"Şeytan diyor siktir et görevi mörevi çek götür kızı!"

"Seni duyabiliyoruz Atakan!"

Savaş'ın dostane uyarısı hiçbir işe yaramamıştı.

"Sıkıyorsa sen yalnız bıraksana Bihter'i elin pezevengiyle!"

Lavabonun boş olmasından istifade ederek açık açık meydan okuyordu.

"İçeri biri girerse seni hücreye kapatırım Atakan, bu seni son ikazım! Kes sesini bizden gelecek talimatı bekle!"

Bu cümleyi duyan Şebnem içten içe adamın rahat durmasını diledi.

Hatem kadının yüzünü okşayarak, "Bana orkideleri anımsatıyorsun..." dedi. Şebnem'in sinirleri tel tel gerildi.

"Çiçekleri seviyorsun o halde."

Omuz silken adam saçlarının beyaz kısmını elleriyle düzeltip gülümsedi.

"Seni sevebileceğim kadar diyelim..." dedi ve elini Şebnem'in bacaklarında gezdirdi. Sevmekten kastının ne olduğunu ifade etmeye çalıştığı belliydi.

Bacaklarında gezinen eli içi ürpererek biraz daha yukarı çekme cüretini gösteren Şebnem asıl soruyu sormak için doğru anı kolluyordu. Adamın eli baldırlarına sıkıca yapışınca başını arkaya atıp inledi.

"Harikasın Şebnem!"

Başını oturduğu koltuğun arkasına yaslayan genç kadın tavana yansıyan ışıklara bakıp, "Kurutulmuş mu seversin?" diye sordu. Adam uzanıp çenesine ıslak bir öpücük kondurca yüzü buruştu ama hemen toparladı.

"Asla o kadar romantik olmadım. Benim tarzım genelde dalından yeni koparılmış taze çiçeklerdir. Senin gibi..."

Öpücükleri çenesi boyunca ilerlerken gözlerini kocaman açan Şebnem bu cevaptan ne anlaması gerektiğini düşünemedi yeni bir komut geldi.

"Sıkıştır!"

Adamı kibarca itekleyip, "Neden? Biz kadınlara göre kurutulmuş çiçekler çok romantiktir," dedi.

Hatem hülyalı gözlerle kadının vücudunu incelerken "Siz kadınların çenesiyle kurutamayacağı bir şey var mı?" diye sordu.

Şebnem elini adamın bacağına koyup gözleriyle Hatem'in bacak arasını işaret etti.

"Şunu kurutmak için kaç kadının yitip gitmesi gerek?" diye sordu.

Kadının elini alıp üzerine yerleştiren Hatem, "Ah güze-
lim onu kurutmak için kimsenin ayılıp bayılmasına gerek yok." diye fısıldadı.

Elini kaçırmaya çalışan Şebnem gülümseyerek, "Güzel kelimeler edepsiz cümleler!" dedi. Biraz da metinlere yoğunlaşmalıydı.

"Cık cık," diyerek işaret parmağını kadının gözünün önünde sallayan Hatem, "Beni edebi oyunlara karıştırma hiç anlamam!" dedi. "Ayrıca görüldüğünden zeki buldum seni! Hem güzel hem zeki!"

"Bana biri iki güzel söz söyleyen senin için daha da güzelleşebilirim!"

Şebnem'in yüzünü avuçlarına alan adam, "Giden it sevgilin miydi?" diye sordu.

Kalp atışları hızlanan genç kadın başını salladı.

"Senin gibi uysal bir kadına hiç yakışıyor mu böyle kaçmaklar?"

İsterik bir kahkaha atan Şebnem, "Ölümlü dünya!" dedi sadece.

"Şiştt..."

İşaret parmağını kadının dolgun dudaklarının üzerine kapatan adam, "Senin gibi güzel bir yaratıktan duymak istediğim bir kellime değil," dedi.

"Öl-"

Hatem gülümseyerek, "Onu söylemek yok!" dedi. "Tadına bakmadan olmaz. Belki yanındaki köpeği atlatıp beni bulursun ne dersin?"

"Tamam, Şebnem, geri çekil!"

Tazelenen şarabını yine tek seferde kafasına diken Şebnem hemen ayaklanıp, "O halde hemen işe koyulsam iyi olur!" diyerek locanın merdivenlerinden koştur koştur inmeye başladı.

"Arka kapıdan çıkın oraya geliyoruz."

Bu talimatla saatler önce mekânın krokisinde gördüğü arka kapıya doğru yürümeye başlayan Şebnem yarı yolda Atakan'ı gördü. Ona ulaşamadan birine çarpınca az daha düşüyordu. Çarptığı kişi her kimse onu kolundan tutup yakaladı. Başını kaldırıp uzun saçlı, çekici görünümlü bir adamla karşılaşınca gülümseyerek başını salladı. Nasılsa teşekkür etse de duymayacaktı.

Atakan'ın yanına ulaştığında suratındaki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Dışarı çıktıklarında terli olduğu için baştan aşağıya ürperdi. İşin kötüsü montunu da mekânın vestiyerine bırakmıştı. Atakan hemen deri ceketini çıkarıp sessizce Şebnem'in omuzlarına örttü. Genç kadın minnetle titreyip içini çekti. Onları bekleyen arabanın olduğu yere doğru yürürken çıkan tek ses Şebnem'in topuklu ayakkabılarının tıkrıtısıydı.

Atakan konuşamayacak kadar öfkeliydi. Hem işinden uzaklaştırılmıştı hem Şebnem'i itin kurdun önüne bırakmıştı hem de operasyonun nasıl sonuçlandığını bilmiyordu.

"Konuşmayacak mısın?"

Şebnem neden bu soruyu sorduğunu bilmiyordu. Yine düşünmeden hareket etmişti ama adamın sessizliği onu geriyordu. Yapacak bir şey yoktu.

"Kesinlikle beni dinlemek istemezsin," diyerek fısıldayan Atakan'ın sesi öfkeli, konuşması hırpaniydi.

"Görevimiz buydu!"

"Konuşmak istemiyorum Şebnem!"

"Ne yapabilirdik ki? Adamın katil olup olmadığını öğrenmemiz lazımdı! Böyle bir adamı kolundan tutup sorguya götüremezdik!"

Yürümeyi bırakıp kadına dönen Atakan, "İyi! Öğrenebildin mi gerçeği?" diye sordu. Sesi sokak boyunca yankılandı.

"Evet! Sen uzaklaştırılırken ben işimi yapıyordum!"

Atakan kadını kollarından yakalayıp bağırmaya devam etti.

"Hiçbir erkek *sevdiği kadını* başkasının kucağına atmak istemez!"

"Sana yanlış kişi olduğumu söyledim! Beni sevmeni ben istemedim!"

Beklenmedik bir anda pes eden Atakan, "Niye böyle yapıyorsun Şebnem? Dakikalar önce yaşadığımız o andan sonra sana inanır mıyım sanıyorsun?" diye sordu.

İki kadeh şarapla birazcık güzelleşen Şebnem dik başlılığı yine de elden bırakmıyordu.

"Neye inanacağın umurumda değil!"

Karşısındaki güzel yüzü avuçlarına alan Atakan, "Ait olduğum yeri bulmama izin ver Şebnem," diye fısıldadı. Alnını

onunkine yaslayıp, "Aklına takılan benim uçarı kaçarı karakterimse eğer, sana bir ömrü adıyorum. Ben seninle evlenmek istiyorum!" diye bir itirafta bulundu.

Biraz alkolün, biraz yaşadıkları gergin gecenin ve biraz da gecenin seyrini değiştiren öpücük yüzünden kontrolünü kaybeden Şebnem, yıllardır kalbinde sakladığı o karanlık sırrı bir anda söyleyiverdi.

"Ben zaten evliyim Atakan!"

*"Savrulurken raconun kırmızı pelerini o zarif öfkeye,
Zaman ki sana hasta olmuş, incelikli haytasın,
Raks ederken mahallenin maşallahı, eyvallahı,
Güzelleş be oğlum şimdilik ölümüne kadar hayattasın.
Şimdilik, ölümüne kadar hayattasın..."*
(Ağır Roman)

Bölüm 15

Atakan başta kadının söylediklerini kavrayamadı. Koyu kahverengi gözlerini kısıp beyninde bozuk plak gibi başa sarıp duran cümleyi özümsemeye çalıştı. Dünya sanki inanılmaz bir uğultu çıkararak yavaşlamaya başlamıştı. Radyo frekansı misali sesler yükselip alçalıyor, cımbızla seçilmiş kelimeler ise kulaklarında defalarca yankılanıyordu. Yeryüzündeki her erkek gibi bir sınırı, içinde yaşadığı bir çemberi vardı. Şebnem söylediği şeyle bütün sınırlarını ateşe vermiş, Atakan'ı kendi çemberinde yalnız bırakmıştı. Genç adamın önce kadını tutan avuçlarından güç kuvvet gitmişti. Bir anda toparlanıp Şebnem'den ateşe değmiş gibi hızla uzaklaştı. Hareketleri kesik kesikti. İçine çektiği nefesler kurulmamış cümlelerle doluydu. Arkasını dönüp avuçlarını yüzüne kapattı. Elleri yüzünü ovuşturduktan sonra sertçe saçlarına doğru hareketlenmiş, dağılmış kahverengi saçlarını çekiştirerek daha da beter hale getirmişti.

Şebnem dolan gözleriyle bir adamın parçalanışını izlerken yutkunmaya bile çekiniyordu. Başından beri beklediği

son gerçekleşmişti. Onu buna zorlayan Atakan'dı. Kendisinin bir suçu yoktu. Peki, niye böyle hissediyordu? Dünyadaki en büyük suçu işlemiş gibi...

Atakan bir eli çenesinde, öteki ise kemerinin üzerinde arkasını dönüp kadına sanki onu ilk kez görüyormuşçasına baktı. Gözlerindeki acı... Şebnem kendini her şeye hazırlayabilirdi fakat adamın gözlerindeki acıyı gördüğünde hissedeceklerine karşı asla hazırlayamazdı. Acının karşısında gardını alması mümkün değildi.

Söylediklerini geri alabilmeyi istercesine, "Evliydim..." dedi Şebnem. Belki saniyeler belki de dakikalar sürmüştü sessizlik. Atakan nihayet konuştuğunda ağzından çıkan tek şey "İmkânsız..." olmuştu.

İlk defa adamın kendisine haddinden fazla uzak durduğunu düşünen Şebnem bir adım atıp aradaki mesafeyi kapatmak istedi. Atakan hızlı bir hareketle belinde duran elini kaldırıp onu durdurdu.

"Atakan, Şebnem!"

İkisi de aynı anda sesin geldiği yöne döndü. Nefes nefese kalmış olan Vicdan elindeki telefonu gösterip, "Bulunduğunuz noktada GPS çalışmıyor, sizi bulmak için kaç sokak geçtiğimi bilmiyorum. Neden arabaya dönmüyorsunuz?" diye sordu.

Atakan cevap vermeden Vicdan'ın yanından geçip gitti. Şebnem de cevap vermeden onu takip etti. Vicdan peşlerinden giderken sesini çıkarmamayı tercih etti. Sokağın sonundaki siyah minibüsün sürgülü kapısı sessizliği yırtarcasına hışımla açıldı. Kapının ardında Kancalı'nın soluk yüzü belirdi. Kadın keskin bir ses tonuyla "Arabaya... Hepiniz!" diye fısıldadı.

Hepsi araçtaki yerini aldığı anda Kancalı ön koltuktaki Savaş'a dönüp, "Gidelim," diye talimat verdi. Bihter arka koltukta, kucağında bir bilgisayarla gerginliğin tam ortasında

oturuyor Kancalı'ya, Şebnem'e ya da Atakan'a bakmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Vicdan da en az Bihter kadar görünmez olmayı diliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Atakan?"

Hareket eden aracın camından değişip duran sokakları ve arabanın içine daha hüznü bir loşluk katan sokak lambalarının izleyen genç adam cevap vermedi. Kancalı başını adamın baktığı yere çevirince kaşlarını çatı. Uzanıp camın üzerindeki küçük perdeyi sertçe çekti.

"Bana bak!"

Atakan, Kancalı'yla göz göze gelince de ses etmedi.

"Sana ne yaptığını sordum!"

Şebnem göz ucuyla yanında oturan adama yalvarırcasına baktı. Atakan ne bu bakışları gördü ne de diğerlerinin kaşla gözle verdikleri mesajları umursadı.

"Cevap vermiyorsun demek..."

Kendini dizginleyemeden adamın koluna yapışan Şebnem onu cevap vermeye zorlamayı istemişti fakat genç adam bu tutuştan soğuk bir hareketle kurtuldu. Kancalı bu ufak teması ve beraberinde olanları görünce kaşlarını daha derin çatı. Bu ekip onun başına belaydı. Birinden kurtuluyor derken ötekinin derdi başlıyordu. Sonu gelmeyen sorunlar silsilesi şeklinde hayatına yapışıp kalmışlardı hepsi. Bu gecelik bu kadar öfkenin kâfi olduğuna karar verip sakinleşmek için başını bir iki kere salladı. Beceremeyince içindekileri olduğu gibi koyuverdi.

"Öyle olsun. Bir hafta uzaklaştırıldın. Silahınla rozetini ver."

Atakan boş gözlerle Kancalı'ya bakıp aldığı emir üzerine mekanik hareketlerle cebinden cüzdanını çıkardı. Rozeti kadına uzatırken eli bile titremedi.

Bihter belinden bir silah çekip, "Silahı bende..." diye fı-sıldadı.

Kancalı elinde rozet ve silahla Atakan'a bakmayı sürdürerek yolun kalanında sustu. Kimsenin konuşmaya cesareti yoktu. Şebnem ve Atakan aynı koltuğun üzerinde birbirlerine birkaç santim uzaklıkta oturuyorlardı. Aralarında açılmaya başlayan uçurum genç kadını ürperti-yordu. Her şeyi açık-lamak istiyordu. Eteğindeki bütün taşları döktükten sonra Atakan hâlâ onu istiyorsa Şebnem hiçbir şeyin önünde dur-mayacaktı. Direnmek zordu. Her şeyden önce acı veriyordu. Sarılacak bir kucağa, dinlenecek bir limana ihtiyacı varken bunu reddetmek maske takmak kadar yorucuydu.

Araç Atakan'ın evinin önünde durduğunda genç adam kimsenin suratına bakmadan minibüsten indi. Soğuk hava bedenini titretince ceketini Şebnem'de unuttuğunu fark etti. Aynı aklı, kalbi ve ruhu gibi... Her şeyini Şebnem'de unut-muştu. Hiçbir şeyi umursamadan yönünü değiştirip taksi durağına kadar yürüdü. Duraktaki tanıdık yüzlere görmeyen gözlerle baktı.

"Boş taksi var mı abi?"

"Ayıpsın Atakan oğlum."

Durakta hemen boş bir taksi ayarlandı. Taksinin rahatsız ön koltuğuna yerleşti ve umursamazca camdan dışarıyı izle-meye koyuldu. Sürücüye "Sigaran var mı?" diye sorduğunda sesi pürüzlü ve yorgun çıkmıştı. Hiç bağır-mamıştı oysa boğa-zı acıyordu. Kalbindeki söylenmemiş sözlerin ağırlığı ince bir hastalık gibi vücuduna sızmıştı.

Adam vitesin önündeki küçük boşluktan bir paket çık-a-rıp tek eliyle ağzını açtı.

"Buyur abi, çakmak içinde."

Atakan bir dal alıp çakmakla sigarasını yaktı. Camı sonu-na kadar indirip yüzüne vuran soğuk havaya karşı sigarasını derin derin içine çekti. Elinde tuttuğu birkaç liralık izmarit

gibi yanıyor, küle dönüyordu. Sonra küllerinden tekrar doğuyordu. Yeniden yanmak için.

Gideceği yere varınca cebindeki kâğıt paralara bakmadan borcunu ödedi.

Taksi şoförü peşinden "Abi bu para fazla!" diye bağırса da umursamadan yoluna devam etti. Başını kaldırıp üzerinde *Tekinsiz Bar* yazan tabelaya baktı ve içini çekti. Mekânın önündeki korumalar genç adam içeri girerken kollarını dahi kıpırdatmamışlardı. Gecenin sonu gelmek üzereydi. Günün doğmasına ne kalmıştı ki? İnsanları aşır arkadaşısı Ceyhun'un onu daha önce indirdiği alt katın yolunu tuttu. Sürgülü kapıyı açıp aşağıya inerken bir anda ışıklar yandı.

"Atakan?"

Arkadaşı onu görünce deri koltuktan fırlayıp yanına gelmişti.

"Bu ne lan? Rengın uçmuş!"

"Terk edilmişliğin rengi mi olur?" diye sordu genç adam.

Ceyhun konuyu anlayınca dostane bir hareketle adamın omzunu sıkıp, "Gel, başımın belası gel..." dedi.

Gecenin kalan dakikalarını içtikleri alkol gibi hızla tüketen ikili içtikçe güzelleşmiş, güzelleştikçe yakıp yıkmaya başlamıştı. Atakan elindeki bardağı yine şarkı sözleri yazan duvara fırlatıp parçaladı. Müzik setinde takip edemediği hüznü şarkılardan biri çalıyordu.

"Sen unutabildin mi abi?"

Ceyhun sorunun kendisine sorulduğunu birkaç dakika sonra fark edip, "Hı!" diye bir ses çıkardı. Gözlerini zor açıyordu.

Atakan peltekleşmiş dili onu zorlasa da "Sen diyorum... Unutabildin mi?" diye sormayı başarabildi.

"Hayır."

Tek nefeste söylenen, her söylendiğinde acı veren bir cevaptı.

Elindeki iki uçlu bıçağı hem kendine hem Ceyhun'a saplayan Atakan, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

İçini çekip başını koltuğun arkasına yaslayan Ceyhun, "Ona söylemeyi unuttuğum güzel sözler için bile pişmanım," diye cevap verdi.

Atakan, "O kadar yani?" deyip sarhoş sarhoş sırıttı.

Kadehini havaya kaldırıp, "O kadar!" diye karşılık verdi Ceyhun da.

"Ne olacak bu halimiz?"

"Yüzyılın problemleriyle gelme bana Atakan."

Bir gram uyku çekmeden sabahı bulduklarında Atakan gitme vaktinin gelip çatıldığını fark etti.

"Gideyim ben..."

Yalnızca başını kaldırıp arkadaşına bakan Ceyhun, "Otuyorduk," dedi.

"Koskoca bir haftamız var, otururuz bol bol."

Sallana sallana ayaklanan genç adam üzerine geçirecek bir şeyler aradı. Bulamayınca vazgeçti.

"O ne demek?"

"Bir hafta uzaklaştırdım."

"Şebnem'in şerefine içiyoruz sanmıştım. Niye uzaklaştırdığını söylemedin?" diye soran Ceyhun biraz ayılmış gibiydi.

"Onun şerefineydi zaten," dedikten sonra ellerini cebine koyan Atakan, yüzündeki yorgun gülümsemeyle arkadaşına bakıp, "Onun yüzünden uzaklaştırdım," diye ekledi.

Durumun vahim olduğunu anlayıp uzun soluklu bir ıslık koyuveren Ceyhun ne diyeceğini şaşırdı. Atakan resmen can damarından koparılmıştı. Hem de bir hafta!

"Bir taşla iki kuş," diyerek arkadaşının moralini yerine getirmek için işi şakaya vurdu.

"Her zamanki gibi!"

"Yine beklerim."

"Kuşkun olmasın..."

"Bir daha bu kadar bardak kırdırtmam haberin olsun!"

Ceyhun cebinden para çıkarıp masaya bırakan Atakan'ı kaşlarını çatarak izledi.

"Arkanı dönüp sigara yak bir de! Koy lan paranı cebine!"

Yüzündeki yorgun gülümseme her zamanki piç sırtışıyla yer değiştirdi. "Abi bu benzetmeler falan... İyice bana benzedin!" diye cevap verdiğinde çoktan merdivenlerin yarısını çıkmıştı.

"Şerefsizlik yapma! Kendimi kullanılmış mendil gibi hissediyorum!"

Ceyhun'un aldığı cevap çarpılan sürgülü kapının sesi oldu.

Saat sabah sekiz sularıydı. İnsanlar işlerine koşuşturuyordu. Kimileri Atakan'a çarpıp uzaklaşıyor, kimileriye yanından teğet geçip hayatın akışına karışıyorlardı. Tanımadığı yüzlerle çevrili sokaklarda başıboş yürüyüp durdu. Saniyeler dakika, dakikalar saat oldu. Üzerinde bir gömlekle, soğukta tek başına dolaştı. Her şeyi unutana kadar içmişti güya oysa hiçbir şeyi unuttuğu yoktu. Şebnem'in son sözleri bir kor gibi yüreğinde yanıyordu.

'Ben evliyim!'

'Eviydim...'

Yorulup kendini bir banka bıraktığında ofladı. Önünden geçip giden dilencileri izledi, kendisine mendil uzatan yaşlı teyzeden asla kullanmayacağı bir paket mendil aldı. Orada izlendiğini düşünene kadar oturdu. Son zamanlarda bedenini hapseden izleniyormuş hissi yine üzerine çöreklenince oturduğu yerde dikleşti. Etrafını daha dikkatli izleyip bir şeyler görebilmeyi umdu. Başaramayınca başını iki yana salladı.

“Hangi siktiğimin herifiysen götlük yapacağına karşıma çık erkek gibi!” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra kalkıp yürümeye devam etti. Belki de paranoyaklık yapıyordu. Kim ne diye onu izleseydi?

Birkaç Gün Sonra...

Şebnem, Atakan'ın yokluğunda yürüyen bir ölüden fark-sızdı. Ruhu çekilmişti sanki önceki halinden daha kötü du-rumdaydı. Kimseye tek kelime etmiyor, o gece kayıt ve takip cihazları devreden çıktıktan sonra ne yaşandığını anlatmıyor-du. Herkes bir şeyler olduğundan şüphelense de biri bile çıkıp ne olduğunu sormuyordu. Bir haftanın zor geçeceğini daha ertesi gün Atakan'sız başlayan mesaiyle beraber anlamışlardı.

Sessizlikler uzayıp gidiyor, her boşluk Şebnem için uçu-ruma dönüşüyordu. Ellerindeki sonu gelmeyen dosyalarla uğraşıp kafa dağıtmaya çalışıyordu. Birkaç gün içinde Hatem sorgulanmak üzere şubeye getirilmişti. Adam Şebnem'i gör-düğünde oyuna geldiğini anlamıştı. Sorguya da o girmişti.

“Güzel oyundu, tebrikler...” diyen adama soğuk bakış-larla bakan genç kadın onu elinden geldiğince germeye ka-rarlıydı. Duygusuz ifadesi, durgun bakışları ve sessizliği Ha-tem'i bir süre oyalamıştı.

“Bak, benim bir suçum yok, anlıyor musun? O kadınlarla bir ilgim yok. Öldürülen birkaç kadının öldüğü gün ülkede bile değildim.”

Ashında onun suçsuz olduğunu biliyorlardı. O geceki operasyon sayesinde yeterli delile ulaşmışlardı fakat savcı bir de sorgulanmasını istediği için şubeye getirmek zorunda kalmışlardı yoksa adamın ruhu bile duymadan işlerine bakacaklardı. Ölen kadınlardan biri gerçekten eski sevgilisiydi lakin bayağı eski sayılırdı. Güncelle bir alakası yoktu.

“Zaten kadınların aldatıp aldatmadıklarıyla falan da ilgilenmem. Sana o gece söyledim. Çiçekler, kurutmak, notlar, postalar... Ben bu işlerin adamı değilim.”

Sessizce adamı dinleyen Şebnem’in beyninde o gece Atakan’la yaşadığı öpüşme canlanıp duruyordu. Durgunluğu ciddiyetinden değil tamamen dağılmış olmasından kaynaklıydı. Tabi karşı taraf anlamadıktan sonra kime neydi?

Adamı biraz daha dinledikten sonra tek kelime etmeden ayaklandı. Hatem o gece tanıştığı kadın ile sorgu odasındaki kadın arasındaki farkı anlayacak kadar dil dökmüştü. Bu yüzden kadın çıkıp giderken susmayı tercih etti.

Şebnem kapıdan çıkınca Bihter’le karşılaştı.

“Şu senin iş... Arkadaşı ayarladım.”

Sıradan ve kısık bir sesle “Nerde? Ne zaman?” diye sordu. Hayatındaki bütün düğümleri unutmuş esas Arapsaçına dönen noktaya odaklanmıştı.

Bihter ellerini pantolonunun cebine sokup, “Kadıköy’de bir bar,” dedi.

“Yine mi bar?”

Omuz silken kadın, “Bu akşam saat on ikide,” diye ekledi. “Tek başına gitmeni istiyor.”

Cebinden çıkardığı kâğıdı Şebnem’e uzatan Bihter ondan herhangi bir soru gelmeyince işinin başına döndü. Şebnem

kâğıttaki adresi biliyordu. Unutmayacağından emin olduğu için kâğıdı buruşturup çöpe attı.

İş çıkışında masasındaki kilitli çekmeceyi açıp babasının notlarını çıkardı. Diğerleri çoktan çıkmıştı. Her zamanki gibi Kancalı sona kalmıştı. Ona yakalanmadan çıkıp gitme niyetindeydi fakat istediği olmadı.

“Şebnem, odama!”

Yüzünü buruşturarak Kancalı Seval’in odasına giden Şebnem içeri girince kapıyı kapattı. Kancalı yüzüne bile bakmadan “Otur,” dedi. Genç kadın koltuklardan birine oturduğunda baston yutmuş gibi dimdikti.

Seval yüzünü önündeki dosyalardan kaldırma gereği bile duymadan “O gece ne oldu?” diye sordu. Genç kadın hemen cevap vermeyince tehditkâr bir şekilde başını kaldırdı.

“Kimsenin sormayacağını mı sandın?”

“Hiçbir şey olmadı,” diye yalan söyledi Şebnem. Ne diyecekti ki başka?

“Emin misin?”

“Evet.”

“Atakan boş nedenlerle mi o duruma geldi yani?”

“İşte beni yalnız bırakmak istemedi, yolda dönerken de bağırıp çağırdı.”

“Vicdan sizi bulduğunda ikinizin de çok gergin olduğunu söyledi.”

“Bu sebepten ötürü, ona işimi yaptığımı söyledim.”

Kancalı çok normal bir şeyi dile getiriyormuş gibi “Bu çocuk sana yanık,” dedi.

“Farkındayım.”

“Sen?”

Şebnem yine sustu. Kancalı dik dik ona baksa da herhangi bir cevap vermedi.

"Sen de boş değilsin zannımca."

Genç kadın cevap vermeyince Seval de önündeki dosyaları teker teker kapatıp "Gidebilirsin," dedi.

Şebnem kendini sokaklara attığında bile Kancalı'yla arasında geçen konuşma vardı aklında. Herkes bir şeylerin farkındaydı. Kimse sesini çıkartma cesaretini gösteremiyordu o kadar. Erkenden Kadıköy'e gidip buluşma saati gelene kadar dolandı. Çoğu öğrenci olan kalabalığın içerisinde insanların onu sürüklediği yerlere gitti. Rıhtımda yürüdü. Mağazaları dolaştı. Nihayet saat on ikiyi vurduğunda barın kapısından içeri adım attı. Buluşacağı kişinin Hakan adında bir adam olduğunu biliyordu yalnızca. Onu nasıl tanıyacağından emin değildi. Bihter adamın kendisini bulacağını söylemişti. Bu tarz oyunları pek sevmezdi. Yine de ses etmeyip köşedeki küçük masalardan birine oturdu. Garsondan meyveli soda isteyip beklemeye başladı.

Etrafı kızlarla çevrili genç bir adam bara kahkaha atarak girdi. Kızlar etrafını öyle bir sarmıştı ki adam zor yürüyordu. Şebnem yüzünü buruşturup sırtını döndü. İpe sapa gelmez herifleri incelemekten sıkılmıştı. Bir an önce adamının gelmesini istiyordu. Hem saat on ikiyi geçeli on dakika olmuştu.

Yanındaki taburelerden biri çekilince tüyleri diken diken oldu. Başını çevirdiğinde karşılaştığı yüze kaşlarını çatarak baktı.

"Sen."

Biraz önce yanında kızlarla bara giren adamdan başkası değildi bu. Fakat Şebnem bu yüzü tanıyordu. Şaşkınlığı bundan kaynaklıydı.

"Hakan."

Sırıtan adam yan dönünce ensesinde atkuyruğu yaptığı saçını gördü Şebnem.

“Seni birkaç gece önce de gördüm. Gece kulübünde!”

Evet, kulüpte gördüğünden biraz farklıydı. Saçları sımsıkı toplanmıştı. Yakından bakınca koyu kahverengi saç tellerinin arasındaki beyazları gözükmüyordu. Açık kahverengi gözleri sürmeliydi. İnsanın ruhunu delecekmiş gibi bakıyordu. Zayıf hatlı suratı ayan beyan meydandaydı. Bunca gizeme rağmen bundan pek rahatsız gözükmiyordu.

Hakan uzanıp Şebnem’in önüne gelen birkaç tutam saç yüzünden çekti. Genç kadın geri çekilince adamın yüzüne şüpheli bir gülümseme yerleşti.

“Fotografik hafıza?”

Şebnem omuz silkip, “Dikkat diyelim...” diyerek karşı çıktı.

Adam yumuşak bir sesle “O gece barda gördüğün adamın ben olduğunu anlayabilmen için üstün bir dikkat yeteneğinin olması gerek güzelim,” deyip sipariş vermemesine rağmen önüne gelen içkisini yudumlamaya başladı.

“Polisim.”

“Fark etmez... Yalnızca fazlasıyla bulanık bir ortamda çarpışmıştık.”

Sıkılan genç kadın, “Konumuz bu değil,” diyerek adamı susturdu.

Hakan başını sallayarak içkisinin içindeki yeşil zeytini ağzına attı. Bu arada yanından geçip giden kızlara da laf atmaktan, göz kırpmaktan geri kalmıyordu.

Şebnem boğazını temizleyip adamın dikkatini üzerine çektiğinde kalkıp gitmekle kalıp neler olabileceğini öğrenmek arasında gidip geliyordu.

Sol kulağındaki sallanan küpeyle oynayan adam, “Sendeki dikkatimi çekebilecek bir şeyler varmış. Ne olduğunu

göstermezsen konumuzun ne olduğunu anlayamam," dedi. Şebnem kendini aptal yerine konmuş gibi hissetti. Öfkeyle cebindeki kâğıtları çıkardı. Pat sesiyle birlikte masanın ortasına yapıştırdı. Dikkatli, işini bilen birini bekliyordu. Karşısındaki gibi eli işte gözü oynaştı birini değil. Yine de içinden bir ses onu kalmaya zorluyordu. Karşı konulmaz bir merak hissi tüm benliğini sarmıştı.

"Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Hakan kâğıtları açıp bir süre göz gezdirdi. Bildiği tüm şablonları gözünün önüne getirip metinlerle eşleştirdi. Hemen bir sonuç bulamayacak kadar farklı bir şeyle karşı karşıya olduğuna karar verince kaşlarını çatı.

"İncelemek için ödünç alabilir miyim?"

Kâğıtlara uzanan Şebnem, "Mümkün değil." diye cevap verdi. Hakan arkasını dönüp garsona kalem kâğıt işareti yaptı. Birkaç dakika sonra birkaç dosya kâğıdı ve kalem önlerine konmuştu.

"Neden benim için kopyalamıyorsun o zaman?"

Şebnem mantıklı olduğunu düşünüp kâğıda kaleme uzandı. Babasının notlarına hiç bakmadan CL'lerden oluşan metni yazmaya başladığında adam yine aynı şeyi tekrarladı.

"Fotografik hafıza."

Oyuna getirildiğini anlayan Şebnem dişlerini sıkarak çoktan hafızasına yerleşmiş olan metni kopyalamaya devam etti.

Sicilya'da kadınlar tabancadan bile tehlikelidir.

(The Godfather)

Bölüm 16

Atakan nefes nefese gözlerini açtığında ilk gördüğü şey odasının beyaz alçıdan tavanıydı. Gözlerini kâbusunun etkisinden kurtulmak için sımsıkı yumup tekrar açtı. Hayatını alt üst eden o geceden sonra her kâbusunda Şebnem'i görüyordu. Başka erkeklerin kolunda, kimi zaman parmağında bir alyansla, bazense yüzüne evli olduğunu haykırırken... Uyan-
dığında ise kâbusun devam ettiğini hatırlayıp kendini içkiye vuruyordu. Gece gündüz demeden içiyor, evdekileri de telaşlandırırıyordu. Babası onu bir gece adamakıllı uyarmıştı. Atakan ise hemen peşinden *Tekinsiz Bar*'a gitmişti. Annesinin diyecek sözü yoktu. Oğlunun damarı tuttuğunda nasıl birisine dönüştüğünü biliyordu. Ama bu üzülmesine engel değildi.

Eliyle yüzünü avuçlayan Atakan, "Hay sikeyim bu kâbusları!" diye mırıldandı. Başında inanılmaz bir ağrı vardı. Doğrulduğunda annesinin başucuna koyduğu bir bardak suyu, ağrı kesici ilacı ve notu gördü. Hapı ağzına attıktan sonra bir eline suyu ötekine de notu aldı. Bardağı başına dikerken bir yandan da annesinin notunu okuyordu.

'Baban derneğe gitti. Ben de pazara gidiyorum. Sen de biraz toparlan artık!'

Sanki yeterince dağınık değilmiş gibi saçlarını karıştıran Atakan yüzünü buruşturup ayağa kalktı. Bir sağa bir sola

dönüp vücudunu esnetti. Üzerindeki tişörtü çıkardı ve yere fırlattı. Duşa girip bedenini sıcak suyla çözmeye çalıştı. Düşünceleri ve duyguları bir kangren gibi bedenini esir almış ona işkence çektiriyorlardı. Biraz da gece gündüz içmesinden kaynaklı olan tutukluk Atakan'ın alışkın olduğu bir şey değildi. Duştan çıkınca beline sardığı havluyla mutfığa gidip dolabı açtı. Günlerdir hiçbir şey yemiyordu ama canı inanılmaz derecede abur cubur çekiyordu. Depresyonun öküz gibi yemek yeme aşamasına geçmişti. Dolapta dişine göre bir şey bulamayınca huysuz huysuz mırıldandı.

"Tamtakır kuru bakır!"

Üzerini giyinip markete gitmeye karar verdi. Annesi de pazardan eli kolu ot dolu gelecekti. Kendi işini kendi görmeliydi. Gün yüzüyle dışarı çıkmayalı birkaç gün olmuştu. Bir an dışarıya çıktığında kendini tuhaf hissetti. Sonrasında omuz silkti ve ellerini montunun cebine sıkıştırıp marketin yolunu tuttu.

Ağaçların arasına gizlenip kayıtsızca yürüyüp giden adamı süzdü. Kaşlarını çatarak Atakan'ın peşine düştü. Nihayet onu yalnız yakalayabilecekti. Her ihtimale karşı eli belindeki silahın üzerine gitti. Bu işi bugün çözecekti. Ona ait olan şeyden uzak durması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Gözü hedefinin üzerinde yürürken montunun şapkasını alnına kadar indirmeye çalışıyordu.

Şebnem sıradan bir olay yerinden daha ayrılırken içindeki sıkıntıdan kurtulamadığı için kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Babası ve Atakan pranga misali ayağına dolanmışlar onu dört bir yandan çekiştiriyorlardı. Önceki gece Hakanla babasının verdiği notlar üzerine konuşmuşlardı. Hâlâ ne yaptığını bilmiyordu. Kız kardeşinin gazına gelip bu işin peşine düşmüştü ama ne kendisine ne de babasına güvenebiliyordu. Öte yandan babasının kâğıtları verirken takındığı yüz ifadesi ve kontrolü elinde tutuşu aklına geliyor çıldıracak gibi oluyordu. Böyle bir şey mümkün değildi. Hayal görmediğinden de emindi. Babası ona *'beni kurtar'* diye yalvarmıştı. Hiçbiri rüya değildi. *'O halde neydi?'* diye sormaktan kendini alamıyordu. Tüm bu yaşananlar nereye varacaktı?

Hayatındaki karmaşa yetmiyormuş gibi bir de Atakan çıkmıştı. Kabul etmek istemese de bütün sıkıntısı genç adamdı. Günlerdir yalnızca onu düşünüyordu. Ne yapıp etmiş içine sinmişti. Şebnem'in bunu sorgulayacak ne takati ne de isteği vardı. Tek arzusu adamı görmektir. Öğlen arasında dayanamayıp Kancalı'dan izin isterken de arzularının esiri olmuştu.

Seval genç kadının nereye gideceğini adı gibi bilse de sormaktan geri kalmadı.

"Nereye peki Şebnem Hanım?"

Kadının yüzündeki bilmiş gülümseme ve nihayet harekete geçen bir eleman bulmanın sevinci Kancalı'yı olduğundan başka birine çevirmişti. Bal rengi gözleri bile ışıldıyordu.

Şebnem ellerini sabırsızca ovuşturup, "Bir işim vardı..." diye mırıldandı.

Heyecanını gizleyemeyen Kancalı elini havada sinek kovalar gibi savuşturup, "Tamam, tamam... Git, gör, getir!" dedi. Emri dikkate almamak mümkün değildi. Hızlı adımlarla odadan çıkan Şebnem, gidip görecektir ve o adamı kolundan tutup sarsarak dize getirecekti. Bunu iliklerine kadar hissed-

rek düşünüyordu. Atakan'ı artık öyle derin düşünüyordu ki tüyleri diken diken oluyordu.

'Ona gidip başımdan geçenleri anlatacağım. Ona gidip nasıl kandırıldığımı, nasıl yüzüstü bırakıldığımı anlatacağım. Her şey bittiğinde kendimi nasıl cam bir fanusa kapattığımı anlatacağım...' diye düşünerek yola çıktı. Kalp atışları heyecanla kasılıp şiddetle atarken yüzünde titrek bir gülümseme peyda oldu.

Atakan altındaki gri eşofmanın üzerine geçirdiği siyah montuyla gayet sıradan bir görünüm sergiliyordu. Ona serse-ri hava katan ayrıntılar siyah ve dağınık saçları, açık havada olmamasına rağmen taktığı siyah gözlükleri ve tersinden başına geçirdiği asker yeşili şapkasıydı. Önünde ittirdiği market arabasına içecekler, çerezler, cipsler fırlatırken etrafına şov yapıyordu. Bilerek üst raflara uzanıp belinin açılmasına neden oluyor etrafındaki genç kadınlara mini bir kas gösterisi sunuyordu. Dışarı çıkmışken biraz yaramazlık yapmaktan zarar gelmeyeceğini düşünen genç adam market camının dışında bir siluet gördüğünü düşünüp gözlerini kısarak daha dikkatli baktı.

"Şebnem?" diye fısıldayarak yolun karşı tarafına geçip bir gölge gibi kaybolan kadını bulmaya çalıştı. En sonunda yanıldığını düşünüp kendine kızdı. Onu her düşünmemeye çalıştığında sanki Şebnem gözünün önünde vücut buluyor kendini hatırlatıyordu.

Alışverişini tamamlayıp kasaya geçti. Kasiyer kız gözlüklerinin arkasında gizlenen suratını görebilmek için kaçamak bakışlarla onu süzerken umursamaz bir şekilde aldıklarını poşete fırlatmakla meşguldü. Şebnem'i görür gibi olduğunda olmayan neşesi de kaçmıştı. Eski Atakan olsa kasiyerden numarasını almadan marketi terk etmezdi. Yeni model Ata-

kan ise tüm varlığıyla tek bir kadına aitti. Daima Şebnem, hep Şebnem... Atakan'ın kalbindeki tek kale maçta tribünler Şebnem'e Şebnem tribünlere oynuyordu.

Eli kolu dolu marketten çıktı. Yeni çiselemeye başlayan yağmura aldırmadan yavaş yavaş eve yürüdü. Takip edildiğini hissettiğinde arkasını dönüp elindeki poşetleri yere bıraktı. Sert bir hareketle gözlüğünü çıkarıp dikkatle çevresine bakındı. Etraftan gelen geçeni umursamadan "Çık oğlum ortaya!" diye bağırdı. Tek bir hareket dahi olsa bir şeyler yakalayabilmek için bütün algılarını açarak bekledi.

"Orospu çocuğu!" diye fısıldayıp gözlüğünü cebine tıktı. Eğilip poşetlerini aldı ve tekrardan evine doğru yürümeye başladı. Adı gibi emindi. Takip ediliyordu. Hem de uzun bir zamandır.

Şebnem, Atakan'ın evinin önüne geldiğinde kararsız adımlarla apartmanın merdivenlerini çıktı. İşaret parmağını yavaş yavaş zillerin üzerinde dolaştırıp *Ahmet Vuslat* ismini bulana kadar durdu. İşte Atakan Vuslat bir zil sesi uzağındaydı.

"Kime bakmıştınız?"

Arkasını dönen genç kadın bina görevlisi gibi duran bir adamla karşılaştı. Dik dik kendisini süzen meraklı adama istemeyerek de olsa cevap verdi.

"Atakan Vuslat'ı arıyorum."

Adamın yüzündeki meraklı bakış yerini bir gülümsemeye bıraktı.

"Amirim bir on dakika önce falan çıktı."

Kaşları çatılan genç kadın, "Nereye gitti?" diye sordu. Adamın ayağına kadar gitmişti ama Atakan Bey evde yoktu.

Tekrardan ciddileşen adam, genç kadının bu soruyu sorabilme cüretine şaşırmış gözüküyordu.

“Siz kimdiniz?”

“Bir arkadaşım,” diyerek dişlerini sıkarak Şebnem, Atakan’ın evde olmamasına ayrı öfkeli, meraklı bir adamla muhatap olduğu için ayrı öfkeliydi.

“Diğerleri gibi olay çıkarmaya geldiyseniz hiç durmayın gidin...”

Kaşlarını kaldıran Şebnem “Diğerleri?” diye sordu. Sesi öfkeli bir fısıltıdan ibaretti.

Adam haddinden fazla konuştuğunu düşünüp sustu fakat Şebnem anlaması gerekeni anladı. Sinir bozucu heriften kurtulmak için “Ben gideyim o zaman,” diye mırıldanıp uzaklaştı. Bina görevlisinin uzaklaştığını görene kadar uzakta bir yerde bekledi. Sonra binanın yakınlarına gelip Atakan’ı beklemek için kaldırıma oturdu. Kalbindeki sıkışmayı göz ardı etmeye çalışıyordu. Genç adamın çapkının teki olduğunu biliyordu.

Öfkeden titreyen çenesini gerip, “Bilmek başka duymak başka!” diye söylendi. “Demek diğerleri de kapısına dayandı! Şerefsiz köpek!”

Hiddetle öfkesini kusmaya öyle dalmıştı ki bina merdivenlerini çıkmaya başlayan adamı az daha kaçırıyordu. Genç adamın yavaş hareketlerini fark edip onu yakalamak için ayağa fırladı. Sonra birden durdu. Atakan’ın peşinden giden bir kadın olduğunu görünce kalp atışları hızlandı.

“O kadar zaman peşimden koştuktan sonra hayatımdaki önemli bir şeyi öğrendiği gibi eve kız mı atmaya başladı? Dur bir Şebnem! Ne malum bıraktığı? Bırakıp bırakmadığını bilmiyorsun ki başladığını düşünesin...” diye söylenirken parmaklarını açıkta bırakan yarım eldivenlerini çıkarıp cebine soktu.

Kadın Atakan'a o kadar yakın duruyordu ki apartman kapısını açmakla uğraşan adam onu bekletmemek için acele ettiğinden kapıyı açamıyormuş gibi görünüyordu. Şebnem'in beyni yazıyor, çiziyor ve oynuyordu. Senaryoyu öyle sağlam kurmuştu ki öfkeden delirmek üzereydi. Eli istemsizce silahına gitti. Tek yapması gereken tetiği çekip sarışın yellozu vurmaktı. Atakan nihayet kapıyı açtığında arkasına bakmadan binaya girdi. Kadına kapıyı tutmamıştı. Şebnem kaşlarını çatarak kadının ne yapacağını izledi. Sarışın merdivenleri çıkıp 'tıs' sesi çıkararak kapanmaya başlayan kapının arasına ayağını soktu. Sonrasında etrafı kolaçan etmek için kısacık bir an arkasını döndü.

Şebnem'in silahını tutan eli gevşeyip kalçasının yanına doğru düşüp hissizce sallandı. Gördüğü küçük, beyaz yüzü tanıyordu.

"Aman Allah'ım..." diye fısıldadı. Etrafı hızla kontrol edip binaya giren kadın gözden kaybolunca kendine gelen Şebnem belindeki silaha davranıp kapıya koştu. Sarışın öyle dikkatliydi ki kapıyı kapatmadan gitmemişti. Dış kapıyı zorlarken bina görevlisi tekrardan çıkageldi.

"Yine mi siz?"

Kuyruk yaptığı siyah saçlarını savurarak arkasını döndü. Elindeki silahla kapıyı göstererek, "Aç şu kapıyı çabuk!" diye bağırdı.

Görevli telaşla "Aman abla, yapma etme değmez! Amirim çapkının tekidir ama iyi insandır. O etmiştir, sen etme!" diyerek kadına dil döktü.

Şebnem silahıyla alnından süzülen teri silip, "Kapıyı aç dedim sana be adam! Polisim ben polis!" diye bağırarak belindeki kemere taktığı rozetini gösterdi.

Koşturarak yanına gelip bir tomar anahtarın içinden yeşil olanı seçen adam hemen kapıyı açtı.

“Niye baştan demediniz amirim?” diye söylenen adamın yanından rüzgâr gibi geçen Şebnem asansöre yöneldi. Adam arkasından “Asansör bozuk, yedinci kata çıkmak zorundasınız,” diye seslendi. Öfkeyle merdivenlere yönelen genç kadın kalbinde baş göstermeye başlayan korkuyu yenmeye çalıştı.

Merdivenlerde ufacık dahi olsa ses çıkarmamaya çalışıyordu. Sensorlu ışıkların hedefi olmamak için duvar diplelerinden, kapı önlerinden yürüyordu. Bu işi o kadar uzun bir zamandır yapıyordu ki görünmez olmaya alışmıştı. Bir kat yukarısında olan adama ne uzak ne yakındı. Anahtar sesi duyduğunda adımlarını hızlandırdı. Belindeki emniyeti açık silahı çıkarıp hazırda tuttu. İşte o an gelmişti.

Şebnem, “Allah’ım sen onu koru!” diye mırıldanıp nefes nefese kalacak kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıktı. Yedinci kata gelince aralık bir kapı gördü. Gümbürdeyerek atan kalbi bir an durdu. İçeriden gelen sesle yeniden atmaya başladı.

“Bu işin peşini bırak Atakan Vuslat yoksa ebedi vuslatına kavuşman kaçınılmaz olacak.”

Atakan her zaman apartman kapısını açmaktan nefret etmişti. Bina kapısının anahtar yuvası ters takılmıştı. O da her zaman anahtarı düz takmaya çalışır uzun bir süre uğraştıktan sonra anahtarı normaline göre ters taktığını hatırlardı. Binaya girene kadar kışsa donar, yazsa sıcaktan pişerdi. Apartmana girdiğinde elindeki poşetleri asansör bozuk olduğundan yu-

kariya kadar taşımak zorunda olduğu aklına geldi ve kapıyı açmaya çalışırken dinen öfkesi yeniden alevlendi. Söylene söylene merdivenleri çıktı.

“Dünyanın parasını veriyoruz ama asansör bozuk! Apartman kapısı ters!”

Dairelerinin önüne gelince kapının önündeki paspası görüp, “Paspas da yamuk!” diyerek söylenmeye devam etti. Ayağıyla itip paspası düzeltti. Üzerinde yazan ‘hoş geldiniz’ yazısına basarak anahtarını kilide soktu. Çıkarken kilitlemediği için tek seferde açılan kapıdan girip poşetleri yere bıraktı. Doğrulup şapkasını çıkarttı. Tam o anda ensesine yaslanan soğuk namluyu hissetti.

Ağır ve heyecanlı tek bir kalp atışı kulaklarında yankılandı. Nefes alışverişleri ortamdaki sessizliğin aksine fazlasıyla gürültülüydü.

“Ellerini kaldır ve içeriye gir!”

Bir kadın sesi duyduğunda şaşkınlıktan küçük dilini yuttu. Başından beri bir erkek tarafından takip edildiğini düşünmüştü. Bu şehirde iyi kötü bir çevresi vardı. Elinin altındaki haber kaynaklarından biri olabilirdi, işini bitirdiği düşmanları veya yakınları olabilirdi ama bir kadın... Bu kadın kimdi? Diğerleri gibi olay çıkarmaya gelen zırdelilerden miydi? O tür kadınlarla neredeyse iki yıldır görüşmüyordu.

“Sana dediğimi yap!” diyen ses genç bir kıza ait olabilecek tizlikteydi.

Korkusuzca “Kimsin?” diye sordu. Ensesindeki namlu kayarak başının arkasına yerleşip onu itekledi.

“Ellerini kaldır!”

Suratını buruşturarak ellerini kaldırdı.

“Eğer uslu durursan mesajımı bırakıp giderim arkanı dönmeye çalışıp canımı sıkarsan mermiyi kafana yersin.”

Kaşlarını çatı. Kıpırdamamaya özen gösterip kadını ya da genç kızı konuşturmak için "Ne mesajı?" diye sordu. Ama- cı başına dayanan silahın titreyen namlusundan kurtulmaktı. Kadın ya ilk defa eline silah alıyordu ya da haddinden fazla öfkeliydi. Arkasındaki çılgın kadını kızdırabilecek bir şey yapmış olduğunu düşünmeyen Atakan ilk seçeneğin doğru olabileceğini düşündü. Eğer ikincisiyle ilgili bir bağı varsa mermiyi cidden beynine yerdı. Çünkü kadın silahını kafasına başını öne düşürecek kadar sert bastırıyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını fark etmediğimi mi sanıyorsun Atakan?"

Dişlerini sıkıp, "İnan bana tek yaptığım sessizce mesajını beklemek. Pozisyonumuz düşünülecek olursa nedenini tah- min edersin diye düşünüyorum!" diye karşılık verdi.

Alınmış gibi cık sesi çıkaran kadın, "Ayaküstü mü konu- şacağız, beni içeri almayacak mısın?" diye sordu. Kontrolün tamamen elinde olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı ki dalga geçmeye başlamıştı.

"Yüzünü görmediğim kadınları evime davet etmek gibi sakıncalı huylarım yoktur."

"Oysa nefes alsın yeter diye düşünen tiplere benziyor- sun!"

"Hakkımda çok kafa patlatmışsın!"

Silah biraz daha başına baskı yapınca susması gerektiğini anlayan Atakan yumruklarını sıktı.

"Bu işin peşini bırak Atakan Vuslat yoksa ebedi vuslatına kavuşman kaçınılmaz olacak."

Şebnem silahını sol eliyle kaldırıp önündeki sarışın ka- dının başına aynı onun Atakan'inkine yasladığı gibi yasladı.

"Büyük konuşmasan iyi edersin cici kız!"

Atakan duyduğu sesle arkasına dönmek için hamle yap- tığı anda kadın aniden silahı ateşledi ve koridorda duran bir

vazoyu vurdu. Susturucu takmış olduğu silahı ufacık bir ses çıkarmıştı fakat vazo silahın çıkarması gereken gürültüyü fazlasıyla çıkarıp parçalara bölündü. Şebnem kızı kolundan yakaladığı gibi elinde tuttuğu silaha aldırmadan kendisine çevirdi.

“Dilek Yılmaz!” diyen Şebnem kızın yüzüne her şeyin farkında olan bir gülümsemeye baktı. Atakan da fırsattan istifade ayakkabılığın arkasında duran yedek silahını çekip çıkardı. Kızla yüz yüze gelince suratındaki bütün kan çekildi. Esmer teni bembeyaz oldu.

“Sen ölmemiş miydin lan?”

Genç kız teslim olmuş bir şekilde omuzlarını düşürüp silahını indirdi.

“Polisi işe karıştırmazsanız anlatacağım.”

Şebnem ve Atakan göz göze gelmekten kaçınarak tek kaşlarını kaldırıp kıza baktılar. Genç kız da iki elini kaldırıp ikisini işaret ederek, “Yani siz haricinde herhangi bir polisi demek istiyorum,” dedi. Atakan gayri ihtiyari göğsüne doğrultulmuş olan silahı öfkeyle indirdi.

“Önce şu silahı aradan çıkaralım,” diyerek kızın silahını aldı. Şebnem de kolundan tuttuğu kızı çekiştirip salon olduğunu düşündüğü bir odaya soktu. Neyse ki haklı çıkmıştı. Tekli koltuğa iteklediği kızı oturtunca karşısında ayakta dikildi. Kızın etrafında silah yerine kullanılabilecek ya da fırlatılabilecek bir şey olmadığından emin olunca sıkıntıyla nefesini bıraktı.

Yılın ilk günü inşaat alanında intihar süsü verilerek öldürülen genç kızın suratına bakan Şebnem, “Söyle bakalım öte taraftan gelmek için ne yaptın?” diye sordu. Yakalanınca intihar eden Yunanlı katilin peşinde olduğu ve haftalardır bir sonuca vardırıramadıkları dava dosyasının öznesi resmen karşılarında duruyordu. Atakan da yanlarındaki yerini alınca genç kız konuşmaya başladı.

"Bir kere bile ölmediğimden geri dönmek için bir şey yapmadım."

"Nasıl yani?"

Şebnem Atakan'ın haklı sorusuyla birtakım aydınlanmalar yaşadı. Önce gözünün önüne kızın evindeki eşyaların çiftler çiftler oluşu geldi, sonra aynı defterlerden ikişer tane oluşu, annenin kuşku yaratan cevapları...

"İkiz misiniz?" diye sorduğunda bunu yeni akıl edebildiği için hayıflandı Şebnem.

Başını sallayan genç kız başka cevap vermedi. Atakan duyduğu şeyle gözlerini sonuna kadar açtı.

"Bunca zaman beni ne bok yemeye takip ediyordun peki? Kardeşini ben öldürmedim!"

Genç kızın açık kahverengi gözleri öfkeyle parladı. "Onu kimin öldürdüğünü ve başına ne geldiğini biliyorum," diye cevap verdi. Ölen kız kardeşinin aksine çenesine uzanan kısa, sarı saçları vardı. Önüne düşen perçemleri sağ gözünün üstüne dökülüyordu.

"Peki, beni takip etmen?"

Gözlerinin dolduğunu göstermek istemeyen genç kız, "Kız kardeşimin dosyasını kurcaladıkça hayatımı tehlikeye atıyorsunuz," dedi. Bunu söylemekten utandığı ve bencilce olduğunu düşündüğü belliydi.

Arkasındaki yemek masasının sandalyelerinden birini ters çevirip kızın karşısına bacaklarını sandalyenin iki yanına ayırıp oturan Şebnem hikâye dikkatini çektiği için rahat bir şekilde kollarını sandalyeye yaslayıp kızın daha fazlasını anlatmasını bekledi.

Kızı teşvik etmek için "Adın ne?" diye sordu. Atakan da sandalyelerden birini çekip Şebnem'in yanına oturdu.

"Deniz Yılmaz. Dilek'in tek yumurta ikiziyim."

Atakan sabırsızca "E, devam etsene kızım!" dedi.

İçini çekerek alnını ellerine yaslayan genç kız anlatmak için birkaç saniye bekledi. Sonra titreyerek konuşmaya başladı.

“Biz gayrimeşru çocuklarız. Annem, babam olacak orospu çocuğuna âşık olduğunda adamın evli olduğunu bilmiyormuş. Biz doğunca adam çıldırmış. Annem hamile kalınca herifin gerçek yüzünü gördüğünden bizim ikiz olduğumuzu söylememiş. Birimizi göstermiş. Tüm nüfus kayıtlarında da yalnızca birimiz varız.”

“Dilek Yılmaz...” diye mırıldanan Şebnem silahının namlusuyla kafasını kaşıdı.

“Annem tüm kayıtları Dilek’in üzerinden yaptırmış. Herkese de tek çocuk olduğumuzu söylemiş. Şerefsiz babam biz biraz büyüyünce annemin beklediği piç yönünü nihayet göstermiş. Bizi pis işlerinde kullanmak istemiş. Annem ne yaptıysa o hayvandan Dilek’i kurtaramadı. Adam yurtdışındaki teslimatlarında, tahsilatlarında, ödemelerinde ve aklınıza gelebilecek her şeyde ikizimi kullandı.”

Atakan farkında olmadan “Yunan katil meselesini açıklıyor,” diye mırıldandı.

“Zaten Dilek sadece Yunanistan’a gidiyordu. Annem daha uzağa gitmesine izin vermiyordu. Bir gün çok kötü hasta oldu. Ateşlenmişti, gözünü bile açamıyordu. Babam da gelip onu götürmek istedi. Dilek sessiz, sakın ve disiplinli biriydi. O herifle bir tek o baş edebiliyordu. Ben daha deli dolu olduğum için babamı sadece perde arkalarından gördüm. Sesini kapı aralıklarından işittim. Dilek hasta olunca onun gitmesi gereken göreve gitmekten başka çarem kalmadı. Babam suratıma dik dik bakıp her zamanki şeyi yapıp döneceksin dedi ve beni bir uçağa bindirdi. Özel uçak gibiydi. Benden başka kimse yoktu.”

Şebnem, “Ne işi bu? Teslimatlar bu kadar tehlikeliyse kız kardeşini neden uçakla yolluyordu?” diye sordu.

"İşi hiçbir zaman öğrenemedim. Dilek de ne yaptığından hiç bahsetmiyordu. Her görev dönüşü üç beş gün içine kapanıyordu. Sebebini onun yerine gittiğimde öğrendim. Tahsilat veya ödemelere her gittiğinde taciz ediliyormuş. Üzerinde tabelası olmayan bir binanın bodrumunda elimdeki çantayı masaya bıraktım. Bana söylenen buydu. Fakat..."

Dudaklarını yalayarak ıslatan genç kız yumruklarını sıkıp, "Fakat karşımdaki adam bana dokunmaya başladı. Ben uzaklaşınca anlamadığım dilde bir şeyler söyledi. Dilek çat pat Yunanca biliyordu. Bense zerre anlamıyordum. Adam ile ri gitmeye başlayınca ona vurdum. O da bana vurdu. Yere kapaklandığımda üzerime bindi. Ne kadar mücadele ettiysen olmadı. Elim adamın belindeki silahı yakalayınca hiç düşünmeden çekip adamı vurdum. Kendimi nasıl kurtardığımı hatırlamıyorum ama İstanbul'a geri döndüğümde babamdan hayatımda yemediğim dayağı yedim. Birkaç hafta sonra da Dilek öldürüldü. Peşimize düşmüşlerdi. Annem üzüntüden delirmek üzere... Babam sık sık gelip onu hırpalıyor. Önüne geçemiyorum. Beni de kaybetmek istemediğini söyleyip saklıyor. Siz dosyayı kurcaladıkça babam rahat durmuyor. Özenle koruduğu ailesinin gerçekleri öğreneceğinden korkuyor belli ki piç!" diyerek sözlerini bitirdi.

"Tüm bunların gerçek olup olmadığına nasıl inanacağız?"

Şebnem Atakan'ın sorduğu soruya bir kez daha hak verdi. Anlatılan hikâye sorulmak istenen tüm sorulara cevap veriyordu fakat kurmaca bir metinden de farkı yoktu.

"Bunca zaman beni takip ettikten sonra birden karşıma geçip her şeyi anlatıyorsun, sana nasıl güveneceğiz? Ayrıca ömrün boyunca saklanmışsın birden hayatının gerçeğini itiraf ediyorsun..."

Adamın söylediklerine inanamıyormuş gibi öfkeyle ellerini iki yana açan genç kız, "Kız kardeşimin ölüsünü gör-dünüz, ölüleri diriltten teknoloji bildiğim kadarıyla icat edil-

mediğine göre karşınıza çıkan bu kişinin onun ikizi olmaktan başka çaresi yok. Üstüne özenle sakladığım suratımı zaten gördünüz. Saklanmaktan yeterince yorulmamışım gibi bir de size yalan yere maval okuyamazdım. Oturdum her şeyi anlattım. Lütfen artık peşimizi bırakın. Acımızı bile doğru dürüst yaşayamadık.” diye bağırarak cevap verdi.

Atakan ellerini kaldırıp, “Tamam, sakın ol... Şimdi net bir şekilde anlamamıza yardım et,” dedi.

“Yahu neyi anlayacaksınız? Peşimi bırakın diyorum işte!”

Şebnem sertçe araya girip, “Biz dosyayı kapatırız kapatmasına ama katil Yunan asıllı olduğu için yasal şartlar el vermiyor,” dedi. “Bazı şeyleri oturtmamızı sağlarsan seni işin içine karıştırmadan sorunu çözeriz.”

“Peki, ben size nasıl güvенеceğim?”

Elindeki silahı kaldıran Atakan, “Üzerine doğrultulmuş iki adet silah var. İlla güvenmeyeceğim diyorsan tercih senin, sorduğumuz sorulara cevap ver yeter,” dedi.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturan genç kız sessiz kaldı.

“Deniz Yılmaz. Yaş yirmi üç. Teknik olarak hiç doğmadın hiç ölmedin. Herhangi bir nüfus kaydın yok. Dijital ortamda hesabın, sicilde parmak izi kaydın da yok.”

“Tek yumurta ikizi olduğumuz için ender rastlanan bir şey söz konusu. Bizim parmak izlerimiz de aynı.”

Hayretle kaşlarını kaldıran Atakan, “O yüzden odanızdan tek parmak izi çıktı!” dedi. Yüzündeki şok ifadesi görülmeğe değerde. Şebnem göz ucuyla adamın suratına bakıp sırtıttı. Yeni öğrendiği şeylere ne kadar tatlı tepkiler veriyordu.

“Aynen. Annem kendi halinde emekli bir ev hanımı, babamdan hiçbir zaman destek göremediği için hep çalışmak zorunda kaldı. Kimi zaman ben kimi zaman Dilek okula giderek eğitim aldık. Lise sınavına Dilek girdi. Okulu beraber

okuduk. Üniversite de aynı şekilde. Yakın arkadaşımız hiç olmadı. Olanlar da bizi hiçbir zaman ayıramadı. Bu zamana kadar iyi idare etmiştik ta ki ben Yunan piçini... Yunan piçleri de kardeşimi öldürene dek. Şimdi açık bir dosya var ve siz peşini bırakmıyorsunuz. Siz bırakmadıkça babam susmuyor, o susmadıkça da biz rahat olamıyoruz. Eğer bu dava kapanırsa şehir dışına hatta belki yurt dışına çıkacağız. Dilek her gittiği görev dönüşü babamdan yüklü miktarda ödül alıyordu. Hiç-birimiz o pis paralara el sürmüyorduk ama kurtulmanın tek çaresi bu para."

"Bak, biz babanı araştıralım. Olayı sizi dâhil etmeden çözmeye çalışalım. Siz de gerekli gördüğümüz takdirde bize uzaktan yardım edin. Herhangi bir telefon numarası falan verebilirsen evini ziyaret etmemize gerek kalmadan konuşarak ilerleriz. Dosya kapanınca da herkes kendi yoluna gider. Nasıl?"

"Beni tutuklamayacak mısınız?"

Atakan arkasına yaslanıp, "Kardeşini taciz eden herifin teki az daha sana tecavüz etmek üzereyken onu çekip vurdun diye mi?" diye sordu. Sonra cevabını beklemeden yanıtladı. "Hayır, karasularımızın dışında gerçekleşen olaylardan sorumlu değiliz."

Şebnem de dayanamayıp ekleme yaptı.

"Üzerine bir kadın olarak içimin yağları erimişken... Hayır, seni tutuklamayacağız. Ama eğer *uslu kız* olursan Atakan'a silah çektiğin için de herhangi bir işlem başlatmayız."

Genç kızın yüzünde hafif bir tebessüm belirir gibi oldu ardından yavaşça soldu.

"Babamla baş edebilecek misiniz?"

Atakan silahının ucunu üfleyerek gülümsedi. "Türk polisinin baş edemediği bir şey söyle..."

Anahtar sesi gelince hepsi birbirine bakıp kaldı. Kapı açıldı ve yavaşça kapandı. Hışırdayan poşet sesleri duyuldu.

Naif bir ses "Atakan? Oğlum!" diye seslendi.

Ayağa kalkıp annesini karşılayan genç adam silahını çaktırmadan ayakkabılığın arkasına tekrardan sıkıştırdı. Şebnem de hem kendi silahını hem kızdan aldıkları ve masaya koydukları silahı koltukaltındaki kemerlere sokup montunun altına gizledi.

"Anne..."

Yaşlı bir kadın salonun kapısında belirdi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle önce kızlara sonra oğluna bakan kadın, "Misafirlerin mi vardı?" diye sordu. Fakat sesindeki ton 'Eve kız atmış olamazsın!' gibi bir şeydi.

"Ya, evet, beni görmeye gelmişler merkezden..."

Elindeki poşetleri yere bırakan kadın, "Polis misiniz evladım?" diye sorarak az önce yanlış anlayıp iğneleyici bir tonla konuştuğu için pişman olmuş görünüyordu. Daha önce yaşadığı deneyimler yaşlı kadını Atakan'ın kadın arkadaşlarına karşı önyargıya itmiş görünüyordu.

İki genç kadın da başlarını salladı.

Şebnem, Atakan'ın annesiyle tanışmış olmanın heyecanından konuşamıyordu. Deniz kontrolü eline alması gerektiğini düşünüp, "Evet teyzecim, Atakan'ı görmeye geldik. Tam da kalkıyorduk," dedi. Şebnem de başını sallayıp katıldığını belirtti. Gidip Deniz'i kolundan yakalayarak çıkışa sürükledi. Atakan da peşlerinden geliyordu.

"Ben onları merkeze kadar bırakayım anne, hadi görüşürüz..."

Üçü kapıya doğru giderken peşlerinden gelen kadın köşedeki kırık vazoyu gördü. Sonra Şebnem'in genç kızı zorla sürüklediğini fark etti. Atakan'ın çaktırmamaya çalışarak ayakkabılıktan çıkardığı silahı beline taktığını yakaladı göz

Merve Duman

ucuyla. Hiçbir şey anlayamamıştı ama bir şeylerden kesinlikle şüphelenmişti.

“Görüşürüz o zaman...” diye mırıldandı ama aklı onlarda kalmıştı.

*Denize karşı bir bankta,
Omzuna başımı yaslayıp,
Sesinden şiirler dinlemek gibi
Çocukça isteklerim oldu...
Bağışla...
(Nazım Hikmet)*

Bölüm 17

Atakan peşinden gelen iki kadının onu takip ettiğinden emin bir şekilde apartmanın önündeki arabalardan beyaz olanına doğru yürüdü. Anahtarla kilitleri açtı ve şoför koltuğuna geçmek için arabanın etrafında dolaştı. Her ne kadar motorla gitmek istese de üç kişi görmemiş gibi bir motorun tepesine tüneyemeyecekleri için babasının arabasını almak zorundaydı. Eli arabanın kapısına gidecekken esmer teninin üzerinde bembeyaz bir tüy kadar ak duran bir el, yumruk olmuş elinin üzerine kondu. Kalp atışlarını hızlandıran bu dokunuşu ufak bir fısıltı takip etti. Şebnem tam kulağının dibinde durup, "Ben sürerim," dedi. Aralarındaki mesafe soğuk rüzgârın bile geçmesine engel olacak kadar azdı. Atakan'ın boğazı kupkuru oldu. Zorla yutkunarak elini çekti.

"İyi madem," diyerek anahtarı kadının suratına bakmadan Şebnem'in avucuna sıkıştırdı. Şebnem önünü kesince arkasında kalan arabaya yapışmaktan başka çaresi kalmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken sesi çiseleyen yağmurun çıkardığı sese karışmıştı. Zaten o kadar kısık sesle sormuştu

ki kendi de zor duymuştu. Fakat Şebnem o iki heceyi hem duymuş hem de cevap vermişti. Atakan'ın koca beynine kazı-
mak için tane tane konuşmaya özen göstererek, "Seninle - her
şeyi - konuşacağız," dedi.

Şiddetli bir rüzgârla beraber çiseleyen yağmur sağanağa
dönüştü. Ellerini ovalayıp ısınmaya çalışan Deniz suratını
buruşturup, "Ee... Şey... Oynaşmanız bittiyse artık gidebilir
miyiz?" diye sordu.

Nutku tutulmuş vaziyette kadının koyu renk gözlerine
bakıp duran Atakan, Deniz'in sesiyle kendine geldi. İlk defa
susmamakta kararlı olan Şebnem arkasını dönüp arabanın
öteki tarafına geçen adama, "Anladın mı Atakan?" diye sor-
du. Montunun fermuarını indiren genç adamı ateş basmıştı.
Kalbindeki ağırlığa rağmen Şebnem'in canını acıtacağını bil-
mesine rağmen anlamıştı. Her şeyi konuşacaklardı. Deniz'e
arabının kapısını işaret edip binebileceğini gösterdikten sonra
tekrardan Şebnem'e dönen Atakan kadının güzelliği karşısın-
da tepkisiz kaldı. Bazı güzellikler çıplak gözle izlenmeliydi,
Atakan da öyle yaptı. Şebnem'i çıplak gözleriyle üzerlerine
yağmur yağarken doya doya seyretti. Sonra kadına cevap
vermeden küskün bir çocuk gibi arabaya bindi. Sahi Şebnem
evine kadar neden gelmişti? Her şeyi konuşmak için mi? Ata-
kan'ın hiç niyeti yokken hem de!

Şebnem de peşinden arabaya binip motoru öfkeyle çalış-
tırdı. Gaza öküz gibi yüklendi, zavallı vitesi önce bire sonra
ikiye taktı. Elinden gelse sekize dokuza takacaktı. O kadar
sinirliydi. Son sürat arabayı sürmeye başladığında arkada
sessizce oturan kıza bakıp, "Önce merkezin yakınlarında ar-
kadaşlarımızla buluşacağız. Onlara senin mevzundan bahset-
memiz lazım," dedi.

Genç kız anında karşı çıkarak, "Bana kimseyi karıştıрма-
yacağınızı söylemiştiniz!" diye bağırdı.

"Yalnızca seni görecekler. Sesini bile çıkarmana gerek yok. Susma hakkını kullanabilirsin. Sonra seni güvenli olduğunu umduğumuz bir yere yollayacağız."

Deniz'in buruk sesindeki korku fazlasıyla belliydi. Bu zamana kadar iyi idare etmişti ama artık ifşa olmuştu. Bundan sonra kesinlikle yardıma ihtiyacı olacaktı. Fakat annesi olmadan hiçbir yere gidemezdi.

"Annem?"

Direksiyonu tutan ellerini sıkın Şebnem, söyleyeceklerinin nasıl anlaşılacağını biliyordu fakat söylemek zorundaydı. Düz bir sesle "O bir müddet daha burada kalmak zorunda. Bu dava düşene kadar babanın gözünün önünde tutmamız gerek onu," dedi.

"Annem yem değil!"

Atakan arkasını dönüp delici bakışlarını genç kıza dikti.

"İyi o zaman seni kullanalım yem diye. Sen babanın boğazında kal operasyon da bizim götümüze girsin. Ne dersin?"

Oturduğu yere sinen genç kız, "Anneme zarar gelirse götüne girecek olan tek şey operasyonun olmayacak Atakan Vuslat!" dedi.

Şebnem, genç kızın dudaklarından çıkan ismin bedenini okşarcasına kendisini sarmaladığını hissetti. Farkında olmadan gülümseyerek, "Atakan Vuslat!" diye fısıldadı. Deniz dikiz aynasından kadının şapşal suratına bakıp Atakan'ın omzunu dürttü.

"Sana yanık mı bu?" diye sordu. Atakan cevap vermedi. Ortada bir yangın vardı, evet ama körükle gidenin kim olduğu belli değildi.

Deniz arkasına yaslanıp, "Hımm, sen de ona yanıksın yani?" diye sordu bu sefer. Susmaya niyeti yoktu. Tekrar öne eğilip Atakan'ın kulağına "Seviyorsan git konuş Vuslat," diye fısıldadı. Genç adam profilini gösterecek kadar arkasına dö-

nüp, "Kes sesini!" diye cevap verdi. Atakan'ın içinde zaten yeterince büyük bir kaos vardı. Buna birinin özellikle haftalardır kendisini takip eden genç bir kızın karışmasına tahammül edemiyordu.

Ellerini montunun cebine sokan Deniz mont şapkasının izin verdiği ölçüde başını arkaya yasladı.

"İçinden geçeni olduğu gibi söylemek gibi prensiplerim vardır. Sen de birkaç tane edinmelisin Atakan Vuslat. Sigaranız var mı bu arada?"

Şebnem kızın Atakan'ı kışkırtmasından memnundu öte yandan kızı arabadan fırlatıp atmak gibi istekleri vardı. Kız adama 'Atakan Vuslat' dedikçe çıldırıyordu. Bunu deyişindeki samimiyet Şebnem'in sinirlerini tel gibi geriyordu.

Kollarını kavuşturup sevimlilikten oldukça uzak bir gülümsemeyle yan aynalara bakıp arkada oturan kızla göz göze gelen Atakan, "Benim de bir iki tane prensibim var," dedi.

Genç kız hemen "Mesela?" diye sordu. Konuyu dağıtıp kaçmak için plan yapıyor gibi gözüküyordu. Şebnem her ne kadar sinir harbi yaşasa da bunu kızın bakışlarında görmüştü. Bu yüzden bütün kapıları kilitledi. Genç kızın kaşları çatılınca doğru tahmin ettiğini anladı. Herhangi bir kırmızı ışıktan vınlayabilirdi.

Kollarını göğsünde birleştirip yolu izleyen Atakan, "Bana dokunma. Yılansan bin yaşa..." dedi ve sustu.

Şebnem kocaman sırtıp şerit değiştirdi. Çakma ağır abi koydu mu oturtturuyordu.

Atakan'ın kelime oyunu karşısında kahkaha atan Deniz, "Hile yapıyorsun Atakan Vuslat," dedi. Tekrardan muhabbetin akışına kapılmıştı.

Tam Şebnem kızı bunu dememesi için uyaracakken genç adam araya girdi.

“Seni hilesiz hurdasız şu arabadan atarım Deniz Yılmaz. şimdi sesini kesiyor musun?”

Deniz, adamı görebilmek için koltuğun arkasından eğilip yan yana gelen suratlarını yan aynadan izledi. “O zaman sessiz sedasız bin yaşayayım,” diyerek eliyle ağzının üzerine fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Sonra ağzının içinden “Beni kilitli kapılardan atamayacağına göre...” diye homurdandı.

Yolun kalanı sessiz sedasız geçmişti. şubeye yaklaşırken Atakan Savaş’ı aradı.

“Abi şubenin yakınlarında buluşmamız mümkün mü?”

Karşıdan gelen boğuk sesin ardından, “Tamam, bekliyorum. Bihter’i de getir,” diye cevap verdi Atakan. Telefonu kapatınca şebnem’e bakmadan “İleride sağa çek,” dedi. Genç kadın göz ucuyla adamın çehresine bakıp içini çekti.

Bir süre gelip geçen trafiğı izledikten sonra bagajdan gelen ‘güm’ sesiyle üçü birden yerinden sıçradı. şebnem ikiliyi görünce aracın kilitlerini açtı. Arka koltuğa soldan Savaş, sağdan Bihter oturdu. Deniz birden kendini ortada bulunca rahatsızca yerinde kıpırdandı.

“Hayırdır gençler, nikâh tarihi aldığınızı söylemek için mi çağırdınız bizi?” diye sordu Savaş. Atakan arkasını dönüp kocaman sıırttı. Arkadaşlarını görmek iyi gelmişti.

“Senden önce almamız sana koyar mı?” diye sordu. Amacı eğlenmekti ama kırık bir cam parçası kalbine batmıştı sanki. Bütün imkânsızlıklar bir bir can bulup karşısına geçmişti.

Savaş arkadaşına gülümseyerek ellerini uzun, siyah saçlarında gezdirdi.

“Biz zaten harekete geçtiğimize göre bu pek mümkün değil.”

Bihter kendi kendine bir şeyler söylense de kimse onu kale almadı. Ta ki Deniz boğazını temizleyene dek nikâh muhabbeti döndü durdu.

“Ben de buradayım.”

Şebnem el frenini çekip bir ayağını dizinin altına alarak oturdu ve sırtını direksiyona yaslayacak şekilde arkasını döndü. O esnada kızla yüz yüze gelen Bihter bir süre onu nereden tanıdığını düşündü. Beynindeki görüntüler yüz tanıma programı gibi hızla geçip gitti derken biriyle eşleşti. Yüzü bembeyaz oldu. Çenesi kaskatı kesildi. Ne yaptığını bilmeden silahını kızın çenesine dayayıp şahadet getirdi.

“Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü...” diye mırıldandı. Kız çenesindeki silahtan kurtulmaya çalışırken de “Biz senin cenazene gelmedik mi kızım? Nasıl çıktın lan oradan?” diye sordu.

“Silahını indir Bihter,” diyen komut üzerine zor da olsa silahını indirdi. Kız kadından kurtulup başını Savaş’a çevirince aynı şey adamın üzerinde de gerçekleşti. Zavallı genç kız yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu.

“Ne oluyor lan? Konuşmamız gereken bir şey var dediniz? Ölü diriltmeyi mi keşfettiniz?”

Atakan, Şebnem ve Deniz parça parça hikâyeyi anlatıp bitirdiklerinde Bihter uzun soluklu bir ıslık koyuverdi. Sarışın genç kızın bacağına dostane bir fiske attı.

“Sen neymişsin be!”

Omuz silken genç kız yaşadıklarının ağırlığıyla oturduğu koltukta biraz daha çökmüştü. Umursamaz olmasını umduğu fakat her tonundan ruh halini yansıtan bir sesle “Katilim mesela...” diye cevap verdi.

Yatıştırıcı ve babacan bir tavırla kızın omzunu kavrayan Savaş, “O sayılmaz,” diye gülümsedi. “Ona yasalarca nefsi müdafaa diyoruz. Dünya üzerindeki her ülkede!”

Suratını asıp tekrardan omuz silken Deniz bir şey söylemedi.

“Şimdi Deniz’i saklamamız gereken bir yere ihtiyacımız var,” diyerek konuyu tekrardan toparladı Şebnem.

Anında birbirlerine bakan Savaş ve Bihter bir süre sessiz kalıp düşünüyormuş gibi yaptılar. Çok sürmeden de bir öneri sundular.

“Heybeliada’daki benim yazlıkta kalabilir. Boş ve güvenli...”

Atakan endişeyle kaşlarını çatıp, “Genç bir kızı tek başına bir eve koyacağız, bu dediğin yer yeterince güvenli mi?” diye sordu. “Üstelik kızın hiçbir kaydı zartı zurtu yok. Kimliksiz dolaşabileceği bir yer mi?”

Bihter adama göz kırpıp, “Ona yardımcı olacak ve hiçbir şey sormayacak birini de tanıyorum,” dedi. Deniz’e dönüp, “Kızı bana bırakın,” diyerek sırtıttı.

“Hemen halledebilir misin?”

Nihayet “Ben de buradayım!” diye bağırarak Deniz dikkatleri biraz olsun üzerine çekebilmeyi umuyordu. “Anneme haber vermeden hiçbir yere gidemem.”

“Şimdi topluca annene gidersek çok açık veririz. Ara annen belirlediğimiz bir yere gelsin. Konuşun anlaşın sonra Bihter’le belirlediğimiz eve gideceksin.”

“Kendi kararlarımı kendim vermeyi tercih ederim Atakan Vuslat!” diyen Deniz inatçı burnunu kaldırıp dik dik Atakan’a baktı.

“Teknik olarak hiç var olmamış birinin kararlar almasını beklemek prensiplerime aykırı,” diyen Atakan bir süre önceki ‘prensip’ muhabbetine vurgu yapmıştı. Kız cevap vermeyince devam etti. “Bundan sonra Bihter’e emanetsin.”

Bihter hâlâ elinde tuttuğu silahını beline takıp, “Ulan bir zombimiz eksikti! Biz size yardım ediyoruz ama sanmayın

karşılıksız kalacak. Şu orospu çocuğu Romantik şerefsiz piç Çiçekçi mevzusunda bizimle kafa patlatacaksınız," dedi.

Şebnem ve Atakan aynı anda "Tamamdır!" dediğinde Savaş ile Bihter arabadan inip etrafı kolaçan ettiler. Herhangi bir tehlikenin olmadığından emin olduklarında Deniz'in de arabadan çıkmasına izin verdiler. Genç kız montunun şapkasıyla yüzünü olabildiğince kamufle edip arabadan indi. Geri dönüp son bir kez daha Şebnem ve Atakan'a bakıp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Deniz'in bakışları Atakan'ın kilerle kesiştiğinde bir şeyler daha ekleme ihtiyacı hissetti.

"Takip ettiğim en şerefli insandın."

Sözlerini bitirdikten sonra hızla arkasını dönüp iki yanına geçen Bihter ve Savaş ile beraber uzaklaşmaya başladı.

Deniz'in sözlerinin ardından boşalan arabada bir süre oturan Şebnem ve Atakan hiç konuşmadan bir hızlanıp bir yavaşlayan yağmuru izlediler. Şebnem her defasında söze girecekmiş gibi nefes alıyor, genç adamın beklentiyle kasılmasına neden oluyor fakat konuşmuyordu. Gergin bekleyiş yerini derin bir kedere bıraktı. Atakan gitmesi gerektiğine karar verdi. Ne konuşacaklardı ki zaten? Neyi açıklığa kavuşturacaklardı? Bu kadın onu sevmiyordu. Üzerine bir de evli olduğunu söylüyordu. Konuşulacak bir şey kalıyor muydu geriye?

"Direksiyona geçsem iyi olacak. Seni işinden alıkoyuyorum," diyen genç adamın sesi hislerinden ötürü yorgun çıkmıştı. Atakan hayatında ilk defa renginin gri olduğunu hissediyordu. Eğlenceli, canlı, heyecan dolu rengârenk günlerinden eser kalmamıştı. Ruhuna aşk işleyen her meczup gibi gün geçtikçe benliğini yitiriyordu. Çok yakında kendinden geriye sadece Şebnem kalacaktı. Tüm ruhu Şebnem'e ait olacaktı.

Endişeyle adama bakan Şebnem konuşmaktansa harekete geçmeye karar verip arabayı çalıştırdı. Yoksa adam uçup gidecekti!

"Ne yapıyorsun?" diyen adama geç de olsa cevap vermediyi akıl edebildi. "Sana bir çay ısmarlayayım," Sesi telaşlı çıkmıştı. Heyecandan elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı. Şubenin önüne geldiğinde öyle ani fren yaptı ki kemeri olmasa ön camdan fırlayacaktı.

Şaşkın şaşkın etrafına bakan genç adam şubenin önüne geldiklerini görünce kaşlarını kaldırıp, "Nerede?" diye sordu. Bunu sormak için her ne kadar biraz geç kalmış olsa da...

"Şubede!"

Atakan arabadan inip sürücü tarafına geçmişti. Şebnem'e yine bakmadan, "Kancalı beni şubede görmesin şimdi," diyerek kaçmaya çalıştı. Duymaktan kaçındığı şeyleri oturup uzun uzun konuşacak değildi. Fakat montunun ensesinden çekistirilmeyi beklemediği için bir anlık afallamayla sürüklendi.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diyerek hurlayan genç kadın onu şubeye zorla sokmuş büronun sorgu odalarının yolunu tutmuştu. Kendine çeki düzen veren Atakan'ın bu sefer kolunu tutan Şebnem onu bir sorgu odasına fırlattığında rahatladı. Nihayet avucuna düşmüştü.

Atakan Şebnem'le göz göze gelince can alıcı bir şekilde ürperdi. Kadının bakışlarındaki ateş onu küle çevirecekti. Şebnem'le olmak da olmamak da onu yakacaktı. Bunu hak edecek ne yapmış olabilirdi. Her şeye rağmen ona âşık olduğu için hem mutluydu hem de hüznüydü.

"Otur."

Kendisine resmen suçlu muamelesi yapıp üzerinde baskı kuran kadına kaşlarını kaldırıp baktı. Ciddi olamazdı.

"Şaka mı yapıyorsun sen?"

Şebnem önünde duran masaya iki elini yaslayıp öne eğildi. Dağılan birkaç tutam saçı yüzüne düştü. Bu haliyle genç adama amazonları hatırlatıyordu.

"Sana her şeyi açıklayacağımı söyledim."

Her ne kadar gitmek istese de kadının dediği yere oturan Atakan, "Fikrimi sormadın," dedi.

"Hangi konuda?"

"Dinlemek isteyip istemediğim konusunda."

Biraz daha öne eğilen genç kadın gözlerini kısıp adama baktı.

"Bir yangın başlatıp hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edemezsin Atakan Vuslat."

Kadının sözleri ve hareketleri içinde canlılığını koruyan ateşi harladı. Bu hırçın serseriye âşıktı. Deli gibi, köpek gibi, sınısıklam âşıktı. Atakan Şebnem'e öyle derinden âşıktı ki bazen bunun ne zaman başladığını düşünüyor fakat cevabını bulamıyordu. Sanki onunla var olmuş gibiydi. Bu aşksız nefes alamazdı. Ona sahip de olamazdı. Acıyla gözlerini yumup sağ elini masanın üzerinde yumruk yaptı.

"Evli kadınlarla işim olmaz benim Şebnem."

Bunu söylemek o kadar zordu ki kelimeleri yan yana getirirken sözcüklerden de kendisinden de nefret etmişti.

Şebnem adamın yüzüne bakıp elini masaya sertçe indirdi. "Kandırıldım!" diye bağırdı. Sonundan başlayan hikâyesini fısıldarken elindeki son umuda tutunuyordu. İçindeki küçük de olsa varlığını sürdüren masum yanı Atakan'ı istiyordu. Ondan vazgeçmesin, onu kollarına alıp sarmalasın istiyordu.

"Henüz yirmi üç yaşındaydım. Hiçbir şeyin farkına varamayacak kadar yalan dolan olan bir aşka kapılmıştım."

Merakla kadını izleyen genç adam hikâyenin sonuna kadar sesini çıkarmamak için kendine söz verdi. Bu acı haykırımlar kalbini dağlasa da usulca oturdu. Sorgu odasında yeni bir başlangıcın davası görülüyordu.

Güneş tüm ışıltısıyla şehrin üzerinde parlıyordu. Baharın gelişle ağaçlar yeşermiş ve kuş civıltılarıyla şenlenmişti. Ilık bir bahar gününe gözlerini açan Şebnem yatağında sakince gerindi. Saçları yastığın üzerinde kıvrılmıştı. Ellerini yatağın yan tarafında dolaştırdı. Aradığı sıcaklığı bulamayınca suratını asarak sol tarafına döndü. Yatakta yavaşça doğrulurken çıplaklığını örtmek için üzerindeki çarşafı göğüslerine kadar çekti.

Kapı aralığından gözüken koridora doğru "Sevgilim?" diye seslendi. Boğuk sesi havada asılı kaldı. Üzerindeki çarşafa aldırmadan yataktan kalkıp yeni evinin odalarında dolaştı.

Mutfaka doğru giderken endişelenmeye başlamıştı. Çattığı ince kaşları mutfak masasındaki notu görünce eski haline döndü. Kocaman bir gülümseme ile âşık olduğu adamın bıraktığı notu eline aldı. Aşk dolu gözleri nottaki harfleri tek tek okşadı.

'Geri geleceğim...'

Şebnem kendi kendine "Ben de seni bekleyeceğim bir tanem..." diye fısıldadı. Muhtemelen sevgilisi bu sabah da ona sevdiği kurabiyelerden almaya gitmişti. Hastaneye gitmeden önce ihtiyacı olan şey kocasının sıcak kolları ve çikolatalı kurabiyelerdi.

"Çocukluktan beri hayalim mimar olmaktı. Çizim konusunda çok iyiydim. Babam hep mükemmel bir hafızam olduğunu söylerdi. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmazdım, bir kez gördüğüm herhangi bir görüntüyü tüm kusursuzluğuyla kâğıda aksettirebilecek kadar yetenekliydim. Babamın çalıştığı şirkette onunla tanışana dek çizdim, çizdim ve çizdim. O, şirket sahibinin tek çocuğuydu. Mühendisti, babası gibi. Babam gibi. İşleri güçleri hastane gereçleri, ilaçlar, tedaviler, teknikler falandı. Ona yakın olabilmek için rotamı değiştirdim, son anda hemşirelik için tercih yaptım. Elimden gelen buydu. Doktor olmak için puanım yetmiyordu. Üniversiteden mezun oldu-

ğum gibi *evlendik*. Ailem de destekliyordu ilişkimizi. Aniden farkına varamadığım şeyler gerçekleşmeye başladı. Önce iflas ettiler, sonra birden ailesi yok oldu, *en son da kendisi*. Peşinden babam hastalandı. Bir sabah uyandığımda yatağım boştu. Tek başımaydım. Hiçbir şeyin farkında değildim. O kadar saftım ki gözümün önündeki gerçekleri görmek için bir hafta bekledim. Babamın hastaneye kapatılmasının ardından dengemi yitirdim.

Kocam ortalarda yoktu. Resmi kayıtlarda gerçekten evli bile değildim. Sevdığım, âşık olduğumu düşündüğüm adam beni baştan aşağıya kandırmıştı. Sahte evraklar, sahte bir evlilik. Hayatımın ilk acı kazığını yemiştım. Babam akli dengesini yitirmişti. Babamın aldığı tazminatın haricinde elimizde para yoktu. Ve etrafımızda dolanıp duran tuhaf insanlar vardı. Kim olduklarını bilmediğim insanlar. Sorgulayan bakışlar... Bir başıma hiçbir şeyin peşine düşemezdim. Her şeyden önce benden beter durumda olan annem vardı. Küçük bir kız kardeşim... *Ne yapabilirdim? Öylece ortada kalmışken nereye gidebilirdim? Kime sığınabilirdim?"*

Sorgu odasının solgun ışıklarının altında, bir masanın önünde karşılıklı oturuyorlardı. Oluşan minik sessizliğin içinde buruk bir geçmiş vardı.

Kararlılıkla parlayan koyu renk gözlerini kaldırıp Atakan'ın kilitleyen Şebnem, tekrar konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslattı. Kuruyan boğazı, içinde kaynayan öfkesi ve endişesi umurunda değildi. Her şeyi anlatacaktı. Tüm zehrini akıtana kadar anlatıp bu cezadan kurtulacaktı.

"Annem, babamın benim başıma gelenlerden ötürü hastalandığını düşünüyordu. Ona göre benim yüzümden babam işinden olmuştu oysa şirket batmıştı. Benim yüzümden deli olmuştu. Bu benim suçumdu. *Tarık'ın* beni terk etmesi, beni kandırması, hepsi benim suçumdu. Bir anne olarak beni affetti ama kocasını kaybeden bir kadın olarak asla affetmedi."

Gözlerini tekrardan masanın üzerinde yumruk olmuş beyaz ellerine diken Şebnem sesli bir şekilde yutkundu.

"Kontrolü bir şekilde elime geçirmem gerekiyordu. Etrafımızda dönüp duran ve hep değişen aynı kılıktaki adamlardan kurtulmam lazımdı. Güçlü olmalıydım. Direnerek yok olacak olan kişi bendim. Annem beni seçmişti. Bütün yük omuzlarımdaydı. Aklıma ilk gelen şey polislikti. Bu ülkede değişiklik yapmak U dönüşü yapmak kadar kolay. *Hepimiz ters yönde giden araçlarız zaten. Kazalar bizim kaderimiz.* Önce geçmişimin peşine düşecektim. Tarık'ın ve peşinde bıraktığı o değişik adamların. Bunun için evimizi değiştirdim, az miktardaki kazancımı ailemi geçindirmeye adadım. Yerim, yurdum değişmişti. İşim değişmişti. Çevremdekiler, hayatım, yolum... Her şey bir anda ters yüz olmuştu. Ben kimdim? Kim için yaşıyordum? Neden bu hayata mahkûm edilmişim? Kancalı elimi tutana dek cevapsız sorular arasında yeni düzene alışmaya çalıştım. Seval sayesinde elime bir amaç geçince asla ipucu bulamayacağım şeyleri işimle beraber araştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Yirmi beş yaşında geçmişimdeki kocaman bir boşlukla hayata yeniden başlamıştım."

Bu sefer göz göze geldiklerinde kadının bakışlarında sıcak bir şeyler vardı. Atakan'a üzerinde yaşadığı dünyanın daha hızlı döndüğünü düşündürten bu bakış kalp atışlarını hızlandırdı. Kafası karışık ne bu sıcak bakışla ilgili ne de kadının yaşadıklarıyla ilgili düşünecek kafası kalmıştı. Neyse ki Şebnem devam etti de dikkati tekrardan ona odaklandı.

"*Aşka yer yoktu.* Arkadaşa, yeni duygulara ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken kendimi kilitlediğim cam fanusta ölene kadar yaşamaktı. Gerçek olan bir şey varsa o da ölümdü. Cinayet Masası bana bunu öğretti. Devam etmemi sağlayan şey buydu. Bana yakınlaşmanın bir oyundu. Kovalamaca isteyen küçük bir çocuk gibi bacaklarıma yapışmıştın. Senden kurtulamıyordum çünkü bıkmak bilmiyordun. Yavaş yavaş

çalıştın üzerimde işini bilen bir sanatçı gibi. Ne yapacağını iyi biliyordun. Ne söylemen gerektiğininide... Usta bir çapkınsın."

Şebnem adeta üzerindeki siyah pelerinden kurtuluyor ve Atakan'a gerçek yüzünü bahşediyordu. Prenses elma uzatan bir *cadı* mıydı yoksa elmayı yiyip derin bir uykuya dalan *prenses* mi?

Uzun bir sessizliğin ardından Atakan'ın tek söyleyebildiği "Ben sana aşığım Şebnem," oldu. Bunu söylemek artık o kadar zor değildi. Nasılsa her şey ayan beyan ortadaydı.

Yarım bir gülümsemeyle başını sallayan genç kadın, "Biliyorum," dedi.

Birden hiddetlenen genç adam, "Daha önce seni sevdiğini söyleyenler gibi bir şey değil bu. Anladın mı? Benim aşkımı kimseninkiyle karıştırma. Senle ya da sensiz bu aşk kendine has ve yaşayacak yolu bulacak. Varlığını koruyacak," dedi. Sözlerini bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Masanın üzerinden kadına eğildiğinin farkında bile değildi. Şebnem'in koyu renk gözlerinde kendini gördüğünde, kokusu içine dolduğunda anladı. Miknatis gibi ona çekiliyordu.

Şebnem kollarını yasladığı masadan bedenini ayırıp oturduğu sandalyede doğruldu. Gözlerindeki bakış çikolata gibi eridi, yanakları kızardı. Yavaşça o cam fanusun içinden çıktı ve Atakan'ın karşısında durdu. Şimdi istediğini almaya gelmiş olan gururlu bir kraliçeden farkı yoktu.

"Anladım Atakan. Daha önce hiç âşık olmadığımı, bana sunulanın aşk olmadığını anladım. Ben aşkı seninle tanıdım."

Ölmüştü ve cennetteydi. Başka bir açıklaması olamazdı.

'Bunları Şebnem mi söyledi? Bizim Şebnem? Hani kalbimi çalan şu karakaşlı, kara gözlü olan? Aşkını beynimden kalbime, kalbimden hayalarım kadar hissettiğim kadın!'

Atakan'ın şaşkınlıktan gözleri sabit bakmaya başlamıştı. Ağzı da bir iki karış açılmıştı. Duyduklarının doğru olup olmadığını teyit etmeye ihtiyacı vardı.

"Bu ne demek oluyor?"

Şebnem yerinden kalktı. Bu kadar konuşma yeterdi. Geçmişindeki koca kara deliği tek bir damla gözyaşı bile dökmeden anlatabilmişti. Olan biten belliydi. Atakan'a karşı kalbinde yeşeren kocaman bir orman vardı. Hiçbir şeyi uzatmayacaktı. Bu sefer her şeyi dibine kadar yaşayacaktı. Eline geçen tek gerçek şey Atakan'dı. Birkaç ağır adımda adamın dibinde bitti. Yine Atakan'ı odaya getirdiği rolüne büründü.

"Ayağa kalk."

İtaatkâr bir biçimde ayaklanan adam kadının karşısında dikilirken ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Beyni boş bir levha gibiydi. Şebnem elini kalbinin üzerine koyup sık kirpiklerinin altından ona bakarken nutku tutulmuştu. Âşık olduğu kadınla ilgili gerçekleri hazmedememişken Şebnem'in bu yakınlığı aklını başından almıştı.

"Beni öp!"

'Hah' sesi çıkaracak kadar kısa bir kahkaha atan genç adam terleyen ellerini üzerine sildi. Arkasına doğru bir iki adım atıp çarpık bir gülüşle "Gerçekten mi?" diye sordu. Hemen peşinden yüzündeki yalancı gülümseme donup kaldı. Bunu gerçekten demiş olamazdı.

Açılan bir iki adımlık mesafeyi hızla kat eden Şebnem, adamı montunun iki yanından yakalayıp kendine çekti.

"Beni âşık bir adam gibi öp. Hiç bırakmayacakmış gibi. Sonsuza dek sürecekmış gibi öp beni! Öp ki senin gerçek olduğuna inanayım."

Burnunun dibinde fısıldanan bu kışkırtıcı sözler Atakan'ın ölüm fermanı oldu. Kollarını kadına dolayıp ona sa-

niyenin onda biri kadar kısa bir süre son kez daha baktıktan sonra kendini kor yangınların ortasına attı.

Dudakları birleştğinde ikisi de direnmedi. Anında karşılık bulan Atakan heyecanla kadını sert vücuduna daha sıkı yapıştırdı. Elleri siyah saçları kuyruğundan kurtardı. Bütün saç tellerini neredeyse tek tek okşadı. Şebnem'i mayıştırana kadar devam etti. Hırpani dokunuşlar boynundan aşağıya indiğinde genç kadın tekrardan canlandı. Nefesler sık, temaslar yetersizdi. Atakan kadını gerçek bir âşık gibi öpmeye ihtiyacı yoktu. Gerçekten âşıktı zaten! Kadını direkt bodoslama öptü! Şebnem'in nefesini tek kelimeyle kesti. Dudakları ayrıldığında hiçbirinin konuşacak mecali kalmamıştı.

"Seni benden kimse alamaz. Kimsenin gücü yetmez buna. Yaşadıkların umurumda bile değil. Hayatındaki karmaşayı kıcıma takmam."

Elini Şebnem'in hızla atan kalbinin üzerine bastırıp, "Bir tek sen varsın benim için," diye fısıldadı. Kadının gözünün altındaki yumuşak deriyi öpüp gözlerini kapattı ve hiç açmadan Şebnem'in dudaklarını aramaya koyuldu. Yeni bir fırtına estirmeden önce kadının sözlerini duydu.

"Bana hayatımı geri ver Atakan."

Dudakları kadının dolgun dudaklarını üstün körü okşarken "Hepsi senin olsun," diye cevap verdi. "Sen benim olduktan sonra..."

*Kalbim bahar çiçeklerinin kalbi gibi titrek
şebnemle doldu*

(Füruğ Ferruhzad- Kederli İpek)

Bölüm 18

Ellerini birbirine sürüp paketinin üzerinde göz gezdirdi. Notu yine şahane olmuştu. Kurutulmuş kasımpatılar kurbanın basitliğini ve birkaç saat sonraki ölü bedenini harikulade temsil ediyordu. Yalnızca sokak lambalarının aydınlattığı evinde, karanlıkta işini görüyordu. Mavi gözleri zevkle parlıyor, teni heyecandan karıncalanıyordu. Polislerin onu hâlâ yakalayamamış olması kesinlikle mucize değildi. Resmin bütünü nü göremeyecek kadar saflardı sadece. Kibir değildi bu. Yerinde tespit diyordu buna.

Küçücük bir ses bile çıkmayan evinde usulca mırıldanarak paketinin üzerindeki yazıyı okudu.

“Seni bulmak huzur verici. Esmer teninin kokusu sersemletiyor. Beni gördüğünde mutlu olman için ayaklarına dünyaları sereceğim...”

Bu seferki için hazırladığı şey basit bir zehirdi. Zehri parmaklarının arasına alıp az miktardaki ışığın altında inceledi. Su gibi şeffaf olan maddeyi elde etmek şimdiye dek yaptığı en kolay işti. Tek yapması gereken olmayan arabası için antifriz almaktı. Elindeki küçücük cam şişe kurbanının iç organlarını kurutacak onu ölüm için yalvartacaktı. Yalvarışları duydukça

keyiflenecek yeni hedefine kadar bununla yetinecekti.
Yenisini bulmasına az kalmıştı. Hissediyordu.
Uzaklardan köpek havlama sesleri geliyordu.
Gecenin en tekinsiz saatleriydi. Camın önündeki tekli
koltuğa oturup karanlığı izlerken gülümsedi.

"Seni bulmak huzur verici..."

Esmer, sarışın, kumral, kızıl hiç fark etmezdi.
Alacağı intikamın damarlarında yaratacağı zevk,
uyuşturucu müptelası gibi onu yeni hedeflere yönelti-
yordu. Plan kurmadan, pusuya yatmadan, ağına yeni
birini düşürmeden duramıyordu. Sekizinci kurbanın-
dan sonra durmaya karar vermesi üzücüydü. Fakat
zaten durabileceğini düşünmüyordu. Nasılsa onu
yakalayamıyorlardı. İçinden bir ses enselenmesinin
yakın olduğunu fısıldasa da umursamıyordu. Elbet bir
gün yakalanırdı. Ama yarın değil. Bugün hiç değil!

27 Şubat 2016

Kış ayının en parlak günlerinden biriydi. Kar
kalkalı çok olmuştu, ardında bıraktığı soğuk ise yaza
kadar sürecek gibiydi. Yine de birazcık aydınlık bile
insanları gülümsetmeye yetmişti. Genç bir kadın ko-
cası işe gittikten sonra üzerindeki kırmızı gecelikle
evinin koridorlarında dolaşıyordu. Bir elinde telefon
öteki elinde portakal suyuyla izlendiğinin farkında ol-
maksızın neşeyle dans ediyordu. Koyu renk saçlarıyla
oynayıp duruyor, sürekli telefondaki kişinin söyledik-
lerine gülüyordu.

Karşı apartmandaki dairelerden birinde onu izle-
yen *Romantik Çiçekçi* gülümsedi.

Kendi kendine “Bakalım postamı alınca da böyle kıvırabilecek misin?” diye sorup izlemeye devam etti.

Salonda dolanıp duran genç kadın incecik tülün arkasından görünmediğini düşünüyordu. Oysaki güneş eve vuruyor karşı apartmana muazzam bir manzara sunuyordu. Kadın koltuklardan birine oturup bacaklarını önündeki masaya uzattığında vücudunu kapatmayan geceliği iyice sıyrıldı. Telefondaki kişinin söylediği şeye öylesine yüksek sesli kahkaha attı ki *Romantik Çiçekçi* bile duymuş kadar oldu. Telefonlar kapatılırken kadının, ‘*Seni seviyorum*’ dediğini dudaklarını okuyarak anladı. Daha kocası çıkalı on beş dakika bile olmamışken eşiyle konuşamayacağına göre sürtüp durduğu herifle konuşuyordu. Kesinlikle öyleydi. Kadının sevgilisini de tanıyordu *Romantik Çiçekçi*. Zengin oluşunun haricinde elle tutulur bir tarafı yoktu. Her kadın gibi yeni kurbanı da para meraklısıydı. Onu gezdirecek, giydirecek, yedirecek ve içirecek bir erkeğe duyduğu açlığı aşkla karıştırıyordu. Kadınlar ona göre paraya âşıktı.

Evine gizlice girdiği emekli memur çiftin gelmesine ramak kala evden ayrılan *Romantik Çiçekçi* dingin adımlarla karşı apartmana girdi. Güvenliği, kapıcısı ya da doğru dürüst kapısı olmayan bir apartmandı bu. Girmesi çıkması kolaydı. Cihangir’in arka sokaklarında kalan eski püskü apartmanlardandı. Merdivenleri aşınmış, korkulukları paslanmıştı. Kadının zengin bir erkek araması çok da abes değildi. Fakat aldatmasına gerek var mıydı? Eğer edepli adaplı dursalardı *Romantik* de bu kadar yorulmayacaktı. Neden böyle yollara başvuruyorlardı ki? Onun da bir işi gücü vardı. Uğraşmak zorunda mıydı bu kaltaklarla? Durduk yerde sinirlenip önünde durduğu dairenin kapı kulpunu sıktı. Tekmeleyip eve girmek ve kadının boğazına yapışmak işten bile değildi.

“Paketi bırak ve git,” diye fısıldadı. Telkinleri otomatikti. Komutları veren de bunlara uyan da kendisiydi. O, kendi kendisinin efendisiydi. Yaşam da ölüm de onun elindeydi. Bir başkasını öldürmenin kolay olduğunu fark etmek kişiye kendi ölümünün de kolay olabileceğini unutturuyordu. Romantik işte böyle zamanlarda kendini her şeyin üstünde görüyordu.

“Paketi bırak. Git.”

Bir otomat gibi donuk hareketlerle yere eğilip paspasın üzerine paketi özenle bıraktı. Ayağa kalkıp kapıya bir kez daha baktı ve zili çaldı. Hızla merdivenleri indi. Neyse ki döküntü binada sensörlü lambalar yoktu. Bir kat aşağıda durup karanlıkta kadının kapıyı açmasını bekledi. Birkaç dakika geçince umutsuzluğa kapıldı. Tekrar yukarı çıkması tehlikeli olabilirdi. Durduk yerde fire vermek istemiyordu. Yine de tam merdivenlere yönelip yukarı çıkacakken “Kim o?” diyen sesi duydu. Muhtemelen kadın üzerine uygun bir şeyler geçirirken gecikmişti. Ardından kapı yavaşça açıldı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kadın yerdeki paketi gördü. Şaşkın bir ses tonuyla “Bu nedir?” diye mırıldandı. Paketi alıp terliklerini sürükleyerek evine girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Bir alt kattaki karanlık sahanlıkta gülümseyen Romantik Çiçekçi'nin mavi gözleri alışıldık zevkle parlıyordu. Ertesi gün aynı saatte görev başarıyla tamamlanacaktı.

Erkenden uyanan Atakan gözlerini açtığı anda sabah ezanı okunuyordu. Yatağından heyecanla fırladı. Nihayet işe döneceği gün gelmişti. Ve Şebnem! Şebnem, Şebnem, Şebnem! Hayatını adadığı kadın Şebnem, körkütük âşık olduğu kadın

Şebnem... Gecesi, gündüzü, hayat öpücüğü, son nefesi Şebnem! Artık onundu. İki gün hiç görüşmeden kendini tutmaya çalışmış, kadını bezdirmemek için kendini dizginlemişti. Kancalı'nın resmi olarak verdiği ceza bitmişti. Artık vuslat zamanıydı! Atakan Vuslat'ın zamanı!

Hızla duşunu almış, üzerine bir kot bir kazak geçirip kendini koridora atmıştı ki çorap giymediğini fark etti. Geri dönüp ışık hızıyla çekmecesinden bir çift çorap kapıp tekrar odadan fırladı. Bu sefer de cüzdanını unutmuştu. Yeniden odasına dalıp cüzdanını almak için yatağın etrafında dolaşırken serçe parmağını yatağa çarptı.

"Hassiktir!" diye öfkeyle hurlayıp cüzdanını aldı ve kotunun arka cebine sıkıştırdı. Telefonu çaldığında hâlâ küfürler yağıdırıyordu. Arayanın Savaş olduğunu görünce daha da sinirlendi. Telefonu açtığı gibi bütün öfkesini kustu.

"Ne var lan sabah sabah? Kargalar bokunu yemeden ne arıyorsun?"

Savaş'ın gayet keyifli çıkan sesi Atakan'ı çileden çıkardı.

"İşinin ilk günü heyecanlı mısın diye aradım. Görüyorum ki heyecandan geberiyorsun!"

"Siktir git oğlum bak, hiç uğraşamam!"

Kahkaha atan arkadaşı geri adım atmamakta sabahın körü dahi olsa karalıydı. Çünkü bir zamanlar Savaş da bu yollardan geçmişti ve Atakan ona hiç acımamıştı.

"Ne yaptım ki lan?"

Atakan avucunu açıp elini havaya kaldırdı. Asabi bir ses tonuyla "Arama beni oğlum sabahın köründe!" dedi. Bir yandan da sözlerine vurgu yapmak için kaldırdığı elini sallıyordu. Her ne kadar Savaş onu göremese de...

"Lan ibnenin evladı işe geç kalma diye aradım!"

"Sence kalır mıyım abi? Bu cezadan sonra!"

Şebnem'i bilerek eklememişti. Bu zevki Savaş'a bahşedip adamdan kurtulmak istiyordu.

"Ayrıca Şebnem'den sonra!"

"Söylemek için kıvrandığın şeyi yumurtladığına göre müsaade buyurursan evden çıkıp şubeye geçeceğim. Şubede görüşürüz."

"Olmaz. Bihter'le doktor randevumuz var. Görüşemeyeceğiz."

Atakan elini kalbinin üzerine koyup, yalandan suratını astı. "Abi inan nasıl üzüldüm anlatamam. Sensiz nasıl yeni bir başlangıç yaparım bilemiyorum."

"İtsin sen Atakan!"

Nihayet dengeler yine olması gerektiği düzene geri dönmüş, Atakan kıskırtan Savaş kuduran taraf olmuştu.

"Ben de seni seviyorum Savaş."

"Tamam, lan tamam... Siktir git sevdiğinin kollarına. Üzülürüm üzülürüm de Şebnem'in saflığına üzülürüm. Ben de onu akıllı kız sanırdım."

"Senin ecdadını sikerim böyle saçma sapan şeyler söylersen kızın yanında!"

"Yok, abi yapar mıyım? Kırk yılın başında doğru dürüst kız bulmuşsun."

Ya sabır çeken Atakan, Savaş telefonu kapattığında kendini apartmandan zor attı. Bir şeyler unutmaktan, kapıya duvara çarpmaktan ve tökezleyip durmaktan ilerleyemiyordu. Motoruna atladığında kendine geldi. Soğuk rüzgâr kaskının açık bıraktığı boşluktan yüzünü tokatlıyordu. Bu tamamen uyanması için uyguladığı bir yöntemdi.

Şebnem usulca gözlerini aralayıp her insan gibi yeni güne merhaba demektense “Siktir git Atakan!” diyerek gece beynini yoran düşüncelere daldı. Hep yaptığı gibi çay demlemekle uğraşmadı. İki gündür arayıp sormayan şerefsiz herifin yakasına yapışmak için erkenden evden ayrıldı. Başta adamın onu sıkboğaz edip bıktıracağını düşünüyordu sonra baktı ki adam hiç aramıyor sormuyor bu sefer de buna kafayı taktı. Kısacası iki gündür Atakan’ı düşünmekten hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Şubeye geçmek için de otobüse binmek yerine daha hızlı olur diye taksilerden birini çevirdi. Arka koltuğa yerleştiği gibi ellerini cebinden çıkarmadan “Gayrettepe Asayiş!” diyerek adresi verdi. Ses tonu da hareketleri de sertti. Eline birini verseler sorgusuz sualsiz ümüğünü sıkacak kadar öfkeliydi.

Başını bir kere sallayan adam sürmeye başladığında Şebnem de telefonunu çıkarıp arayan soran bir Atakan var mı diye baktı ama sonuç hüsrandı. Tüm kalbiyle huzurluydu. Sonunda hayatında akışına bırakabileceği bir şeyler vardı ki bunun kalbindeki en büyük sıkıntı olduğu düşünülürse rahatlaması çok normaldi. Ama adamın bu umursamaz davranışları onu geriyordu. Tekrardan aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Atakan’ı *onunla* kıyaslamayı ise hiç istemiyordu. Tüm benliğiyle biliyordu, Atakan farklıydı.

Yol zaman gibi hızla akıp bittiğinde taksi şoförüne “Borcum ne kadar?” diye sordu. Adama dönüp bir kere bile bakmamıştı. Şoförün yalnızca ensesini ve dikiz aynasından yansıyan alnını görebiliyordu zaten. Cevap vermeyince işkillenip, “Kardeş sana sordum!” diye seslendi. Adam kapıları kilitleyince eli hemen silahına gitti.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırıp kapıları zorladı. Şoför arkaya dönünce gerilen bedeni gevşedi.

Öfkeyle dişlerini sıkıp, “Hakan!” diye mırıldandı. Ardından boğazlarını zorlayacak yükseklikte bir sesle “Ne halt yediğini düşünüyorsun acaba?” diye sordu.

Genç adam Şebnem'e minik bir gülümseme bahşedip şapkasının ucunu biraz daha aşağıya indirdi.

"Ekmek paramı kazanıyorum."

"Senin böyle ayan beyan ortalarda olmayan birisi olduğunu düşünmüştüm," diyen genç kadın tekrardan önüne dönen adama tek kaşını kaldırıp baktı. Dikiz aynasından göz göze geldiklerinde doğru bir noktaya parmak bastığını adamın bakışlarından anladı. Açık kahverengi gözleri yine sürmeliydi. Saçları şapkasının altına sıkıştırılmıştı. Yüzünü gölgeleyen şapkası ona genç bir imaj vermişti.

"Gördüğün gibi ayan beyan ortada ekmek parası kazanıyorum."

"Her gördüğümde farklı bir kimlikte buluyorum seni, kurulu bir düzenin yok mu?"

"Bu bir tür polis sorgusu mu?"

Şüpheli bakışlarına eşlik eden kuşku dolu ses tonuyla "Nedense içimde bu sorguların nasıl yapıldığını bildiğine dair bir his var!" dedi Şebnem.

Omuz silken adam, "Kurulu düzenim içinde göçebelik yaşıyorum. Eğer cevabım seni tatmin ettiyse asıl konuya gelelim. Senin şu mevzu için bu akşam Zeytinburnu tramvay istasyonundaki Burger King'de buluşalım." dedi.

"Şu seçtiğin mekânları çok arıyor musun merak ediyorum."

"Merak etmen gereken bir şey varsa o da şurada duran adamın ne zaman gelip seni kolundan sürüklemeye başlayacağı olmalı."

Şebnem az ötede durup onu izleyen Atakan'ı gördüğünde kilitlerin açıldığını bile fark etmeden uyurgezer gibi arabadan indi. Hakan'a taksi ücretini vermeyi de unutmuştu. Çatık kaşlarıyla onu izleyen adamın yanına ulaştığında Atakan'la aynı anda konuşmaya başladı.

"Neredesin sen?"

"Kim o adam?"

Soruyu umursamadan "Kaç gündür neredesin sen?" diye sordu.

Atakan'ın yüzünde an be an oluşan gülümseme içini kıpır kıpır yapsa da sinirli kalmaya çalıştı.

"Evdeydim."

Çenesini gerip adama dik dik baktıktan sonra yanından geçip gitmeden önce "İyi," diye payladı onu. Asıl sorusunu soramamış asıl cevabını alamamıştı. Neden aramadın? Niye aramadın? Mesaj bile atmadın! *'Göt herif ne bok yemeye mesaj bile atmazsın! İnsan hunharca öptüğü kadını bir daha arayıp sormaz mı?'*

Yavru bir köpek gibi peşine takılan Atakan, "Beni merak mı ettin?" diye sordu.

"Hayır!"

"Bellî!"

Büroya girdiklerinde onları piç gibi sırtan Vicdan karşıladı. Her şeyi bildiği belli oluyordu.

"Nihayet Atakan! Hoş geldin!"

Genç kadın Atakan'ın elini sıkarken Şebnem ters ters onları izledi. Vicdan eliyle ikisini gösterip, "Bu arada tebrik ederim," dedi.

Şebnem, "Sen hayırdır?" diye sorunca genç kadın daha da sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Artık ekibin tamamen içindeydi. Onu hiçbir şeyden dışlamamışlardı ama güvenene kadar belli sınırdan tutmuşlardı. Vicdan bütün güven testlerini gözü kapalı geçmişti.

"Savaş aradı. İşe geç geleceklermiş. Sizi sinir etme görevini bana devretti."

Daha önce Atakan'ın Savaş'a çektirdiklerini az çok bilen Şebnem öfkeyle genç adama dönüp, "Bunlar hep senin yüzünden başımıza geliyor!" diye bağırdı. İç sesiye başka tellerden çalıyordu. 'Aferin Vicdan Hanım, uğraş tabi benimle. Karşımda olma yanımda ol. Yoksa seni o saçlarından sürükleyerek Atakan'dan uzaklaştırırım! O benim!' Bu düşünce onu istemsizce gülümsetti. 'O benim.'

"Ben onu bertaraf ederim!" diyen genç adam uzanıp Şebnem'in yüzüne çok temas etmeden önüne düşen saçını geriye çekti.

Kollarını göğsünde kavuşturup ikiliyi keyifle izleyen Vicdan araya girme ihtiyacı hissedip, "Beni nasıl bertaraf edeceksiniz peki?" diye sordu. Ekibin tek eksiği sanki Vicdan'dı. O da gelmişti, artık herkes birbirine çıldırasıya sataşabilir tozuttuklarında da Kancalı'dan kıçlarına kancayı yiyebilirlerdi.

Atakan sırtıp, "Kaç para istiyorsun?" diye sordu. Yüzündeki her şeye hâkim olduğunu gösteren o gülümseme, bir eli serseri gibi cebinde... Bu haliyle hiçbir rüşvet, tavırlarının yaratacağı etkinin önüne geçemezdi. En azından Şebnem böyle düşünüyordu.

Manikürlerini inceliyormuş gibi yapan Vicdan, "Bilemiyorum, size bulaşmayacağım için bir miktar senden alsam. Size bulaştığımı söyleyip buna devam etmek için de bir miktar Savaş'tan alsam internette gördüğüm iki bin liralık çantayı alabilir miyim acaba?" diye kendi kendine mırıldandı.

Atakan'ı izlemeye odaklanmış olan Şebnem duyduklarından sonra tepkisini kontrol edemeyip, "Oha! O ne öyle ev kirası gibi?" diye sordu. Cevap beklemeden devam etti. "Çanta olduğundan emin misin? Uçak falan olmasın?"

"Kesinlikle eminim. Siyah, deri kol çantası..."

İkna olmayan Şebnem merakla "Sadece bu kadar mı?" diye sordu.

Atakan iki kadının çanta muhabbetini ne kadar ilgi çekici bulmuyorsa Şebnem'in bu tür pahalı zevklere karşı şaşkınlığını da o kadar merak uyandırıcı buluyordu. Onu paraya boğmak istiyordu. Onunla paraların içinde sevişmek istiyordu. Düşünceleri bel altına kayınca istemeye istemeye kendini dizginledi. Atakan, Vicdan'ın iki taraflı ajanı oynayarak o çantayı alabileceğini adı gibi bildiğinden pazarlık yarışına girdi. Başka türlü para dolu yataktan ve çıplak Şebnem fikrinden uzaklaşamayacaktı.

"Sekiz yüzden yukarı rüşvet vermem."

"O zaman Savaş'tan çok almam gerek."

İnatla araya giren Şebnem, "Hayır, çantayı almaktan vazgeçmen gerek!" diye cevap verdi.

"Olmaz! Rüyalarım bile giriyor!"

"Ne kadar pahalı rüyaların var öyle?"

"Öyle deme Şebnem, onu bir görsen ilk bakışta âşık olursun..." diyen Vicdan sanki hülyalara dalmıştı. Normalde sert ve çalışkan bir genç kadın için uçuk kaçık bir arzuydu. Pahalı zevkleri olan birine benzemiyordu ama istediği bir şeyin peşini bırakacakmış gibi de durmuyordu.

Atakan inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

"Neyse ki o masrafsız birine âşık oldu. Değil mi Şebnem? Benim aşkım bedava hayatım. Hiç kuşkun olmasın. Vergisi yok, sigortası yok, garantisi sabit..."

Saçlarındaki tokayı çekiştirerek çıkaran genç kadın Atakan'ı sert olmaya çalıştığı fakat ucundan bile geçemediği bakışlarla izleyip siyah saçlarını sımsıkı topladı. Cevap verdiğinde aradan bir dakika geçmişti.

"Ne yazık ki iaden de yok Atakan!"

Atakan serçe parmağıyla Şebnem'in elinin dış yüzeyini tüy kadar yumuşak bir şekilde okşadı. Küçük bir temastı. Bir çakmağın ateşlenmesi, bir kibritin yanışı gibi ani bir his

patlaması yaşattı. Şebnem ne konuştuklarını saniyeler içinde unutmuş bu dokunuşun daha sert olanını talep etmeye başlamıştı.

“Bu bakışlar iadedden başka her şeyi istiyor Şebnem.”

Başat’ın masasının yanında konuştukları için onun geldiğini göremeyen ikili Başat’ın sesiyle kendilerine geldi.

“Atakan vurdu ve gol!”

Genç adamın eline bir fiske atıp, “Herkesin diline düştük senin yüzünden!” diye bağıırıp uzaklaşan Şebnem toparlanmak için lavaboya gitti.

Kancalı geldiğinde Şebnem ve Atakan’ı odasına çağırdı. Hızlı adımlarla ofisine yürürken işaret parmağıyla ikisini gösterip, “Siz ikiniz odama!” dedi ve yürümeye devam etti. Seval yine kese kâğıdı rengi bir pantolon ve beyaz gömlek giymişti. İçinde üşümek için giymiş olduğu belli olan beyaz boğazlı bir badi vardı. Saçlarını ortadan ikiye ayırıp ensesinde toplamıştı. Suratında gram makyaj yoktu.

Şebnem ve Atakan Kancalı’nın odasına girdiklerinde direkt konuya girdi.

“Kız nerede?”

Atakan şaşkın şaşkın Şebnem’e baktı. “Ona anlattınız mı?” diye sordu ağzının içinden. Şebnem de adama eğilip, “Başka ne halt yiyecektik sanıyorsun?” diye karşılık verdi.

“Kesin kendi aranızda konuşmayı! Kız nerede?”

“Bunu söylemeyeceğimize dair kıza garanti verdik.”

Masasının arkasında ayakta dikilen Kancalı kollarını göğsünde kavuşturup Şebnem’i izlemeye aldı. Konuşmadan da

istediğini talep edebilecek kudrette bir kadındı. Şebnem'in yavaşça çözülmesini izlerken sessizliğini sürdürdü.

"Söz verdik amirim."

"Hanginizin sakladığını söyleyin bari de içim rahat etsin. Eğer Atakan'a emanet ettiysen hemen çık git odamdan Şebnem."

Kocaman sırttan genç adam, "Niye öyle diyorsunuz amirim? Ben saklambaç oynayamaz mıyım?" diye sordu.

"Sana en son bir kız emanet ettiğimde zaten yanlış kızı getirdiğiniz için öfkeden deliye dönmüştüm. Ertesi gün kız senin donunu büroya getirdiğinde inan bana oğlum, çekip vuracaktım seni. Kesinlikle yanlış meslektesin."

Şebnem gerilip göz ucuyla adama baktı. Hep böyle mi olacaktı? Atakan'ın çapkınlıklarıyla mı örülü olacaktı etrafı?

Ellerini iki yana açıp kendini savunmaya başlayan Atakan yüksek sesle "İyi de o don benim bile değildi ki!" diye cevap verdi. "Ben kızı yerine bıraktığımda kız vantuz gibi yapışmıştı bana!"

"Kes sesini Atakan!" Şebnem'e dönen Kancalı, "Kim sakladı kızı?" diye sordu.

Öfkeyle çatallaşmış sesiyle "Bihter!" dedi.

Alnını sıvazlayan Kancalı cevaptan yine de memnun kalmamış gözükiyordu.

"Al birini vur ötekine!" diye mırıldandı. "Kız konuşmuş olsa hemen çözeriz olayı ama şimdi dönem ödevi gibi dosya hazırlamak zorundayız. Gidin Vicdan'la çalışmaya başlayın hemen. Kız bayağı ilerledi. Derleyin toplayın bitirelim şu işi. Deniz Yılmaz da kendi yoluna biz de kendi yolumuza sonra. Sıkıldım artık şu Yunan piçinin peşinde bıraktığı karmaşadan!"

"Tamamdır amirim!" Şebnem adamın yanından hızla uzaklaşıp odadan çıktı. Yoksa geri dönüp çenesinin altına si-

lahını dayayacaktı. 'Yok, kız vantuz gibi yapıştı amirim, yok ben öyle don giymem amirim! Ah Atakan ah!'

Atakan, Kancalı'ya bakmayı kadını çıldırtana kadar sürdürdü.

"Ne var oğlum ne var? Bir derdin varsa söyle!" diye bağırarak Kancalı Atakan'ın gülümseyen suratına bakıp içini çekti.

Harçlık isteyen çocuklar gibi avucunu öne uzatan Atakan, "Rozet ve silah..." dedi yalnızca.

Kancalı yerinden sökercesine çekmeceleri açtı. Silahı da rozeti de masanın üzerine koyup Atakan'a doğru sürükledi. Rozetine ve silahına kavuşan genç adam gülümseyerek odaya çıktı. O çıktığında Kancalı da tuttuğu gülümsemeyi koyuverdi. En çok da şu veledin önünde sert kadını oynamakta zorlanıyordu.

"Piç herif!" diye mırıldanıp masasına kuruldu.

Bir sandalye çekip Vicdan'ın yanına oturan Şebnem tek nefeste "Bitirelim şu işi artık," dedi. Vicdan da mesajı alıp masasındaki dosyayı ortalarına koydu. Yeni kayıtlar, belgeler, raporlar...

"Gerçekten sağlam çalışmışsın Vicdan."

"Eyvallah!"

Hayretle kadına dönen Şebnem, "Pardon?" diye sordu.

"Eyvallah dedim."

"Onu duydum da iki bin liralık çantanın hayalini kuran cici bir kadından bunu duymayı beklemiyordum."

Kızıl saçlarını arkasına atıp parlak yeşil gözleriyle Şebnem'e göz kırpan Vicdan, "Bu işe yıllarımı verdim, bütün prensesliğim söndü. Arada kaçıyor," dedi.

Dosyayı incelemeye başlayan Şebnem, "Prenses oldu sana piremşes yani," dedi.

"Aynen!"

Atakan arkalarında durup dosyaya bakarken bir şey hatırlamaya çalışıyordu. Beyninde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Yapmayı unuttuğu şeyi hatırlamaya çalışırken kaşları çatılmış gözleri kısılmıştı. Çenesi sıvazlarken gözünün önüne bir peçete geldi. Sonra bir ev. Sonra Deniz Yılmaz.

"Tabi ya!" diye bağırıp montunu kaptığı gibi bürodan çıktı.

Şebnem ve Vicdan peşinden şaşkın şaşkın bakakalmışlardı.

"Ne oldu yine buna?"

Vicdan'ın sorusuna verecek cevabı olmadığı için derin bir nefes çekip işine konsantre olmaya çalıştı Şebnem.

"Bir bilsem!"

Atakan motoruna atlayıp Adli Tıp'a gitti. Her ne kadar buradan hoşlanmasa da kapısından girip arkadaşı Çağrı'yı aradı. Uzaklaştırma almadan önce Deniz Yılmaz'ın evinden aşırıldığı peçeteyi getirmişti buraya. Genç kız henüz ortaya çıkmadığı için bu yaptığı normal bir polisin yapacağı standart bir davranıştı. Ama şimdi kimliksiz birini her yönden tehlikeye sokabilecek bir rapor vardı ortada.

"Alo abi ben geldim, benim rapor çıktı mı?"

"Oo verdiğin gün çıkarttım ama duyduğuma göre uzaklaştırma almışsın o yüzden tatilini bölmek için aramadım."

"Ya ya ne tatil! Nerde şimdi o rapor?"

"Dur getiriyorum hemen. Kapının orda mısın?"

"Valla orda beklememi istersen çok memnun kalırım."

Kahkaha atan arkadaşı telefonu yüzüne kapattı. Atakan da hemen dışarıya çıktı. Hava soğuk olsa da içeride beklemektense dışarıya çıkmayı tercih ederdi. Volta atıp dururken kimsenin o raporu açmamış olmasını diliyordu.

“Atakan!”

Çağrı yanına gelip, “Nasılsın?” diye sordu. Bunu uzaklaştırmadan sonra sormayan kalmamıştı.

“Bir haftaydı zaten,” diye kestirip attı. “Rapor nerede?”

İkiye katlanmış sarı zarfı adama uzatan Çağrı, “Altlarda kalmış, buruşmuş biraz...” diye açıklama yaptı.

“Kimse açmadı değil mi?”

“Yok abi, kimse sormadı bile.”

Adamın omzuna dostane bir şekilde vurup, “Sağ olarsın Çağrı,” dedi.

“Acelen yoksa bir sigara içelim, soğukta beklediğimize değsin.”

Çağrı’nın uzattığı paketten bir tane çekip dudaklarının arasına sıkıştıran Atakan raporu da montunun iç cebine sokuşturdu. Adli Tıp’ta işi bitip şubeye dönerken yolda bir yerde durup raporu açtı.

‘Eşleşme bulunamadı.’

Yazıyı görünce tek yumurta ikizlerinin sümük dokularının aynı olmadıklarını öğrendi. Sayfayı parçalara bölüp çöpe attı. Çağrı’dan zorla geri aldığı peçeteyi de ayaklarının altında ezip çöpe attı.

“Demek ki o kadar da benzemiyormuşsunuz Deniz Hanım,” diye mırıldanıp motoruna atladı.

Akşam mesai bittiğinde Atakan’a çaktırmadan şubeden çıkıp giden Şebnem hızlı adımlarla bir otobüse atladı. Oradan metrobüse aktarma yaptı. En son Zeytinburnu durağında inip tramvaya doğru yürümeye başladı. Soğuk bir kırbaç gibi suratında şaklıyordu. Montunun yakasını ağzına kadar çekip soğuktan korunmaya çalıştı. Tramvay durağının

arkasındaki Burger King'i görünce karnı guruldadı. Kendini sıcak mekâna attığında içerisinin fazlasıyla döküntü olduğunu gördü. Etrafta Hakan'dan herhangi bir iz yoktu. O yüzden önce karnını doyurabileceğine karar verip kocaman bir menü sipariş etti.

Arka tarafta kalan masalardan birine oturup yemeğini yemeye başlamıştı ki biri patateslerine sataştı. Başını kaldırdığında gördüğü kişi yüzünden lokması boğazında kaldı. Burnunun dibine uzatılan kolasından bir yudum alıp öksürüğünü dindirdi.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu kesik kesik.

"Benden kaçabileceğini mi sandın Şebnem?"

Atakan yanına oturup kadının yanağını okşadı. "Hakan'ı mı bekliyorsun? Sabah arabadaki o muydu?"

Karşılarındaki sandalye yerde tiz bir ses çıkararak çekildi.

"Ta kendisi!" diyen Hakan da masadaki yerini almıştı.

"Ulan bir yemek yedirtmediniz be!"

Atakan, Hakan'ı süzmekle meşgul olduğu için cevap vermedi. Sabah gördüğü taksi şoföründen biraz farklı bir kılıktaydı. Saçları uzun ve rastalıydı. Gözlerinin altında da üstünde de yoğun miktarda sürme vardı. Altında şalvar tipi pantolon üstünde ise ince bir kazak vardı.

"Biz de bir şeyler söyleyelim bari de yalnız kalma," diyerek ayağa kalkıp giden adam geriye döndüğünde elinde iki tepsi tutuyordu. Birini Atakan'ın önüne sürdü diğerini kendi aldı.

"Sabah başka biri gibi gözüküyordun..."

Şebnem haldır huldur hamburgerini yemeye odaklandığı için ağzındakini yutup cevap verdi.

"Yakında alışırın."

Hakan cevap vermedi. Özensiz dış görünüşüne ters düşen nazik hareketlerle hamburgerini açtı. Titizce mendile sa-

rıp ağzına götürdü. Fazlasıyla düzenli tepsisinde ketçap bile nizami bir şekilde duruyordu.

Yemekler bitip geriye iki dağınık bir derli toplu toplamda üç tepsi kaldığında Hakan o ana kadarki en uzun ve en hızlı konuşmasını yaptı.

“Verdiklerin hiçbir kalıba sığmıyor. Yeni teknikler deneyerek çözmeye çalıştım. Olmadı. Sizi başka birine aktarmam lazım.”

“Eğer bir kalıba sığmıyorsa anlamsız bir şeyler olamaz mı?”

“Anlamsız olduğunu düşündüğün şeyler için mi beni uğraştırıyorsun Şebnem?”

Şebnem dişlerini sıkarak susmayı tercih etti.

“Düşündüğünün aksine anlamsız değil. Ortada zekice kurgulanmış dijital bir metin var.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle ki ihtiyacınız olan kişi ben değilim.”

“Kim o zaman?”

“Siyah Lale’yi daha önce duymuş muydunuz?”

Birbirine dönen Atakan ve Şebnem yalnızca ismini duydukları bu kadının yüzünü gören tek kişinin Bihter olduğunu biliyorlardı. Siber dünyanın yıldız ismi Siyah Lale...

“Tek bir isteği var,” diyerek araya giren Hakan bu uzun süren bakışmadan sıkılmıştı.

Atakan ve Şebnem aynı anda konuştu.

“Bihter.”

Hakan kaşlarını kaldırıp gülümsedikten sonra onlara doğru eğildi ve “Aynen öyle,” diye fısıldayıp masadan kalktı. Hızla uzaklaşırken ellerini cebine koymuş, sırtını kamburlaştırmıştı.

Belki de aradığı cevapların bazılarını bulmuştu. Ama hepsini değil. Asla hepsi bulunamazdı. Delilik ve kötülüğün iki ayrı kavram olması, yıkımın amacını artık anlayamadığımız noktada ona delilik deyip geçmemiz gibi...

(Jo Nesbo- Kardan Adam)

Bölüm 19

28 Şubat 2016

Saklandığı karanlık dolabı aydınlatan minicik aralıktan sığ nefesler alıp vererek beklemeye devam etti. Eski eşyaların konulduğu dolapta kendine oturacak bir yer bile bulamamıştı. Zaman zaman eğilip kalkıyor tutulan bedenini esnetiyordu. Neyse ki az sonra evin sahibi olan genç kadın ekmek ve öteberi almaya gidecekti. Böylece kendisi de gece boyunca saklandığı bu zindandan kurtulup yarım saat içinde dönecek olan genç kadına sürprizini hazırlayacaktı.

“Bir de cana can katan o sevdan olmasa...” diye mırıldandı genç kadın. Dolabın içinde son nefesini vermek üzere olan Romantik Çiçekçi dişlerini sıktı.

Öfkeyle “Hadi be kadın! Hadi!” diye söylendi. Heyecanı tavan yapmıştı ve heyecanlanınca sabır taşı çatlıyor, dayanma sınırları yerle yeksan

oluyordu. Bütün gece bu dolapta saklanmak zorunda kalmanın yanı sıra genç kadının kocasıyla yaşadığı sahte sevişmeye bile şahitlik etmişti. Kadının yalandan inlemesi, uyduruk sona ulaşma çığlıkları... Her birinde dolabın içinden fırlayıp kadının gırtlığına yapışmamak için zor tutmuştu kendisini. Kocasını nasıl anlamıyordu altında yatan kaltağın bir yalancı olduğunu? Her şeyi kendi mi görmek zorundaydı? Bazen kör olmak istiyordu. Tüm dünyaya karşı kocaman bir kör olup öylece yaşayıp gitmek... İşte o zaman bütün acıları dinerti.

Genç kadın çantasından çıkardığı parfümü üzerine boca edip evden ayrıldıktan sonra Romantik bir süre tedbir amaçlı dolabın içinde kaldı. Kimsenin gelmeyeceğinden emin olunca hızla dolaptan çıktı. Derin derin nefesler alıp vererek serin havayı hasretle soludu. Ardından ilk iş olarak evin içindeki kör noktalardan ilerleyip salonun perdelerini çekti. Bir yandan dışarıyı gözetliyor, bu ufak hareketi gören biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu salonu sevmişti. Sürpriz parti burada gerçekleşecekti. Ama dışarıdan fark edilmeyi de istemezdi. Koltuklara çeki düzen verip ortada duran sehpayı köşeye çekti. Televizyon ünitesinden fotoğraf albümünü çekip aldı ve içindeki fotoğrafları hızla yerlere dökmeğe başladı. Peşinden kalçasının üzerinde duran paketi çıkarıp kadının yasak ilişki sürdürdüğü adamla olan fotoğraflarını yere döktü.

Fotoğraflardan oluşan zeminin üzerine köşedeki yemek takımının sandalyelerinden birini koydu. Üzerine bir kral gibi oturup yayıldı. Gece boyunca ayakta kalmıştı. Partiden önce biraz din-

lenmesi gerekiyordu. Huzurla sandalyeye kurulup etrafı izledi. Ah, şimdi bir sigara yakmak için nelerini vermezdi. Ama iz bırakmaması gerekiyordu. Başındaki bereyi çıkarıp kucağına koydu. Genç çift eve gelmeden birkaç dakika önce içeriye girebildiği için saklanmadan önce dinlenecek veya üzerindeki kileri çıkaracak vakti olmamıştı. Bütün gece dolabın içinde pişmişti. Başındaki her bir saç teli neredeyse kafatasına yapışacak kadar terlemişti.

Heyecanla yerinde kıpırdanırken kapının kilidi yerinde bir tur döndü. Bu eve girmek diğerlerinden daha kolay olmuştu. Parti kızı evine kimsenin girmeyeceğinden o kadar emindi ki bir kez bile kapıyı kilitlemiyordu. Ellerini çırpma- mak için zor duran Romantik bir çocuk kadar heyecanlıydı. Masmavi gözleri avına odaklanmış bir avcı gibi kapıya kilitlenmişti.

Kapı biraz açıldı ve kadın soğuğu evin dışında tutmak istermiş gibi hemen eve girip kapıyı hızla kapattı. Arkasını dönüp salondaki misafirini görünce korku dolu bir çığlık boğazına tırmandı. Romantik serinkanlı bir şekilde silahını kaldırıp gülümsedi.

“Sakın çığlık atayım deme güzelim.”

Elini göğsüne koyan genç kadın korkuyla yutkunup, “Sen kimsin?” diye sordu. Ellerindeki poşetler birer birer yere düşmüştü. Birkaç domates poşetin içinden fırlayıp etrafa saçıldı.

Romantik sorulan soruya cevap vermeye tenezzül dahi etmedi. Silahını sallayarak, “Buraya gel!” diye buyurdu. Kadın olduğu yerde durmaya devam edince kaşlarını çatı.

"Hemen buraya gel!"

Dizleri bükülecek gibi duran kadın birkaç adım attı. Romantik silahını indirince korkusu biraz olsun dinen kadın tamamen salona girdi. Yerdeki fotoğrafları görünce kendini daha fazla tutamayıp yere serildi. Tüm gizli fotoğrafları ona göz kırptıyordu.

"Bunlar... Nasıl? Neden? Kimsin sen?"

Romantik kocaman gülümseyip silahıyla kendini göstererek, "Ben Gerçek! Yüzüne vurulmaya geldim. Sen kimsin?" diye sordu.

Kadın saçlarını savurarak başını kaldırdı. Gözlerinden korku, öfke, şaşkınlık ve daha nice insani duygu açık bir şekilde okunuyordu. Korku, en çok da korku hoşuna gidiyordu Romantik Çiçekçi'nin.

"Ne istiyorsun benden? Para mı? Ne kadar istiyorsun hemen söyle!"

Uzanıp kadının çenesini tutan Romantik onun nasıl titrediğini hissedince keyfi daha da yerine geldi. Rüzgârda savrulan narin bir çiçeği koparmadan önceki son birkaç saniyeyi tatmak gibi bir şeydi bu.

"Şişşt... Burada sorulacak bir soru varsa ben sorarım. Sen yalnızca zevk almaya bakacaksın. Anlaştık mı?"

Kadının gözleri korkuyla büyüdü.

"Ne demek istiyorsun? Kimsin sen? Ne istiyorsun, ne?"

Tuttuğu çeneyi sertçe sıkınca kadın acıyla inleyip geriye doğru kaçmaya çalıştı fakat beceremedi. Romantik öfkeyle dişlerini sıktı.

“Sakın sesini yükselteyim deme. Sesini duymaya tahammülüm yok.”

Korkuyla büzülen kadın uysalca başını salladı.

“Lütfen ne istiyorsan söyle vereyim. Ama beni bırak. Git buradan. Hiç kimseye anlatmam. Ne istersen yaparım!”

Romantik bir an için kadının sunduğu teklifi düşündü ve memnun kalmış bir mırıltıyla başını salladı.

“Pekâlâ. Böylesi daha zevkli olabilir. Ne istiyorsam yapacaksın öyle mi?”

Başını sallayan kadının gözlerinden birer damla yaş kaydı. Zaten şimdiye dek nasıl ağlamadığına şaşırmıştı Romantik. Gözyaşları konseptinin en önemli parçasıydı.

“Yere uzan.”

Kadın duraklayınca “Hemen,” diye ekledi.

Sonrasında yere uzanan kadını durdurup, “Hayır, oraya değil. Tam fotoğrafların ortasına,” dedi ve kadın istediği pozisyonu alana kadar komutlarını sürdürdü.

“Evet, işte böyle...”

Yere eğilip kadının saçlarını kibarca zemindeki fotoğrafların üzerine yaydı. Kadının montunun önünü açtı. Terleyen gerdanını kapatan fuları çekip aldı. Ayakkabılarına dokunmadı. Fotojenik durduğunu düşünüp ayaklarını aynı yöne çevirdi.

“Harika!” diye mırıldanıp cebindeki küçük şişeyi çıkardı. Kurbanıyla beraber çalışmak hoşuna gitmişti.

"Şimdi bunu içmeni istiyorum."

Doğrulamak için hamle yapan kadını ayağıyla durdurdu. Kadının çamur olmuş bacaklarına ayaklarını bastırıp, "Sakın kıpırdama!" dedi.

"Hayatta içmem onu!"

Minicik bir şişe kadını ölesiye korkutmuştu.

Romantik, "Hayatta içeceksin bunu," dedi.

"Ne yapacaksın bana? Öldürecek misin beni?"

Cık cık sesi çıkararak dudaklarını büzdü.

"Asla. Yalnızca birazcık uyuyacaksın."

Kadın ne kadar salak ne kadar uysaldı. Uzatılan şişeyi alıp başını kaldırarak birazını içti.

"Hepsini iç," Komutuyla beraber şişeyi boşalttı.

Gözlerini korkuyla kocaman açan kadın başına geleceklerden habersiz "Ne içirdin bana?" diye sordu.

Birkaç dakika önce oturduğu sandalyeye tekrardan yerleşen Romantik Çiçekçi keyifle arkasına yaslanıp kadını izlemeye koyuldu.

"Ne içirdin bana?"

Eldivenli ellerini kontrol ederek, "Son günlerde Romantik Katil ya da Romantik Çiçekçi diye birini duymuş muydun?" diye sordu.

Kadın başını iki yana sallarken ensesinden başlayan bir sancı onu durdurdu.

"Hayır, duymadım," dese bile işin özünü anlamış gözyaşlarına boğulmuştu. Sonrasında ana haber bültenlerinde kulağına çalınan birkaç kelimeyi, kocasının okuduğu gazetelerden bazı

cümleleri beyni bir araya getirip önüne sundu. Geç bir tepki olan korkunç çığlığı boğazında düğümlendi. Boğuk bir inilti çıkarıp, "Sen... O..." diye kekeledi.

Sandalyesinde geriye doğru kaykılan Romantik kıvranmaya başlayan kadına göz kırptı.

"Lütfen konuşmaya devam et. Son cümlelerin benim için değerli."

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak kadına düz bir yüz ifadesiyle bakıp sakince yerinden kalktı. Acıyla kasılan kadının suratına sert bir tokat patlattı.

"Ne kadar değersiz olduğunuzu her seferinde unutuyorum. Tek kusurum bu olsa gerek!"

Boğuk inilti, yer yer çığlıklar eşliğinde yerde kıvranıp fotoğrafları ezen kadının gözleri odağını kaybetti.

"Nasıl gidiyor? Hoşuna gitti mi? İçini dolduran erkekler gibi zevk veriyor mu?"

Kadın öyle korkunç bir şekilde eğilip bükülmüştü ki değil cevap vermek katilinin sesini duyduğu bile şüpheliydi.

"Keyfin yerindedir umarım."

Ağzından köpükler fışkıran kadın birkaç dakika sonra sessizliğe gömüldü. Omuz silken Romantik, "Çok kısa sürdü ama! Sohbet ediyorduk!" diye söylendi. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

"Birkaç dakikalık zevk için harcadım seni güzelim. Çok yazık oldu gerçekten!"

Kadının terden yapış yapış olmuş alnuna yapışan birkaç tutam saç nazikçe çekti. Henüz

sıcaklığını kaybetmemiş olan bedeni tekrardan istediği pozisyona getirdi. Fotoğrafları düzeltmekle uğraşmadı. Genç kadının çevresindeki dağınıklık ölümünün ne kadar zor olduğunu simgeliyordu. Yatak odasına gidip kadının özel eşyalarını koyduğu kutuyu çıkardı ve sevgilisinin aldığı hediyelerin yanında duran paketi aldı. Salona geri dönünce özenle hazırladığı paketinin kenarlarındaki buruşuk kısımları düzeltilti ve sehpanın üzerine koydu. Bu paketin bile sevgilisinden geldiğini düşünmüş olmalıydı. Hepsinin aynı şeyi düşünmesi ne acı vericiydi. Bazen aşk ölümün de habercisi olabilirdi. Romantik sözler de ölüm fermanı.

“İmzayı da çaktığımıza göre gidelim!”

Topuklarının üzerinde arkasını dönmeden önce şapkasını alıp başına geçirdi. Sakince kapıyı açıp arkasını döndü. Eserine son bir kez daha göz attıktan sonra kapıyı yalnızca dilin yuvaya yerleşme sesi duyulacak kadar dikkatli ve yavaş bir hamleyle kapattı.

Sabahın köründe kalkıp eve çeki düzen vermeye çalışan Hakan işe yerdeki bira şişelerinden başladı. Su içer gibi tükettiği ender içeceklerden biriydi. Viskiye de severdi. Votka da içerdi. Çayın da bir mahsuru yoktu. Ayran zaten milli içecekti. Ama bira... Kesinlikle Harry Potter'daki kaymak birasından kalma bir alışkanlıktı. Bu sevdası çocuk yaştan ruhuna kazınmıştı. Amerika'da bulunduğu birkaç seferde kaymak birası yapan kafelere gitmişti. Elbette normal bira gibi değildi. Daha çok çocukları kandırmak için hazırlanmış bol şekerli

enerji deposu tarzı bir şeydi. Tadını ancak üzerine has bira içince alabilmişti.

Bira şişelerini siyah çöp torbasına tıkarırken birkaç gün önce Siyah Lale ile yaşadığı diyalogu hatırladı. Tam Şebnem'in verdiği metin üzerinde çalışırken birden bilgisayarının ekranı değişmiş ve Siyah Lale'nin yüzü belirmişti.

"Yerli yersiz..." diye mırıldanan Hakan ekrandan biraz uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Lale'nin burnunun dibinde bitmesini beklemiyordu.

Siyah Lale, Hakan'ın herhangi bir ifade barındırmayan düz yüzüne bakıp sıırttı. Kendisinden daha duygusuz tipler tuhaf bir şekilde ilgisini çekiyordu.

"Bana bir mesajın varmış diye duydum."

"Senin şu sarı kız..." diye söze başlayan Hakan, Bihter'i kast ediyordu. Cümlesini tamamlayamadan araya giren Siyah Lale'nin suratındaki gülümseme büyüdü.

"Eninde sonunda bana dönmesine hastayım!"

"O değil. Onun iş arkadaşı."

"Ne istiyormuş?"

"Sanki bilmiyorsun!"

"Henüz o kadar içine giremedim. İyi koruyorsun."

Arkasına yaslanıp ensesindeki saçları karıştıran adam esner gibi ağzını açtı sonra vazgeçip kadına cevap verdi.

"Biz de biliyoruz bir şeyler... Kıza söylerim. Hep beraberken incellersin."

"Beni zamanla korkuttuğunu düşünüyorum."

"Ben de bazen senin için çalıştığımı düşünüyorum."

Ekrana eğilen Lale genç adamı tartan bakışlarla inceledi.

"Fena değilsin. Tek eksiğin duygu!"

Bilgisayarına zorla girdiğinin altını çizmek isteyen Hakan, "Senin de legallik," diye cevap verdi.

Yaramaz bir kız çocuğu gibi omuz silken Siyah Lale, "Böylesinin daha eğlenceli olduğunu inkâr edemezsin!" diyerek adamı köşeye sıkıştırdı.

Ellerini kaldırıp teslim olan Hakan, "Ne haddime?" diye mırıldandı.

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Deli bir sarı kız."

Lale gözle takip edilemeyecek kadar ufak bir hareketle başını onaylamak için kıpırdattı ve hemen ardından ekran karardı.

Kapı çalana kadar elinden geldiğince etrafı toparladı. Zaten toparlanacak çok bir şeyi yoktu. Fazlasıyla titizdi. Tek dağınıklığı bira şişeleriydi. Kare şeklindeki küçük salonunda yere kadar uzanan beyaz tül ve siyah perdeler dış dünyayla arasındaki tek engeldi. Hâkî renkli iki kişilik koltuğu krem rengi duvarın önünde duruyordu. Camın önündeysen fazla sıyla rahatsızmış gibi duran bir sandalye vardı. Kapının girişi odanın kalanından fazla sıyla dağınıktı. Çalışma masası ve üzerine kurulmuş olan kocaman, canlı bir sistem hemen girişte duruyordu. Her yerden kablolar fırlıyor, her bir yeni saniyede açık olan bilgisayardaki ekranlar değişiyordu. Elindeki çöp poşetiyle kapıya gidip mercekten geleni kontrol etti. Bir güruh görünce kaşlarını keyifle kaldırdı. Fakat kapıyı açtığında her zamanki ifadesizliğini çoktan geri kazanmıştı.

Bihter elini avucunun içi gözükecek şekilde kaldırıp, "Selam!" dedi. Hakan başını sallayıp kapının önünden çekilince önce Bihter içeri girdi. Uzanıp kadının belindeki silahı ona değmeden alan Hakan, "Bu ne?" diye sordu. Evinde kendi kullandıklarının haricinde silah bulunmazdı.

Alayla gülümseyen Bihter tane tane konuşarak, "Silah... Temiz evine alabileceğin kadar hijyeniktir. Sahi silahın pisi olur mu? Millet temizlik için kullanırken pek mümkün gözükmüyor," dedi.

Bihter karşısında Hakan bile iç geçirmemek için kendisini tutmak zorunda kalmıştı. Siyah Lale'nin bu kadında ne bulduğunu anlamak güçtü. Genç kadın içeri geçince bu sefer kapıdaki üçlüyü işaret ederek, "Bunlar kim peki?" diye sordu. Bu arada kadının silahını geri vermişti.

"Şebnem esas kız, Atakan esas oğlan. Benimkiyle de tanış."

Bihter'in peşinden giren Savaş, "Müstakbel kocası," diyerek kendisini daha detaylı tanıttı.

"Müstakbel..."

Savaş'a ilgisiz ve isteksiz bakan Hakan, karşısındaki adamın gerginliğinden zevk aldı. Onun gözünde insanlar hemen tepkimeye giren kimyasallar gibiydi.

İçeriye girdiği halde "Bir sakıncası var mı?" diye soran Savaş adamın ilgisiz suratına bir yumruk indirmek istiyordu. Böyle suratsız heriflerden nefret ediyordu. Özellikle de müstakbel karısının belinden silah çekip çıkaranlardan!

Hakan omuz silkip, "Fazlasıyla. Ama kim takar değil mi?" diye mırıldandı. İkilinin peşinden Şebnem ve Atakan içeri girdi. Hakan da çöprü dışarıya koyduktan sonra kapıyı kapattı.

"Salona," diyerek eliyle işaret ettiği yere doğru yürümeye başladı. İçeriye girdiklerinde hepsi ayakta beklemeye başlamıştı. Aceleci tavırları birkaç dakika içinde çözüldü. Bihter kendini bilgisayarı gören bir pozisyonda hâkî renkli koltuğa fırlattı. Şebnem de yanına oturup beklemeye devam etti. Hakan gayet zararsız olsa da Atakan kapının önünde Savaş da bilgisayar başında oturan Hakan'ın yanında dikilmeye devam etti. Birkaç dakika sonra ekranlardan biri değişti. İmleç birkaç kez yanıp söndükten sonra ilk mesaj ekranda belirdi.

'Metni görebilecek miyim Hakan?'

Şebnem'e dönen Hakan onay aldıktan sonra birkaç tuşa bastı ve metin dijital ortamda güvenli bir şekilde alıcıya ulaştı. Bilgisayarın başına giden Bihter burun kıvrıp ekranı inceledi.

İmleç yine yanıp söndü. Çok sürmeden yeni mesaj geldi.
'Özlediğimden değil.'

Bihter öfkeyle "Ne bok yemeye beni çağırdın o zaman?" diye sordu.

'Zahmet ettirmek hoşuma gidiyor.'

"Hamile bir kadınum ben. Fuzuli yorma beni."

'Boynundaki iz de alyansın mı?'

Utanmasına rağmen eliyle boynundaki görünmediğini düşündüğü izi ovalayıp, "Allah belanı versin," diye mırıldandı. Onunla yeniden görüşmek güzeldi. Bela okumayı da özlemişti zaten.

'Karşımda duruyor,' Mesajını görünce sırtıttı. Bihter her ne olursa olsun bu kızı benimsemişti.

Birkaç dakikalık suskunluktan sonra meraktan delirmek üzere olan Şebnem, "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Siyah Lale, 'Bana birkaç dakika verin,' yazdı sadece.

Bihter araya girip, "Söylesene karşılığında aldığın bir şey yok mu?" diye sordu. Hep merak etmiş asla öğrenememişti.

'Zevk.'

"Seni maaşlı, sigortalı yapalım."

'Ben kendimin sigortasıyım.'

Atakan mesajı görünce uzun soluklu bir ısıklık koyuverdi.

"Kızdaki egoya bak!" diyen genç adam çenesindeki sakalları ovuşturup sinirleri tel tel olmuş olan Şebnem'in yanına oturdu ve kadının soğuk ellerini avucuna aldı.

Hakan Siyah Lale'nin zorlandığını gevezelikle geçen birkaç dakika içinde anlamıştı. Karşı tarafı kıskırtmak için "Bitmedi mi hâlâ?" diye sordu.

'Birkaç dakika sonra suratının alacağı hali görmek istiyorum.'

Omuz silkip ekranı izlemeye devam eden Hakan onun bu metni bugün çözemeyeceğini biliyordu. Kendisi de defalarca kez denemişti. Siyah Lale'nin bile en azından bir gününü vermesi gereken bir metinle karşı karşıyaydılar. Lale'nin kabul etmesi de yedi dakikayı buldu.

Şebnem ellerini Atakan'ın avuçlarından kurtarıp yüzünü ovaladı. Sonrasında dayanamayıp yüzünü ellerine gömdü. Hayatında geçirdiği en gergin dakikalar geride kalmıştı ve yenileri eklenmeye devam ediyordu.

"Bitmedi mi hâlâ?" diye mırıldandı.

Birkaç saniye sonra Siyah Lale'den beklenmeyecek bir mesaj geldi. Geri çekiliyordu. Bir süreliğine.

'Bugün git yarın gel.'

Bilmiş bilmiş ekrana bakan Hakan, "Tahmin etmiştim," diye cevap verip seyircilerine döndü.

"Metin zor demiştim. Sonra tekrar gelirsiniz."

Şaşkın şaşkın ekrana bakan üçlüden konuşma cüretini gösteren tek kişi Bihter oldu.

"Hayal kırıklığına uğradım."

Siyah Lale cevap vermeyince Şebnem'in renksiz yüzüne dönüp, "Nasıl bir belaya bulaştın sen?" diye sordu.

Şebnem iç geçirip ayağa fırladı ve "Ah bir bilsem!" diye fısıldadı. "Ah bir bilsem!"

Arabaya doluştuklarında Atakan ön koltuğa yerleşen Bihter'e "Sevgi'nin sesini açar mısın?" dedi. Bihter merakla arkasını dönüp Atakan'a baktı.

"Kimin kimin?"

Sıkılmış bir yüz ifadesiyle "Telsizim Sevgi," dedi.

Şebnem de gerginliğini biraz olsun atıp Atakan'a döndü ve "Telsizine isim mi taktın?" diye sordu.

Tuhaf olan bir şey yokmuş gibi "Evet!" cevabını verdi genç adam. Sonra meraklanıp, "Sizinkilerin ismi yok mu?" diye sordu. Hep bir ağızdan "Hayır!" diyen üçlüye bakıp cevap verdi. "Çok saçma! Her telsizin bir ismi olmalı."

Şebnem merakla "Niye Sevgi peki?" diye sordu. Aslında sormak istediği sorular çok başkaydı. '*Sevgi kim? Eski sevgilin mi? Onunla yattın mı? Seni ne zaman öldürebilirim? Neden ben? Başımdaki belalara rağmen hâlâ beni seviyor musun?*' Sorular bey-ninde saatin yelkovanla akrebi misali dönüyordu.

Pişkin pişkin sırtan Atakan sevdiği kadının gergin yüzüne bakıp, "Lisede âşık olduğum hocanın ismi de..." diye cevap verdi.

Öfkeyle önüne dönen Şebnem, "Sanki iyi bir bok yemiş gibi bir de açıklamıyor mu? Hasta oluyorum!" diye söylendi.

"Sen sordun ama hayatım!"

"Her haltı söylemek zorunda değilsin!"

Uysal bir eş gibi susan Atakan zevkten dört köşe olmuştu.

"Sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

Kollarını da göğsünün üzerinde birleştiren Şebnem, "Peki!" dedi. '*Peki, öyle olsun Atakan Bey! Nasılsa avucumun içindesin! O Sevgi Hoca'nın da toprağı bol olsun!*'

Hem babasının eline tutuşturduğu metnin altından her yeni gün başka bir şey çıktığı için ve asla çözülemeyen bu metin kâbusu olduğundan öfkeliydi hem de Atakan'ın bitip tükenmeyen mazisi her daim karşısına çıktığı için kıskançlık krizine girmek üzereydi. Bir patlarsa herhalde Atakan'ı toz duman edecekti.

"Nikâh tarihi almak için belediyeye gideceğiz biz, sizi şubenin yakınlarında indirsem bir sorun olur mu?"

Savaş dikiz aynasından bir Atakan'a bir Şebnem'e bakıp sorduğu soruya cevap bekledi. Şebnem bir sorun olmayacağını söyleyecekken yerine Atakan yanıt verdi.

"Abi siz evleneceksiniz diye biz niye bu soğukta şubeye kadar yürümek zorundayız?"

Bihter araya girip, "Bence de haklı çocuk, bu soğukta olmaz öyle," dedi. Amacı Savaş'ı kışkırtmaktı ki zaten bunun için çok çaba sarf etmesine gerek yoktu. Hayatına Bihter girdiğinden beri Savaş fazlasıyla kışkırtılmış durumdaydı.

"İtlik yapma Atakan!"

Uzatmaktan vazgeçen Atakan, "Tamam lan tamam! Nikâh şahitleriniz kim olacak?" diye sordu.

"Zekiye teyze ile Kancalı'yı düşündük."

"Düğün ne zaman?"

Bu soruya cevap veren Bihter oldu.

"Nikâh yapacağız sadece."

Telsiz Sevgi'den cızırtılar gelince hepsi dikkatle gelecek anonsu bekledi.

"3451-3451."

Bihter telsizi eline alıp ufak bir düğmeye bastı ve "3451 dinlemede, tamam!" dedi.

"Cihangir'de sabah sularında gerçekleşen bir cinayet ihbarı elimize ulaştı. Olay yerine ne kadar uzaklıktasınız?"

Navigasyondan trafik durumunu kontrol eden Savaş, "Yirmi dakikaya orada oluruz," dedi.

Yan yola saparken Bihter de telsizi arabanın ön konsoluna koydu.

Savaş ağzının içinden "Tam nikâh tarihi alacaktık!" diye homurdandı. Atakan arkadaşının haline gülmek istedi fakat bu seferliğine yardımcı olmayı tercih etti.

Cebinden telefonunu çıkarıp, "Hangi belediyeden söyle babam halletsin hemen," diye sordu.

"Şişli Belediyesi."

Babasının numarasını tuşlayıp telefonu kulağına götüreren Atakan, "Hangi tarih aralığı?" diye sordu.

Bihter dişlerinin arasından "En yakın tarih hangisiyse, yarın bile olur," cevabını verdi. Bu iş ne kadar çabuk halledilse o kadar hoşuna giderdi. Bu tarz seremonilerden zaten nefret ederdi.

Yirmi dakikaya olay yerine ulaştıklarında nikâh tarihi için işlemleri de telefon üzerinden hemen başlatılmış bir taşla iki kuş vurulmuştu.

Cihangir'in arka sokaklarından birinde, sıradan bir apartmanın önünde arabayı durdurdu Savaş. Binanın önündeki polis ekiplerinin arabası zaten bariz bir şekilde olayın nerede gerçekleştiğini gösteriyordu. Teker teker dar merdivenleri tırmanıp kapısı açık olan apartman dairesinden içeriye girdiklerinde onları henüz neyin beklediğinin farkında değillerdi. Olay yeri inceleme ekibinden bir eleman hepsine birer çift eldiven, ağız ve saç maskesi verdi. Önden ilk inceleme konusunda uzman olduğu için Şebnem girdi. Hızlıca etrafa göz gezdirdi. Salonun ortasında üzeri örtülü bir ceset ve etrafında tonlarca fotoğraf vardı. Odanın girişinde koltuk takımı, camın yakınlarında da küçük bir yemek masası vardı. Orta sehpa köşeye sürülmüştü. Yemek masasının çevresindeki sandalyelerden biri cesedin yanında duruyordu. Televizyon ünitesi, birkaç anlamsız tablo ve yığınla derginin haricinde odada başka hiçbir şey yoktu. Şebnem yerde halı olmadığı için arkasındaki ekibe, "Ayaklarınıza galoş geçirin," diye talimat verdi. Kendisine uzatılan galoşu giyip cesedin yanına gitti. Tek dizinin üzerinde yere çömelip örtüyü açan Şebnem burnuna çarpan kesif koku yüzünden ağız maskesini yüzüne geçirdi.

“Madde zehirlenmesi,” diyerek dudakları morarmış olan kadının kasılmış ağzını açmaya çalıştı. Dilinin üzerine parmaklarıyla bastırıp gırtlığını görmeye çalıştı.

“Muhtemelen yemek borusu delinmesi söz konusu...”

Kadının avucundaki küçük şişeyi bulup burnuna götürdüğünde konuşmaya devam etti.

“Ve bu zehrin delmediği bir organ varsa şaşarım.”

Etraftaki fotoğrafları delil olarak toparlayan ekibe yardımcı olmak için kenara çekildi. Atakan, Savaş ve Bihter de etrafı inceliyordu. Atakan küçük sehpanın üzerinde bulduğu kâğıdı havaya kaldırıp, “Bunu hatırlayanınız var mı?” diye sordu Savaş ve Bihter’e.

Bihter paketi görünce dişlerini gıcırdattı.

“Vay orospu çocuğu!” diye fısıldayan genç kadın notun üzerindeki yazıyı okumak için Atakan’ın yanına gitti.

“Seni bulmak huzur verici. Esmer teninin kokusu sersemletiyor. Beni gördüğünde mutlu olman için ayaklarına dünyaları sereceğim...”

Bihter’in yazıyı sesli okuması üzerine bakışları yerdeki fotoğraflara çevrilen Şebnem, “Zemindeki fotoğrafların sebebi anlaşıldı,” diye mırıldandı. Onlar incelemelerini yürütürken kadının kocası daireye daldı.

“Bırakın beni! O benim karım! Burası benim evim! Benim karım o!”

Adam kapıdaki görevliler tarafından engelleniyordu. Yüzü yaş içinde kalmış olan adamın ne kadar acı çektiği sesinden bile belli oluyordu.

“Adama karısının öldüğünü mü söyleyelim yoksa öldürüldüğünü mü?” diye mırıldanan Şebnem yerdeki fotoğraflara baktıktan sonra “Aldatıldığını mı bilemiyorum...” diye devam etti.

“Bu fotoğraflar bir tür kanıt mı? Adamın aldatan kadınla-
rı öldürdüğüne dair bir delil mi yani?”

“Bilemiyorum Bihter, acil surette adamı sorguya almalı-
yız ancak bu şekilde öğrenebiliriz.”

Savaş kapıdaki ekiplere dönüp, “Adamı şubeye götü-
rün,” diye emir verdi.

Etrafı incelerlerken hâlâ Romantik Çiçekçi’ye dair bir şey
bulamamış olmaları hepsini öfkeden deliye döndürmüştü.

Savaş parmak izi alan ekiplere bakıp, “Sanki bir gölge ge-
liyor, kadınları öldürüyor ve çekip gidiyor,” dedi.

Fotoğrafları toparlamaya devam eden olay yeri ekibini
durduran Şebnem, biraz önce cesedi incelerken yere eğildiği
gibi tek dizinin üzerinde çömeldi.

“Bir dakika...”

Adam geri çekilince iki üç fotoğrafın üzerinde belli be-
lirsiz duran çamur izine baktı. Kadının ayakkabıları topuk-
luydu. Bu iz ise bir bota aitti. Bütün algılarıyla etrafı tekrar
gözden geçirdi. Ayak izinin katilden başkasına ait olması
mümkün değildi. Fotoğrafların altına ekipten birinin getir-
diği demir tabakayı yerleştirip şeklini bozmadan kaldırdı ve
kendisi de ayağa kalktı.

“Sanırım bu gölgenin artık bir ayak izi var!”

Elini tuttum sıcacıktı, yüreği elimdeymiş gibi...

(Selvi Boylum Al Yazmalım)

Bölüm 20

Bihter aylardır Romantik Çiçekçi'ye dair tek bir iz bulamamış olmaktan ötürü usanmış bir ruh hali içinde etrafını incelemeye devam etti. Şebnem'in bulduğu ayak izine bel bağlamak istemiyordu. Zira şimdiye dek bulduklarını sandığı her bir iz ellerinde patlamıştı. Bordo renkli sandalyenin ayaklarını incelerken ellerindeki eldivenleri çıkarmaya başlamıştı. Nasılsa hiçbir şey çıkmayacaktı. Fakat birden onu durduran bir şey gördüğünü sandı. Avuçlarına kadar indirmiş olduğu eldivenleri tekrar bileklerine doğru çekti. Sandalyenin sırt kısmını daha yakından incelendiğinde görülmeyecek kadar ince bir saç teli ile karşılaştı. Parmaklarıyla çekip alırken bunun katile ait olup olamayacağını beyinde tartıyordu. Bugüne kadar hiçbir şey bulamamışken bir maktulün evinde gereğinden fazla ipucu bulmuş olmuyorlar mıydı? Ayak izi, zehir şişesi, saç teli... Peşinen heveslenmemek için hepsini göz ardı edebilirdi. Ya da kontrol etmek için bütün sandalyeleri tek tek incelerdi ki Bihter de bunu yapmayı tercih etti. Ekip yavaş yavaş toparlanırken olağanüstü bir dikkatle bütün sandalyeleri inceledi. Tek bir saç teli bile yoktu. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı saç telini kanıt poşetlerinden birine koyup cebine attı. Bu işle tek başına ilgilenecekti. Ayak izinden bir haber

çıkana kadar saç telini saklayacak sonra da bir arkadaşına incelemesi için verecekti.

“Bihter, işin bitti mi?”

Arkasını dönüp ona seslenen Şebnem’e başını sallayarak cevap verdi. Bihter’in yüzündeki solgunluk Şebnem’in hemen dikkatini çekmişti. Genç kadının yanına gidip, “İyi misin sen? Rengin yok sanki!” dedi ve cevap verip vermemesini önemsemeden elini Bihter’in alına koyup ateşini kontrol etti.

Zamansız gelen bu ilgi Bihter’i olduğu kadar Şebnem’i de şaşırtmıştı. Ona karşı bu kadar nazik ve ılımlı olmazdı Şebnem. Ama artık değişen bir şeyler vardı. Şebnem değişiyordu. Bihter değişmişti ve artık ortada olay yerinden olay yerine koşan bir bebek vardı.

“Kendini yorma. Bana kalırsa şubedeki işlerle ilgilensen daha iyi olur.”

Konuşmaya tanıklık eden Savaş ağzının içinden “Ah bir laftan anlasa...” diye geveledi. Konuyu kapatmak için yürümeye başlayan Bihter, “İşimiz bittiyse gidelim, şubede bir ton iş daha var,” dedi ve arkasına bile bakmadan elindeki, ayağındaki hijyenik parçalardan kurtuldu sonra da kapıdan çıktı gitti.

Şebnem, Atakan ve Savaş da onu takip etti. Arabaya binip uzaklaşmaya başladıklarında Şebnem cebinden telefonu çıkarıp şubeyi aradı.

“Alo Başat, şu Adli Tıp Psikoloğunu ara gelsin bugün. Romantik için profil analizini güncelleyecektik. Yardımcı olması gerekiyor.”

Karşılığında aldığı onay üzerine telefonu kapattı.

“Bu iş fazla uzadı,” diye mırıldandı.

Şebnem’in öfkeli mırıltısı dinince “Sizin dosya kapandı mı?” diye sordu Savaş.

Atakan cep telefonuna gelen mesajı okurken "Vicdan mesaj atmış. Dosya tamam sayılmış. Savcı da onaylarsa bitiriyoruz," diye cevap verdi.

"Nedir peki sonuç?"

"Sonuç Dilek Yılmaz öldü. Deniz Yılmaz kimliksiz hayatını sürdürmeye devam ediyor. İllegal iş yapan babaları Osman Toker'i oldubittiye getirip olayın üstünü örtüyoruz. Zaten olan olmuş Dilek Yılmaz tacize, şiddete uğramış. Elin Yunanlılarının elinde hırpalanmış, yetmezmiş gibi babasından da çekmiş. Neyi kanıtlayacağız, neyi açığa çıkaracağız da uğraşacağız boş yere? Bari temiz bir şekilde dosyayı kapatalım da Deniz rahat etsin."

Atakan'ın açıklaması bitince Bihter konuşmaya başladı.

"Ben de Dimitri ile konuşuyorum. Kız iyi durumdaymış. Rahat duruyor, sorun çıkarmıyormuş."

"Sorun çıkarması kendi zararına olur zaten."

Şebnem'i haklı bulan Bihter başını sallayarak onayladı onu.

Şubeye vardıklarında herkesi dört bir yanda çalışırken buldular. Yeni cinayetin de Romantik'ten olması İstanbul asayişini ayağa kaldırmıştı. Onları neredeyse kapıda karşılayan Kancalı, "Hemen toplantı odasına, psikolog geldi," deyip hızlı adımlarla uzaklaştı.

Birer birer toplantı odasına girdiklerinde yorgun bir bedenle yerini almış olan Vicdan'ı gördüler. Şebnem gidip genç kadının yanına oturdu. Bunu elbette Atakan'la aralarına girmek için yapmamıştı. En azından kendini kandırmaya çalışıyordu.

"Yorgun gözüküyorsun."

Dağınık topuzunun etrafındaki saçlarını çekiştirircesine yüzünden çeken Vicdan, "Buraya tayin edilirken yorulacağı-

mı söylemişlerdi ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Olayların ardı arkası kesilmiyor!" diye söylendi.

"E, burası İstanbul kızım! Kalacaktın mis gibi sakın şubende."

"Hayır, en azından benim şubemde olayların bir sonu olurdu. Burada o da yok. Yunan piçi yarım kaldı, Romantik şerefsiz desen ortada yok. Bu ne biçim bir cehennem kardeşim?"

Bihter elindeki kalemi çevirerek sırttı.

"Ne derler bilirsiniz *'hepimiz belamızı yaşıyoruz'*."

Arkasına yaslanıp gülümseyen Vicdan, genç kadını sinir etmek için "Ya bırak laga lugayı kızım, bir katili bulamadık demiyorsun da," dedi.

Yüzünü buruşturarak elinde çevirdiği kalemi masanın ortasına fırlatan genç kadın, "Onu bir bulayım zaten ana avrat dalacağım kimse elimden alamayacak," dedi.

Adli Tıp Psikoloğu Gülcan Hanım dosyasına aldığı notları toparlayarak başını kaldırdı ve masanın etrafına dizilmiş olan ekibi görünce gülümseyerek selam verdi.

"Herkes merhaba."

Aldığı tek karşılık hepsinin aynı anda başını sallaması olunca ayağa kalkıp beyaz tahtanın önüne gitti ve analiz değerlendirmesini sunmaya koyuldu.

"Dünya genelinde seri katil tanımı, *'Anormal kişilik bozukluğu olan, üç veya daha fazla kişiyi bekleme süresi bırakarak öldüren kişi,'* olarak yapılmaktadır."

Cümlesinin iyice kavranmasını isteyen bir öğretmen edasıyla duraklayıp dinleyicilerine bakan kadın hepsini sus pus olmuş kendisini dinlerken görünce devam etti.

"Romantik Çiçekçi de bu tanımı layıkıyla hak eden bir katil. Tüm belirtileri gösteren katilimiz ülkemizin gelmiş geçmiş en önemli seri katili oldu diyebilirim. Şimdiye kadar ne

böylesi görülmüş ne duyulmuş. Peki, kim bu Romantik? Ve en önemlisi nerede?"

Tekrardan duraklayan Gülcan Hanım, gözlüğünün üzerinden ekibe göz gezdirip cevap verdi.

"Mahallemizde. Sokağımızda. Apartmanımızda hatta dairemizin içinde..."

Atakan biraz sinirli biraz da lakayt bir havayla "Oldu olacak duş kabinimizde," diye mırıldandı. Herkes aynı anda kıkırdayınca elindeki kalemi Atakan'a doğrultan psikolog konuyu dağıtmamak için "Belki de öyle, kısaca Romantik Katil içimizde!" dedi.

"Bir kere bilmemiz gereken ilk şeyin bu olduğunu öğrenin. Köşe başındaki bakkal, haftada iki kere suyumuzu getiren sucu, bizi ulaşmak istediğimiz yere götüren taksi şoförü, en sevdiğimiz öğretmen. Yani herkes. Bu kişi herkes olabilir. Özellikle gündelik hayatında başarılı ve iletişim gücü yüksek biri olduğunu söyleyebiliriz. Öyle ki gittiği yerde hiç dikkat çekmemiş. Sessiz sakın dikilip duran, garip giyim kuşama sahip biri elbette herkesin dikkatini çekmişti. Cinayetlerin bir kaçının ev ortamında gerçekleştiği düşünülecek olursa katil mahallede ve sokakta hiç dikkat çekmemiş demektir."

Yanında oturan Savaş'a dönen Bihter, "Bizim mahallenin muhtarı çok şüpheli gözüktü gözüme, geçen ikametgâh için gittiğimde fazla sıcak davranmıştı," dedi. Tüm bu bilgileri zaten biliyordu. Bilmediği bir şeyler söylemesini beklediği psikoloğa tip tip bakmaktan kendini alamadı.

"Bihter Hanım, konuyu dağıtmasak diyorum."

"Ben de yeni bir şeyler öğrensek diyorum."

Bozulan psikolog, "Gel gelelim Romantik Çiçekçi'nin adımlarına..." diye söze başlamıştı ki bu sefer de Atakan araya girdi.

"Nihayet!"

Derin bir nefes alıp sözü devralan psikolog bozuntuya vermemek için ekstra çaba sarf etti.

“Romantik Çiçekçi tanıma uyan diğer seri katiller gibi kurbanından bir parça ya da eşya almıyor. Hepsinden ayrılan özelliği bu olsa gerek. Onları neredeyse unutmak istiyor diyebilirim. Bir şeyler almaktansa onlara bir şeyler vermeyi yeğliyor. Şu bıraktığı paketler. Uzun uzun inceleyip çıkardığım sonuçlar şu şekilde. *Birincisi* mor kasımpatının çok rahat bulunabileceğini hepimiz biliriz bu da paketi verdiği kadınları *basit* diye nitelendirdiğini gösterir. Mor rengi ise asaleti temsil eder. *Katil kurbanını basit kendisini asil görüyor*. Çiçeklerin kurutulmuş olması da kuşkusuz ölümü ifade ediyor. Sarı saman kâğıdına yazması sizin de bildiğiniz üzere *parmak izi* bırakmaktan kaçınması, üzerinde olayın gerçekleştiği günün tarihi olması da paketlerin olaydan *bir gün önce* eline ulaştığını gösteriyor. Okuduğum sorgu kayıtlarından birinde ‘*Kadının kocası o paketin kendisinden gizli açıldığını gördüğü,*’ yazıyordu. Zaman üzerindeki yargıyı buradan alıyoruz.

Cinayetler 18 Şubat 2015’te başlamış ve fark ettiyseniz hep içinde *sekiz* rakamının olduğu takvim günlerini seçiyor. Buradan anlaşıyor ki Romantik Çiçekçi’nin önem verdiği bir rakam. Hayatında *köklü bir değişiklik* olmuş ya da *sekiz* kişiyi öldürecek yalnızca... Tam olarak bilemeyiz. Fakat *sekiz* önemli. Bu gibi durumlarda eğer katil kafasında bir ölüm sayısı belirlemişse bile çok geç. Fazlasıyla ileri gitti bundan sonra onu *durdurmak* bizim işimiz yoksa kendi kendini *dur*durması mümkün değil.

Sonuç itibari ile çok *dikkatli*, çok *titiz* ve *sanatkâr* bir katille baş başayız. Aynı zamanda içimizden biriyle... Eklemek istediğim bir şey daha var. O da şu, katilimiz yakalanmaktan *korkmuyor*. Aslında bizimle *oyun oynuyor*. Hepimizden zeki olduğunu *ispatlamaya* çalışıyor ama yakalanırsa üzülmeceğini de biliyor. *Üstün zekâlı* da diyebiliriz. Ayrıca büyük bir *trauma* yaşadığını da göz önünde bulundurmak gerek. Al-

datılan kadınlara takmış olması ya aldatıldığını ya da tacize uğradığını gösterir. Belki de annesinin başına böyle bir şey gelmiştir. Kim bilir? Tüm bunların cevabını yalnızca ondan alabiliriz.”

Psikolog Gülcan Hanım sözlerini bitirince iddialı bir şekilde etrafını sarmış olan ekibe baktı. Biraz önce sözünü kesip duran elemanların hepsinin kilitlendiğini görünce kendiyile gurur duydu.

“Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Neden çiçek?”

Soruyu soran Vicdan’dı. Önündeki kâğıda bir şeyler karalamış kendince şema çıkarmıştı. Belli ki tek eksik paketlerin üzerindeki çiçektir.

“Çok doğru bir soru.”

Kadının kibar bir o kadar da yavaş tavrı sinirlenmekte bile fazlasıyla aceleci olan ekibin canını oldukça sıkıyordu. Vicdan da arkadaşları gibi suratını buruşturup, “Ve cevabı?” diye sordu.

“Çiçek naiftir aynı kadınlar gibi. Yitip gitmesi, kuruyup ölmesi de bir insanın yaşamıyla özleştirilebilir. Zira daha zor kuruyan bir çiçeği tercih etseydi öldürmek için de gereğinden fazla beklemesi gerekebilirdi.”

Vicdan yine bir şeyler karalayıp başını kaldırdı ve “O halde aceleci olduğunu söyleyebilir miyiz?” diye sordu.

“Genel olarak tüm seri katillerin ruhunda bir acelecilik, bir taşkınlık vardır diyebiliriz. Fakat cinayeti gerçekleştirirken hepsi de ne yaptıklarının bilincinde olurlar.”

“Peki, cesetlerin üzerindeki dokunuşlar? Paketlerdeki metne göre öldürölmeleri?”

Savaş’ın sorusu üzerine grup tekrardan hareketlendi. Gülcan Hanım gözlüğünü çıkarıp cevap verdi. Bu ekip onu yoruyordu.

"Ne diyebilirim ki? Gerçekten bir sanatkâr, çok ince düşünüyor. Olayı ne kadar süslerse o kadar kamufle oluyor. Öyle ki aylardır cinayetlerin hangi ayrıntısına odaklanacağımızı şaşırmış durumdayız. Genel olarak toparlamak haftalarımızı aldı. Başka sorusu olan var mı?"

Kimsenin sesi çıkmayınca "O zaman bana müsaade," diyerek toparlanan Gülcan Hanım, bir dakika bile kaybetmeden toplantı odasından çıktı.

Dirseklerini masaya yaslayıp yorgun yüzünü de ellerine gömen Vicdan, "Yemin ediyorum beynim yandı!" diye söylendi. "Ne Romantikmiş arkadaş! Başlayacağım romantizmine de çiçeğine de böceğine de!"

Saçlarını karıştırıp tekrar toparlayan Bihter "Al benden de o kadar!" diyerek kıza hak verdi. Gazını alamayıp, "Ne kadar sembolik bir katil ya! Her hareketinin altında bir dünya olay var!" dedi.

"Bir de bizimle oyun oynuyormuş pezevenk!" diye homurdandı Savaş.

Kancalı derin bir nefes verip konuşmaya başlayınca hepsi yine sustu.

"Sonunda hepimizin öleceği oyunlar vardır. Hayat en acı verici olanı."

Kendi başına gelenleri hatırlayan Bihter, "Sen oyunları seversin Kancalı!" diye mırıldandı. Kadının sert bakışları üzerine dikilince oturduğu yerde doğruldu. Çenesinin ayanı bazen fazla kaçıyordu.

Bu sert bakışlar yalnızca Bihter'i değil ekibin geri kalanını da adeta ruh üflenmiş gibi kendine getirdi. Hepsi toparlanıp daha dikkatli bir şekilde Kancalı'yı dinlemeye başladı.

"Romantik Çiçekçi de kendine güzel bir oyun bulmuş ölümüne oynuyor. Psikoloğun dediği gibi onu durdurmak bizim işimiz. Duracağı yok. Zaten şunun şurasında eğer sekiz

kişiyi öldürmek istiyorsa ne kadar zamanımız kalmış olabilir ki?"

Elindeki notlarla beraber tahtanın önüne giden Vicdan kabataslak bir zaman çizelgesi oluşturdu.

Paket 1: 18 Şubat 2015

Paket 2: 8 Mart 2015 > 1 ay

Paket 3: 28 Eylül 2015 > 6 ay

Paket 4: 8 Kasım 2015 > 2 ay

Paket 5: 18 Ocak 2016 > 2 ay

Paket 6: 28 Şubat 2016 > 1 ay

Oluşturduğu çizelgeye bakıp daha net incelemek için az önce kalktığı sandalyeye oturan Vicdan arkadaşlarından gelecek yorumu bekledi.

"Ortalama iki ayımız var. Son cinayeti bir ay farkla gerçekleştigiğine göre belki de bir ayımız var."

Bihter'in hızlı yorumu bu şekilde olmuştu. Dosya Savaş ve Bihter'in elinde olduğu için konuya daha fazla hâkimdiler. Bu yüzden kalkıp çizelgeye ekleme yapma ihtiyacı hissetti Savaş.

Paket 1: 18 Şubat 2015, İzmir

Paket 2: 8 Mart 2015 > 1 ay, Aydın

Paket 3: 28 Eylül 2015 > 6 ay, İzmir

Paket 4: 8 Kasım 2015 > 2 ay, İstanbul

Paket 5: 18 Ocak 2016 > 2 ay, İstanbul

Paket 6: 28 Şubat 2016 > 1 ay, İstanbul

Atakan şehirlere göz atıp, "Herhalde İstanbul'da aldatan kadın popülasyonu daha zengin," dedi. "En çok İstanbul'dan kurban çıkardığına göre."

"Bir dahaki kurbanın hangi ilden olacağına karar verebilmemiz için önce aldatan kadınları bulmamız lazım sonra da

hangisine paket ulaşacağını tespit etmek gerek. Bu da imkânsız tabi!"

Bihter'in yorumuyla kaşlarını çatan Kancalı, "O halde paket beklemesi muhtemel olan kadınları uyarmaktan başka çaremiz yok." dedi. Hepsi kaşlarını çatıp Kancalı'ya dönmüştü.

"Bu insanların aile hayatlarına apaçık müdahale demek!" dedi Vicdan. "Ahlak masasındayken dikkat ettiğimiz en önemli hususlardan biriydi."

Atakan duyduklarından hoşlanmış bir şekilde kaşlarını kaldırıp, "Sen de mi ahlak masasındaydın?" diye sordu.

Omuz silkip cevap veren Vicdan, "Aynen, neden ki?" diye sordu.

"Birini Ahlak Masası'na gönderdik, birini de Ahlak'tan aldık desene!"

Şebnem genç adamın dikkatinden fazlasıyla rahatsız oldu. Bu kadar kıskanç olduğunu kendisi de bilmiyordu. Tarık'la yaşadıklarını hatırlamak istemese de kendini kıyas yapmaktan alıkoyamıyordu. Asla Tarık'la Atakan'ı kıyaslamıyordu. Kendisini kıyaslıyordu. Önceki Şebnem, sonraki Şebnem ve şimdiki Şebnem... Önceki Şebnem Tarık'a âşık bir salaktı. Sonraki ise kendini dünyadan soyutlamış bir yaratık. Şimdiki Şebnem Atakan'a körkütük âşık bir kadındı ve bu âşık kadın sevdiği adamı deliler gibi kıskanıyordu. Değil onu paylaşmak ilgisindeki bir gram azalış bile onu çileden çıkarıyordu. Neyse ki Kancalı tekrardan araya girip adama ağzının payını vermişti. Aksi halde Atakan'a ağzının payını toplum içinde münasip olmayan hallerde verecekti.

"Atakan, konuyu boş işlerle dağıtma oğlum!"

"O halde ne yapıyoruz?" diye sordu Bihter. Kadınları uyarmak konusu dikkatini çekmişti.

"Çok basit Romantik'in gönderdiği paket eline ulaşan her kimse hemen bizimle iletişime geçmeli. Aldatmakla ilgili

herhangi bir bilgi vermeyeceğimiz için durduk yerde kimse-
nin aile huzurunu da bozmamış oluyoruz,” dedikten sonra
Vicdan’a dönen Kancalı her şeyi düşündüğünün altını çizdi.
“Ayrıca ne kadar huzurları kaldığı da tartışılır. Neyse bu bizi
ilgilendirmez. İnsan avı ile önüne geçebileceğimiz bir şey de-
ğil bu durum. Bu yüzden toplumu da soruşturmaya ortak et-
mekten başka çaremiz yok.”

Hepsi onaylayan mırıltılar çıkarınca kapıya doğru giden
Kancalı, “O vakit çalışmaya devam etme zamanı!” diyerek
ekibini gaza getirdi. “Yunan piçinden de kurtulduk sayılır,
tüm dikkatimizi bu işe verebiliriz.”

“Ya Allah ya Bismillah!” diyerek ayağa kalkan Şebnem
iş i sayesinde yine babasını unutmuştu. Çoğu zaman unutmuş
taklidi yapsa da bugün gerçekten kendini kaptırmıştı. Biraz
da bacağı nı dürten Atakan’ın dizi onu arzular âlemine sürük-
lemiş olabilirdi. Bu hareket bir özür olabilirdi. Öyle olsa iyi
olurdu. Karş ılık olarak sert botunun ucuyla adamın bacağına
tekme attı.

Mesai bitiminde yorgun argın üzerine montunu geçiren
Şebnem akşam trafiğinde eve nasıl gideceğini düşünüyordu.
Bir de babasına uğramak gibi bir niyeti vardı ama gitse bile
onu göremezdi. Hem ziyaret saati değildi hem de babası çok-
tan yatırılmış oluyordu. İçi acıyla sızladı. Yıllardır bir çocuk gibi
belli saatlerde uyutulup belli saatlerde uyandırılan bir kukla
misali yaşamıştı babası. Bunca zaman rol mü yapmıştı? Eğer
öyleyse niye böyle bir şeye başvurmuştu? Neden?

Soruların oluşturduğu kaos beyninde baş ağrısı olarak
geri dönüş yapınca kendini durdurmaya çalıştı. Bir girdap
gibi içine saplandığı sorulardan uzaklaşmak için tek ihtiyacı
olan şey bir anda yanında bitti.

"Seni ben bırakırım."

Montunun düğmelerini ilikleyip adama dönen genç kadın onun dağınık saçlarına, esmer tenine ve alev alev yanan gözlerine baktı. Üzerindeki kısa monta, kot pantolonuna ve bağcıkları gevşek duran postallarına da göz attıktan sonra kendine gelip onu uzun uzun incelediğinin farkına vardı. Gözlerini ondan alamıyordu. Hastalıklı bir insanın ilacını bulması gibiydi bu. Bunca zaman Atakan da bunları mı yaşamıştı? O yüzden mi tüm karşı koyuşlarını bertaraf etmişti?

"Önce babama uğrayacağım," diyerek adamı yine itmeyi denedi. Ne tepki vereceğini merak etmişti.

"Tamam, önce babana uğrarız, sonra evine bırakırım."

İşte bu cevap, genç kadının yüreğine su serpmekle kalmamış adeta yüreğine şelale olmuştu.

"Peki."

Atakan uysalca ona boyun eğen kadını yanaklarından yakaladı.

"Söz dinleyen kadınlardan hoşlanırım!" diyerek onu iki yanağından da usulca öptü.

Utanıp sıkılan Şebnem etrafına göz atınca herkesin toplanmakla uğraştığını görüp rahatladı. Yine de hırsını çıkarmaktan yalan dahi olsa geri kalmadı.

Şebnem adamın yanaklarını tutan ellerinden kurtulmadan "Seni insan içinde yaka paça sürükleyen kadınları da sever misin?" diye fısıldadı.

Atakan bu sefer de boynuna sokulunca kızarmaya başladı.

"O da bir şey mi? İşin içine kırbaç da girerse zevkten deliye dönerim!"

Bu sefer kendini tutamayıp silkindi ve adamın ellerinden, yakınlığından kurtuldu.

“Atakan!” diyerek de koluna bir yumruk geçirdi. Adamın pervasızlığı kabuğundan kurtulmaya çalışan Şebnem için yeterince fazlaydı.

Savaş sırtıtarak yanlarına gelip, “Ne oluyor kumrular? Ne bu şiddet?” diye sordu. Gün intikam günüydü. Savaş da hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

“Şebnem, yoksa seni sıkıştırıyor mu bu hayta?”

Sıcak avucu Şebnem’in elini kavrayınca içinde bir şeyler tamamlanan Atakan, Savaş’ın bütün kışkırtmalarını sakın karşılamaya karar vermişti. Ta ki adam Şebnem üzerinden oyunlar oynayana dek...

“Sana ne oğlum? Ben hiç karışıyor muyum sana? Kızı evlenmeden hamile bıraktın!”

Yanlarına Bihter ve Vicdan da gelince şakalaşma şamata boyutuna ulaştı.

“Höst lan höst! Bilerek mi yaptım sanki? Evlenmiyordun, ne yapsaydım?”

Savaş’ın koluna üstün körü bir fiske vuran Bihter, “Ne bok yediğini bilmiyoruz sanki! Konuşturma beni çocukların yanında!” diye mırıldandı. “Ayrıca evleniyoruz işte daha ne!”

Vicdan gülümseyerek onları izlerken duyduğu bu haberle “Aa, düğün ne zaman?” diye sormaktan kendini alamadı.

Bihter bilmiş bilmiş genç kadına bakıp, “Düğün demezsek Vicdan’cım, geriliyorum da. Nikâhımız 8 Mart’ta!” diyerek takvimi söyledi.

“Hepinizin davetli olduğunu söylememize gerek yok herhalde!”

Atakan Savaş’ın sözleri üzerine pişmiş kelle gibi sırtıp, “Bunca emeğimize rağmen bizi çağırmasan nikâhı basardım zaten!” diyerek adama takıldı.

“Ne diyecektin Atakan merak ediyorum. Durun bu nikâh kıyılmaz, ben hamileyim mi?”

Bihter sözlerini bitirip tek kaşını kaldırarak Atakan'dan gelecek cevabı bekledi. Adamın asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyeceğini düşünüyordu. Fakat Atakan kesinlikle böyle bir şey yapabileceğini ima eden bakışlarla Bihter'e baktıkça genç kadının ağzı açık kaldı.

"E yok artık Atakan!"

"Bana bulaşmayacaksınız kızım! Kışkırtmayacaksınız beni yoksa yaparım!"

"Senden korkulur yemin ediyorum. Şebnem'i çıldırtmazsan iyi!"

Genç kadının avucunun içini başparmağıyla okşayıp âşık âşık gülümsedi. Şebnem de onun elini sıkınca bir anlığına muhabbetten kopar gibi oldu Atakan.

"Ona bir şey olmaz, o benden deli! Değil mi hayatım?"

Dişlerini göstererek en sahte gülümsemesini takınan Şebnem, "Ya tabi ne demezsin!" diye cevap verdi.

Konuşa konuşa dışarıya çıktıklarında herkes ayrı bir tarafa dağıldı. Atakan, Şebnem'i motoruna doğru sürükledi. Binmeden önce genç kadının montunun önündeki fermuarı boynuna kadar çekti. Yedek kaskı çıkarıp nazik bir şekilde başına geçirdi. Şebnem bu ilgi alaka karşısında uslu uslu durdu ve hiç sesini çıkarmadı. Böyle ilgi görmeyeli ne kadar olmuştu? Hiç hatırlamıyordu. Atakan tek kelime etmeden motora binince yüzündeki kaska güvenerek gülümsedi. Kendisi de arkasına atlayıp bacaklarını iki yana sabitledi ve kollarını adama doladı.

"Kaskının arkasında gülümsediğini biliyorum."

Şebnem yakalanmış olmanın verdiği şokla hiç düşünmeden "Nerden biliyorsun?" diye sordu.

Motora gaz verirken bağırarak zorunda kalan Atakan, "Gözlerinden anlarım," dedi. Ardından rüzgâr gibi sürüp trafiğin içine daldı. Şebnem ne olduğunu anlayamadan kendini

hastanenin önünde buldu. Ayakları yere değene kadar titre-
diğinin farkında değildi.

“Hayvan gibi sürüyorsun Atakan!”

Kaskını çıkaran kızı kollarının arasına alıp gülümseyen
genç adam, “Sen bir de beni sevişirken gör,” diyerek onu
utandırmaya çalıştı.

“Bu gidişle senin ölüşünü çok rahatlıkla görebileceğimi
düşünüyorum!”

“Sen yokken daha hızlı sürüyorum, korkarsın diye yavaş-
lamıştım!”

Elleriyle uyuşmuş kollarını ovalayan Şebnem, Atakan’a
bu kadar yapıştığının farkında değildi. Bedenini öyle sıkmıştı
ki şimdi kollarını, bacaklarını hissetmiyordu. Bu ilk binişi de-
ğildi fakat Atakan bu sefer inanılmaz hızlı sürmüştü.

“Bu yavaşlamış halin mi? Uçaklarla mı yarışyorsun oğ-
lum bu ne sürat?”

Kahkahalarını dindiremeyen Atakan kendini durdura-
bilmeyi başardığında “Tek rakibim Türk Havayolları!” diye
cevap verdi.

“Belli belli!” deyip arkasını dönüp giden Şebnem hasta-
nenin yakınlarındaki bankın üzerine oturup beton binayı iz-
lemeye koyuldu. Yanına sokulan Atakan’ın sıcaklığı yüreğini
ısıtıyordu. Genç kadının içeri girmeyeceğini anlayan Atakan
sessizce onu hissetmeye koyuldu. Onu usul usul yaşadı. Ses-
sizliğini, narinliğini, varlığını... Karanlık ve soğuk bir İstan-
bul akşamında onu, oracıktaki bankta yaşadı. Bir süre sonra
dayanamayıp günlerdir merak ettiği o soruyu sordu.

“Onu neden bir hafta bekledin?”

Şebnem bu soruyla kastedilenin ne olduğunu biliyordu.
Geçmişini ona anlatırken ne kadar aptal olduğundan defa-
larca kez bahsetmişti. Tarık’ı bir hafta bekleyecek kadar aptal
olduğunu da öyle.

"Seni terk ettiğini düşünmemiştin."

Kendisi yerine cevap veren adama dönmeden tahminini çürüttü.

"Geri geleceğim yazan saçma bir not yüzünden."

Kaşlarını çatan Atakan, adamın yüzsüzlüğü karşısında çıldıracak gibi oldu. Hem terk edip hem de kadının kendisini beklemesini sağlamıştı. Bu nasıl bir kurnazlık, bu nasıl bir bencillikti?

"Saklıyor musun o notu?"

Her kadın böyle bir notu saklardı. Önce sevdiği için sonra nefret duyduğu için sonra da bir gün intikamını alacağını bilip o büyük gün için saklardı. Şebnem de Atakan'ı yanıltmadı.

"İyi hatırlattın!" diyerek cüzdanını çıkaran genç kadın, arka gözlerden birini açıp içindeki sararmış küçük kâğıdı çıkardı. Notu açıp tanıdığı yazıya göz gezdirdi ve ezbere bildiği görüntünün hiç değişmediğini gördü. Yalnızca kâğıt yıpranmıştı. Onu izleyen adama dönüp kâğıdı avucunda buruşturdu ve hiç düşünmeden yere fırlattı.

"Artık onun hiçbir şeyini istemiyorum. Hesap dahi sormak istemiyorum ona. Hayatımdan çıktı, gitti. Bu kadar. Keşke ona dair anılarımı da silip atabilsem. Tek yapabildiğim az hatırlayıp bolca unutmaya çalışmak."

Genç kadının gözlerindeki kararlılık Atakan'ın yüreğinde bahar fırtınası estirdi. Soğuk bir gecede yüzünde güller açtı. Uzanıp kadının sıcak dudağının kıyısına bir öpücük kondurdu.

"Yalnızca sen varsın Atakan," diye fısıldayan Şebnem adamın avucunu tutup montunun üzerinden kalbine yasladı. "Her zaman sen varmışsın gibi hissediyorum. Sanki bir rüyadan uyandım."

Daha fazla kendini tutamayan genç adam kadının dudaklarına hırsıyla sokuldu. Asla duyamayacağını sandığı bu söz-

ler Şebnem'in aksine ona rüya gibi geliyordu. Kadın rüyadan uyanmış adamsa ona yeni dalmıştı. Şebnem elini onun yanağına koyup bu öpüşmeyi elinden geldiğince uzattı. Nefes nefese ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu.

"Babamın yakınlarında böyle bir şey yapmış olduğuma inanamıyorum!"

"Kendimi tekrardan liseli gibi hissettim..."

Birden aklına Sevgi Hoca gelince kaşlarını çatan Şebnem, "Lise deme bana, Sevgi Hoca'nın hesabını hâlâ vermedin!" diye çıkıştı. Kıkırdayan genç adam, "Ama küçük bir çocuktum o zaman!" diye cevap verdi.

"Sus, başlatma çocukluğuna!"

Kadının burnunun ucuna da bir öpücük konduran Atakan onun üşümüş olduğunu fark etti.

"Hadi kalk kıskanç! Üşümüştün, eve götüreyim seni."

Ayağa kalkan adama birdenbire sarılan Şebnem, "Biraz daha kalalım böyle..." diye mırıldandı. Eve gitmeye hazır değildi. Annesini görmeye, Şeyma'nın sorularını duymaya, huzursuz uykulara... Atakan'dan ayrılıp bunlarla yüzleşmeye hazır değildi. Kadının kulağına eğilen Atakan, "O zaman bir öpücüğünü de apartmanınızın içinde alırım. Liseli fantezimi sonuna kadar yaşamak istiyorum!" diye fısıldadı. Adamın göğsüne sokulduğu için sesi boğuk boğuk çıkan Şebnem, "Senin liseli fantezinin içine edeyim Atakan!" diye cevap verdi. Adamın verdiği tek karşılık kulağına dolan kahkahaları oldu.

Bir süre sonra ayrıldıklarında Atakan motorun yanına gitmeden önce ayakkabı bağcıklarını bağlıyormuş numarası yaparak Şebnem'in yere attığı ve çoktan unuttuğu kâğıdı kapıp cebine soktu.

Motora doğru yürürken önlerinden geçtikleri bir dilenci "Abi Allah rızası için bir sadaka," diye mırıldanunca ikisi de o yöne döndü. Loş ışıktaki genci görebilmek ve bozuk para

bırakmak için yaklaşan ikili beklenmedik bir anda karşılaştıkları kişi yüzünden hem şaşkın hem de heyecanlı bir şekilde dilenciye yaklaştılar.

Şebnem eğilip adamın atkı ve şapka sayesinde gizlenmiş suratına bakıp, "Hakan!" diye sesledi. Bir gördüğü yüzü bir daha asla unutmazdı. Saklanmaya çalışan adam Hakan'dan başkası değildi ama yine de teyit etmek istiyordu. Sonra onu sorulara boğabilirdi. Tabi Hakan izin verirse...

"Evet, Şebnem, ben Hakan. Şimdi sadakamı verip defolursan çok sevinirim."

"Doğru konuş lan!" diyerek adama yaklaşan Atakan zaten haz etmediği bu herife ağız burun dalmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Ne yapıyorsun burada?"

Şebnem'in sorusu üzerine boğazını saran atkıyı biraz gevşetip, "Dileniyorum gördüğün gibi!" diye cevap verdi.

"Taksi şoförü değil miydin sen?"

Cevap vermeyen adam elini uzatıp, "Sadakamı alabilir miyim?" diye sordu.

Şebnem cebinden bozuk para çıkarıp adama uzattı. Hakan parayı alırken kadının elini kısacık bir an tutup avucuna bir not bıraktı.

"Bu ne?" diye mırıldanan Şebnem notu hemen açmak istedi. Hakan sabır çekip Atakan'a "Götür şunu buradan, sonra açsın notu," dedi. Atakan Şebnem'i kolundan sürükleyerek motorun yanına getirdiğinde ikisi de heyecanla notu açtı.

'Kız Kulesi 2902 09'

Şebnem önünü arkasını inceleyip sadece Kız Kulesi ve birkaç rakam yazan kâğıda hayal kırıklığı ile bakıp, "Bu kadar mı yani?" diye mırıldandı.

Atakan da en az Şebnem kadar öfkeyle söylendi.

“Altı üstü şu kadicık not için mi bu kadar gizem, yemin ediyorum sikeceğim şu herifin elini ayağını!”

“Neyse basıp gidelim yoksa ben de kendimi tutamayacağım!” diyen Şebnem Atakan’ı beklemeden motora bindi. Atakan da uzakta bir siluet halinde gözüken bedene son kez göz atıp motoruna atladı ve Şebnem’in bedeni kendisinininkiyle bir bütün olana dek hızla sürdü.

Onlar uzaklaşınca üzerindekiilerden kurtulan Hakan, çıkardıklarını çöpe attı. İçinde giydiğı takım elbisenin buruşup buruşmadığını kontrol edip yola koyuldu. İleride tekrar durup şapkasını da çıkardı ve saçlarını eliyle gelişi güzel düzeltti.

*Saklamaya çalışma, nafile. Seveda, çocuk
gözlerinden uyku gibi akıyor.*

(Reşat Nuri Güntekin- Çalığışu)

Bölüm 21

İstanbul soğuk ve rüzgârlı bir gecede ardında pelerini uçuşan bir Lord kadar gururlu; tüm hüznüyle şarabını yudumlayan bir kadın kadar da zarifti. Aynı zamanda hem Avrupa hem Anadolu'ydu. Hem ince belli bardakta tavşankanı çay, hem yanında lokumuyla Türk kahvesi... İstanbul tarih, hikâye, efsane ve daha nicesiydi. İçinde yaşattığı insanlar onun eteğinde sürüklenen toz zerrelerydi. Kimi zaman bir girdap, kimi zaman sessiz bir fırtına... Bazen bir genç kızın yazmasındaki oya, bazen delikanlının salladığı tespih. Dün, bugün, yarın. İstanbul, koskoca maziydi insanı küle döndüren. Ve nihayetinde İstanbul bir zehirdi. En tehlikeli sokak, en zor sınav, sonu olmayan bir oyun... Şah mat edeceği hayatların içinde mozaik bir taş.

Şehrin hengâmesinde küçücük bir ayrıntı olan genç kadın sıcak, derin ve deliksiz bir uykunun kollarındaydı. Ya da öyle gözüküyordu. Günün yorgunluğundan bitkin düşen bedeni öylece sırt üstü yatıyordu. Siyah saçları yastığının üzerine yayılmış bir eli de onların üzerindeki yerini almıştı. Güneşliklerin arkasında içeriye sızmaya çalışan sokak lambalarının zayıf ışıkları az da olsa görüş kapasitesi sağlıyordu. Ne odada ne de evde tek bir kıpırtı yoktu. Her ne kadar derin bir uyku-

daymış gibi gözükse de Şebnem her zamanki standart tilki uykularından birine dalmıştı. Beklenmedik yönden esen bir rüzgâr uyanması için yeterdi. Öyle de oldu.

Bir şey... Şebnem'in uyanmadan önce tüylerini diken diken etmişti. Aniden düşüyormuş gibi bir hisle yattığı yerden zıpkın misali fırladı. Aynı anda hem yastığının altındaki silahı çıkarıp nişan almıştı hem de üzerindeki yorganı itekleyip onu engelleyen her şeyden kurtulmuştu. Nefes nefese odasının loş detaylarını incelerken onu uykusundan uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tüllerin kıpırdadığını görünce yavaş hareketlerle yatağından inip etrafını kontrol ederek camın önüne gitti. Perdeyi silahının ucuyla biraz aralayıp camın kapalı olduğunu görünce tuttuğu nefesi sesli bir şekilde bıraktı. Silahını indirip dışarıya göz atarken karanlıkta yürüyüp giden bir silüet dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak odasındaki saate baktı. Gecenin üçünde karanlığın ortasındaki bir insan ister istemez Şebnem'in dikkatini çekmişti. Ne kadar dikkatle bakarsa baksın detaylarını göremediği bu silüet onu ürpertmişti. Birkaç dakika sonra evin her bir kanşını annesini ve kız kardeşini uyandırmadan kontrol edip tekrar odasına geldi. Çalışma masasının üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurup üstüne başına dökmekten çekinmeden kana kana içti. Uzun zamandır uykusu bu şekilde bölünmemişti. Tekrar uyuması zaman alacaktı. Yastığa kafasını koyduğunda aklına ilk gelen isim Atakan oldu. Çünkü onun sayesinde kâbuslarından kurtulmuştu. Gece onunla yatıp sabah onunla kalkmak kâbuslarına fırsat tanımıyordu. Tüm hücrelerine kadar onunla doluydu. Önceden rüzgâr alan bir ev gibiydi. Soğuk ve ıssız... Atakan o eve soba kurmuş, üzerinde de kestane kavurmuş adeta ruhunda yuva yaratmıştı. Kalbinin orta yerinde kocaman bir yangın ve elinde çakmakla bekleyen bir Atakan... Şebnem bu fikir karşısında istemsizce gülümsedi. Çakmak bir şey miydi? Atakan elinde benzin bidonuyla duruyordu.

Yattığı yerde soluna dönüp camın arkasındaki loş ışıkları seyrederek gülümsedi.

“Manyak adam...”

Sonra kendi halinin Atakan’dan hallice olduğunu fark edip, “İyice yedin aklını,” diye mırıldandı. Peki, bundan yana bir sorunu var mıydı? Asla.

29.02.2016

09.00

İstanbul, Kız Kulesi

Sabahın kör karanlığında uyanıp hazırlanmak ne kadar zorsa yollara düşmek de bir o kadar zordu. Hele ana kucağı kadar sıcak olan yataktan çıkıp sabah ayazıyla yüzleşmek... Şebnem her şeye rağmen söylenmiyor içten içe dua ediyordu. Tüm bu uğraşların sonunda bir şeyler elde edebilme umudu onu ayakta tutuyordu. Babasının eline tutuşturduğu notların deli saçması şeyler olmaması için her şeyini verirdi. Bu yüzden dirayetini koruyarak kalkıp hazırlandı ve evden erkenden ayrıldı. Bina kapısının önünde volta atarak bekleyen bir adet Atakan görmek onu çok da şaşırtmamıştı. Heyecanla bu anı beklediğini içten içe itiraf etti. Yine de gülümsemesini saklayarak, “Günaydın, seni beklemiyordum,” diye mırıldandı. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu zira sabahın körüydü. Fırın bile açılmamıştı.

Atakan volta atmayı kesip sahibine kavuşan yavru bir köpek gibi Şebnem’e doğru yürüdü. Onu tutup öpmek varken yalnızca yanağını okşayıp başına yedek kaskı geçirdi. Dokunmaya kıyamadığı kadını bir dakika bile bırakmaya gönlü razı gelmiyordu. Bu nasıl bir aşktı kendisi de anlamıyordu. Kas-

kın açıkta bıraktığı koyu renk gözleri görebilmek için eğilen Atakan, "Bensiz nefes bile alamazsın, anla artık bunu," dedi. Kızın karşılık vermesine müsaade etmeden motoruna bindi. Dudakları gerilip kocaman gülümsemek için titriyordu. Şebnem içinde an be an büyüyen hisse karşı koyamıyordu.

"Delisin sen!"

Arkasına geçmesi için kıza işaret eden Atakan, "Senin yüzünden!" karşılığını verdi. Atakan'ın elinden hiçbir şey gelmiyordu. Şebnem içine büyüdükçe güçlenen ve baş edilmesi zorlaşan bir sarmaşıktı. Onun yüzünden aklını bile yitirebilirdi. Aşk da zaten yitirmekle ilgiliydi. Biraz kendinden biraz daha kendinden... Benlik yerini aşka bırakana dek biraz daha!

Bacağını motorun üzerinden geçirip Atakan'ın arkasına yerleşen Şebnem az sonra düşecekmiş gibi sımsıkı Atakan'a yapıştı. Genç adam bir tek bunun için bile motor sürebilirdi. Araba sürme korkusunun bir gün işe yarayacağını bilse ilk ve son kez kaza yaptığı zaman o kadar üzülmezdi. Gaza yüklendikçe Şebnem kollarını daha çok sıkıyordu. Öyle ki biraz daha yüklendiğinde kendisi de nefes alamaz olmuştu. Kız kulesine kadar normal bir hızla gitmezse yolun yarısında nefes yetmezliğinden can verebilirdi. Bu yüzden sırtarak hızını düşürdü. Böylece Şebnem de tutuşunu biraz olsun gevşetti. Tam rahatlayacakken kadın kulağının dibinde bir şeyler mırıldandı. Rüzgârdan hayal meyal işitse de parçaları çabucak birleştirdi.

"Ha, şöyle adam ol!"

Kız kulesine geldiklerinde saat dokuzu bulmuştu. Atakan yakınlardaki bir kafenin otoparkına motorunu park edip sahilde bıraktığı Şebnem'in yanına döndü. Yerdeki bir taş tekmeleyen genç kadın, "Vapur seferleri on dakika sonra başlayacakmış!" diye söylendi.

"Bizim dokuzda orada olmamız gerekiyordu!" diyen Atakan bir çare bulabilirmiş gibi etrafına bakındı. Tekneciler

sabah rutinlerini yerine getiriyordu. Dükkânlar yeni yeni açılmaya başlıyordu. Kimse onları takmıyordu.

“Hay sikeyim bizdeki şansı! Hakan ne bok yemeye dokuz dedi o zaman?”

Dişlerini sıkıp soğuktan titrememek için yerinde sallanan Şebnem öfkeyle “Piçin teki de o yüzden!” diye cevap verdi. Bir süre sonra vapur seferleri başladı. Sabahın köründe ilk seferde Atakan, Şebnem ve yüzünü örtmüş peçeli bir kadından başka kimse yoktu. Tuhaf bir yolculuktu. Kimseden çıkmıyordu. Gök kurşun grisi renkteydi, insanın içini boğuyordu. Rüzgâr şiddetli, dalgalar ise deliydi. Tekneden inene dek mide bulantısının önüne geçemeyen Atakan sessizce bu işkencenin bitmesi için bekledi.

Karaya indiklerinde karşılarındaki yapıyı yakından inceleme fırsatı bulan Şebnem tarihi yapıların bambaşka bir ruhu olduğunu bir kez daha kabul etti. Kulenin etrafında ılık çalan rüzgârın bile bir fısıltısı vardı. Küçük karanın üzerinde etrafına göz atıp derin bir nefes aldı. Metrelerce uzağında şehrin gürültüsü yükseliyordu. Araba kornaları, kıyıya vuran dalgalar, insanların bağırışları, dükkânını açan esnafın ufak tefek sesleri... Hepsi yükselip gri gökyüzünün altında gereksiz bir senfoni oluşturuyordu. O beton binalara uzaktan bakıp suratını buruşturdu. Binalar ile tarihi yapılar arasındaki fark bariz belliydi. Birinin dili vardı, geçmişisi fısıldıyordu; öteki ise üzerinde doğan güneş ile kusuyordu insanları.

Bir anda soğuk eli sarmalanınca gözlerini kapattı. Buz tutmuş parmakları sıcak bir avucun içinde yuvasını bulup uysalca kıvrıldı. Onlarla beraber inen peçeli kadın kulenin kapısını sertçe yumrukladı. Atakan ve Şebnem irkilerek arkalarına döndüklerinde kapı gıcırdayarak açılmaya başlamıştı. Aralıkta Hakan'ın yüzü gözü-künce peçeli kadın, “Hiç açmayacaksın sanmıştım,” diye mırıldandı. Sonra adamı itekleyerek içeriye girdi.

Hakan başını dışarıya uzatıp, "Gelecek misiniz?" diye sordu.

Atakan genç kadının kulağına eğilip "O kimdi lan?" diye sordu. Fısıltısı rüzgârın uğultusuna karıştı fakat Şebnem onu duymuştu.

"İnan zerre bir şey bilmiyorum."

Çenesindeki kirli sakalları sıvazlayarak gergin bir ses tonuyla "Bir saat içinde bizden haber alamazlarsa ekibi yollamaları için Bihter'e mesaj mı atsak?" diye sordu.

Hakan sabırsız bir yüz ifadesiyle ikisini süzüp "Bir saate turist akımı başlar, o zamana kadar işinizi halletmek istiyorsanız elinizi çabuk tutun," diye seslendi.

Şebnem tek kaşını kaldırıp etrafını bir kez daha kolaçan etti ve yürümeye başladı. Kalçasının hareketiyle kıpırdanan silahına güvenmekten başka çaresi yoktu. Atakan peşinden gelirken söylenmeye devam ediyordu.

"Göte gelmeyelim de!"

Ellerini montunun cebine sokan Şebnem dümdüz bir çizgi olmuş dudaklarının arasından, "Bence geldik bile!" diye cevap verdi. Kulenin kapısından içeriye girdiklerinde Hakan arkalarındaki kapıyı kapattı. Bu sefer gayet şık bir takım elbise giyen genç adam saçlarını yine ensesinden toplamıştı. Suratında makyaj yoktu. Yine de bukalemun gibi olan bu adama güven olmazdı. Önlerine geçip onları dar merdivenlere yönlendiren Hakan çevik hareketlerle merdivenleri birer ikişer tırmandı. Üst kattaki ufak salona girdiklerinde peçeli kadını üzerini çıkarmış bir masaya kurulmuş halde buldular.

"İçecek bir şey var mı Hakan?" diye soran kadın bakışlarını Şebnem ve Atakan üzerinde gezdirip fazla oyalanmadan çantasına eğildi ve ufak bir bilgisayar çıkardı. İkisinin jetonu da aynı anda düştü.

"Siyah Lale!"

Kadın parmakları klavyenin üzerinde kıpırdanırken, "Ta kendisi." diye mırıldandı. Gökyüzünün griliği içeriği aydınlatmaya yetmiyordu. Loş salonda camın kenarını tercih eden Siyah Lale'yi daha yakından görmek isteyen Atakan biri iki adım atıp öne çıktı.

"Seninle tanışacağımızı düşünmüyorduk."

Bakışlarını bilgisayarın ekranından çekmeden önüne sertçe konan sodayı yudumlayan Lale burun kıvırdı. "Ben de metnin böylesine sinir bozucu çıkacağını düşünmüyordum Atakan. Hepimizin düşünmediği şeyler üzerine konuşmaktansa işe koyulmayı tercih ederim."

Duruşu, bakışı, sesi, bedeni... Hepsi ve daha fazlasıyla Siyah Lale yeterince beklenmedik bir kadındı. Tutuk hareketlerle sandalyelere yerleşen ikili sessizce kadını izlemeye koyuldular. Tepelerinde dikilen Hakan, Lale'nin sinirini bozunca sessizlik de bozuldu.

"Oturacak mısın Hakan?"

Beyaz gömleğinin üzerinden kollarını kavuşturan Hakan 'cık' sesi çıkararak dikilmeye devam etti. Kızın neler yaptığını görmek istediği için oturmayı reddediyordu.

"Ne yaptığını öğrenmek istemen gurur verici ama bunu öğrenmek için ayakta dikilmene gerek yok."

Burnundan soluyarak sandalyelerden birini tiz bir ses çıkartarak sürükledi. Kızın dibine oturduğunda gözleri tüm dikkatiyle ekranın üzerine sabitlenmişti. Atakan ve Şebnem gergin bekleyişin içinde çıldırmak üzereyken Hakan araya girdi.

"Bu kadar illegal takılmana gerek yok, öteki yoldan da yapabilirdin."

"Kurallarına göre oynayarak sadece aradığını bulursun, büyük resmi göremezsin."

Ensesindeki saç kuyruğuyla oynayıp kıza ters ters baktıktan sonra kendini tutamayıp, "Her şey büyük resim için yani?" diye sordu.

Siyah Lale omuz silkip işine devam edince Hakan ağzının içinden herkesin duyabileceği bir ses tonuyla "Kuralsız!" diye mırıldandı. Kadın fark edilmesi güç bir gülümsemeyle ekrana bakmayı sürdürerek, "Kendi kurallarım olduğunu bilirsin," diye cevap verdi.

Şebnem kolundaki ince kordonlu saate bakıp duruyordu. Orada ne işi olduğunu, babasının ne tür delilikler yaptığını, Siyah Lale'nin kurallarını, Atakan'ın niye kıpırdandığını, şubede onu bekleyen işleri ve diğer her şeyi düşünüp duruyor, kendisini daraltıyordu. Bir süre sonra o da Atakan gibi ayaklarını sallamaya başlayınca Siyah Lale durumu fark etti ve konuya ucundan değinme ihtiyacı hissetti.

"Bihter gibi sabırsız değilsin en azından."

Ters ters kıza bakıp, "Ne beklemem gerektiğini bilmediğimdendir..." diye cevap verdi Şebnem. Gerginliğini atamadıkça bacağını sallamaya devam ediyordu. Elleri ayakları buz tutmuştu.

Bilgisayar ekranının üzerinden Şebnem'le göz göze gelen Siyah Lale kısık sesle "Genelde ne beklediklerini bilmezler," dedi ve devam etti. "İş bana ulaşırsa özellikle."

Suratını buruşturan Hakan, "Size hava atmasına izin vermeyin," diyerek araya girdi.

Karşısındaki iki değişik karaktere bakıp kaşlarını çatan Atakan, "Siz necisiniz Allah aşkına!" diyerek sesini yükseltti. Yine de bağırmamaya dikkat etti. Koca kulede bir başlarındılar. Her ne kadar belinde silahı olsa da küçücük bir adacığın ortasında yalnızdılar. Her şey olabilirdi. Kendisinden önce Şebnem'i düşündüğü için sakın kalmaya çalışıyordu. Ayrıca tüm bu uğraşlar yine Şebnem'in peşini bırakmayan geçmişi

ile ilgiliydi. Bu yüzden Atakan'ın kendisini dizginlemesi gerekiyordu.

Atakan'ın sorusu üzerine bu sefer omuz silken Hakan olmuştu. Cevap vermesi için Siyah Lale'ye baktı.

Son birkaç tuşa daha bastıktan sonra arkasına yaslanıp cevap veren Siyah Lale, "İş bitirici... Bizim neci olduğumuzu boş verin, biraz sonra metnin şifresi kırılacak," dedi.

Heyecanlanan Şebnem ayaklanmak istedi fakat Lale eliyle oturmaya devam etmesini işaret etti ve onu durdurdu.

"Babanın metnine güvenmediğini biliyorum. Kaç yıldır hastanede yatan bir adam. Bir deli. Sana metin veriyor, onu kurtarmanı istiyor..."

Şebnem duyduklarını sindiremeyip dişlerini sıktı ve "Tüm bunları *sen* nereden biliyorsun?" diye sordu. Atakan haricinde hiç kimseye bir şey anlatmamıştı. Görüş odasında yaşananları Siyah Lale'nin biliyor oluşu onu şaşırtmıştı.

"Bunları bilebildiğim için metni *ben* çözüyorum. Beni iyi dinle. Baban deli falan değil. Hiçbir deli bu kadar nizami bir dijital metin hazırlayamaz. Hem metin hem şifresi kat kat şifrelenmiş. Uğraştığı işlere bakıyorum da pek bir alakası yok. Kendini iyi kamufl etmiş bir dahi. Bu metinden ne çıkacağını en az senin kadar merak ediyorum."

"Ne tür bir dijital metin? Yalnızca CL yazan kâğıtlardı onlar."

Siyah Lale Şebnem'in beynini tam kapasite kullanmamasına içerlenen bir bakış fırlattı.

"Hepsi *rakam* bunların. C'ler *sıfır*, L'ler ise *bir* demek. Siber dünyanın yapı taşları *sıfır ve bir*. Benim bile gözümün önündekini görmem uzun sürdü. Neyse ki şifrelerin hepsini kırabilmek için babanın açık bıraktığı kapıları kullandım. Dizilimin aralarına bulmacalardaki gibi özel boşluklar bırakmış Dâhiyane! Şiir gibi bir dizilim..." diyerek içini çekti. Ekranda-

ki son işlem de tamamlanınca "Sistem hazır. Tek bir tuşumla metin dönüşecek lakin şifrenin yapısına bakılırsa karşına çıkacak metin süreli ve tek kullanımlık. Dikkatli oku!" diyerek birkaç tuşa daha basıp işini bitirdi.

Sandalyesinde yaylanan Hakan, "Unutacağını sanmıyorum," dedi. Şebnem'in fotografik hafızaya sahip olduğunun altını çizmek istemişti.

Atakan huylanıp, "Ne demek bu şimdi?" diye sorunca Şebnem onu kibarca susturdu.

"Sonra Atakan."

"Öyleyse..." diye mırıldanıp bilgisayarı Şebnem'e çeviren Siyah Lale basması gereken tuşu da söyledikten sonra arkasına yaslanıp Hakan ile beraber olacakları seyretmeye başladı.

"Süresi ne kadar?"

"Muhtemelen on iki saniye civarı."

01000110	01101111	01110010	01101101	01110101	01101100
00100000	01001110	01001000	00110100	01010011	01001111
00110101	01000010	01110010	00110011	01001000	00110111
00001010	01010100	01100101	01101011	00100000	01100010
01101001	01101100	01101101	01100101	01101110	01101001
00100000	01101001	01110011	01110100	01100101	01100100
01101001	01100111	01101001	01101101	00100000	01110011
01110101	00100000	01100010	01100101	01101110	00100000
01101101	01100001	01110011	01110101	01101101	01110101
01101101	00101110	00100000	01001000	01100101	01110000
01110011	01101001	01101110	01101001	01101110	00100000
01101111	01101110	01110101	01101110	01100101	00100000
01100111	01100101	01100011	01101101	01100101	01111001
01100101	00100000	01100101	01101110	00100000	01100011
01101111	01101011	00100000	01100100	01100001	00100000
01110011	01100101	01101110	01101001	00100000	01101011
01101111	01110010	01110101	01101101	01100001	01111001
01100001	00100000	01100011	01100001	01101100	01101001
01110011	01110100	01101001	01101101	00101110	00100000
01000001	01101101	01100001	00100000	01111001	01100001
01110000	01100001	01101101	01100001	01100100	01101001
01101101	00101110	00100000	01001111	01111010	01110101

01110010	00100000	01100100	01101001	01101100	01100101
01110010	01101001	01101101	00101110	00100000	01000010
01101111	01111001	01101100	01100101	00100000	01101111
01101100	01110011	01110101	01101110	00100000	01101001
01110011	01110100	01100101	01101101	01100101	01100100
01101001	01101101	00101110	00100000	01000010	01110101
00100000	01100110	01101111	01110010	01101101	01110101
01101100	01101100	01100101	00100000	01000001	01110110
01110010	01110101	01110000	01100001	01100100	01100001
01101011	01101001	00100000	01110101	01100011	00100000
01100010	01110101	01111001	01110101	01101011	00100000
01110101	01101100	01101011	01100101	00100000	01100100
01100101	01101110	01100101	01111001	01101100	01100101
01110010	00100000	01111001	01100001	01110000	01101001
01111001	01101111	01110010	01101100	01100001	01110010
00101110	00100000	01001001	01101110	01110011	01100001
01101110	01101100	01100001	01110010	01101001	00100000
01101111	01101100	01100100	01110101	01110010	01110101
01111001	01101111	01110010	01101100	01100001	01110010
00101110	00100000	01000101	01101110	01100111	01100101
01101100	00100000	01101111	01101100	01100001	01101101
01100001	01100100	01101001	01101101	00101110	00100000
00001010	01010100	01110010	01101001	01101110	01101001
01100100	01100001	01100100	00101100	00100000	01000001
01110010	01101001	01101101	01100001	00100000	00001010
01010011	01100001	01101110	01110100	01100001	00100000
01010010	01101111	01110011	01100001	00100000	01001011
01101001	01101100	01101001	01110011	01100101	01110011
01101001	00100000	00001010			

Siyah ekrandaki yeşil rakamlara bakan Şebnem, metnin son halini hızla gözden geçirdi. Sürekli akıp duran sıfır ve birler tek bir tuşla çözülecekti. Kalp atışları yavaşladı. Nefes alışverişleri ağırdı. Salona kulakları sağır olduğuna ikna edebilecek bir sükûnet hâkimdi.

Atakan kızın elini tutup ona güç vermek için sıktı. Buz gibi eller can bulur gibi kıpırdandı ve Şebnem boşdaki eliy-le uzanıp Siyah Lale'nin söylediği tuşun üzerine geldi. Tuşa basmadan önce elinin titrediğini görünce dişlerini sıkıp sertçe tuşa bastı. Sıfırlar birler bir anda senkronize bir biçimde yer değiştirdi. Yarıısı silinen sıfırlar ve birler en sonunda çözülüp asıl metne dönüştü.

Formül: NH4S05BR3H7

TEK BILMENI ISTEDIGIM SU BEN MASUMUM. HEPSI-NIN ONUNE GECMEYE EN COK DA SENI KORUMAYA CA-LISTIM. AMA YAPAMADIM. OZUR DILERIM. BOYLE OLSUN ISTEMEDIM. BU FORMULLE AVRUPADAKI UC BUYUK ULKE DENEYLER YAPIYORLAR. INSANLARI OLDURUYORLAR. ENGEL OLAMADIM.

Trinidad, Arima

Santa Rosa Kilisesi

Ekrana yapışacak kadar yaklaşan genç kadının nefesi ke-silmişti. Sesi çok çıkmadığı için "Ne?" diye söylenerek metni bir kez daha okudu. On bir saniyelik metni anlayamadan sa-niye beşe indi. Süreyi durdurmak için ekrandaki birkaç tuşa basmaya çalışırken yanından bir klik sesi geldi. O anda süre doldu ve ekran kapandı. Atakan'a döndüğünde adam elinde-

ki telefonu kendisine çevirdi. Babasının metninin bir kopyası cep telefonun ekranından ona göz kırpıyordu.

Siyah Lale takdir eden bakışlarla Atakan'ı süzüp Şebnem'e "Baban bunu tahmin edememiş olsa gerek," dedi.

Adamın elindeki telefona can havliyle yapışan Şebnem ekranı aslında ezberlemiş olmasına rağmen yine de aynı satırları okumak için fotoğrafı yakınlaştırdı.

"Bunu ben bile tahmin edemezdim," diyerek aynı satırları okuyan Şebnem sol eliyle yanında oturan Atakan'a tutundu.

"Bu formül..."

Atakan Şebnem'le beraber ekrana eğilip formülü incelese de hiçbir şey hatırlayamadı fakat Şebnem'in bir şeyler bildiği açıktı. Heyecanla adama dönen genç kadın, "Bu formül Dilek Yılmaz'ın peşine düşen Yunan katili araştırırken karşımıza çıkmıştı. Vicdan bulmuştu bu formülü!" dedi. Neredeyse haykıran genç kadın metni tekrar tekrar okurken Siyah Lale "Biz de görebilecek miyiz?" diye sordu. Titreyen eliyle telefonu uzatan Şebnem parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

"Bu formülün insanları öldürdüğünü yazmış babam. Beni korumak istediğini yazmış. Formül Yunan katilin çalıştığı şirketin ticaretini yaptığı bir ilacın içeriği. Bu formülden Deniz Yılmaz'ın babası şüphesiz haberdar. Peki, babamla ne ilgisi var?"

Ayağa kalkıp volta atmaya başlayan Atakan, "Elimizdeki veriler neler? Birincisi, baban mühendisti ve ilaç şirketinde çalışıyordu. İkincisi, babanın patronları birden ortadan kayboldular," diye ekledi.

"Kocası da..." diyerek yeni bir maddenin altını çizdi Siyah Lale. Şebnem'in geçmişinden de haberdardı.

Metni inceledikten sonra telefonu Hakan'a veren kadının bakışları, bembeyaz olmuş bir suratla düşünen Şebnem'e kilitlendi. Parmaklarını çıtlatıp kıza bakmayı sürdüren Siyah

Lale, "O halde sondaki adres kocanın mı oluyor? Baban hastanede olduğuna göre, formülün adresi de belli, Yunanistan. Peki, Trinidad?" diye sordu.

Eliyle terleyen alnını silen Şebnem önce "Kendisi benim kocam değil," diyerek bir düzeltme yapma gereği hissetti. Zira Tarık gerçekten onun kocası değildi. Hiç de olmamıştı! Bu bilginin yakın çevresinden başka insanlara ulaşması onu şaşırtmıştı. Karşısındakinin Siyah Lale olduğunu sık sık unuttuyordu. O kadar uzun bir süre saklanmış, bambaşka bir hayat yaşamıştı ki geçmişi önüne serilince yıllar önce o hataları yapan kadının kendisi olduğunu unutuyordu.

"Adres onun olabilir mi olamaz mı?" diye direten Lale ayakta dikilen Atakan'a baktı. Genç adam Tarık hakkında konuşulnlardan etkilenip susmuş, olduğu yerde donmuştu. Kayıp eş bulunmuş muydu? Donuk bakışları Şebnem'i bulunca tüyleri diken diken oldu.

Şebnem Lale'nin bakışlarını takip edince Atakan'la göz göze geldi. Adamın bakışlarındaki saf korkuyu görünce içini kesif bir endişe kapladı. Atakan'ın kendisinden yine uzaklaşabilecek olma ihtimali onu da korkuttu. Adamın gözlerine baka baka "Bizi ilgilendiren kısım formül ve çevresinde gelişen olaylar," dedi. "Adres her kiminse umurumda değil. Tanımadığım ve asla tanımak istemediğim insanların peşine düşecek değilim."

Atakan'ın buzları çözülür gibi oldu yine de tam anlamıyla kendine gelemedi. Şebnem masanın etrafında oturmaya devam eden Siyah Lale ve Hakan'a dönüp, "Telefonu alabilir miyim?" diye sordu. Hakan uzatınca telefonu hızla alan Şebnem, Atakan'ın koluna girip onu çekti. Gitme vakti gelmişti.

"Her şey için teşekkürler Siyah Lale! Karşılığında ne istiyorsan..."

Gülümseyerek "İllaki!" diye karşılık veren Lale onların apar topar gidişini izledi.

"O zaman görüşürüz!"

"Kim bilir?"

Salonda Hakan'la yalnız kaldıklarında genç adam, "Peki, şu *Romantik Çiçekçi* hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Kadının bunu da araştırdığını adı gibi biliyordu.

"Orospu çocuğu olduğunu!"

"Demek o kadar görünmez."

"Siber dünyada iz bırakmak kolay, iz bulmak zordur, bilirsin. Bir başkasının bıraktığı izi adım atmaksa..."

Hakan, "Yalnızca bir tuzaktır," diye cümleyi tamamladı.

"Ve ben tuzağa düşmeden onu nasıl deşifre edebileceğimi araştırmaktan yoruldum."

Hallerine bakıp aklına takılan soruyu dile getiren Hakan, "Harbiden ya, biz neciyiz?" diye sordu.

Bilgisayarını toparlamaya başlayan Siyah Lale, Kız Kulesi'nin üst katından uçsuz bucaksız görünen denize baktı bir süre. Sonra içini çekip, "Hayır kurumu," cevabını verdi.

Öyle çok yanar ki canın, dünyadaki bütün suçları işlediğini sanırsın; oysa sadece sevmişsindir.

(Fiddler on the Roof)

Bölüm 22

Kız Kulesi'nden çıkıp onları karaya götürecek olan tekneye binene dek Atakan'ın ağzını bıçak açmadı. Sonrasında da sessizliğini korumaya devam etti. Yüzünde boş bir ifade, öylece denizi izlerken o umursamaz tavrından oldukça uzaktı. Sanki ruhu çekilmişti. Tüm hayatı birden siyah beyaz olmuştu... Teknenin ufak tefek sarsıntıları bile onu yerinden kıpırdatamıyordu. Atakan denizi Şebnem'se Atakan'ı izliyordu. Onun neden içine kapandığını biliyordu. Bir zamanlar kendisi de terk edildiğinde bu kabuğun arkasına saklanmıştı. Atakan terk edilmeyecekti. Şebnem'in onu bırakmaya niyeti yoktu. Fakat bunu adama nasıl açıklayacaktı? Onun ara sıra çatığı kaşlarına, kırışan alnına, gerilen dudaklarına bakıp belli belirsiz gülümsedi. Bu adama dert bile yakışıyordu. Genç adamın yanına sokulan Şebnem, "Atakan?" diye seslendi. Dalgaların hırçın gürültüsünden ziyade kendi beyninin gürültüsüne odaklanan Atakan onu ilk seferde duymadı. Şebnem tekrar denedi.

"Atakan!"

Uykudan yeni uyanıyormuş gibi kirpiklerini kırpıştıran genç adam Şebnem'e döndüğünde ne yüz ifadesinde ne de

bakışlarında herhangi bir farklılık vardı. O neşeli adamın yerini sonbaharda hüznle süzülen sararmış bir yaprak almıştı sanki.

“Efendim?”

Uzanıp adamın kolunu kaldırarak altına giren Şebnem kendisinden beklenmeyecek bir uysallıkla adamın göğsüne sokuldu. Bir kedi misali yuvasına sığınıp en rahat pozisyonu buldu.

“Sarıl bana...” diye mırıldanıp buz tutmuş yüzünü adamın boynuna gömen Şebnem, içindeki heyecanın, öfkenin, endişenin birden dindiğini hissetti. Uçarcasına babasına gitmek istiyordu, her şeyi sormak, bütün gerçekleri birinci ağızdan duymak... Her şeyi ama her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu ama şimdi, biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sevdığı adamın sıcak göğsünden daha güzel bir şey varsa o da sımsıkı sarmalanmasıydı. Atakan onu bir kozalak gibi sarıp daha çok kendine çekti. Tekneden inmeden önce de nihayet bir şeyler söyleyebilmişti.

“Seni seviyorum...”

Şebnem’in duyamayacağı bir ses tonuyla fısıldadığı bu cümle kadının kulağından kalbine kadar bütün hücrelerine nüfuz etmişti. Titreyerek kollarını adamın beline dolayan Şebnem başını biraz kaldırıp Atakan’ın boynuna tam şah damarının üzerine bir öpücük kondurdu. Şimdilik bu ‘Ben de seni seviyorum!’ demekti. Henüz dile getirmeye hazır olmadığını düşünse de kalbinin atışlarına bakılacak olursa ruhu çoktan gemileri yakmıştı. Aşk onu bir kez daha alabora etmişti. Bu sefer sonuncu olduğundan emindi. Çünkü ilk seferi ne kadar yalansa ikincisi bir o kadar gerçektir.

Boynunun en hassas noktasında hissettiği ılık öpücük gözlerini sımsıkı yummasına neden oldu. Atakan’ın damarlarında akan kanın adı bile Şebnem’di. Bu öpücük istemsizce kan akışını hızlandırdı. Bundan ne kadar hoşlandığını düşün-

dü ve daha fazlasından ne kadar hoşlanacağını tahmin etmeye çalıştı. Ömür boyu kullanması gereken bir ilaçtı Şebnem, Atakan'ın ona her zaman, her yerde ihtiyacı vardı.

Karaya ulaştıklarında Atakan hiçbir şey söylemeden hızlıca koşup motorunu park ettiği yere gitti. Beraber yola çıktıklarında Şebnem adamın kulağına "Babama!" diye seslendi. Babasını görmeden şubeye gidemezdi. Önce onu görecektir ve mesajını aldığını söyleyecekti. Neden şimdi verdiğini soracaktı. Bu işin içinden nasıl çıkacağını öğrenmek için ondan gelecek talimata ihtiyacı vardı. Her ne kadar bunları düşünüyor olsa da onun delirmediğini itiraf etmesine ihtiyacı vardı aslında. Tek duymak istediği buydu. Aklını yitirmediğini, hep onlarla olduğunu, her şeyin numara olduğunu duymak istiyordu. Haluk Ünal'ın kızı olarak bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bir polis olarak duymak istedikleri şimdilik ikinci plandaydı.

Hastanenin önüne geldiklerinde Atakan motoru gürültülü bir şekilde durdurdu. Şebnem hiçbir şey söylemeden inip yürümeye başlayınca birkaç adımda genç kadını yakalayıp kolundan tuttu ve sertçe durdurdu.

"Şebnem... Bunun doğru olduğundan emin misin?"

Atakan cevap alamayınca devam etti. "Hemen gelip babanın karşısına dikilmeni kastediyorum. İşin aslını astarını öğrenmek için tek çaren baban ama eğer içeride bulunmasının sebebi bulaştığı işlerse, onu içeride tutan doktorların da bundan haberdar olması gerekmez mi?"

Anında gözünün önüne babasının doktoruyla yaptığı konuşmalar gelince elleri titremeye başladı. Şebnem defalarca şüphelenmişti adamdan ama hiçbir mantıklı sebep bulamadığı için önyargılarına bağlamıştı. Hatta doktorun son zamanlardaki kuşku dolu hareketleri yüzünden yine hastaneden, babasından uzaklaşmıştı. Elini tutan sıcak avucu sınıksız sarıp başını salladı.

"Haklı olabilirsin..."

"Yüzündeki ifadeden bile her şeyi bildiğin anlaşıyor. Kendini dizginlemeden babanın yanına gidemezsin. Neyi, kimi tehlikeye attığımızın farkında değiliz."

Bakışlarını ayağına dikip başını birkaç defa kendine gelmek istercesine salladı. Yüzüne en sıradan maskesini takana dek başını kaldırmadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra beyaz suratını Atakan'inkine doğru çevirdi. Atakan karşısındaki kadına bakıp gülümsedi.

"İşte bu..." diye mırıldanıp dimdik duran kadını omuzlarından tutup konuşmaya devam etti.

"İçeriye girdiğinde nasıl bir ortamda babanla görüşyorsun bilmiyorum ama dikkatli olman gerek. Kontrolünü kaybetme sakın. Şimdiye kadar nasıl sağlam durduysan yine aynı şekilde soğukkanlılığını koru."

Boynunu kütürdetip başını tekrar sallayan Şebnem, "Hazırım." diye fısıldadı. Atakan omuzlarını tuttuğu genç kadını hastaneye doğru çevirdi ve sırtına bir kere güven verircesine vurdu.

"Göreyim seni!"

Hastaneye doğru yürümeye başladığında kurulmuş bir saatten farkı kalmayan Şebnem, yüzündeki ifadeyi bozmaya çalışarak güvenlikten geçti. Üzerindeki eşyaları ardında bırakarak hastanenin soğuk koridorlarına adım attı. Doktorun odasına geldiğinde onu bekleyen adamın tüylerini diken diken eden bir yavaşlıkta kapıyı tıklattı. Bir kere yavaş iki ve üçüncü kere daha yavaş olan bu tıklatmayı 'gel' diyen bir ses yanıtladı.

İçeriye girip doktoru selamlayan Şebnem adamın yüzündeki maskenin altındakileri görebilmek için gözlerini doktorun yüzüne dikti. Bütün duyularıyla bu odanın içinde gerçekleşen ana odaklandı. Gözünün önünde olup göremediği her şeyi görmeye çalıştı.

“Merhaba...”

Doktor elini sıkıp koltuğuna kurulunca o da her zaman oturduğu tekli koltuğa geçti.

“Babamı görmeye geldim.”

“A4 kâğıdı getirmemişsiniz bu sefer.”

Dikkat gerektiren bu yorum üzerine kaşlarını çatmamak için kendini zor tutan Şebnem, “Annem yüzünden gelmek zorunda kaldım, ani bir karar oldu. Vaktim yoktu,” diye yalandan bir cevap uydurdu.

“Anneniz bu konuda çok baskıcı. Babanızı böyle zorlamanıza gerek yok. Kendinizi de öyle tabi.”

Dişlerini sıkıp, “Ben de sakıncası yoksa babamı görmek istiyorum, anneminki haklı bir baskı,” diye cevap verdi. Doktor masasındaki telefona uzanıp birkaç numara tuşladıktan sonra “Haluk Ünal’ı ziyaret salonuna getirin,” diyerek karşı taraftaki birine talimat verdi.

Şebnem fazlasıyla sıradan geçen doktor hasta yakını konuşmasından sonra kendini yine soğuk duvarlar arasında yürürken buldu. Ziyaret salonuna adım attığında etrafını hızlıca kolaçan etti. Birkaç dakika kapıda bekleyip hasta bakıcının gittiğinden emin olmak istedi. Daha sonra kapıdan başını uzatıp koridoru kontrol etti. En yakındaki görevlinin beş metre ötede olduğunu görünce kapıyı kapatıp babasına döndü. Elleriyle bir şeyler karalayan adam, transa girmiş gibi hafifçe sallanıyordu. Birkaç uzun adımda babasının yanına ulaşan Şebnem yere çömelip babasıyla göz göze gelmeye çalıştı. Adam onunla göz göze gelmek şöyle dursun temasta bile bulunmuyordu. Öfkeyle uzanıp babasının hareket halindeki ellerini tuttu. Adamın duraklamasıyla konuşma fırsatı yakalayan Şebnem direkt konuya girdi.

“Metni çözdüm.”

Babasının trans hali yerini güçlü ellere, merak dolu bakışlara bıraktı. Saniyeler önce tuttuğu eller şimdi Şebnem'in bileklerini bir mengene gibi sarıyordu. Babasıyla göz göze gelince yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Beni kurtar buradan Şebnem!"

Yıllardır içinde tuttuğu haykırışları küçücük bir "Nasıl?" fısıltısına sıkıştıran Şebnem yaşadıklarına inanamıyordu. Babası... Her zaman buradaydı. Yanı başında. Her şeyiyle.

"İşin içindekiler Yunan polisi, bizim polisimizin hiçbir şeyden haberi yok. Bu işi ancak sen çözebilirsin. Metni gördün. Osman Toker'in gayri meşru kızının öldüğünü biliyorsun. Bütün bilgiler gözünün önünde!"

"Sen nereden biliyorsun gayri meşru kızını?"

Yaklaşan adım sesleri ikisini de anında kendine getirdi. Şebnem hemen bileklerini babasının tutuşundan kurtarıp ayağa kalktı. Camın önüne gidip dışarıyı izlemeye koyuldu. Babası da yine sahte translarından birine girdi. Kapının önünde duraklayan adımların doktora ait olduğunu camdaki yansımadan fark eden Şebnem doktor uzaklaşınca "O da bu işin içinde mi?" diye sordu babasına.

"Evet, Yunan asıllı bir doktor..."

Kaşlarını çatıp hastane bahçesinin dışındaki volta atan silueti izleyen Şebnem, "Hiç belli olmuyor," diye mırıldandı.

"Burada yetişmiş. Onların adamı."

Bir süre sessizce içine düştüğü durumu baştan sona düşünen Şebnem, olayların bu raddeye nasıl geldiğine anlam vermeye çalışıyordu. Sessizlik uzayıp giderken babası kısık ve pürüzlü bir ses tonuyla "Sondaki adresin kime ait olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu. Zararsız bir kâğıdın deriyi kesip kanatması gibiydi bu soru. Ama Şebnem kanamadı. Hiçbir şey hissetmedi. Topuklarının üzerinde babasına dönüp onun kirpiklerinin altından gözüken koyu renk gözlerine

dikkatle baktı. Babasına bakmadan konuşmak daha kolaydı. Yıllardır kabul etmeye çalıştığı gerçeğe adapte olduktan sonra eski babasını bulmak onu zorluyordu.

“Bana verebileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu. Babasının sorduğu soru umurunda değildi. Cevap vermeye tenezzül dahi etmedi.

Babası eskisi gibi konuyu değıştirmesine izin vermeyip, “Telefon numarasını bulman çok kolay olur,” diye belirtti.

İçindeki öfke ve boşa geçen yalancı yılların hırsıyla babasının üzerine eğilip, “Ona ihtiyacım yok, hayatımda Tarık diye biri yok artık!” diyerek fısıldadı. “Seninle yıllardır ilk defa iletişim kurabiliyorken ondan bahsedecek değilim. Ben bu işi çözene kadar kendini korumayı başarmamı istiyorum.”

Uzanıp kızının çenesini tutan Haluk Bey, “Asıl bunu ben istiyorum. Kendini koruması gereken biri varsa o da sensin Şebnem,” dedi. Aynı eskisi gibi şefkat dolu, ilgi ve hassasiyet yüklü bir ses tonuyla konuşması genç kadını sarstı. Yıllardır aradığı sıcak limanın hâlâ aynı yerde olduğunu görmek bütün dizginlerinin elinden kayıp gitmesine neden oldu. Bu yüzden biraz önceki gibi yaklaşan adım seslerini duymakta güçlük çekti. Kendisine çeki düzen verene kadar doktor kapının önünde belirmişti.

İçeriye giren doktor soğuk yüz ifadesine nazaran sıcak bir şekilde “Bitti mi Şebnem Hanım?” diye sordu. Dişlerini yeniden sıktı. Gözünden hiç akmamış olan yaşları kuruluyormuş gibi yapan Şebnem sessiz sedasız başını sallayıp doktorun onun için tuttuğu kapıdan geçti. Dışarıya çıktıklarında eski Şebnem olmaya devam etti.

“Her seferinde darmadağın oluyorum.”

Doktor başını sallayıp yatıştırıcı bir ses tonuyla “Bu çok normal, yine de kendinize aşırı yüklenmeyin,” dedi. Şebnem ona doğru dönmeden bile boynunu yakalayabilir, nefesini kesip doktoru saniyeler içinde tahtalıköye yollayabilirdi. El-

lerini montunun cebine sıkıştırıp yumruklarını sıkı. Çıkışa kadar kendisine eşlik eden doktora katlanmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Doktordan kurtulduktan sonra hızlı adımlarla güvenliğe gidip bıraktığı eşyaları aldı. Özellikle silahını kol-tukaltına rozetini montunun içine geçirirken kendini daha güçlü hissetti. Atakan'ın yanına ulaşmak için öyle hızlı yürüyordu ki neredeyse ayakları yere değmiyordu. Genç adam onun geldiğini görünce yaslandığı motordan uzaklaşıp ona doğru birkaç adım attı.

"Nasıldı?"

"Haklıydın. Doktor bu işin içinde ama yalnızca doktorlar da değil... Yunanlılar. İşin içinde onların polisi var. Acilen çözmemiz gereken şeyler var Atakan. Hemen şubeye gitmemiz gerek. Kancalı'ya ve ekibe anlatmalıyız. Bu olayı tek başımıza çözemeyiz."

Saniyeler içinde motoruna atlayan Atakan, Şebnem arkasına yerleşip kollarını beline dolayınca gazı kökledi ve süratle yola koyuldu. Kalbindeki asla geçmeyen ağırlıkla yolu kat etti. Her çözülen düğümde Şebnem'i kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Atakan bununla nasıl başa çıkabilirdi? Onu kaybetmeyi göze almak şöyle dursun dile bile getiremiyordu. Beyninden bu fiilin geçmesine müsaadesi dahi yoktu. Şebnem onun için ilkti, tekti, yeniydi. Ondandır vazgeçemezdi. Ona 'dur' diyememekten 'gitme' diye yalvaramamaktan korkuyordu. Bu duruma gelmek en büyük kâbusuydu.

Şubeye geldiklerinde Şebnem, büroya geçmeden önce Atakan'ın koluna vurup adamın dikkatini çekti ve "Lavaboya gidiyorum, ben gelene kadar milleti topla," deyip yanından ayrıldı. Lavaboya girdiğinde Vicdan'ı ellerini yıkarken buldu.

"Selam!"

Genç kadın elini peçeteyle kurularken başını kaldırıp hızlıca Şebnem'i süzdü. Onun yorgun yüzüne uzun uzun bakıp,

"Selam," diye cevap verdi. "Bu ne yorgunluk? Gece beşik mi salladın?"

Soğuk suyla yüzünü yıkayan Şebnem aynadaki aksine bakıp Vicdan'a hak verdi. Yorgunluğu her halinden anlaşılıyordu. Çökmüş gözaltları hafifçe kızarmıştı. Beyaz teninin altında yorgun bir ruh vardı. Stresten dudaklarını da yolmuştu.

İçini çekip, "Ah bir bilsen! İçeride her şeyi anlatacağım," diyerek kestirip attı.

Vicdan gözündeki lensi kontrol ederken "Hayırdır?" diye sordu. İster istemez meraklanmıştı.

"Hayır ki ne hayır..." diyerek yüzünün her bir yanını kurulayan Şebnem, kadının lensleriyle uğraşmasını iğrenmiş bakışlarla izledi. Kendisi hayatta o küçük cisimlerle uğraşamazdı. Zaten çok iyi görür, çok iyi duyardı.

"Nasıl uğraşıyorsunuz şunlarla anlamıyorum. Bihter artık bakmadan takabiliyor..."

Gözaltını çekiştirip kendi göz rengindeki lensi gözüne yerleştiren Vicdan dudak büküp, "İnsan altmış yaşındaki teyze gibi gözünün önündekini göremeyince ya gözlüğe ya lense düşüyor, ne yapacaksın?" diye söylendi. Lensi taktıktan sonra birkaç saniye gözlerini kırıştırıp yerleştiğinden emin olmaya çalıştı. Sonra Şebnem'e dönüp, "Çocukluğumdan beri gözlüklerle lenslerle uğraşıyorum, eski kocam da çok iğrenirdi," diyerek kısa bir açıklama yaptı.

Kalçasını lavaboya yaslayıp ellerinden destek alarak merakla Vicdan'ı dinlemeye koyulan Şebnem, bütün şubenin merak ettiği sorunun cevabını bulmuş olmanın verdiği keyifle gerindi.

"Demek evliydin, niye boşandın peki?" diye sordu. Kabalaşmaktan endişelenen bir tip değildi ama bir şeyler öğrenmek istiyorsa Vicdan gibi kadınların karşısında birazcık nezaket işe yarayabilirdi. Bu yüzden "Sormamda bir sakınca yoksa tabi..." diye ekleme yaptı.

Ellerini cebine sokup omuz silken Vicdan "Yok tabi," diye karşılık verip anlatmaya koyuldu.

"Hasta bir kuzenim var. Onunla aram çok iyidir, beni çok sever. Kocam beni ondan kıskandı. Hasta bir çocuktan!"

"Bunun için mi boşandınız?"

Vicdan ince kaşlarını kaldırıp, "Beni onu aldatmakla suçladı!" diye devam etti.

"Yuh! Hasta bir çocukla mı aldatmışsın yani kocanı, hem de kuzenin olan bir çocuk?"

"Bazı ruhlar hastalıklıdır."

"Fotoğrafı var mı?"

Utana sıkıla biraz önce lens kutusunu koyduğu çantayı kurcalayıp cüzdanını çıkardı. Fotoğraf koyma bölümünü açıp Şebnem'e çevirdi. Genç adamın gülümseyen suratına bakıp başını sallayan Şebnem, "Yakışıklıymış..." dedi. "Üzüldüm, ayrılmanıza..."

Dudağını büküp fotoğrafa hasretle bakan Vicdan, "Kismet böyleymiş," diyerek eşyalarını topladı. "Hadi büroya geçelim de ne anlatacaksan anlat, meraktan çatladım."

"Diyeceğim tek şey, Yunan orospu çocuğu piçinin peşinden boşuna koşturmadığın. İtiraf etmeliyim ki en çok sen uğraştın. Sorular bizde cevaplar sende."

Hızlı adımlarla büroya yürürken kızıl saçlarını savuşturan Vicdan, "Ne yalan söyleyeyim meraktan çatlıyorum," dedi. Büroya girdiklerinde Atakan ve Savaş'ı dalaşırken buldular.

Savaş olay yerinden yeni geldiği için üzeri yağmur çisesi olan ceketini çıkarırken "Lan oğlum ne biçim bir çiftsiniz siz, her gününüz ayrı bir âlem! Hayır, da yani bizi niye sürüklüyorsunuz?" diye söylendi. Saçlarını kurusun diye elleriyle karıştırıp Atakan'ın peşinden toplantı odasına yürüdü. Bihter de peşlerinden elinde kahve ve çay tepsisiyle geldi. Kapıda

arkasını dönüp Vicdan ve Şebnem'e bakan Bihter, "Orada durursanız şu çok gizemli olayı nasıl öğreneceğiz?" diye sordu.

Vicdan ağzının içinden "Hep küfür ediyormuş gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"İyi ki küfür ettiği zamanları görmedin diyeyim o zaman. Buse onu çok değiştirdi."

"Üvey kızı mı?"

"Onun yanında bunu söylemezsen iyi edersin!"

Ağzının üzerine fermuar çekiyormuş gibi yapan Vicdan, "Uyardığın iyi oldu," dedi ve toplantı salonunda her zaman oturduğu yere, beyaz tahtanın önüne geçti. Şebnem de Atakan'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Kancalı kulağında telefonla odaya girip ekibe göz gezdirdi. Telefondaki canını sıkınca kancasını çıkardı.

"Bu işi çözememek gibi bir seçeneğin yok. Sana ne diyorsam o!"

Karşıdaki kişinin cevap vermesine fırsat tanımadan telefonu kapatıp ekibine döndü.

"Hayırdır? Ne oluyoruz?"

Atakan Şebnem'e baktı. Genç kadının kulağına eğilip "Anlatabilecek misin?" diye sordu. Onun nasıl gergin olduğunu hissedebiliyordu. Şebnem derin bir nefes alıp masanın ucuna, beyaz tahtanın önüne geçti. Tahtanın boş bir köşesine geçip bir şeyler karalamaya başladı.

NH4SO5Br3H7

Vicdan formülü görünce "Yunan katili araştırırken karşımıza çıkan, ne olduğunu bir türlü çözemediğimiz formül bu," diye atıldı. Şebnem arkasını dönmeden "Başka?" diye sordu. Az önce kadına söylediği gibi sorular onda cevaplar Vicdan'daydı.

"Güney Kore'den getirtilen bir bitkinin içinde bulunduğunu öğrendim. Çok güçlü bir çiçek bu, birçok tedavide ilaçta

kullanılıyor. Adını tam hatırlamıyorum. Ama yalnızca çiçeğin özü hem ilaç hem zehir olabilecek kapasitede. Ne için kullanılmak istediğine bağlı yani."

Şebnem duyduklarından sonra tahtaya üç isim yazdı.

Deniz Yılmaz-Dilek Yılmaz-Osman Toker

Konuya en çok hâkim olan Vicdan olduğu için konuşan yine o oldu. Sessiz sinema gibi bir şey oynuyorlardı. Şebnem'in oturup her şeyi olduğu gibi anlatmaya gücü yoktu.

"Yunanistan'a tıbbi araç ihraç eden şirketin başındaki adam... Gayrimeşru çocukları Deniz ve Dilek, meseleyi biliyoruz."

Bu sefer titreyen ellerle babasının adını yazdı tahtaya Şebnem.

Haluk Ünal

Ardından Tarık'ın babasının adını ekledi.

Çetin Güçlü

Gözlerini sımsıkı yumup sırtını dikleştirdi ve arkasını döndü. Onu izleyen beş çift göze açıklama yapmaya başladı. Sıra ondaydı.

"Babam Haluk Ünal bir tür tıbbi araç, ilaç, ortopedi şirketinde mühendis olarak çalışıyordu. Şirketin sahibi Çetin Güçlü'ydü. Yıllar önce birdenbire şirket kapandı, sahibi ortadan kayboldu. Babamsa bilmediğimiz sebeplerden ötürü delirdi. Ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde yıllardır tedavi görüyordu."

Bihter masanın üzerine eğilip kısık sesle "Öldü mü yoksa?" diye sordu.

Elindeki kalemi sıkın Şebnem, "Hayır, bugün itibariyle aslında hiç delirmediğini öğrendim," dedi. "Şu sizinle buluşup peşinden koşturduğumuz metnin aslında bir itirafname olduğunu çözdük," diye ekledi. Kancalı dâhil hepsi bir anda hareketlendi.

“Nasıl yani?” diye sordu Seval.

Şebnem, Atakan’a dönüp, “Mesajı gösterir misin telefon-
dan?” diye sordu. Atakan kadının yüzünden bakışlarını ayır-
madan telefonu çıkarıp fotoğrafı buldu. Elden ele masadaki-
lere verdiğinde bile kadını izliyordu.

“Bu formülle insanları öldürdüklerini söylemiş babam. Babamın yanına gidip gerçekleri öğrenmek istedim. Onunla ilgilenen doktorun da Yunan olduğunu ve işin içinde Yunan polisinin olduğunu söyledi. Birileri ortadan kayboldu, biri hastaneye düştü. Genç bir kız öldürüldü. Ellerindeki her neyse onunla insanları öldürmeye devam ediyorlar ve kimse durdurmuyor. Yunan katil ülkemizde adam öldürüyor, diplomasi bir gram harekete geçmiyor. Neden?”

Savaş çenesindeki sakalları sıvazlayıp Şebnem’e “Peki, sen kimsin Şebnem? Bu senaryonun neresindesin?” diye sordu.

Genç kadın elindeki kalemi daha sert sıkı. Dişlerini öyle birbirine bastırmıştı ki dişleri acıyordu.

“Ben hikâyenin hiçbir şey bilmeyen aptal kızı oluyorum.”

“Bu olaylar yaşanırken polis miydin?” diye sordu Savaş. Haklı bir soruydu.

“Bu olaylar beni polis olmaya itti.”

Bihter kaşlarını çatıp, “Daha önce neciydin?” diye sordu.

“Hemşireydim.”

Hayretle gözlerini açan Savaş, “O yüzden tıp raporlarını hep sen inceliyordun...” diye mırıldandı.

Şebnem daha fazla detay vermek istemiyordu. Tarık mevzusuna girmeye tahammülü yoktu. Kendisi için değil. Acı çektiğinden değil... Atakan yüzünden. O mevzu artık kendisinden çıkmıştı ama Atakan’ın Tarık’a saplanıp kaldığını biliyordu.

En son metni inceleyen Vicdan olmuştu. Sondaki adresi görünce, “Adres kimin peki?” diye sordu.

“Çetin Güçlü’nün adresi.”

Anlatacakları bitince en yakınındaki sandalyeye çöken Şebnem, “Yani anlayacağınız Dilek Yılmaz’ın öldürülmesiyle bir şeyler tetiklendi ve babam beş yıldır ilk defa ağzını açıp konuşma kararı aldı. Onları orada tutan gücün Avrupa olduğunu verdiği metinde ifade ediyor,” diyerek olayı az çok toparlamaya çalıştı.

Kancalı çenesini kaşıyıp, “Yalnız olamazlar, işin içinde para olduğu aşikâr. Kesin büyük bir organizasyon var içinde, organize bir şeyler...” diye fısıldadı. Sessiz kalıp aklındakileri toparlamaya çalışıyordu.

Savaş arkasına yaslanıp, “Neden en karmaşık hayatlar bizde?” diye sordu. Önce Bihter ve Savaş, şimdi de Şebnem...

Atakan huysuz huysuz surat asıp, “Kombo yapmışız resmen!” diye mırıldandı.

Gözler aynı anda Kancalı’ya dönünce Seval kaşlarını çatı.

“Her zaman bela elamanların bana denk geldiğini söylüyorum zaten!” diyerek kendini savunan kadın hâlâ ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

Şebnem dayanamayıp Kancalı’ya “Ne yapacağız amirim?” diye sordu.

“Önce babanın metnine dayanarak soruşturma başlatmak için savcıya başvuracağız.”

“Babamı karıştırmak istemiyorum.”

“Olayın gizliliği için elimizden geleni yaparız fakat daha fazlasını yapamayız.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra elimizdeki tek eleman Osman Toker olduğundan önce onu sonra babanı sonra da Deniz Yılmaz’ı sorguya alacağız. Savcıyla beraber delilleri toparlayıp olayın Yunan ayağını kırıp kendi payımıza düşeni halledeceğiz. Peşinden de insanlar üzerinde yapılan bu deney mi kıyım mı ne olduğu

belli olmayan olayı çözmek için uluslararası mahkemelere başvuracağız.”

“Bunları ne zaman yapmaya başlayacağız peki?” diye sordu Şebnem.

Kancalı ekiptekilere bakıp, “Bu gece nöbette kim var?” diye sordu.

Atakan elini kaldırdı.

“Seninle mesai yapıyoruz o zaman. Yarına dosyayı oluştururuz. Sabah savcıyla görüşürüz. Ne kadar hızlı hareket edersek o kadar iyi...”

Genç adam başını sallayıp Kancalı’nın dediklerini kabul etti.

Savaş cep telefonundaki takvimi gösterip, “Konumuz bu değil belki ama hatırlatmakta fayda var. Salı günkü nikâhı kaçırmayacaksınız değil mi?” diye sordu.

Konunun değişmesi en çok Atakan ve Şebnem’in işine gelmişti. Bihter de ortamdaki gergin havanın dağılmasından ötürü rahatlayarak arkasına yaslandı.

Genç kadın soğuk bir gülümseme eşliğinde ona “Ayağını çiğneyeceğim anı kimsenin kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum Savaş!” diye sataştı.

Atakan en pislik gülümsemesiyle Bihter’e arka çıktı.

“Patlamış mısırlar benden!”

“Hay yaşa Atakan!”

Vicdan, “Nikâh şahitleri kim, ayarladınız mı onları?” diye sordu.

Savaş, “Benimki Zekiye teyze olacak,” dedi.

Bihter’s e Kancalı’ya dönüp, “Benimki de siz olmak istersiniz belki amirim, sonuçta bu aşkın katili sizsiniz,” dedi. Ekibin hepsi aynı anda kahkahayı bastı. Seval bile gülümsüyordu.

"O gün gelince bakarız!"

"Niye  yle diyorsunuz amirim, o gün haftaya Salı işte!" diye söylenen Savaş, sanki her an bir problem çıkacakmış gibi diken üstündeydi. Atakan da bunun bilincinde ona sataşma-ya devam etti.

"Niye bu kadar celallendin ki? En kötü Bihter 'hayır' der!"

"Sus lan! Ağzından yel alsın!"

"Oğlum bu kadar korkma, kadın bu zamana kadar sabretmi  zaten sana bundan sonra da sabreder..."

"Atakan  u lafı hiç duydun mu kardeşim?"

Ayaklarını masanın altından uzatıp sırtıtmaya devam eden Atakan, "Hangi lafı kardeşim?" diye sordu.

"Yaşattığını yaşamadan  lmezmi  insan."

Atakan'ın suratının değişmesi ve adamın yerinde doğrulması yine kahkaha tufanına yol açtı. Kancalı el atma gereği duyup, "Hadi, dağılalım artık. Herkes işinin başına!" dedi.  il yavrusu gibi dağılan elemanlara bakıp başını 'Bunlarla ne yapacağım,' ben dercesine sallayan Kancalı detay mevzulan halletmek için hemen telefona sarıldı.

Mesai saatinin sonuna doğru Atakan, Kancalı'nın odasına kafasını uzatıp, "Amirim ben  ebnem'i evine bırakıp gelsem nasıl olur?" diye sordu.

Seval eliyle kışkış yaparak "Tamam, hemen git gel!" diyerek onu başından savdı.

Beraber toparlanan Atakan ve  ebnem herkese " yi akşamlar," diyerek bürodan ayrıldı. Dışarı çıkınca kadının elini avucuna alan Atakan parmaklarını onun ince ve uzun parmaklarının arasından geçirdi. Şebnem de elini sıkarak karşılık

verince kocaman gülümsedi. Motora atlayıp Şebnem'in evine gidene dek de sarmaş dolaş kaldılar. Genç kadının oturduğu sokağa geldiklerinde motoru sessiz sakın bir çıkmaz sokağa park eden Atakan inip Şebnem'in karşısına geçti. Kadının bacaklarının arasına girip yüzünü avuçlarına aldı. Şebnem yıldızlarla dolu gözlerle ona bakarken derin bir nefes çekti içine. Şebnem dolu koca bir nefes...

Yanaklarının üzerindeki elleri avucuna alan Şebnem burunun dibindeki yüze uzanıp dudaklarını birleştirdi. Şehrin soğuk sokaklarından birinde ülkeyi ateşe verecek yoğunlukta olan bu öpüşme ikisini de baştan aşağıya titretti. Şehvetle birbirine geçmiş dudaklarını ayıran Atakan alnını kızinkine yaslayıp derin derin nefesler aldı.

"Şebnem..."

Onu kendine çekmekle meşgul olan kadın bu çağrıyı duyunca gözlerini açıp baygın bakışlarla adama baktı.

"Evet?"

"*Seni öyle bir severim ki, dengeni kaybedersin. Kiliseye girer 'selamiün aleyküm' dersin...*"

Kocaman bir kahkaha patlatan Şebnem kollarını adamın kaslı göğsüne yaslayıp "*Turist Atakan!*" dedi. Repliğin Turist Ömer'den olduğunu biliyordu ama ancak bu kadar Atakan'a yakışabilirdi. Ona içindeki bütün duyguları yansıtabileceğini düşündüğü bir bakışla bakıp, "Dengemi kaybedeli çok oldu Atakan..." diye fısıldadı. Dudaklarının arasındaki boşluğu kapatıp, "Beni alt üst ettin..." dedikten sonra müptelası olduğu sıcaklığa sokuldu. Adamın onu deli gibi öpmesi karşılığında inleyip aynı şekilde öptü onu.

*O kış hayatlarımız sarmaşık dalları gibi
birbirine geçecek, bütün felaketler ve kötü-
lükler bizi bulacaktı.*

(Şebnem İşigüzel- Sarmaşık)

Bölüm 23

Elini yastığının altına sıkıştırarak sol omuzunun üzerine yatmıştı. Yüzünü döndüğü tarafta aylardır açmaya üşendiği perdeler ve Mart soğuğunu dışarıda tutmaya çalışan camlar vardı. Siyah saçları her zamanki gibi yastığın üzerine dağılmıştı. Göğsü sakince inip kalkarken gayet huzurlu bir uykunun kollarındaymış gibi gözüküyordu. Şebnem her zamanki düşüşlerinden birini yaşayıp yerinden sıçramak suretiyle uyandığında saat sabahın dördünü gösteriyordu. Nefes nefese yatağının ortasında oturdu. Ayağa kalkıp camın önüne gitti. Perdeyi minicik aralayıp dışarıyı izledi. Dar sokağı, birbirine bitişik binaları ve sokak lambalarına bakıp her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdi. Birden gözü uzaklaşıp giden bir insan bedenine takıldı. Bir iki gün önce yaşadığı an olduğu gibi gözünün önünde canlandı. Dikkatle bakıp aynı kişi olup olmadığını çözmeye çalıştı ama siluet çok uzaktaydı. Kız mı erkek mi olduğu bile belli olmuyordu. Yavaşça perdeyi kapatıp odasından çıktı. Annesinin odasının önünden geçerken duraklayıp kadını izledi. Sırtı kendisine dönük olan kadına özlemle baktı. En çok da böyle içi ürpererek uyandığı gecelerde annesine ihtiyaç duyuyordu. Genç bir kızken kâbus

gördüğünde uyanır ve hemen ışığını yakardı. Annesi odasındaki ışığa asla kayıtsız kalamaz Şebnem'in uykusu gelene kadar onunla muhabbet ederdi. Kâbusun bütün etkileri yok olup gidene dek kızını terk etmezdi. O günler öylesine uzaktı ki şimdi... Adını hatırlamadığı bir filmin karesi gibiydi...

Aniden "Uyanmak için çok erken değil mi?" diye soran annesi yüzünden yerinde sıçradı. Düşünmeye öyle dalmıştı ki annesinin sesi yüzünden ödü patlamıştı. Boğazını temizleyip, "Uyanık olduğumu bilmiyordum..." dedi. Önce düşünmüş gibi hissedip uyanması sonra içine kuşku düşüren o siluet üzerine de annesi... Şebnem korkusuz görünebilirdi ama asla öyle değildi. Hayat onu güçlü birine çevirmeye çalışmıştı. Değiştirmek istemişti. Şebnem değiştiğini düşünmüştü. Soğuk ve ıssız bir hayatın ortasında korkusuz dikilip durduğunu, yıllar önce küle dönen hayatına bir yıkıntıya bakar gibi baktığını sanmıştı. Atakan gelip asıl yangını çıkarınca her şey tepetaklak olmuştu.

"Senin sesine uyandım," diyen annesine cevap vermesi birkaç saniyesini aldı.

"Özür dilerim, uyandırmak istememiştim."

Annesi ona yüzünü dönmeden konuşmaya devam etti.

"İşe mi gideceksin?"

"Hayır, kâbus gördüğüm için uyandım."

"Şeyma babanla ilgili bir şeylerin peşinde olduğunu söyledi."

'Ah Şeyma!' diye geçirdi içinden Şebnem. Daha kendisinin bile çözemediği mevzuları ne demeye annesine anlatmıştı.

"Merak edilecek bir şey yok," deyip kestirip atmak istedi ama annesi müsaade etmedi.

"Babanı rahat bırak Şebnem."

Dişlerini ve yumruklarını sıkıp annesinin sırtını izlemeyi sürdürdü. Kadının kendisine yaşananlardan ötürü uzak

olduğunu biliyordu. Haluk Ünal'ın delirmesi annesine göre Şebnem yüzündendi. Bir kadın olarak ona zaten sırt çevirmişti lakin bir anne olarak da yanında değildi. Şebnem yıllar önce sadece babasını, sahte kocasını değil annesini de kaybetmişti. Elinde avucunda bir tek kız kardeşi kalmıştı. Hayat ya varlık ya yokluktu. Şebnem'e ise hep yokluk, hep yoksunluk.

"Babam beni rahat bırakmıyor," diye cevap verdi. Annesi yatakta doğrulup ona dönünce şaşırıldı. Demek kadının dikkatini çekebilmişti.

"Bu ne demek oluyor?" diye soran annesi şimdi gerçek bir ilgiyle bakıyordu. Cevap alabileceğini düşünüyorsa yanıliyordu. Şebnem arkasını dönüp uzaklaşınca terliklerini ayağına geçirip kızının peşinden gitti.

"Cevap versene Şebnem..."

Salondaki koltuklardan birine oturup yerdeki halıyı izleyen genç kadın sessizliğini korumaya devam etti.

"Şebnem?"

Annesini dik bakışlarının hedefi haline getirip uzun zamandır ilk defa beklenmedik uzunlukta bir cümle kurdu. Tek anlaşma yolları kısa cümlelerden ibaretti.

"Senden ilk defa yapabileceğinden emin olduğum bir şey istiyorum. Biliyorsun senden medet ummayalı *uzun zaman* oldu."

Bakışlarını birbirine geçip yumruk olmuş ellerine dikti.

"Nedir?" diye soran kadına cevap verirken gözlerini sımsıkı yumdu.

"Defol git başımdan!"

Bunu demek her ne kadar onu zorlamış olsa da söyledikten sonra yaşadığı rahatlama her şeye değerdi. Keşke hayatındaki tüm sıkıcı ayrıntılara aynısını söyleyebilseydi.

"Ben senin annenim Şebnem!"

Ayağa kalkıp karşında oturan kadının tepesine dikilen Şebnem bağırp çağdırmamak için kendisini zor tutuyordu. Ne kardeşini ne de apartmanı uyandırmaya niyeti yoktu. Kendisini dizginlemeye çalışıyordu.

“Hadi ya!” diye fısıldadı önce. “Sen benim hiçbir şeyim değilsin anne, babam gittiğinde sen de onunla beraber gittin. Beni bile bile bu yalnızlığa terk ettin!”

Kadının bakışlarında ufacık bir kıpırtı göremeyince acıyla kasıldı. Haklı olduğunu bu kadar acı bir şekilde öğrenmesine gerek yoktu.

“Merak etme, ben de sana tahammül edemiyorum. Ama tüm bunlar bittiğinde her şey için pişman olacaksın anne. Bana sırtını döndüğüne, hayata karşı kabuk bağladığına... Her şeye... Çünkü hiçbir şey sandığın gibi değil. Hele o küçük beyninde kurduğun gibi benim suçum hiç değil!”

Salonu terk edip tekrardan odasına dönen Şebnem, kapattığı kapıya yaslanıp derin derin soluklandı. Sanki saatlerdir spor yapıyormuşçasına terlemiş, tempolu koşuyormuş gibi de nefes nefese kalmıştı. Kapısı tıklatılınca ses tonuna hâkim olmaya çalışarak, “Seni görmek istemiyorum,” diye seslendi.

“Benim abla!”

Kapının önünden çekilip kardeşinin girmesine izin veren Şebnem yatağına oturup içeriye giren Şeyma’yı izledi.

“Sabahın köründe ne işin var ayakta?”

“Annemle konuştuğunuzu duyunca kalktım. Önce şaşırdım sonra fark ettim ki kavga ediyormuşsunuz.”

Eliyle saçlarını karıştırıp duran Şebnem, “Bu olay çözüle ne kadar babamla ilgili en ufak bir detayı o kadınla paylaşmayacaksın Şeyma, duydun mu beni?” diye payladı kız kardeşini. Şeyma başını sallayarak cevap verdi.

“Annem bir şey mi dedi?”

“Boş ver...”

“Ben sadece babamla ilgilendiğini söylemiştim anneme.”

Yatağının yan tarafına vurup, “Gel otur şöyle,” dedi. Şeyma oturunca kelimelerini seçerek olayı özetledi.

“Babamın verdiği metin senin dediğin gibi anlamlı bir mesaja dönüşüyor ama şu anda seninle o mesajı paylaşamam. Yalnızca bana biraz daha zaman vermeni istiyorum. Her şeyin düzeleceğinin garantisini verebilirim. Yeter ki sessizce bekle.”

Şeyma uzanıp ablasının soğuk elini avucuna aldı ve ona güç vermek istercesine sıktı.

“Babam sağlıklı değil mi? Hiçbir şeyi yok!”

Kardeşinin gözlerindeki parıltıya bakınca Şebnem’in tüyleri diken diken oldu. Kız kardeşi babasının bakışlarına sahipti.

“Nereden biliyorsun bunu?”

Omuz silkip cevap veren genç kız “Hastaneye yatırılmadan önce de karalamalar yapardı. Kriz geçirene kadar karalamalara devam etti. Hâlâ da karalamalar yapıyor. Hiç dikkat etmediğin için anlamamışsındır,” dedi.

Şebnem merakla kardeşine bakıp, “Neyi?” diye sordu.

“Hep aynı şeyleri yazdığını... Ezberlemeye çalışır gibi aynı şeyi yazıyordu. Sadece CL değil *rakam* kullanıyordu. Sen araştırırken ben de boş durmadım. Bana gösterdiğin kâğıtlarla kendi aklımda kalanları bir kâğıda döküp karşılaştırdım. Benzer bir şey olduğunu fark ettim.”

Kız kardeşinin alnını okşayıp, saçlarıyla oynayan Şebnem bir süre önce Siyah Lale’ye uzanan yolda karşısına çıkan bu kalemün Hakan’ın dediği gibi “Fotoğrafik hafıza,” diye fısıldadı.

Şeyma da kendisi gibi mütevazı davranıp, “Dikkat desek daha doğru olur,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Her gittiğimde babamın sağ eliyle karalama yapması fakat solak olması, sana verdiği kâğıtlardaki harflerin sağ eliy-

le yazılmış olması... Tek yöne sallanıp durması, biz çıkmadan önce sol kaşını kaldırması... Tüm bunlar fazla rol icabı gelmişti bana. Ama hiç aklımı yitirmedığım için nasıl bir his olabileceğini düşünemedim. Yine de kafamı karıştırdı. Özellikle..."

Kız kardeşinin duraklaması üzerine ona dönen Şebnem, "Özellikle?" diye sordu.

"Özellikle bir keresinde bir elinden ben bir elinden annem tutarken... Nabızı hızlandı. Kendisi farkında değildi. Annem ona eski günlerinden, birbirlerine olan aşklarından bahsederken babamın nabızı ciddi anlamda hızlandı. Ne o fark ettiğimden haberdardı ne de annem anlamıştı. Sonra annem konuyu değiştirdi normal seyrini aldı."

Şebnem duyduklarından sonra kız kardeşinin çenesini tutup aynı babasınıninkilere benzeyen koyu renk gözlere derin derin baktı. Kendisinininkiler gibi özlemle parlayan gözlerin içindeki gençlik ateşi onu gülümsetti.

"Sen benden kat kat zeki bir kızsın Şeyma..."

Utanıp çenesini tutan elden kurtulan genç kız, "Abartma abla" diye karşılık verdi.

"Bunca zaman babam için beni sıkıştırmanın sebebi buydu demek. Benden daha fazla ayrıntıya sahiptin. Her şeyin farkındaydın ve bir kanıt arıyordun. Onu da babam direkt elimize vermişti. Bense körün tekiydim!"

Omuz silkip ablasına anlayışla bakan Şeyma, "Ben senin yaşadıklarını yaşamadım. Senin mücadele etmen gereken şey çoktu. Bense çoğu zaman bir seyirciden ibarettim," cevabını verdi. "Düşünmen gereken o kadar çok şey var ki bazen kendini bile anlayamıyorsun..."

Başı önde, çıplak ayaklarına bakarken kardeşinin doğru söylediğini düşündü.

"Haklısın..."

“Seni eskisi gibi mutlu görmek istiyorum. Neden kendine bir şans vermiyorsun?”

Şans deyince aklına ilk Atakan geliyordu. Aklına o gelince de yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Başını kaldırıp kendisine bakan kardeşine göz kırptı.

“Vermediğimi nereden biliyorsun?”

Ablasının tavrı karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutan genç kız, “Oha! Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Yatağın üzerine zıplayıp merakla Şebnem’in dibine giren genç kız, “Her şeyi anlat, her şeyi!” dedi. Tarık meselesinden sonra kendini öyle kapatmıştı ki bunu kardeşinin yaşadığı şaşkınlıktan bir kez daha anladı.

“Bizim şubede hani biri vardı...”

“Atakan!”

Sataşmak için kardeşinin saçını çeken Şebnem kızın dikkatine hayran kaldı.

“Hiçbir şeyi de unutmuyorsun!”

“Ayıpsın! E, ne oldu Atakan’a?”

Kızarıp dudak büken Şebnem ellerinden destek alarak yatağa yaslandı ve melül melül tavana baktı.

“Olanlar oldu!”

“Her şeyi anlatıyorsun her şeyi!”

Şebnem o dakikadan sonra iş için çıkması gereken saatte kadar kardeşine Atakan’la arasındakileri anlattı durdu. O anlattıkça Şeyma şaşırdı, kardeşi şaşırdıkça kendisi daha da keyfe geldi. İki kız kardeş olarak böyle keyifli konulardan bahsetmek Şebnem’e iyi gelmişti. Kendini daha genç, mutlu ve normal hissetmişti.

“Bu Atakan her kimse onunla tanışmak istiyorum. Yiğit delikanlı dünya ahiret eniştemizdir! Asla affetmeyiz!”

Sınıtarak kardeşinden makas alan Şebnem hazırlanıp evden çıktı. Gün fazlasıyla uzun olacaktı. Ertesi gün Bihter ve Savaş'ın nikâhı olacağından sıkı çalışmaları gerekiyordu. Her şeyden önemlisi bugün Osman Toker'in ve Deniz Yılmaz'ın sorgusu vardı. Evin kapısından çıktığı anda mayın tarlasına ayak basmış oluyordu. Hangi adımının altında bomba olacaktı bilmiyordu. Bir belirsizlik içinde yürüyordu sadece.

Atakan erkenden kalkıp hazırlandı. Kancalı ile günler önce mesai yapıp bir dosya hazırlamışlar ve Seval'in çevresi sayesinde soruşturma başlatmışlardı. Bugün ilk meyvelerini alacaklardı. Önce Osman Toker peşinden de Deniz Yılmaz sorgulanacaktı. Kimliği konusunda hassasiyeti olduğu için Deniz Yılmaz bir süreliğine gizli tutulacaktı. Kısaca yorucu bir gün olacaktı ve Atakan'ın bu pes ettiren mesai için yalnızca Şebnem'e ihtiyacı vardı. Aralarındaki karşı konulmaz çekim, yanıp tutuşan bedenleri, küle dönmüş hisleri ve daha nicesi Atakan'ı her gün her gece yok ediyor ardından tekrar var ediyordu. Onu daha fazla görebilmek için evinden alıyor, akşam yine evine kadar bırakıyordu. Bu his çocukken pudingi çay kaşığıyla yemeye benziyordu. Bu aşk yüzünden kabına sığamıyordu. Aynadaki aksine bakıp sıırıttı.

"Ah ulan Şebnem!" diye fısıldayıp saçlarını taradı. Koyu kahverengi saçları inatçı bir şekilde tekrardan önüne döküldü. Baş edemeyince başını sallayarak saçlarına serseri bir model verdi. Sanki yeterince serseri değilmiş gibi. Boynuna bizzat Şebnem için parfüm sıktı. Çünkü gözlerden uzak oldukları her anda genç kadın boynuna kapanıyordu. Atakan Şebnem'in kendisini ne denli etkilediğinin oldukça farkındaydı. Fakat farkında olduğu bir başka konu da Şebnem'i nasıl etkilediğiydi. Zamanla birbirlerine geçiyor adeta tek vücut

oluyorlardı. İlişkileri ince ince ilerliyor, bir Türk halısı motifi gibi emek istiyordu. Atakan da her türlü emeği vermeye razıydı.

Üzerine yeni ceketini geçirip rozetiyle silahını aldıktan sonra evden ayrıldı. Olabilecek en kısa sürede Şebnem'in evinin önüne ulaşmıştı. Genç kadını bina kapısından çıkarken görünce "Bingo!" diye fısıldadı. Şebnem onu görüp gülümseyince kalp atışlarında sıradan bir hızlanma gerçekleşti. Atakan buna alışmıştı. Çarpıntı tarzı bir şeydi bu. Üç beş öksürükle kalp krizi riskinden kurtuluyordu.

"Günaydın!"

Yanına kadar sokulan genç kadını belinden yakalayıp nazik bir şekilde yedek kaskı başına geçiren Atakan da derin derin içini çekip, "Günaydın," diye cevap verdi.

"Her gün, her gün getirip götürmene alışıyorum."

"Her türlü getir götür yapılır!"

Sırıtan Şebnem alışkın bir hareketle adamın arkasına geçip kollarını beline doladı.

"Alışmış kudurmuştan beterdir!"

Atakan, sokak arasında sabahın köründe kahkaha patlatmanın hoş karşılanmayacağını biliyordu ama Şebnem'in de tamamen kendi mizah anlayışına göre espri yapması onu perişan etmişti.

"Alışabilirsin, kudurabilirsin, tozutaabilirsin, çıldırabilirsin, çıldırtaabilirsin... Benim olduğun sürece istediğin haltı yemekte özgürsün bebeğim."

Şebnem adamın belini daha sıkı tutup gülümsedi. Başını da onun sert sırtına yasladı. Hayatında bunun kadar güven verici bir an yaşayıp yaşamadığını sorguladı. Şebnem daha önce hiç bu kadar huzur duymamıştı. Asla binemem dediği motorun sırtında, kimseye tutunmadığı kadar sıkı bir şekilde Atakan'ın belini tutarken dünyanın hiçbir yerinde hiç kimsey-

le hissetmeyeceği kadar huzurlu ve mutlu hissediyordu. Öyle ki şubede onu bekleyen tonlarca mesele varken... Babasının hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, asıl şimdi her şey onun eline bakarken böylesine huzurlu hissedebilmek ona vicdan azabı çektirmeliydi belki ama çektirmiyordu. Hayatında ilk defa bir şeyi hak ettiğini ve çok istediğini düşünüyordu. Atakan onun ödülüydü. Atakan onun hakkıydı! Başka hiçbir kadının değil!

Şubeye ulaştıklarında ikisi el ele büroya yürüdü. Artık herkes durumun farkındaydı. Kara sevdalı Atakan nihayet emeline ulaşmıştı. Avucundaki eli dudaklarına götürüp sıcak bir öpücük konduran Atakan gururla yürüyordu. Büroya girdiklerinde onları Hakan karşıladı. Daha önce taksici, dilenci, hippi, pezevenk ve takım elbiseli bir iş adamı olarak gördükleri ve hâlâ neci olduğunu bilmedikleri adamı burunlarının dibinde, şubede görünce ikisi de şaşırdı. Kendini ilk koyuveren Atakan oldu.

“Senin ne işin var lan burada?”

Hakan’ın yanında üç tane kız vardı. Biri esmer, biri sarı-sın, ötekiyse kumraldı. Hepsi birbirinden güzel ve sırnaşıktı. Genç adamsa Şebnem’in onu ilk gördüğü günkü gibiydi. Havalı, yavşak ve pezevenk!

“International security Atakan’cım, seni aşan konular yani,” diye kestirip atan Hakan, yanındaki kızlardan birine dönüp sırttı.

Şebnem’in elini bırakıp adamın üzerine yürüyen Atakan, “Oğlum bak zaten sana bir temiz dalamadığım için kılım, siktir git buradan,” diye bağırdı.

“İnan benim de tek yapmak istediğim bu. Ama Kancalı ile işim var.”

Seval’in ismini değil de lakabını zikreden adama kaşlarını çatarak bakan Şebnem, araya girip, “Ne işin var?” diye sordu. Bu soru daha çok Kancalı’yı nereden tanıyorsun olarak sorulmak istenmişti.

“Benden,” dedikten sonra işaret ve orta parmaklarını bü-
küüp tırnak işareti yapan genç adam “Herkes gibi istediği bir
şeyler varmış,” diyerek açıklama yaptı. Gerek duyduğu bir
şey değildi ama bu ikisiyle uğraşmak hoşuna gidiyordu.

“Ulan madem elini kolunu sallayarak şubeye kadar gire-
biliyorsun bizi niye abidik gubidik yerlere sürükledin!”

Başını iki yana sallayıp Şebnem’e göz kırpan Hakan, “Ro-
mantizmden hiç anlamıyorsunuz gençler,” diye mırıldandı.
Yanındaki kızlar gülünce kendisi de yüksek desibelden bir
kahkaha patlattı.

Atakan bayramlık ağzını açıp, “Sikerim lan senin roman-
tizmini!” diye karşılık verdi.

Dudaklarını büken Hakan, “Kızlarımın yanında ayıp edi-
yorsunuz,” diyerek Atakan’ı uyardı.

“Ne ayaksın oğlum sen?”

Şebnem, Hakan cevap veremediği öfkeyle “Pezevenk!”
diye mırıldandı.

Hakan elini şaklatıp, “Tam üstüne bastın!” dediği anda
Kancalı’nın sesi duyuldu.

“Hakan!”

“Emir büyük yerden!” deyip arkasını dönerek yürümeye
başlayan genç adam, “Geliyorum sultanım!” diye bağırdı.

Kancalı Seval’in odasından yükselen ses bu sefer “Kes se-
sini zevzek herif!” diyordu.

Atakan ellerini hayretle iki yana açıp, “Ulan bu herif neci?
Yemin ediyorum hiçbir şeyi bu kadar merak etmemiştim!”
diye söylendi.

Şebnem de yanındaki kızlarla uzaklaşan Hakan’a sırtını
dönüp, “Al benden de o kadar!” diye cevap verdi. “Neyse
Hakan’ı siktir edelim de işimize bakalım.”

“Seve seve!”

Kapıyı tıklatan polisler bir güruh halinde villanın etrafını kuşatmıştı. Çalışanlar ve evin sahipleri şaşkındı. Kapıyı açan hizmetliye yalnızca "Kenara çekil, polis!" denildi ve ev bir anda polislerle doldu taşı.

"Ne oluyor burada?" diyerek salondan çıkan Osman Toker anında kollarından tutularak yakalandı. Apar topar lüks villasından alınıp şubeye getirilene kadar kimse ağzını açmadı. Görevli polisler gerekli açıklamaları yaptıktan sonra susmuştu. Bir grup polis evi aramaya devam ederken Osman Toker şubeye götürülmek üzere araçlardan birine bindirildi. Adam peşinde bir araba dolusu korumasıyla şubeye götürülürken sorup durmaya devam ediyordu.

"Ne istiyorsunuz benden? Bana bir açıklama yapmak zorundasınız!"

Arabayı süren polislerden biri "Zaten varmak üzereyiz, şubede öğrenirsiniz," diyerek adamı susturdu.

Dışarda çiseleyen yağmur damlaları camın üzerinde izler bırakıyordu. Birkaç damlayı yarıştırdı. Çocukluktan kalma bir huydu. Şubenin önüne bekledikleri araçlar dizilince Şebnem arkasını dönüp, "Geldiler," diye seslendi. Çocukken camda babasını beklerdi böyle. Şimdiyse babasının özgürlüğü için bekliyordu.

Deniz Yılmaz ayaklanıp genç kadının yanına gitti. Ağzının içinden homurdanarak "Ben de izlemek istiyorum sorugyu," dedi. Şubeye getirildiğinden beri huysuzlanıyordu.

"Bu mümkün değil Deniz, sen Kancalı'nın odasında beklesen daha sağlıklı olur."

Çenesiyle arabadan indirilen adamı işaret ederek, "Kız kardeşim arabadan inen şerefsiz yüzünden öldü. Ayrıntıları

öğrenmek benim de hakkım," diye söylendi. Bu da bir önceki gibi homurtu sayılırdı.

Kancalı elindeki dosyaları kontrol ederken "Kız haklı Şebnem, sizinle beraber izlesin o da," diye araya girdi.

Kaşlarını çatıp arkasını dönen Şebnem, "Bizimle beraber izlesin derken? Biz sorguya girmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Savcıyla böyle anlaştık. Soruşturmanın başında ben varım!"

"Biz koşturup ter dökelim, en zevkli kısma katılamayalım! Hayat hiç adil değil!" diyerek fikrini gayet açık ve net bir şekilde belirten Şebnem'i susturan Kancalı'nın tek bir sorusu oldu.

"İtirazın var mı?"

Ekiptekilerin Kancalı'dan çekinme sebepleri cümleleri değil, ağzından çıkanlarla ifadelerinin birleşmesiydi. Öyle bir bakar öyle bir ses tonu kullanırdı ki karşısındakilerin susmaktan başka çaresi kalmazdı.

Bu sahneye seyirci olan Bihter, "Parti kur oy verelim Kancalı!" diye fısıldayıp sırtıttı. Seval dönüp ona ters ters bakınca midesi tepetaklak oldu. Bihter bunu hamileliğe bağlamak isterdi fakat karnında bir bebek yokken de bu bakışlara aynı tepkiyi verirdi.

Şubeyi ayağa kaldıran bir gürültüyle Osman Toker sorgu odalarından birine alınınca Şebnem, Bihter, Atakan ve Savaş, Deniz Yılmaz ile beraber sorguyu izlemek için Kancalı'nın peşine takıldı. Kancalı sorguya girmeden önce arkasındaki orduya dönüp uslu durmalarını tembihleyen bir bakış attıktan sonra odanın kapısını açıp içeriye girdi. Hepsi tek taraflı camın önüne dizildi. Savaş, Kancalı masaya oturunca kameranın kayıt tuşuna bastı.

"Osman Toker."

Adam başını bile sallamaya tenezzül etmeden Kancalı'yı izliyordu. Kancalı Seval ise masaya koyduğu dosyadaki bilgileri okumaya devam etti.

"Yaş 50. Meslek lojistik. Bir çocuk babası ve evli... Sözde tabi!"

Başını sallayarak ezbere bildiği dosyayı okuyormuş gibi yapan Kancalı adamın suskunluğunu bozması için onu kışkırtmaya çalışıyordu. Bir eliyle saçlarını karıştırıp ötekiyle dosyadaki maddelerin üzerini gösteriyordu.

"Özel ilgi alanları klasik arabalar, çiçekler ve tenis. Çok sıradan... Bize biraz kendinden bahsetmek istemez misin Osman?"

Adamın dik bakışlarında ve suskunluğunda herhangi bir değişme olmayınca Kancalı da maskesini çıkarıp masaya kollarını yasladı ve biraz öne eğilip adama gerçek yüzünü gösterdi.

"Ama sen susarsan bu sorgunun hiçbir anlamı kalmaz!"

Osman Toker, "Avukatım..." diye başlayan bir cümle kuracaktı ki Kancalı tarafından sözü kesildi.

"Onu da mı çağıralım? Sorgulanması gerektiğini düşünüyorsan hemen getirtiriz."

Öfkeyle elini masaya indiren Osman Toker, "Ne için sorgulandığımı bile bilmiyorum, size ne diye bilgi vereyim?" diye bağırdı.

"Tam da konuyu anlatacaktım," diyerek gülümseyen Kancalı adamın önüne bir kâğıt uzattı. Kâğıdın üzerinde Şebnem'in babasının yazdığı formül vardı. Bu formülün bir kısmına Vicdan'ın araştırmaları sayesinde ulaşmışlardı. Kilidi çözen Haluk Ünal olmuştu.

"Bu formül sana bir şeyler çağırıştırıyor mu?"

Adamın eli şokla titredi. Bir şey çaktırmamaya çalışsa da tepkisiz ifadesindeki değişimler onu ele verdi.

“Cevap vermeyecek misin Osman?”

Kancalı’nın sorusuyla kendine gelen adam başını iki yana sallayıp, “Nedir bu? Hiçbir şey anlamadım!” diye cevap verdi.

“Bir tür formül Osman, detaylarının sende saklı olduğunu bildiğimiz bir formül.”

Osman Toker, “Konuyla alakalı hiçbir şey bilmiyorum, avukatım gelmeden de konuşmayacağım,” diye diretmeye çalışınca Kancalı keyifle arkasına yaslandı.

“Dosyanın hassasiyeti nedeniyle Savcı sorgunun avukat-sız gerçekleşmesi gerektiğine karar verdi. Kafamıza göre iş yapmıyoruz Osman, senin gibi yaş tahtaya ayak basar mıyız biz?”

Bir süre daha karşılıklı mücadele devam etti. Kancalı asla taviz vermeden, yılmadan, sıkılmadan uğraş verdi.

“Bu bir tür çiçek, böcek ticareti... Uzak Doğu ülkelerinden Avrupa’ya açılan kapı görevi görüyorsunuz. Sen ulaşımı sağ-lıyorsunuz başka bir Türk şirketi de ticarete konu olan ürünün sağlıklı taşınmasını sağlıyor. Buraya kadar doğru muyum?”

Adam öylece önüne bakarken Kancalı konuşmasını sür-dürdü.

“Sonra bir bakıyorsunuz bu iş başınıza bela açacak. Birer birer geri çekiliyorsunuz. Yetmiyor peşinize Avrupalılar dü-şüyor. İş içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Susup saklanmanız karşılığında Avrupalı polisler devreye giriyor.”

Kancalı herhangi bir karşılık alamayınca adamı şaşırtma-ya karar verdi.

“Osman’cım bize hiçbir şey anlatmaman çok yanlış... Oysa biz her teslimatta öz kızını ölüme yolladığını biliyoruz. Onun taciz edilmesine göz yumduğunu...”

Aniden parlayıp yerinden kalkan adam, “Ben öyle bir şey yapmadım,” diye cevap verdi. Işık geçirmez camın arkasında durup pür dikkat sorguyu izleyen Deniz Yılmaz, “Orospu ço-

cuğu!" diye bağırdı. Hepsi sanki futbol maçı izliyormuş gibi sorguya odaklanmıştı. Deniz'in bağırması üzerine Şebnem kıza dönüp, "Kendini kontrol et!" diye emir verdi. Oysa içten içe o da çıldırmak üzereydi. Adamın çözülmemesi hepsinin sinirlerini germişti. Her ne kadar sorguya girmek istese de bunun dışında kaldığı için bir anlamda da mutluydu. Bu işin içindeki adamların kendisini tanıyor olabileceklerinden dolayı Deniz gibi görünmez takılacaktı Şebnem.

Kısa, sarı saçlarını çekiştirip başını sallayan Deniz tekrardan camın öteki tarafındaki sorguya odaklandı.

Kancalı elindeki dosyaya bakıp, "O zaman Dilek senin kızın değil?" dedi ve volta atmaya başladı. Adam da yerine çöküp, "Benim öyle bir kızım yok zaten," dedi.

Bihter, "Şimdi içeriye Deniz girse adam kalp krizi geçirir mi acaba?" diye sordu.

Atakan kollarını göğsünde birleştirip, "O zaman bütün bu uğraşlar boşa gider," cevabını verdi.

Elindeki DNA raporlarına bakan Kancalı daha fazla yumuşak kalamadı. Kâğıtları adamın suratına fırlatıp, "Bunlar ne lan o zaman pezevenk?" diye bağırdı.

Ekibin hepsi aynı anda "Oh be!" diye fısıldadı. Sonunda işin rengi değişmeye başlamıştı. Birden kapı açılınca hepsi yerinden sıçradı. Saçını toplayarak içeri giren Vicdan, "Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu.

Atakan sırtarak, "Daha yeni başladık," dedi.

Bihter yorulup bir sandalyeye oturdu ve "Sen neredeydin?" diye sordu.

"Bir ihbar gelmişti sabah, siz yoktunuz ben de tek başıma gittim."

"Neymiş mesele?"

"Tipik namus cinayeti..."

Şebnem ellerini arkasında birleştirip sorguyu izlemeye devam ederken "Alışsın," diye mırıldandı.

Vicdan da yanlarındaki yerini alırken "Alışana kadar gelmişine geçmişine gireceğim herkesin namusunun da ahlakının da neyse..." diye söylendi.

"Cinayete geçenin ağzı bozuluyor yalnız, hiç yakıştı mı sana prenses?" diye soran Bihter Vicdan'a göz kırptı. Genç kadın şokla yanındaki Şebnem'i dürtükleyip, "Bihter bana göz kırptı," dedi.

"Ona da alışsın Vicdan. Hamile bir Bihter'i hepimiz ilk defa görüyoruz..."

"Hamilelikten diyorsun yani?"

"Başka bir açıklaması olamaz!"

Savaş hepsini "Susun, susun!" diye uyardığında ortama yeniden sessizlik hâkim oldu.

"Bak biz zaten her şeyi biliyoruz. Susmanın sana bir faydası yok. Elimizde kanıtlar da var. Susarak burada kaldığın süreyi uzatmaktan başka bir şey yapmış olmazsın. Hali hazırda vatana ihanetten suçlanıyorsun!"

"Ben vatanıma ihanet etmedim!"

"Ulan it! Kendi memleketinin polisi dururken gidip elin Yunan'ının polisinden ne medet umuyordun? Sonra ne bok yemeye onlarla iş birliği yapıp insanları öldürmeye devam ediyordun?"

Kancalı, adam tekrardan susunca "Boş yere ziyansın Osman. Bize yardımcı olmayarak kendi bataklığına saplanmaya devam ediyorsun," diyerek üzerine gitmeye devam etti.

Öfkeyle içini çeken Şebnem, "Bu adamın bugün konuşacağı yok!" diye mırıldandı.

Vicdan, "İsterse bir yıl susun, yine konuşacak yine..." diyerek genç kadını yatıştırdı.

Olduğu yerde titreyerek "Beni ne zaman sorguya alacaksınız?" diye soran Deniz Yılmaz, ilk defa babasını böyle rahatça izleyebildiği için çok gerilmişti. Üzerine konu ikizinin ölümüne sebep olan olaylardı. Suratındaki renk gitmişti. Soğuk soğuk da terliyordu.

Kıza güven verip onu rahatlatmak için "Seni bu odalarda sorgulamayacağız, zaten seninki sorgu gibi de olmayacak," dedi Savaş.

Deniz, "Daha fazla burada kalmak istemiyorum," deyince Vicdan kapıyı açıp kız için tuttu. "Gel dışarı çıkalım seninle," diyerek onu götürdü. Onlar gittikten sonra da beş karış suratla Kancalı sorgudan çıkıp, "Götürün bunu en alt kattaki nezarethaneye," dedi.

Şebnem, "Ben demiştim!" diye söylendi. Atakan'la Savaş adamı götürürlerken Şebnem de tedbir amaçlı büroya geçti.

Adam, "Ben suçsuzum!" diye haykırdı. Üzerine demir parmaklıklar kapatılırken sesi daha çok yükseldi. Onunla beraber gelen korumaları gönderilmişti. Avukatı ile de görüşmeyecekti. Konuşana kadar burada tutulacaktı.

Atakan adamın öfkeden kararmış suratına bakıp, "Bizi boş yere oyalıyorsun, şerefsizlik yapma da anlat meseleyi!" dedi.

"Ben suçsuzum diyorum size!"

"Bak birader burada siksens kimseyi inandıramazsın suçsuz olduğuna, hele de elimizde kanıtlar varken!"

"Siktir git lan!" diye bağırarak adama, "Bir de polise hakaretten altı ay eklemiş oldun hanene," diye cevap verdi.

"Suçsuzum lan ben suçsuz!"

"Tabi tabi..."

Deniz Yılmaz'ın sorgusu babasınıninkine nazaran daha rahat geçmişti. Sonra kızın annesi getirildi. Şebnem öncekine

göre fazlasıyla aydınlık olan sorgu odasında anneyle baş başa kaldı. Bu tür sorgu odalarını tanıklar için kullanırlardı.

“Daha önce neden kızlarınızın ikiz olduğunu söylememiştiniz?”

“Osman’ın kızlarıma zarar vereceğini biliyordum çünkü... En azından birini korumak istedim. Ama ikisinin de bir olduğunu hiçbir zaman göremedim. Dilek öldükten sonra Deniz’i de kaybettim sayılır...”

Kadının gözlerinden sessiz gözyaşları akıp gitti.

“Dilek’le ilgili çok soru sorup sizi üzmem istemem ama üzerinden geçmemiz gereken noktalar var. Neden babasına engel olmadınız? Kızınızı yurtdışına gönderdiğinden haberi-
niz yok muydu?”

Yüzündeki yaşları kurulayan kadın, “Pasaportunu eve hiç getiremezdi zaten. Babası seyahatlerde verirdi sadece. Çok kez önüne geçmeye çalıştım ama şiddet görmemi engellemek için Dilek her seferinde beni susturup babasının peşinden giderdi,” diye cevap verdi.

“Size söz hakkı sunulmuyordu yani?”

“Hep uyardım hep müdahale ettim ama...”

“Sonra?”

Sol elinin işaret parmağıyla ince boynunu gösteren kadın, “Bazen kelimeler gırtlığınıza kadar gelir,” dedi. Zarif el bu sefer kalbini göstererek, “Bazense sadece burada kalır,” diye devam etti. Hırıltılı bir nefes alan kadın, “Önemli olan ağzından çıkmasını önlemektir. O zaman hayat daha güzel ve yaşanılır hale gelir,” diyerek sustu.

Başını sallayıp anladığını belirten Şebnem sorgu odasından çıkıp kadına toparlanması için bir miktar zaman tanıdı. Sonra kızı Deniz’e haber verip hasret gidermelerine müsaade etti. Ardından Deniz Yılmaz yine Bihter’in adadaki evine gönderildi. Annesiyse yıllardır hayatını idame ettirdiği eve

geri döndü. Her türlü ihtimale karşı kadının evi de polis gözetimindeydi.

Elleri ceplerinde büroya dönen Şebnem herkesi bir tarafa dağılmış çalışırken bulunca sessizce masasının başına geçti. Aynı anda Atakan da sandalyesini ittirip yanına sokulmuştu.

"Bugün ya da yarın çözülecek bu iş..."

Uzanıp adamın elini tutan Şebnem yuvasını bulan parmaklarını adamın kilere geçirdi.

"Umarım..." diye fısıldarken buna yürekten inanmak istiyordu. Kimse zarar görmeden bu işin içinden çıkmak istiyordu. Zaten olan olmuş, bütün hayatlar alt üstü olmuştu. Daha fazlası yaşanmadan olacakların önüne geçmeyi diliyordu.

8 Mart 2016, Salı

Uzun bir sürenin ardından saat dokuzu kadar uyuyabilme şerefine nail olduğundan gözlerine gülümseyerek açan Şebnem odasını aydınlatan güneş ışığını görünce daha çok gülümsedi. Onu gülümseten güneş ya da uykusunu almış olması değildi. Günün anlam ve önemi bütün olumlu şeyleri silip süpürebilirdi. Takvim 8 Mart'ı gösteriyordu. Dünya Kadınlar Günü ve Bihter Durmaz'ın nikâhı! Hızla ayaklanıp önce duşa girdi. Gecedен giyeceklerini hazırlamıştı. Polis olduktan sonra görev haricinde ilk defa etek giyeceği için işi şansa bırakma riskini göze alamayıp önceki gece kız kardeşinden yardım alarak bir şeyler seçmişti. Duştan sonra seçtiği kıyafetleri üzerine geçirip aynadaki aksini inceledi. Siyah, dar ve diz üstü bir etek üzerine de kırmızı bir gömlek. Altına Şeyma'nın ısrarları sonucu topuklu bot giymeyi kabul etmişti. Hem tanıdık hem de yabancı olan kıyafetlerin içinde kıpır-

danıp dursa da katlanmaya çalışıyordu. Saçlarını kurulayıp dağınık bıraktı. Kardeşi evde olsa belki biraz şekil verirdi.

“Neyse ki burada değil!” diye fısıldayarak rastgele bir makyaj yapan Şebnem bu işleri tamamen unuttuğunu fark etti. Bir rimeli sürmek bu kadar uğraş gerektiriyor muydu? Aynadaki tipine bakıp gülmemek için kendini zor tuttu. Gözleri şaş beş olmuş, ağzı beş karış açılmıştı.

“Ne hallere düştün be Şebnem?” diyerek sırttı. Her şeye rağmen Bihter’in nikâh masasındaki hallerini görecektik olmasına ona yetiyordu. Bundan ala eğlence mi olurdu? Parfümünü de sıkıp saate baktı. Aynı anda telefon çalmaya başladı. Arayan Vicdan’dı.

“Ben geldim kapının önündeyim!”

Şubeden arabalardan birini almıştı Şebnem. Bu halde Atakan’ın motoruna binemezdi. Ondan da kendisini almasını isteyemezdi. Adam araba sürerken ecel terleri döküyordu. Bu yüzden Vicdan’la buluşup Atakan’ı almaya gideceklerdi.

“Tamam, hemen iniyorum!”

Birdeki nikâha İstanbul trafiğinde yetişmeleri için erken çıkmaları gerekiyordu. Aşağıya indiğinde Vicdan’ı kısa, siyah bir elbisenin içinde görünce kendini katlanılmaz şekilde buldu. Eğer Atakan bir kere bile dönüp Vicdan’a bakarsa Şebnem bugün kesinlikle katil olurdu. Tam tersi şekilde Vicdan Atakan’ın dibine girerse ellerini kızıl saçlara bulardı!

“Hadi atla arabaya, üzerinde el kadar elbiseyle kışın başın donmuştur!”

Vicdan sırtarak, “İltifatın için teşekkür ederim Şebnem,” diye karşılık verdi.

“Nikâh salonunda tonlarca iltifat alırsın benimki de eksik kalsın.”

“Senden duymak bir şeref olurdu benim için.”

Kontağı çalıştırırken Vicdan'a dönen Şebnem tek kaşını kaldırarak, "Bana yürümüyorsun öyle değil mi?" diye sordu. Genç kadın kahkahalara boğulunca Şebnem de gülümsedi.

"Arada Atakan olmasa fena olmazdı..."

"Ne yapardın?"

Kızıl saçlarıyla oynayıp, "Valla ev boş, sen düşün..." diye cevap verdi. Vicdan'ın cevabı üzerine kocaman bir kahkaha patlatan Şebnem kadının giydiği çekici elbisenin gerginliğini bu şekilde atabilmişti. Atakan'ın evinin önüne geldiklerinde hemen adamı aradı.

"Biz geldik!"

Atakan sıkıntılı bir ses tonuyla "İki dakika yukarı gelip kravat seçmeme yardım eder misin?" diye sordu. Şebnem kocaman gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Annene sorsana!"

"Ev boş!"

Bu cevap üzerine kahkahası resmen içinde patladı ama Vicdan'a yine de bir şey çıkartmadı. Telefonu kapatmadan önce "Tamam, geliyorum..." dedi.

"Ne olmuş?" diye soran Vicdan'a dönen Şebnem anlamlı anlamlı baktıktan sonra "Ev boşmuş da kravat seçmeme yardımcı ol diyor," diye cevap verdi. Az öncekinden daha yüksek sesle kahkaha atan Vicdan, "İşiniz ne kadar sürer?" diye sordu. Şebnem açık konuşabildiğine göre Vicdan'ın lafını sakınmasına gerek yoktu. Omuz silkip arabadan inen Şebnem, "Âşıkların kravat seçmesi ne kadar sürerse..." diye kestirip attı.

"Aman aman... Gözümüz yok!"

"Olsa..."

Vicdan bilmiş bir yüz ifadesiyle genç kadının yüzüne bakıp, "Oyarsın!" dedi.

Kapıyı kapatıp binaya yürüyen Şebnem arkasını dönüp işaret parmağıyla Vicdan'ı işaret ederek, "Aynen öyle!" diye seslendi. Binaya girene kadar sakın kalmaya çalışsa da asansörün içinde heyecandan ölecek duruma geldi. Asansör durunca kapı ışık hızında açıldı. Hangi ara Atakan onu çekip eve sokmuş ne zaman dudaklarına yapışmıştı anlayamadı. Birbirlerinden kopabildiklerinde ilk sorduğu "Hani kravat seçecektik?" oldu.

"Ne kravatı? Hayatta takamam!" diye fısıldayan Atakan tekrardan kadının dudaklarına sokulurken elleri de boş durmuyordu.

"Bu giydiğin mini etek mi?"

Kollarını adamın boynuna dolayan Şebnem, "Pul koleksiyonu Atakan!" diye cevap verdi. Kıkırdayıp eteği biraz yukarı çeken genç adam, "Bayılırım koleksiyonlara..." diye mırıldanıp dudaklarının yönünü değiştirdi.

"Vicdan aşağıda bekliyor... Ne yaptığımızı zaten yeterince anlamış olsa gerek! Ayıp olmadan inelim!"

"Biraz daha..."

Aşağıya indiklerinde Vicdan'ın arka koltuğa geçme cömertliğini gösterdiğini fark ettiler. Şebnem ağzının içinden "Akıllı kız," dedi. Atakan arka koltukta oturan Vicdan'a bakmadan öne oturup, "Tünaydın Vicdan!" diye selamladı kızı. Şebnem tüm bu ayrıntıların farkında bir şekilde direksiyona geçti ve bu sefer de "Akıllı adam..." diye mırıldandı.

Nikâh salonuna varana dek Şebnem'i rahatsız eden hiçbir şey yaşanmadı. Rahatlayan genç kadını zorlayan tek şey Atakan'ın rahat durmayan eli ayağıydı. Nikâh dairesinin bahçesine arabayı park ettiklerinden arabadan inen ilk kişi Vicdan oldu.

"Kaza yapmadan geldiğimiz için şükür duası edeceğim!"

Atakan Şebnem'in inmesini ve yanına gelmesini bekledi. Kolunu genç kadının beline dolayıp yürümeye başladığında Vicdan'a dönüp, "Dönerken parasını vereyim de taksi tut o zaman," diye karşılık verdi. Vicdan ikiliye inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak önden gitmeye başladı.

Şebnem hiç istemese de "Ayıp ediyorsun kıza!" diyerek adamı payladı.

"Hiç kıvrırma hoşuna gittiğini biliyorum!"

Rol yapmak zorunda kalmadığı için sevinen Şebnem, "Bir kere dekoltesine bak gözlerini oyarım!" diye adamı tehdit etti. Genç kadının boynuna sokulup fısıldayarak "Senden başkasını gözüm görüyor mu sanıyorsun cidden?" diye sordu.

Cevap vermemeyi tercih eden Şebnem yürümeye devam etti. Gelin ve damadın bekleme odasına geldiklerinde kapının açık olmasından faydalanarak içeri girdiler. Bihter'in yakın yakın arkadaşı Sedef ve müstakbel eşi de içerideydi.

"Selamlar!"

"Ooo çifte kumrular gelmiş!" diyen Sedef, Atakan'a ve Şebnem'e sarıldı. Ekibin eskiden Bihter'le arası ne kadar limoniydiyse Sedef'le o kadar şekerliydi. Hepsi kızı tanıyordu ve bolca da seviyordu. Genç kadının hafifçe belirginleşmiş karnını okşayan Şebnem, "Bebek nasıl?" diye sordu.

Bihter lavabodan çıkıp yanlarına geldi. Şebnem'in sorduğu soruya istinaden "Obez!" dedi. "Bebek obez olacak! Hamileliğin başında yediremiyorduk şimdi de kesemiyoruz!"

Sedef saçları savurarak, "Neden spor yapıyorum biliyor musun?" diye sordu arkadaşına.

Bihter dobra bir şekilde aklına gelen ilk seçeneği sundu.

"İstediyini yiyebilmek için mi?"

"O da var tabi ama asıl doğumdan sonra sanki hiç doğum yapmamışım gibi olabilmek için!"

“Böyle bir şey sporla mümkün olacaksa seni şubede dokuz ay ağırlamak isterim!”

Odadaki herkes iki arkadaşın tatlı atışmasını dinlerken gülüp duruyordu. Sedef’in nişanlısı Serkan araya girip, “Hayatım önce bebeği doğursaydın... Sonra zaten doğurmamış gibi olacaksın. Ben güveniyorum sana!” dedi. Sedef kindar bakışlarla adama baktıktan sonra “Zaten hepsi senin suçun böyle yaşam koçu gibi de konuşup benim canımı sıkma!” diye karşılık verdi. Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldıran Serkan sessiz kalmaya karar verdi.

Atakan merakla etrafına bakıp, “Buse nerede?” diye sordu.

Savaş elini jöleli saçlarında gezdirip, “Salonda Zekiye teyze ile beraber,” diye cevap verdi. Görevli gelip herkesin salona geçmesini tembihleyene kadar muhabbet devam etti. Odadan çıkmadan önce Şebnem arkasını dönüp, “Hadi iyi şanslar gençler!” dedi.

Savaş’ın boynundaki kravatu gerek olmadığı halde sıkıp adama laf soker Bihter eliyle Şebnem’i kışkırladı. Savaş ise kapıda sırtıp duran genç kadına bakıp, “Neye göre kime göre?” diye sordu.

Şebnem’in arkasından eğilen Atakan, “Allah yardımcın olsun kardeşim!” diye seslendi.

Herkes gibi Atakan ve Şebnem de salona geçti. Yanlarında Vicdan, Nazım ve sevgilisi oturuyordu. Birçoğu tanıdık olan konukların çok azı başka başka insanlardı. İnsanları incelemeyi sevmeyen Şebnem arkasını dönüp şubeden kimlerin geldiğine bakmadı. Alkış sesleri başlayınca kendisi de otomatik olarak alkış yapmaya başladı. Bihter ve Savaş yerlerini alınca bir görevli tarafından Savaş’ın nikâh şahidi Zekiye teyze ve Bihter’in şahidi Kancalı Seval de nikâh masasına alındı. Nikâh memuru da gelince herkes sessizliğe büründü.

"Değerli konuklar bu mutlu güne her iki aile adına hoş geldiniz diyor ve nikâh akdine başlıyorum."

Ritmik alkışlar susunca nikâh memuru devam etti.

"Adınız soyadınız?"

Bihter mikrofona eğilip nikâh memurunu alnundan vuracakmış gibi bir sesle "Bihter Durmaz," dedi.

Memur bu sefer Savaş'a dönüp, "Adınız soyadınız?" diye sordu.

Nihayet Bihter'i nikâh masasına oturtabilmenin haklı gururunu yaşayan Savaş kocaman gülümseyip, "Savaş Karapınar!" dedi.

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığımız araştırma sonunda evlenmenize engel bir durumun bulunmadığı tespit edilmiş olup şimdi bir kez daha misafirler ve şahitler huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ederseniz evlenme akdinizi gerçekleştireceğim. Sayın Bihter Durmaz, Sayın Savaş Karapınar'ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Bihter kısacık bir an sessiz kaldıktan sonra Savaş'a dönüp tek kaşını kaldırdı ve sonra "Evet!" dedi. *Öyle bir bakmıştı ki Savaş da dâhil olmak üzere herkes kadının 'hayır' diyeceğini sanmıştı.* Kancalı bile elini kalbine götürüp tuttuğu nefesi bıraktı. Bütün emniyet ayağa kalkıp alkışlayınca Atakan kahkaha patlatıp, "Millet resmen hayır demesini bekliyormuş!" dedi. Alkışlar bitince bu sefer Savaş'a sıra geldi.

"Sayın Savaş Karapınar, Sayın Bihter Durmaz'ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Savaş nikâh memurunun sorusu biter bitmez "Evet!" diye haykırdı. Herkes coşkuyla alkışladıktan sonra nikâh memuru şahitlere "Sizler de şahitlik ediyor musunuz?" diye sordu.

Kancalı Seval ve Zekiye teyze aynı anda "Evet," cevabını verdi.

"Ben de medeni yasanın ve belediye başkanımın bana vermiş olduğu yetki ile sizleri karı koca olarak ilan ediyorum."

Bu sefer patlak veren alkışlar dur durak bilmedi. Öyle uzun alkış tufanı koptu ki araya karışan ıslıklar bile duyulmaz oldu. İmzalar atılırken '*ayağına bas*' nidaları yükseldi. Bihter Savaş'ın suratını değiştiren bir hırsla adamın ayağına bastı. Bütün bu şamatanın hırsını *çıkarmak* isteyen Bihter sonunda intikamını almış gözüküyordu. En ön sırada oturan Buse babasının yanına gidince Savaş kızını kucağına aldı. Bihter ve Savaş aynı anda Buse'yi öpücük yağmuruna boğdu. Bir kameraman flaş patlatarak çekim yaptı.

Gürültüden duyulmasa da salonun kapısı gıcırdayarak açıldı. Herkes ayaklanmaya başladığı için Atakan ve Şebnem de ayağa kalktı. *Vücudunu esneten Şebnem*, nikâhların onu gerdiğini fark etti. Gerginlikten kasılmıştı. Her nikâhta aklına yalnız uyanılan sabahlar geliyordu. Elinde değildi.

Vicdan da ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Arkasını dönen genç kadın kaşlarını çatarak Şebnem ve Atakan'a "Bu kim?" diye sordu.

Şebnem gülümseyerek arkasını döndü ve birkaç adım ötesinde durup kendisine bakan adamı gördü. İçi bir anda buz kesti. Karşısındaki görüntüye inanamıyormuşçasına gözlerini kırıştırdı. Ne yaparsa yapsın görüntü kaybolmuyordu.

Kaşlarını çatarak, "Tarık!" diye fısıldadı. Parmaklarını sımsıkı tutan Atakan'ın eli aniden gevşedi.

*Sessiz bir köşede, her şeyden uzak;
Meçhul yarınlara terk edilmişim
Dostluklar yalanmış, sevgiler tuzakmış
(Ebru Gündeş- Demir Attım Yalnızlığa)*

Bölüm 24

'Geri geleceğim...'

'Geri geleceğim...'

'Geri geleceğim...'

Şebnem kulaklarındaki uğultudan, beyinde canlanıp duran anılardan ve içini yeniden dolduran buz gibi soğuktan kurtulamıyordu. Birkaç adım ötesinde gözlerini dikip kendisine bakan adam nihayet konuştu.

"Geri geleceğim, demiştim..."

'Hayır, hayır, hayır,' diye düşündü önce, sonra elleri güç bulmak istercesine Atakan'ın elini buldu. Sımsıkı tuttuğu eller de kendisinininkiler gibi buz tutmuştu. Şebnem, Atakan'dan sonra tamamen geçmişe gömdüğü Tark'ı karşısında gördüğünde söyleyecek söz bulmak şöyle dursun nefes bile alamaz olmuştu.

İnsanlar tuhaf tuhaf onlara bakmaya başlayınca kendine gelen Şebnem'in ağzından çıkan tek kelime yine "Tark..." olmuştu. Tek kelimeyle bütün duygularını ifade edebilmeyi dilerdi çünkü konuşmaya mecali yoktu. Ellerini öyle sıkmıştı ki tırnakları Atakan'ın avucuna batmıştı. Silkelenip toparlan-

maya çalıştı. Önce Atakan'ın elini biraz olsun serbest bıraktı. Tamamen bırakamazdı. O yürek Şebnem'de yoktu.

Tarık gözlerini Atakan'la iç içe geçmiş ellerine dikince Şebnem, kaşlarını çatı. Dönüp baktığında Atakan'ın hâlâ şokta olduğunu gördü.

"Atakan..." diye fısıldadı. Adam donuk gözlerle kendisine döndüğünde kalbi korkuyla tekledi. Şebnem bu bakışları görmektense bin kere ölmeyi tercih ederdi. Adamın esmer yüzünde ne renk kalmıştı ne yaşam belirtisi. Bakışları ruhsuz, yüzü ifadesizdi. Atakan'ın korktuğu başına gelmişti. Bütün dünyası başına yıkılmıştı ve genç adam bu enkazın altından nasıl kalkacağını bilmiyordu. Avucunda Şebnem'in eli olmasına rağmen hiçbir şey hissedemiyordu.

Şebnem, Atakan'ın kendisinden daha beter durumda olduğunu fark edip bir kez daha "Atakan..." diye seslendi. Hemen peşinden yalvarırcasına "Kendine gel! Lütfen!" diye ekledi. Ünlemlerinde '*sana ihtiyacım var*' nidaları gizliydi. O esnada Tarık tekrar konuştu.

"Şebnem..."

Artık insanlar doğrudan onlara bakıyordu. Vicdan'ın merak dolu bakışlarını görünce başını iki yana salladı. Soracak dünya kadar sorusu varken cevap veren taraf kendisi olmayacaktı. Atakan'ın elleri yaşam belirtisi gösterircesine gevşeyip sıkılaştı. Başını kütürdeterek esneten genç adam, "Sana seslendi," dedi Şebnem'e. Atakan'ın sözlerinden sonra Tarık araya girip "Seninle özel konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Şebnem'in tek yapmak istediği başını dizlerine yaslayarak dünyaya sonsuza dek sırtını dönmekken uzun zamandır beklediği yüzleşme günü kapısına dayanmıştı. Arkasını dönüp kendilerini tebrik edenlere gülümseyerek karşılık veren Bihter ve Savaş'a bakan Şebnem onların en güzel günlerine gölge düşürmek istemediği için "Dışarı çıkalım," dedi. Elini bırakmaktan deli gibi korktuğu Atakan'ı da beraberinde sü-

rükleyen genç kadın dışarıya çıktığında içini kaplayan soğuk esen rüzgârdan beter olduğunu düşündü.

Üçü dışarıya çıkıp karşı karşıya geldiklerinde Şebnem, kısacık bir saniye içerisinde Tarık'ı inceledi. Eskisine oranla daha zayıf olan adamın kemikli yüzü o kadar yabancı geldi ki önceden bakmaya doyamadığı ela gözlerini görmese belki onu tanıyamayabilirdi. Kısacık kestirdiği saçları da Şebnem'e yabancıydı. Tarık kahverengi ve kıvrıcık saçlarını ensesine kadar uzatmayı severdi. Karşısında duran adam ona hem tanıdık hem yabancıydı. Mahcup duruşu, bir türlü kendini ifade edememesi... Şebnem bir an ona acıyacak gibi oldu. Âşık olduğunu düşündüğü adam bu olamazdı. Böylesine sefil biri onu kandırmış olamazdı. İçinde yükselen acı dudaklarından zehir misali aktı.

"Ne işin var burada Tarık?"

Tek nefeste, sertçe sorduğu bu soru iki adamı da yerinden sıçratmıştı.

"Artık dönebilirdim."

En sahte gülümsemesini takınıp ellerini iki yana açan Şebnem, "Çünkü her şey çözülmek üzereydi değil mi?" diye sordu. Genç kadına doğru bir adım atan Tarık'ı durduran tek şey Şebnem'in elini kendisine doğru kaldırarak, "Orada dur!" demesi değildi. Aynı anda araya girip önüne set kuran Atakan'ın bedeni de önemli bir etkendi.

"Ne konuşacaksan mesafenı yıllardır korunduğun gibi koruyarak konuş!"

Küçümseyen bir gülümsemeyle "Sen kimsin?" diye sordu Tarık. Atakan'ı elinden yakalayıp yanına çeken Şebnem sorunun cevabını kendisi verdi. Tarık'ın bakışları nikâh salonundaki gibi birbirine geçmiş elleri buldu.

"Sana geri geleceğimi söylemiştim Şebnem ve ben asla yalan söylemem."

Ağırlığını tek ayağına veren genç kadın, "Seni bekleyeceğime dair benden bir söz aldığını hatırlamıyorum Tarık," dedi. Evet, Tarık yaşıyordu. Karşısındaydı. Gerçekten dönmüştü. Eskiden hayalleri, bugünse kâbusu olan şey gerçekleşmişti. Kendisini çınlıplak yatakta, bir başına bırakan adam, sahte kocası buradaydı.

"Şebnem... Sana bir not bırakmıştım."

Şebnem'in buruşturup attığı şimdiyse Atakan'ın cüzdanında duran o küçük not yüreğinin korkuyla çarpmasına neden oldu. Atakan sanki o not birazdan alev alıp kendisini yutacakmış gibi hissediyordu.

Şebnem yılların kendisini dönüştürdüğü duygusuz kadın olarak Tarık'ın karşısında dikilmeye devam etti. Her sözü bir oktu. Kanatmaktan korkmayarak adamın üzerine yürüyordu.

"Hiçbir şey söyleme Tarık. Vereceğin hesapları mahkeme salonuna sakla."

"Şebnem lütfen beni dinle!"

"Neyi dinleyeyim Tarık? Beni tehlikenin ortasında bırakıp nasıl göt gibi kaçtığını mı?"

Adamın şaşkınca duraklaması Şebnem'e hunharca bir zevk verdi. Tarık'ın gözünde Şebnem naif, zarif ve anlayışlı bir kadındı. Gitmeden önce umut dolu bir not bırakarak o kadını her gün öldürmeyi başarmıştı Tarık.

Küstah gülümsemesi denizdeki dalgalar gibi bir belirip bir yok oluyordu. Şebnem yine o samimiyetsiz gülümsemesini takınıp, "Ne bekliyordun? Seni gördüğüm an kollarına atılacağımı mı?" diye sordu. Bu soruyla Atakan'ın avucunda bir kas seğirdi. Şebnem de bunu hissetmişti.

Tarık o kadar şaşkındı ki cevap vermesi dakikalarını alıyordu. Nihayet iki kelimeyi bir araya getirip, "Sensiz geçen her günümde her şeyiyle bana yabancı olan topraklarda içimi ısıtan tek şey senin aşkındı," diye fısıldadı.

İçinde hiçbir duyguya dokunmayan bu boş cümle karşısında tükürürcesine "Bense bir bilinmezliğin ortasında, karanlığa mı aydınlığa mı yürüdüğümü bilmeden yol kat ettim. Kendim için, babam için, annem için ve kardeşim için... Etrafımda dönüp duran, tehlikeli oldukları her hallerinden belli olan adamlara karşı gardımı alabilmek için hayatımı değiştirdim. İçimi ısıtan tek bir şey bile yoktu. Bu yüzden her şeyden vazgeçtim," diye cevap verdi.

Buna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayıp, "Benden de mi? Beni unutabilir misin Şebnem?" diye soran Tarık, ellerini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. Buraya yalnızca umutlarıyla gelmişti. Ama karşısındaki yeni Şebnem tüm umutlarını öldürmek üzereydi. Bunca yıl Şebnem'i korumak için sessizce beklemişti. Karşılığı bu olmamalıydı.

Şebnem başını ufak bir hareketle iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. Yanındaki adamın yüreğine indirirken karşısındakine sahte baharı yaşattı. Sinirden dümdüz olan dudaklarının arasından "Silerim..." diye fısıldadı. "Hatırlayacağını bile bile hatırlayarak, acıyla karışık zevk alarak silerim. Öyle de yaptım. İzin bile kalmadı Tarık."

Tarık, içindeki tüm korkuyla "Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı.

Başını iki yana sallayarak yüzüne kendinden emin bir gülümseme konduran Şebnem "Benim yalandan nefret ettiğimi iyi bilirsin," diye cevap verdi.

Gözleri dolan Tarık yanlarında dikilip duran adama nefretle göz attıktan sonra "Şebnem..." diye fısıldadı. İhtimallerin dışındaki o kocaman gerçek bariz bir şekilde karşındaydı. Şebnem'in yanındaki adam kadının hayatındaydı. Yan yana duruşlarında öyle bir yakınlık vardı ki vücutları bile birbirlerine göre şekil almıştı. Adam Şebnem'in yaslanabileceği bir dağ gibi dikiliyordu kadının yanında. Kendisinin hiç

yapamadığını yapıyordu. Tarık son bir kez daha konuşmayı denedi.

“Her şeyin bir açıklaması var. Bana kendimi ifade edebilmek için son bir şans tanı. Sana her şeyi anlatmak için yıllardır bekliyorum Şebnem. Lütfen.”

Yalnızca birkaç saniye adamın samimi bakışlarındaki ifadeyi izledi. Bunu yapmayı hiç istemese de Atakan’a dönen Şebnem yine adamın ifadesiz bakışlarıyla karşılaştı. Parmaklarıyla adamın elini okşayarak onunla usul usul konuştu.

“Bize biraz müsaade eder misin?”

Duygusuz bir sesle “Peki...” diyerek ellerini kadınınkilerden ayıran Atakan bir iki adım geri gitti. Beton gibi ağırlaşmış bedeni ona karşı çıksa da uzaklaşmaya başladı. Kalbinde kanayıp duran bir kurşun yarasıyla gidiyorken Şebnem onu kolundan yakalayıp kendisine çevirdi ve “Bir şey unutmadın mı?” diye sordu fısıldayarak. Zaten karışık olan kafası daha da karışan Atakan kaşlarını çatarak genç kadının suratına cevap ararcasına baktı. Çok beklemesine kalmadan dudakları Şebnem’inkilerle buluştu.

Birkaç saniyeye sığdırılan dokunuş ona hem yaşama sevinci hem hüznü tattırdı. O korkunç fikri aklına getirmek istemese de bu öpücük ona vedaları anımsattı. Dudakları ayrıldığında gözlerini yumup kadının alnına bir öpücük kondurdu ve savrulup gideceğini bilen sararmış bir yaprak misali uzaklaştı. Her adımda ardında özlem dolu bir Şebnem bırakarak, atılan her yeni adımda aşklarını daha da güçlendirerek uzaklaştı. Lakin bunun farkında olamayacak kadar korku doluydu.

Atakan çevirdiği taksiye binene kadar onu izleyen Şebnem, genç adam hemen arkasını dönüp gitmeye kalkıştığında öfkeden deliye dönmüştü. Evet, onu da anlıyordu. En azından anlamaya çalışıyordu ama Atakan’ı tercih yaptığına inandıramamak Şebnem’i yoruyordu. Genç adam gözden kaybolunca Tarık’a döndü. Yoğun bakışlarla kendisine bakan adamın

ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordu. En çok da bu bakışlarda öfkeyi görmek onu çileden çıkarmıştı. Bu yüzden elindeki can yakan sözleri hançer gibi saplamak için bir dakika dahi beklemedi.

“Şu giden adamın onda biri olsan seni ölümden sonraki sonsuzlukta dahi bir gün bile isyan etmeden beklerdim. Ancak değilsin. Hiçbir zaman da olamayacaksın. O yüzden bana öfkeyle bakmayı kes de anlat ne anlatacaksan!”

Uzun uzun Şebnem’i izleyen Tarık, geri döndüğünde her şeyi bıraktığı gibi bulacağını düşünmüyordu elbette ama en azından Şebnem’in onu anlayacağını umuyordu. Her şeyi yoluna koymak için beraber çaba sarf edeceklerini hayal etmişti hep. Elinde olmayan sebeplerdi onları bu hale sokan. Üstesinden gelebileceklerini düşünmüştü. Yenik düşmüş bir ifadeyle “Bari ilerideki kafelerden birine gidelim,” diye mırıldandı.

Şebnem ancak o zaman Tarık’ın ne kadar ince giyindiğini fark etti. Yıllar önce gözünden sakındığı adamın şimdi üşüyüp üşümediği bile umurunda değildi.

Sabah açan Mart güneşi henüz ikindi olmadan soldu ve yerini hüznle çiseleyen su tanelerine bıraktı. Sert gövdesinin üzerinde gerilen takım elbisesinin ceketini usul usul ıslanırken yürümeye devam etti. Islanan saçlarını buz gibi parmaklarıyla düzeltmeye çalışırken daha çok karıştırdı. İnsanlar etrafında hızla dönüyor, gürültü beyninin içinde uğulduyordu. Kendisi derin bir sessizliğe gömülmüş dünyanın gürültüsü ayyuka çıkmıştı. Atakan’ın yolunu bilen adımları bir cadde- nin sonunda tükendi. Dizlerinin üzerine çöküp bir süre öyle kaldı. Yaşlı bir adam yanına sokulup, “Evladım, iyi misin?” diye sorana kadar öyle kalan Atakan doğrulup başını salladı. Yoluna devam edecek gücü bulunca tekrardan yürümeye

başladı. Sahildeki mekâna ulaştığında başını kaldırıp henüz neon lambaları açılmamış olan tabelaya baktı. *Tekinsiz* kollarını açmış onu bekliyordu. İçeriye girdiğinde birkaç çalışan onu selamladı. Atakan'sa yalnızca başını sallayarak karşılık verdi. Ceyhun'un özel mekânına giden merdivenleri titreyen bacaklarıyla indi. Yerleri paspaslayan arkadaşını görünce onun kendisini fark etmesi için öylece durup bekledi. Başka zaman olsa Ceyhun'un yerleri paspaslaması ile dalga geçerdi. Köşedeki koltuğun dibinde duran topuklu ayakkabıları makaraya alırdı.

Ceyhun arkasını dönüp arkadaşını görünce yerinde sıçradı.

"Ne dikiliyorsun orada sessiz sessiz lan ödümü patlatın."

Ellerindekileri bir köşeye bırakan Ceyhun, Atakan'ın sessizliğini fark edince kaşlarını çattı ve adamın suratına dikkatle baktı. Atakan'ın donuk bakışlarındaki bir şey adamı iliklerine kadar ürküttü.

"Atakan?"

Cevap gelmeyince adamı kolundan yakalayıp, "Oğlum neyin var lan? Korkutma beni!" diye bağırarak Ceyhun onu silkeledi. Tepki gelmeyince telaşlanan adam bir bardak su doldurup Atakan'a uzattı. Atakan almayınca endişelendiğinde yaptığı gibi çenesini sertçe sıvazladı.

"Lan bir tepki ver!"

Atakan'ın duruşunda değişiklik olmayınca Ceyhun bardağı adamın burnunun dibinde tutup, "Şu suyu iç bir kendine gel Atakan!" diye directti. Yanıt alamayınca pes etmeyip, "Benden günah gitti," diye fısıldayan genç adam suyu Atakan'ın suratına boca etti.

Yüzünde kırbaç gibi şaklayan su onu biraz olsun kendine getirmişti. Burnundan, kirpiklerinden, dudaklarından damlayan suları elinin tersiyle silen Atakan, "Tarık geldi." dedi.

Ceyhun arkadaşının çözülmesine önce sevindi sonra duyduklarına bir anlam veremeyip kaşlarını yeniden çatı.

“Tarık kim?”

Atakan arkadaşına ters ters bakıp, “Şebnem’in eski kocası,” diye cevap verdi.

Ceyhun’un elindeki bardak parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve ortamdaki sessizliği yırtan tiz bir ses çıkarak parçalara ayrıldı.

“Ne diyorsun oğlum sen?”

Üzerindeki ceketı çıkarıp bir köşeye fırlatan Atakan bar masasına oturup temiz bardaklardan birini çekti ve eline gelen içkiyi bardağını tepesine kadar doldurdu. Bugün bardağın yarısına kadar doldurulmuş içkileri yudumlayacak kafada değildi.

“Ne duyduysan o!”

Arkadaşının peşinden bar sandalyelerinden birine yerleşen Ceyhun, “Eski kocasıysa boşanmış demektir,” diyerek detayları öğrenmek için adamı konuşmaya teşvik etmeye çalıştı.

Acımtırak sıvı boğazını yırtarak midesine doğru yol alırken koca bir yudum daha almak için bardağı dudaklarına götüren Atakan içi boş gülümsemelerinden biriyle Ceyhun’a göz ucuyla bakıp, “Hiç evlenmemişler ki...” diyerek adamın kafasını daha da karıştırdı.

“Nasıl yani?”

Alkol öfkeyle damarlarında ilerlerken beyni çözülmeye ve yaşananları kavramaya başladı. Aynı anda içinde yükselen ağlama isteği dilinin de kilidini çözdü.

“Boş bir kâğıda imza atmak gibi... Sahte bir evlilik, Şebnem de adam onu terk edince öğrenmiş.”

Yumruğunu dudaklarının üzerine kapatan Ceyhun duyduklarının doğruluğundan emin olmak için “İnanmıyorum... Doğru mu tüm bunlar? Emin misin?” diye fısıldadı.

Acı dolu gülümsemesine katılan küçük bir gözyaşı damlasını umursamadan sert bir ses tonuyla cevap verdi.

"Ben de inanmak istemedim."

"Şimdi de adam geri mi döndü?"

Boşalan bardağını dolduran Atakan çenesini sıkıp başını salladı.

"Şebnem onun yanında mı?"

Bir yeni gözyaşı damlası usulca kayıp içki dolu bardağına düştü. Ceyhun cevabını almıştı.

"Sen biliyor muydun bunları?"

Atakan gırtlığını yakan içki ve gözlerinden akıp duran gözyaşları yüzünden çatallaşmış sesiyle "En büyük korkumdu bu," diye fısıldadı. "En güzel günlerime kâbuslardan uyanarak başlıyordum."

Cüzdanından yıpranmış kâğıdı çıkarıp eline aldı.

"Ateşin var mı?" diye sordu. Elindeki kâğıdı açıp ezberlediği satırların üzerinde göz gezdirdi.

'Geri geleceğim...'

Atakan hep merak etmişti. Bu nottan sonra Şebnem'in nasıl düşündüğünü, ne yaptığını sonra gerçekleri fark ettiğinde nasıl yıkıldığını... Hep kızmıştı kendisine. Onu bulmak için aylak aylak dolaştığı günler için. Kadının yaralarını saran kendisi olmadığı için.

Ceyhun hem çakmak hem de sigara çıkarıp arkadaşına uzattı. Atakan önce sigarayı alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı ve tek seferde ucunu tutuşturdu. Sonra elindeki kâğıda bakarak gözyaşlarına yenilerini ekledi. Endişeyle yanında oturup onu izleyen Ceyhun, "O ne?" diye sordu.

Dudaklarının arasındaki sigarayı çıkarmadan "Kanıt!" diye mırıldandı. "Günler önce kaybolup gitmesi gereken bir kanıt." Elindeki çakmakla kâğıdın ucunu tutuşturdu. Yazılar hızla alev alıp küle dönerken Ceyhun arkadaşının eli yanma-

sın diye kül tablası bulup adamın önüne koydu. Parmaklarının ucundan kayıp kül tablasına düşen kâğıdın her bir zerresinin küle dönmesini acıyla izledi.

Atakan telefonuna gelen binlerce çağrıdan habersiz acısıyla baş başa geçireceği uzun bir geceye merhaba dedi.

Şebnem, Tarık'la karşı karşıya oturduğunda aklında Atakan vardı. Adam nereye gitmişti? Nasıldı? Tarık'la arasındaki sessizlik uzadıkça tamamen dağılıyor, aklını Atakan'dan alamıyordu. Adamın arkasını dönüp gidişi gözünün önünden gitmiyordu. Dikkatini toparlayıp bakışlarını Tarık'a çevirdi.

"Anlatacak mısın artık Tarık?"

Karşısında en az kendisi kadar değişmiş olan kadının duruşuna, bakışına o kadar yabancıydı ki Tarık'ın kalbi hayal kırıklığıyla sancıyordu.

"Çok değişmişsin..."

Şebnem hemen "Buraya ne kadar değiştiğimi tartışmaya geldiğimizi sanmıyorum," diye kestirip attı.

"Eskiden böyle değildin."

"Eski ben değilim."

"Görüyorum."

"İyi, görüş kabiliyetini henüz kaybetmediğine sevindim. Artık yıllardır içinde biriktirdiğin şeyleri dökabilirsen çok iyi olur."

Tarık kadının çat çat verdiği cevaplar yüzünden direncinin kırıldığını hissediyordu.

"Olayları öğrendiğini biliyorum."

Eliyle geçiştirmeye çalışan Şebnem, "Bildiğim yerleri geç, bana bilmediklerimi anlat," dedi.

Boğazını temizleyip konuya bodoslama giren Tarık, "Olayların iç yüzünü senle evlenmeden birkaç ay önce öğrendik. Ticaret yaptığımızı sanırken insanların canına kastedilen bir deneyin aracısı olmuştuk. Osman denen piç soktu bizi bu işe. Biz yalnızca tıbbi ilaçlar için kullanılacak olan bitkileri ve diğer malzemeleri taşıyan sistemler yapıyorduk," dedi. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Sonra Osman abuk subuk hareketler yapmaya başladı, Yunan şirketlerden bizi aşan istekler gelmeye başladı. Hukuk kurallarımızı, ticaret ahlakımızı delip geçmişlerdi. Bilmeden başladığımız bu iş yüzünden önünü alamadığımız şeyler gelmeye başladı başımıza. Sonra senle evliliğimiz gündeme geldi. Baban evlenmemizi istemiyordu."

Şebnem masadaki peçeteliğe bakarak babasının nikâhtan birkaç gün önce söylediği sözler geldi aklına.

'Acele etmiyor musunuz Şebnem?'

'Baba, şimdi söylenecek söz mü bu?'

Annesi de aralarına girip, 'İlahi Haluk, üç gün sonra düğün var aceleden bahsediyorsun,' demişti.

'Ne düğünü Zeynep Allah aşkına, bir nikâhla evleniyorlar!'

'Şimdiki gençler aceleci ne yapalım! Bozma moralini kızın...'

"Biliyorum..." diye cevap verdi Şebnem. Babasının ufak tefek dokundurmalarının sebebini daha iyi anlamıştı. Olacakları görüp önüne geçmek istemiş, kendisini korumak istemişti babası, her babanın yapacağı gibi.

"Babanı ancak sahte nikâhla ikna edebildim. Olaylar çözülene dek herkesin bir yere dağılması gerekiyordu. Bizim kaderimizde Trinidad varmış. Babanı ise hastanede korumak istediler."

"Buna korumak denirse tabi!"

Cevap vermektense yutkunmayı tercih eden Tarık söyleyecek söz bulamadı.

"Sonra evlendik..."

Sanki bir başkasının hayatından söz ediyorlarmış gibi hissediyordu.

"Baban hastaneye kapatılacağından sizi korumak için elinden geleni yaptı. Seninle evlenmeme izin verip bunu resmileştirmemizin önüne geçerek bile sizi koruyordu. Geride bir tek siz kalacaktınız. Baban ne benimle gelmene müsaade ediyordu ne de yalnız kalmanıza gönlü razı geliyordu ama korkulan oldu. Yalnız kalan siz oldunuz..."

Şebnem her şeyin karardığı günler aklına geldikçe yuvasız kalmış bir serçe gibi titriyordu.

"Sonra teker teker arazi oldunuz ve her şeyin çözüleceğini sandınız. Öyle mi?"

"Seni aramayıp sormadıysam bu seni unuttuğumdan değildi Şebnem. Benim yüzümden sana bir şey olacak diye korkuyordum."

"Bir başımıza etrafımızda dönen dolaplardan bihaber korkudan deliye dönmüştük zaten Tarık. Sen yoktun, babam delirmişti. Her şey benim yüzümden sandım. Annem beni suçladı. Bana sırtını döndü. Öz annem!"

Masanın üzerinden uzanıp genç kadının ellerini tutmak isteyen Tarık, Şebnem'in sert ikazıyla durdu.

"Sakin yaklaşma bana! Sizin yüzünüzden hayatım bombok oldu. Hâlâ beni korumaya çalıştığınızı söyleyip duruyorsunuz. Hayatımı değiştirdim ulan ben! U dönüşü yaptım, yeniden başladım! Sırf bana sırtını dönen annem ve savunmasız kalan Şeyma'nın güvenliği için! Etrafımızda belirip duran adamları fark etmeyeceğim mi sandınız? Gidişinizi bir şeye bağlayamayacağımı mı sandınız?"

"Şebnem..."

"Daha fazla açıklama dinlemek istemiyorum Tarık. Tek bir şey soracağım. Neden? Neden sahte de olsa evlenmek istedin benimle?"

Tarık susup ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Başını suçlu suçlu öne eğdi.

"Seni tamamen kaybetmeyeceğimi düşündüm. Beni beklersin sandım. Çıkacağım yolun sonunda ölüm varsa bir kez olsun benim olmanı istedim."

Boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkunmaya çalışan Şebnem adam tekrar konuşmaya başlayacakken "Yeter!" dedi. "Şimdi sus ve beni dinle... Bu olaylar çözülene kadar her nerede saklanıyorduksan orada kalman daha iyi olurdu ama madem döndün sessizce beklemeye devam et. Ortalarda dolanma."

Şebnem'in devam edeceğini düşünürken ayaklandığını gören Tarık, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar Tarık! Benden bu kadar..."

"Peki, biz ne olacağız?"

Omuz silkip anlamamış ayaklarına yatan Şebnem, "Uslu uslu işaretimizi bekleyeceksiniz. Batırdığınız işi Türk polisi çözene dek ortalarda dolanmayacaksınız," dedi.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun..."

"Bilmiyorum. Sen benim için..." diyerek dışarıda geçip duran insanları gösteren Şebnem "Onlar gibi yabancı birisin Tarık. Yoksun, yitmiş bitmiş bir hikâyeden başka bir şey değilsin," diye devam etti.

"Ona âşık mısın?" diye soran Tarık'ın kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı.

"Hiç olmadığım kadar."

Adamın "Bizim aşkımız..." diye başlayan cümlesini Tarık'ın ağzına tıkan Şebnem başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Hiç olmadı ve hiçbir zaman da öyle bir şey olmayacak.”

Arkasını dönüp kafeyi terk eden Şebnem çantasından telefonunu çıkarıp hemen Atakan’ı aradı. Cevap alamadıkça aramaya devam etti. En sonunda telefonun zil sesini duyduğunda hevesle ekrana baktı ama sonuç hüsrandı.

“Efendim Bihter?”

“Nereye kayboldunuz siz? Vicdan birinin peşinden gittiğinizi söyledi.”

“Anlatırım sonra.”

“Biz eve gidiyoruz. Nikâh salonuna dönerseniz haberiniz olsun.”

Arka fonda Savaş’ın sesi “Karımı eşikten geçireceğim uzatmayın konuşmayı,” diyordu.

“Al başına çal be karını görmemiş!” diyerek gülümseyen Şebnem telefonu kapatmadan önce hayırlı olsun diye bir şeyler geveleyebildi. Telefonu kapattığında korkusuyla yine baş başa kaldı.

Bitmek bilmeyen bir gece, aydınlığa kavuşamayan bir karanlık ve cevapsız çağrılarla dolu saatler... Acılar, hüznler, bolca içki. Her aşkın azap dolu bir gecesi olurdu. Şebnem ve Atakan’ınkisi de o geceydi.

Şebnem eve gelince Şeyma onu kapıda karşıladı. Ablasının giydiklerini görüp neşelenen genç kız, “Demek söylediklerimi giydin? Atakan beğendi mi?” diye sordu. Şebnem ardından kapattığı kapıya yaslanarak endişeyle çarpılmış yüzünü önüne eğdi.

“Beğenmedi mi yoksa? O kadar üzülme ya, erkekler o kadar dikkat etmiyorlar zaten!”

Şebnem yüzünü kaldırıp kardeşiyle göz göze gelince Şeyma ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Titrek bir ses tonuyla kekeleyerek "Ne... Ne oldu?" diye sordu.

"Tarık..."

Şeyma gözlerini sonuna kadar açıp elleriyle ağzını kapattı. Çığılığı avucunda boğulmuştu. Annesi seslerini duymasın diye kardeşini kolundan tutup odasına sürükleyen Şebnem, Şeyma'yı yatağa oturttu. Konuşmaya başlamadan önce oda da birkaç kere volta attı. Kendisini toparlayabildiğinde kardeşinin bembeyaz olmuş yüzüne döndü.

"Tarık geri döndü Şeyma."

"Ortalık karıştı diyorsun yani..."

"Bu daha hiçbir şey... Daha da karışacak ve sen bana söz vereceksin. Kendine dikkat edeceksin. Tepemizde kara bulutlar dolaşıyor. Elinden geliyorsa okula gitme isterim ama evde oturmandansa okulda daha güvende olabilirsiniz."

"Korkutuyorsun beni abla."

Kardeşinin yüzünü omzuna yaslayıp, "Korkma..." diye fısıldadı. "Hepsi geçecek söz veriyorum. Şimdi sen de söz ver. Ben yokken anneme ve kendine mukayyet olacaksın."

"Sen nerede olacaksın ki? Gitmeyeceksin değil mi?"

"İşe de mi gitmeyelim kızım?" diyerek gülümsedi Şebnem.

Şeyma'yı sakinleştirip yatırdıktan sonra odasında yalnız kalan genç kadın Atakan'ı aramaya devam etti. Tabii ki geri dönüş alamamıştı ama pes etmedi. Bütün gece prizin başında telefonunun şarjı bitmesin diye oturdu. Uykusuz geçen gecesi odasını arşınlamak ve bolca Atakan'ı aramakla geçmişti. Aynı saatlerde Ceyhun'un mekânında sızıp kalan Atakan arkadaşı tarafından yatağa sürüklenmiş ve geceyi orada geçirmişti.

Sallanıp duran köy otobüsünde bir süre yol kat ettikten sonra şoföre "Müsait bir yerde," diye seslendi. Sarsıntıyla yol alan araç daha şiddetli bir sarsıntıyla durdu. Düşmekten sonra anda kurtulup ağzının içinden söylenerek minibüsten indi. Köye giden kestirme yola girene kadar ağaçlık yolun içinden yürüdü. Ayaklarının altında ezilen yaprakların çıkardığı ses uzaktan gelen köpek havlamalarına karışıyor, cılız bir hilalin aydınlattığı gecede karanlığa gömülmüş olan ormana daha ürkütücü bir hava katıyordu. Gökyüzünde takılıp kalmış gibi duran ince hilalin ışığı fazlasıyla yetersizdi. Üzerine bir de geniş dallı ağaçlar yüzünden yolu net göremiyordu. Cebinden el fenerini çıkardı. Hızlı adımlarla ilerlediğinden nefes alışverişleri hızlandı. Köye ulaştığında caminin önündeki meydandan geçip sol tarafa döndü ve birkaç metrelik bayırı tırmandı. Tekrar bir düzlüğe ulaştığında evine de varmış oldu. Köyün en tepesindeki ev kendisinin. Geniş bir bahçenin içinde, iki katlı bir apartmanın alt katında oturuyordu. Üst kat eskiden annesiyle babasının yaşadığı daireydi. Onlar öldükten sonra o eve ne kendisi girmiş ne de bir başkasının girmesine izin vermişti. Bahçenin bittiği yerde, bayırın sonunda bir ev daha vardı. İki ev arasındaki mesafe ona inanılmaz ayrıcalıklar tanıyordu.

Evin kapısını sessizce açtı. İçeriye girince mavi gözlerini karanlığa alıştırmak için birkaç defa kırptı. Evinin kokusunu özlemle içine çekti.

Buradan uzaklaşmayı hiç sevmiyordu. Omuz silkerek "Şartlar..." diye mırıldandı. Elinde bir iki poşet vardı, gelmeden önce öteberi almıştı.

Hepsini yere bırakıp karanlık ve sessizlik canını sıkıdığından önce ışıkları açtı. Sonra arka odadan bodruma inen merdivenlerin başına geldi. İçeriden ses gelmiyordu. Kapıyı bilerek gıcırdattı ve sonuna kadar açtı. İnatla yavaş ilerliyordu. Bunun heyecanlı olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Karşısındakinin çektiği zulüm gibi heyecan kendisine hunharca zevk veriyordu.

“Ben geldim...” dedi. Merdivenlerin sonunda ufak bir kıpırtı olunca ışığa açıp aşağıya baktı. Bodrumun tek ışık alan camı gazetelerle kaplıydı. Gazetelerle kaplı olmasa da görünmez filmlerle kaplı olan camlar fazlasıyla yüksek olduğundan ne kaçmaya elverişliydi ne de ses duyurmaya. Düz beyaz rengi duvarlar rutubetten yer yer dökülmüştü ve yeniden boyanmadığı için badananın rengi kısmen sararmıştı. Üstü örtülü gereksiz bir sürü malzemenin dışında kocaman bir alan demir parmaklıklarla kaplıydı. Parmaklığın ardında sonradan oluşturulmuş ufak bir tuvalet vardı. İçerisi rutubet ve idrar kokuyordu. Parmaklığın içindeki adam merdivenlerin başındakini görünce korkuyla nefesini tuttu.

“Beni özledin mi bakalım?” diyerek merdivenleri inen Romantik Çiçekçi, parmaklıkların ardında uzunca bir süre hapis kalan adamı süzdü. Korkudan ve stresten günden güne eriyen adamın kemikleri sayılıyordu. Üzerindeki kazak ona üç beş beden büyük geliyordu. Pantolonu belinden kaymasın diye haftalar önce lastik istemişti ama Romantik, “Canın sıkılınca intihar etmeni istemeyiz öyle değil mi?” diyerek ona istediğini vermemişti. Rengi güneş ışığı görmekten sararmış, gözaltıları neredeyse kapkara

olmuştu. Saçları uzadığında Romantik içeri girip kendisini tıraş ediyordu. İyi günündeyse duş almasına da izin veriyordu. Hepsini silah zoruyla yaptırdığı için kaçacak deliği yoktu. Bu cehennemde ölene kadar hapis kalacaktı. Bunu kabul edeli çok olmuştu.

Romantik aşağıya inince ilk iş camın altına dayadığı merdivene tırmanıp pencereyi açmak olmuştu. İçerideki leş kokudan kurtulmanın tek yolu buydu. Merdivenlerin tepesindeyken arkasını dönüp adamlar göz göze geldi.

“Bağırmanın gerektiğini belirtmeme gerek yok herhalde...”

Adam sesini çıkarmayınca “Aferin, uslu çocuk,” diye mırıldanarak aşağıya indi. Etrafa göz gezdirip işaret bıraktığı yerlerde herhangi bir farklılık göremeyince adamın gerçekten uslu durduğuna karar verdi. Kaçmaya çalışmamıştı. İçeriye de kimse giremeyeceğinden sınırlarının ihlali söz konusu değildi.

“Ne yaptın bakalım ben yokken?”

Bir köşede dizlerini kendisine çekip büzülmüş olan adam ters ters bakmanın bir getirisi olmadığını aylar önce fark ettiğinden kısık sesle “Hiçbir şey,” diye cevap verdi. Artık onunla göz göze gelmek istemiyordu.

“Yüzüme bakmayacak mısın?” diye soran Romantik parmaklıklara yaklaşıp yere çömeldi. Adamın ürkek bakışları onunkileri bulunca gülümsedi.

“Aferin... Şimdi cevap ver bakalım. Beni özledin mi?”

Sessizliği bozmaktan korkan adam ne cevap vereceğini düşünüp durdu. Her gelişinde aynı soruyu soran Romantik ieki'ye ne cevap verse onu delirtmeyi başarıyordu. Özledim dese de çileden çıkıyordu, özlemedim dese de... Buna rağmen Romantik usul usul kanına giriyor ve cevabını alana kadar da peşini bırakmıyordu.

"Cevap versene aşkım..."

Titreyerek başını sallayan adama bakıp, "Özledin mi?" diye sordu tekrar. Adamın sağ gözünden korku dolu bir gözyaşı süzüldü ve uzamış sakallarına karışıp yok oldu. Bütün gün konuşmamaktan ve iki gündür su içmemekten boğazları tahriş olan adam kısılmış sesiyle "Evet." diye cevap verdi.

Tek dizinin üzerinde yere eğilmiş olan Romantik aniden ayağa fırlayıp öfkeyle fısıldamaya başladı. İçeriye dolduran serin hava saçlarını uçuştururken ses tonuna hâkim olmaya çalışıyordu. Yakınlardan geçen biri tarafından sesi duyulsun istemezdi. Bunca zaman her şeyin üstesinden gelmişti şimdi yakalanmanın sırası değildi.

"Bir tek..." diyerek işaret parmağını adama doğrultup, "Bir tek yalan söylemeyi kesemedin aşkım. Sana her şeyi öğrettim ama yalan söylememeyi öğretemedim!" diye devam etti.

Sürünerek parmaklıklara yaklaşan adam, "Yalan söylemiyorum... Yalan söylemiyorum..." diye sayıklamaya başladı. Yüzünü ıslatan gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı.

Tek kaşını kaldırıp gülümseyen kadın, "Hayır bebeğim, yalan söylüyorsun. Hep yaptığın gibi," diye cevap verdi.

Parmaklıkların ardındaki adam hiçbir şekilde kadını ikna edemeyeceğinin bilincinde olarak tekrardan eski yerine sindi. Kendi kendine konuşan kadını istemeyerek de olsa dinlemeye başladı. Kadın her ne kadar inanmasa da arada onu özliyordu. Neredeyse bir buçuk yıldır burada tutuluyordu. Kimse yokluğunu fark etmemiş miydi? Kimse onu sormamış mıydı? Tüm bu soruların cevaplarını aramıyordu artık. Yalnız kaldığı haftalarda ya da aylarda bir ses duymak, yalnızca bir kelime dahi işitebilmek için kadının yolunu gözlüyordu. Camlar ses geçirmez olduğundan kimsenin sesini duyamıyordu. Bir insan sesi şöyle dursun yakınlarda olduğunu bildiği camiden ezan sesi bile duyamıyordu. Bu yüzden kadının gelmesini, onunla konuşmasını istiyordu. Çoğu zaman ona bağırsa da her şeye razıydı. Bu zindanın içinde deliliğin kıyısında kalmaktan korkuyordu. Geceleri karanlıkta kalmaktan, gündüzleri birazcık ışık görmekten, içeriyi dolduran kendi pis kokusundan, beyninde durmak bilmeyen çığlıklardan... Hepsinden korkuyordu.

"Neler yaptığımı sormayacak mısın?"

Adam, kadının gözündeki ürkütücü bakıştan neler döndüğünü anladı.

"Yeni birini mi buldun?"

Başını heyecanla sallayan kadın bir sandalye çekip parmaklıkların önüne oturdu.

"Sekizinci kişiyi buldum aşkım."

Sekizinci kişi hikâyesini bilen adamın yüreği korkuyla attı.

"Yani bundan sonra duracak mısın?"

Yaramaz bir çocuk gibi gülümseyip omuz silken kadın, "Durmak çok zor olacak..." diye cevap verdi.

"Sekizinci kişiden sonra duracağını söylemiştin!" diye mırıldanan adam öfkesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Histeri krizi bir soluk kadar yakınındaydı.

"Dünyada bu kadar pislik varken nasıl durabilirim söyler misin? Bütün ikinci kadınlar ölene kadar devam edeceğim."

Tüm kalbiyle istediği ihtimali öne sürmeyi deneyen adam, "Ya yakalanırsan?" diye sordu. Bacak bacak üstüne atıp gülümseyen kadın saçlarıyla oynayarak, "Ne olur ki?" diye soruya soruyla cevap verdi.

Tükürürcesine "Müebbet yersin!" diye cevap verdi adam. Fevri bir hareketle yerinden kalkıp parmaklıklara yapışan kadın, "Bunu istiyorsun değil mi?" diye sordu. Adam cevap vermeyip yüzünü dizlerine gömünce sakinleşip eski yerine geçti.

"Karnın aç mı?"

Adam yüzünü kaldırmadan "Bu seferki nasıl biri?" diye sordu. Karnı açtı ama bir kişinin daha ölümüne günler veya saatler kaldığını düşünmek midesini alt üst etmişti.

İçini çekerek sandalyesinde kaykılan kadın, "Çok güzel..." diye mırıldandı. Yeni kurbanını gözünün önüne getirmek için bakışlarını bir noktaya sabitledi.

"Bembeyaz bir teni var. Gözleri çok güzel, saçları ıslıl ıslıl... Fazlasıyla kadınsı. Kıvrak. Bazen

takip edildiğini hissediyor, bazense gece uykularını kaçıyor. Bir şeylerin yaklaştığını anlıyor.”

Sürünerek derme çatma tuvaletin içine boş midesini boşaltan adam içindeki bütün safrayı kustuktan sonra kazağının köşesiyle ağzını sildi. Konuşmaya devam eden kadın adamın dağılışını umursamadı.

“Bu seferkinin zor olacağını itiraf etmeliyim...”

Adam yerdeki şiltenin üzerine uzanıp bir fısıltıdan ötesine gidemeyen ses tonuyla “Neden?” diye sordu.

“Sürpriz. Bu sefer her şey bitince anlatacağım. Heyecanı kaçsın istemiyorum.”

“Paketi yolladın mı?”

Heyecanla yerinden fırlayan kadın, “Ah, az kalsın unuttuyordum!” diyerek merdivenleri koşar adımlarla çıktı. Önce yeni paketi için gerekli malzemelerin aşağıya taşıdı. Sonra adama bir şeyler hazırladı. Ufak bir bidonla su indirdi. Temiz bardak, birkaç ekmek, yıkanmamış domates ve salatalıklar, biraz zeytin. Hepsi bu kadardı. Parmaklığın önüne gelince silahını çıkarıp emniyetini açtı.

“Uslu dur!”

Yerinden kıpırdamayan adam, kadının içeriye su ve bir miktar erzak taşımamasını bitkin gözlerle izledi. Birkaç defa kaçmaya çalışmıştı. Sonuç bacağına atılan yamuk yumuk dikişlerdi. Kadın onu iki defa vurmuştu. İlk zamanlar şiddet uygulamıştı iki kere silahla vurmak dışında bir daha hiç temas kurmamışlardı. Kapıyı tekrar kilitleyen kadın içerideki koku yerini temiz havaya bırakın-

ca daha fazla soğuk olmasın diye camı kapattı. Elektrikli sobayı açıp adamın önüne dikti. Adamın şiddetle titrediğini fark etmişti.

Yere oturup malzemelerini önüne seren kadının eline bir eldiven geçirip önce kurutulmuş çiçeği kese kâğıdının ortasına yapıştırdı. Üzerine tarih atarken gülümsedi.

"11 Mart."

Kadının getirdiği bidondan bir bardak su dolduran adamın içtiği su boğazına kaçtı. Meraklı bakışlarla adama bakan kadın, "Şaşırdın değil mi?" diye sordu.

"Niye sekizli bir tarih değil?"

"Döngüyü kırmak için..."

"Kendini kandırma! İlk seferinde biliyordun duramayacağını!"

"Hiç de bile... Dünya üzerinde bu kadar çirkin insanlar olduğunun farkında değildim sadece. Her şey insanlığın yararına... Hem böylesi daha eğlenceli ve heyecanlı değil mi? Polislerin de kafası karışsın biraz. Sıradanlıktan çıkalım."

"Hiç korkmuyor musun yakalanmaktan?"

Sanki yerde boyama yapan uslu bir çocukmuş gibi işine konsantre olan kadın zaman zaman gülümsüyordu. Paketlerine kadınlara gösterdiğinden daha fazla şefkat gösteriyordu.

"Bütün ülke beni arıyor. Meşhur oldum. Korkulacak ne var bunda?"

"Bir gün elbet yakalanacaksın."

"Kimin umurunda? Peşimdeki polislerin akı beş karış havada. Onlara hep yardım ettim. Beni yakalamak isteselerdi şimdiye çoktan ellerine

geçirirlerdi. Biraz azim, biraz hırs yapmaları gerek.”

“Onlar azmedene kadar sen şehir değiştirirsin.”

Adamın kendisini çok iyi tanıdığını düşünen Romantik gülümseyerek, “Çok haklısın,” diye cevap verdi. “Bu seferkinden sonra kesinlikle şehir değiştirmemiz gerekecek.”

“Nereye gideceğiz?”

“Tahtalıköye!” diyerek kahkaha atan kadın dakikalarca deli deli güldü.

Tekrar paketine odaklandığında kalemi dudaklarında dolaştırıp ne yazması gerektiğini düşündü. Yine şairane bir şeyler olmalıydı. Bu onun sanatıydı, elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Sesli sesli mırıldanarak metni kâğıda dökme-ye başladı.

“Duruşun kastediyor ruhuma. Bir ipin üstündeyiz meleğim. Seni düşerken tutmak için cambazımı hazır edeceğim.”

Deniz Yılmaz o sabah uyandığında Bihter’in ailesine ait olan evde üzerini değiştirdi. Bir süre daha buraya mahkûmdu fakat her şey yoluna girdiğinde çekip gidecekti buralardan. Annesiyle beraber Dilek’in anısını da yanlarına alarak yeniden doğrulacaklardı. Kendisini kahvaltıya çağıran komşusu Dimitri’yi çok bekletmemek için elini çabuk tutmaya çalışıyordu. Perdelerin arkasından dışarıdaki havayı kontrol edecekken bahçe kapısının önünde duran üç beş adam gördü. Kalbi korkuyla atmaya başladı. Hemen camın önünden çeki-

lip önemli eşyalarını alıp öteki odalardan camları kontrol etti. Tekrar ön bahçeyi gören bir camın önüne gelip gizli gizli dışarıya baktı. Bahçeye giren adamların Yunanca konuştuklarını duyduğunda eli ayağına dolaştı ama yine de aklındaki kaçış planını devreye sokmayı başardı.

“Allah kahretsin!”

Evin bodrum katındaki odunluğa indi, eski kazan daire-sine odun ve kömür taşımak için yapılmış olan küçük bir kapı aracılığıyla dışarı çıktı. Seslerin geldiği yönün tersine ilerle-yerek evden uzaklaşmaya başladı. Sokak değiştirdiğinde deli gibi koştu. Dimitri’nin kapısını çaldığında nefes nefeseydi. Yaşlı adam kapıyı açınca Deniz’i iki büklüm olmuşken gördü. Sarışın genç kız başını kaldırıp korku dolu gözlerle “Geldi-ler!” diye fısıldadı. Yaşlı adam kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle kızı içeri çekti.

“Gel buraya!”

Şebnem büroya girdiğinde Atakan bir köşede dördün-cü kahvesini içiyordu. İlki ayılmak, ikincisi afyon patlatmak, üçüncüsü baş ağrısından kurtulmak ve dördüncüsü korku-larını dindirmek içindi fakat hepsi fazlasıyla tuvaletini getir-mekten başka bir işe yaramamıştı. Üzerine bir de Şebnem’i görünce midesi alt üst oldu. Çağrılarına cevap alamayan Şeb-nem öfkeyle Atakan’ın yanına gitti.

“Neredesin sen?”

“Buradayım!” diyen Atakan merakla karışık bir korkuyla genç kadının yüzüne bakıyordu. Sanki Şebnem her an Tarık’a geri dönüyorum diyecekmiş gibi hissediyordu.

“Telefonun niye kapalı?” diye soran Şebnem adamın elin-deki kahveyi alıp bir dikişte bitirdi.

Ceplerini kontrol eden Atakan telefonunu bulamayınca Ceyhun'un mekânında unuttuğunu fark etti.

"Unutmuşumdur bir yerlerde..."

Şebnem avucunu Atakan'ın yanağına yaslayıp, "Atakan..." diye söze başlayacakken elinde bir ton raporla Bihter çıkageldi.

"Size bir iyi bir kötü haberim var romantikler!"

Atakan, Şebnem'in tutuşundan kibarca kurtulup, "Kötüden başla," dedi. O sırada elinde dumanı tüten kahvesiyle Vicdan da geldi ve muhabbete dâhil oldu.

"Günaydın! Neymiş kötü haber?"

"Romantik Çiçekçi 48 kilo."

Kaşlarını çatan Şebnem anlam vermek istercesine "Bunun nesi kötü?" diye sordu.

Elindeki ayak izi raporunu gösteren Bihter, "Eğer katil çocuk değilse 48 kilo bir erkek bedenine ait bir ayak izi değil bu." dedi.

Bu sefer Atakan, "İyi haber ne peki?" diye sordu.

"Katil kadın da olabilir!"

"Bunun nesi iyi peki?"

Bihter omuz silkerek, "Ayak numarası 36!" diye cevap verdi.

Uykusuzluktan başı ağrıyan Şebnem alnını ovalayarak "Yani?" diye sordu konuya açıklık getirmek için. O esnada kahvesinden bir yudum alan Vicdan, Bihter'in söylediğini duyunca sıcak kahve boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı.

"36 sayısını severim!"

Vicdan'ın sırtına vuran Şebnem, "Sakin, sakın..." diye mırıldandı. Genç kadın kendine gelince Bihter'e dönüp, "Daha önce sana ruh hastası diyen oldu mu?" diye sordu.

Bihter sırtıp, "Çokça..." diye cevap verdi ve yanlarından ayrıldı.

Elindeki kahveyi bir kenara bırakan Vicdan, "Sikti bıraktı beynimi!" diye söylendi.

Atakan da "Al benden de o kadar," diyerek kadına katıldığını belirtti. Şebnem tam Atakan'a yalnız kalmaları gerektiğini söyleyecekken Bihter tekrardan yanlarına geldi. Kulağında telefon vardı ve bu sefer suratındaki ifadeden anlaşılaçağı üzere kötü bir haber vereceğı kesindi. Telefonu kapattıktan sonra kelimelerini özenle seçmeye çalışarak durumu özetledi.

"Deniz aradı Dimitri'nin evinden. Üç beş Yunanlı evin etrafında geziniyormuş, zor kaçmış evden. Dimitri ile beraber yanlarında adadaki polislerden biriyle buraya geliyorlar. Dimitri'nin söylediğine bakılacak olursa ada vapurunda da Yunanca konuşan birkaç kişi varmış. Turist olup olmadıklarını bilemediklerinden fark edilmemek adına kılık değiştirmek zorunda kalmışlar."

"Adadaki evi nasıl bulmuşlar?" diye sordu Şebnem endişeyle.

Atakan da "Asıl Deniz'i nasıl bulmuşlar?" diye sordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum, Deniz gelince hepsini sorarız. Sen de bir babanı mı kontrol etsen Şebnem?"

Bihter'in mantıklı önerisi karşısında Şebnem zaten belinde olan silahını ve rozetini kontrol etti.

"İyi fikir..." diyerek harekete geçti.

"Ben de seninle geliyorum," diyen Atakan ceketini üzerine geçirip silahını kolunun altındaki kılıfa soktu. Onlar bürodan çıkacakken Tarık kapıda görüldü. Atakan put kesilirken Şebnem öfkeden deliye döndü.

"Sana ortalıkta gözükmemen gerektiğini söylemiştim!"

"O dediğin kapımıza Yunanlılar dayanana kadardı! Canımızı zor kurtardık!"

Babasını düşünce yüreği ağzına gelen Şebnem, "Babam!" diye haykırdı. Dengesini kaybedince Atakan onu sıkıca yakalayıp kendisine yasladı. Bihter, Tarık'ın kim olduğunu sormadan hemen Kancalı'nın odasına gitti. Gerekli anonsları geçme işi Vicdan'a kalmıştı.

"Şebnem sakın ol..."

"Babam... Babama gitmemiz lazım! Ona bir şey olmasına izin vermem!"

"Hemen götürreceğim seni!" diyerek Şebnem'i kolundan sürükleyen Atakan, Tarık'ın da peşlerinden geldiğini görünce kaşlarını çatı. Şebnem de adamı fark edince elinde olmadan bağırdı.

"Sen nereye?"

"Ben de sizinle geleceğim!"

"Allah aşkına Tarık, ters bir durum olursa bir de seninle uğraşamayız! Canını tehlikeye atmaktan keyif mi alıyorsun?"

"Canım zaten tehlikede!" diyerek inatla peşlerinden gelen Tarık, Atakan ve Şebnem motora atlayıp uzaklaşırken aceleyle bir taksi çevirdi.

"İnsan sadece suçluyken kaçmaz. Bazen suçlandığın için de kaçarsın. Ama bir kere kaçmaya başladıysan, bir şeyleri de muhakkak kaçırsın elinden. Bazen gençliğini kaçırsın, bazen geleceğini, bazen de aklını."

(İtirazım Var)

Bölüm 25

Atakan ve Şebnem'in alelacele şubeden ayrılmalarından bir saat sonra Deniz Yılmaz sağ salım büronun kapısından içeri girebilmişti. Onu bekleyen Savaş, Bihter ve Vicdan'a başıyla selam verdi. Peşinden daha yavaş adımlarla nefes nefese kalmış olan Dimitri geliyordu. Yaşlı adam uzun beyaz saçlarına karışan beyaz sakallarıyla fantastik kitap karakterlerini andırıyordu. Tek bir fark dışında... Adı Dimitri olan hiçbir fantastik kitap karakteri üzerinde '*Sor bakayım çay içtiği biri var mıymış?*' yazan tişörtlerden birini göbeğini gerdire gerdire giymezdi.

"Bihter! Sen beni öldüreceksin!" diyerek nefeslenen yaşlı adam Savaş'ın çektiği sandalyelerden birine hızla çöktü. Adamın sırtına bir iki kere vurup onu sakinleştirmeye çalışan Bihter, "Koca bir çınarsın sen, sana bir şey olmaz!" dedi.

"Tam tatile çıkmaya karar vermişken bu deli kızı başıma çıkardın!"

Bu arada adamın haline acıyan Vicdan da Dimitri'ye bir bardak su uzatmıştı. Yaşlı adam ilgiyle Vicdan'ın güzel yüzüne bakıp bu bakışları fark eden Bihter'e de göz kırptı.

"Hayatına neşe katar diye düşünmüştüm."

"Korku filmi gibi bir kız bu! Bana şöyle kızıl birilerini yolasaydınız olmaz mıydı?"

Dehşete düşmüş olan Deniz, "Her gözünü kırptığında bile ölümden dönüyorsun, hâlâ çapkınlık peşindesin! Pes!" diyerek adamı payladı.

"Her ölümden döndüğümde bir de seni görüyorum. Benim açımdan da bak olaya, yazık değil mi bu yaşlı adama?"

Bihter yanında duran Savaş'a dönüp, "Sana havale ediyorum, yoksa yaşlı bir adamın katili olacağım. Bana acımiyorsan karnımdaki çocuğa acı," dedi.

Deniz ve Dimitri'nin atışmasını göz ucuyla takip eden Savaş ikilinin tehlikenin ortasından kaçıp şubeye gelmiş olduklarına inanamıyordu. Üstüne bir de Bihter'in söyledikleri genç adamı ayaküstü şok komasına sokmuştu.

"Nihayet hamile bir kadın olduğunun farkına vardın yani?"

Anında suratını asan Bihter, "Hiç unutturuyor musun ki? Küfür bile edemiyorum!" diye söylendi.

"Buse'nin yanında nasıl küfür etmiyorsan karnımdaki bebeğin yanında da etmeyeceksin!"

Ellerini karnına koyup, "İyi de o beni duymuyor ki!" diye haykırdı Bihter. Sonra ellerini karnının iki yanına sürükleyip "Bak kulaklarını kapatıyorum," diye bayağı bir espri yapmaya çalıştı. Vicdan bile suratını buruşturunca "Yemedi mi?" diye sordu. Savaş ve Vicdan kafalarını sallayınca "Hiç mi?" diye directti.

Savaş, "Hiç, şimdi geç otur şurada bir yerde. Bu ikiliyi biz alıyoruz Vicdan'la..." dedi.

Masasına kurulan genç kadın, "Canıma minnet," diyerek önündeki dosyalara gömüldü.

Vicdan, Dimitri'nin koluna girerek adamı sorgu odalarından birine götürdü. Peşinden de Savaş ve Deniz geliyordu. Hepsi gözden kaybolunca bir süre daha tedbiri elden bırakmamak için oturduğu yerde kalan Bihter kimsenin gelmediğinden emin olup ayaklandı. Masasının başında olan Başat kaşlarını kaldırarak ona bakınca "Sakin kaybolduğumu kimseye söylemiyorsun!" diyerek adamı uyardı.

"Nereye gittiğini söyle. Yoksa Savaş'ı tutamam. Senin için de mobeselere bağlanamam."

Bihter sakın sakın üzerine mevsimlik kısa ceketini geçirirken Başat'ın yanına gidip ekranına göz gezdirdi.

"Hiç o tür yaramazlıklar yapıyor musun kendi başına?" diye sordu. Bu konu dikkatini çekmişe benziyordu.

"Saçmalama!" diye cevap veren Başat oldukça ciddi gözüküyordu.

Adama güvendiğini belirtmek için "Sen yapmazsın zaten," diyecekken aynı anda Başat da "Tabii ki yapıyorum!" deyince şaşkınlıkla durakaldı.

"Hoşlandığım kızları nasıl araştırıyorum sanıyorsun?"

"Bunun için instagram falan yok muydu yahu?"

"Oo Bihter reis, biliyoruz bu işleri bakıyorum?"

Bezmiş bir yüz ifadesiyle "Hiç Sedef diye bir arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

Yüksek desibelden kahkaha patlatan Başat, "Sen şimdi bunun halk dilinde ne olduğunu da biliyorsundur..." diyerek kadını konuşturmaya çalıştı.

"Biliyorum tabii! Gâvurcadan bozma bir deyim daha! Stalk!"

Başat yeni bir kahkaha patlatırken fırsattan istifade eden Bihter yavaşça uzaklaşmaya başladı. İşte Bihter Durmaz'ın

dansözlüğü buydu. Karşısındakine her şeyi unutturup işin içinden sinsice çıkabilirdi. Onun bu huyuna alışkın olan ekip arkadaşları uymakta zorlanmıyorlardı. Başat gibi. Genç adam kendine gelip, "Nereye gittiğini söyle!" diye seslenince el mecbur cevap vermek zorunda kaldı.

"Adli tıp!"

Dışarıya çıktığında gri gökyüzüne bakıp içini çekti. Ne olur ne olmaz diye ekibin arabasını almaktansa bir taksi çevirdi. Adli tıp yolunu tutarken cebinden ufak bir poşet çıkardı. Poşetin içindeki uzun saç teline hevesle baktı. Bu sefer hissediyordu. Romantik Çiçekçi çok yakında ellerinde olacaktı. Gelen ayak izlerinden sonra şüpheleri doğrulanmıştı. Kafasını karıştıran birkaç sorunun da cevabını almıştı. Şimdi iş maskenin ardındaki yüzü bulmaktaydı. Elindeki delil poşetinde saklı olan cevap onları zafere götürecekti ve Bihter zafere giden yolda Savaş'la bile bir şey paylaşmayacaktı. Bu bilgiyi sadece kendisine saklayacaktı.

Öte yandan Deniz ve Dimitri'yi sorgulayan Vicdan ve Savaş çıldırmak üzereydi.

"Hayır, önce ben gördüm onları! Kaldığım evin önünde duruyorlardı, Yunanca konuştuklarını fark edince kendimi evden dışarı zor attım."

Savaş araya girip, "Bizi niye aramadın, sana ters bir durum olursa bizi aramanı söylemiştik," dedi.

Dimitri kaynanalar misali gerim gerim gerinerek "Siz buradan oraya ne yapacaktınız ki? Tabii ki bana gelecekti," dedi.

Sabır çeken genç adam, "Adada da arkadaşlarımız var herhalde," diye cevap verdi.

Karşılık olarak "Biz de zaten yanımızda bir polisle geldik," dedi Dimitri.

Vicdan Savaş'a göre dirayetli davranıyordu ama o da sabrının sınırlarındaydı.

"Zabıtaydı o!"

Deniz ve Dimitri aynı anda "Ne fark eder?" diye sordu. Vicdan "Hasbinallah!" diye fısıldayarak arkasına yaslandı. Savaş son kez "Bize ne olduğunu sırasıyla anlatacak mısınız artık?" diye sordu. "Durum sandığınızdan ciddi, bir dünya insanın hayatı pamuk ipliğine bağlı..."

Suratı acıyla kasılan Deniz, "Bilmem mi? Bir tanesi de benimki." diye cevap verdi. Hâlâ ne babasının ne de bu olayda adı geçenlerin Deniz'den haberi vardı. Her ne kadar fiziksel olarak var olsa da resmiyette varlığı meçhul olduğundan ifşa olmamaya gayret gösteriyordu. Yunanlılar kapısının önüne gelene kadar iyi idare ettiğini düşünmüştü.

"Beni nasıl buldular?" diye sordu korkuyla. "Çok iyi gizlenmişim. Ayrıca varlığımdan nasıl haberdar oldular?"

Savaş eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra "İpin ucu koptu Deniz. Tüm olaylar Şebnem'in babasına bağlandı. Ondan da senin babana ve bu işe ortak olan adını bilmediğimiz bir sürü kişiye..." diye durumu az çok açıklamaya çalıştı.

"Şebnem'in babası da mı bu işin içindeymiş? Şimdi nerede?"

"Ruh ve Sinirde..."

"Sinirleri mi bozulmuş? Kim olsa kafayı yer!"

"Uzun hikâye... Şimdi bırak bunları da bu sabah yaşananları özet geç bakalım."

Sorgu bitince Deniz'e güvenli bir yer bulma işini Dimitri üstlendi. Deniz'in ısrarı üzerine annesini de yanına almak kaydıyla Dimitri'nin bir arkadaşına gideceklerdi. Yakınlarda olacaklardı. Savaş onları bir polisle beraber yolcu edip Vicdan'a döndü. Kadının yorgun yüzüne bakıp, "Çok yorgun görünüyorsun," dedi.

"Bir iki saat uyuyup işe geldim."

"Niye?"

"Geceleri evin her yerinden tuhaf tuhaf sesler geliyor. Korkuyorum. Bu şehir resmen bir kâbus!"

"Alışırın, alışırın. Başka bir sorun yok değil mi? Bizimle her şeyi paylaşabilirsiniz."

"Yeminle bu şehrin tek artısı bizim ekip! Yoksa ilk gün çekip giderdim. Son zamanlarda bir takip ediliyormuşum hissiyle doluyum ama o kadar kalabalık bir şehir ki herkes herkesi takip ediyormuş gibi görünüyor."

Kaşlarını çatan Savaş, "Seni şüphelendiren başka bir şey varsa söyle halletmeye çalışalım, çok korkuyorsan bizde de kalabilirsin," diye teklifte bulundu.

"Yok, sağ olasın. Alışmaya çalışmak daha mantıklı."

Omuz silkip, "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun, teklif var ısrar yok," diye karşılık verdi. En sonunda Bihter'in yokluğunu fark edip etrafına bakınan Savaş, büroda bir tek Başat'ı görünce kaşlarını çatı.

"Bihter nerede?"

Gözlerini bilgisayarının ekranından ayırmadan cevap veren Başat, o sarışın cadının saçını başını yolmak istiyordu. Her seferinde Savaş'a hesap vermek kendisine kalıyordu.

"Dışarıda ufak bir işi varmış. Birazdan gelir!"

"Hay onun bitmeyen işlerini..." diye öfkeyle söylenen Savaş çıkıp gitti. Savaş'ın ardından Başat'la göz göze gelen Vicdan 'Ne olacak bunlar?' der gibi adama baktı. Başat'sa omuz silkip karşılık verdi.

Atakan'ın süratle sürdüğü motor bir kez olsun ışıklara takılmadan, trafiğe karışmadan hastaneye ulaşmayı başarmıştı. Şebnem, Atakan'a öylesine yapışmıştı ki kalbi genç adamın sırtında atıyordu. İkisinin kalbi de üst üste binmişti. En azın-

dan Atakan öyle hissediyordu. Kadının belini saran kollarının arasında belki de son kez mutlu hissetti. Henüz konuşamasa- lar da içinde korku dolu bir his vardı. Kendisini kandırmaya lüzum yoktu. Tarık geri dönmüştü. Yıllarca adamın bıraktı- ğı notu saklayan Şebnem yola onunla niye devam etsindi ki? Her erkek gibi bariz bir şekilde gözünün önünde duran gerçe- ği görmek istemiyor, kendisine bile bile işkence çektiriyordu.

Hastanenin önüne geldiklerinde etrafı saran polis araba- larını ve itfaiye araçlarını gören Şebnem, motorun durmasını beklemeden seri bir hareketle motordan atladı. Az daha dü- şüyordu. Başındaki kasktan kurtuldu. Atakan'la beraber polis yığınınu yarmaya çalışırken kalbi korkuyla atıyordu. İkisi de cüzdanlarındaki rozeti gösterip ilerlemeye çalışıyordu.

Görevli polislerden birini durdurup, "Ne oluyor bura- da?" diye soran Atakan bir yandan da Şebnem'i zapt etmeye çalışıyordu.

"Yangın çıkmış diye geldik ama yanlış alarm sanırım..."

Şebnem tam rahatlayacakken polis açıklamaya devam etti.

"Ama hastalardan biri kayıp... Sanırım kaçmış. Bütün ekipler devriye gezmeye başladı."

Korkuyla atan kalbi kimin kaçtığını duymaya hazır de ğil- di ama yine de titrek bir ses tonuyla "Kimmiş?" diye sordu. Cevabı duymadan önce kupkuru olmuş boğazını ıslatmak için yutkunan Şebnem dikkatle polis memurunun yüzüne ba- kıyordu.

"Haluk Ünal isimli bir hasta!"

Yunanlılar İstanbul'a ayak basar basmaz Siyah Lale'nin ağına takılmışlardı. Genç kadın onları önce pasaport kontro-

lünde uzun uzun bekletti. Sistemleri alt üst etmek zorunda kalmıştı ama sonuçta kolaylıkla altından kalkmıştı. Yine de adamlar rahatça engeli aşmıştı. Deniz'in adresine ulaşanların önüne geçmek için çok geç kalmıştı. Adamlar oraya içi dolu bir sebepten gitmemişlerdi. Yalnızca o adreste alengirli bir işler döndüğünü fark etmişlerdi. Zamansız geri dönen Tarık ve ailesinin kaldığı otele giden Yunanlılar ise çok da sürpriz sayılmazdı. Ne bekliyorlardı ki? Ayan beyan ülkeye dönüp gizli kapaklı yaşayabileceklerini mi? Osman Toker içerideydi. Kimsenin de zaten kapısına dayanan Yunanlılar umurunda değildi. En savunmasız durumda Haluk Ünal vardı ve de ailesi. Şebnem'in önce babasına koşacağını bilen Siyah Lale, evin etrafını kolaçan etmesi için sahte bir anons geçmişti. Bu tür ufak tefek hamleler için ekibe ulaşmasının bir anlamı yoktu. Tek başına üstesinden gelebilirdi. Birkaç polis memuru evin etrafına konuşlanınca rahatlamıştı. Dışarıdan bakan bir göz olarak daha rahat karar veriyor daha seri hareket ediyordu. En sona Haluk Ünal kalmıştı ve adamın güvenliği için kıcını oturduğu yataktan kaldırması gerekiyordu. Mızızlanarak sigarasını söndürdü. Üzerine bir şeyler geçirip başına siyah kasketini taktı ve kasketin ucunu yüzünün yarısını gizleyecek şekilde aşağıya çekti. Siyah bir çantaya da birkaç üniforma sıkıştırdı. Hastaneye gidene kadar Yunanlılar oraya varmış olacağından elinde tek seçenek kalıyordu. Hastane sistemine sızıp sahte bir yangın alarmı oluşturmak ve doğru zamanda alarmı çalıştırmak!

Hastaneye ulaştığında "Vira Bismillah," diyerek cebindeki çalışan kartlarından birini çıkardı.

"Güvenlik değil, aşçı değil, IT olmaz, hemşire saçmasına bir kez daha katlanamam, doktor çok iddialı... Stajyer?"

Stajyerde karar kılıp güvenlikten zor da olsa geçmeyi başaran Siyah Lale hastaneye girince öteki cebindeki çipli kartı çıkarıp rahatça ağır hastaların yatırıldığı kanata doğru yürümeye başladı. Önüne çıkan her kapıyı çipli kartla açıp istediği

yere ulaşınca boş odalardan birine gizlenip yangın alarmını çalıştırdı. Herkes muhtemelen önce şaşıracaktı sonra harekete geçecekti. O zamana kadar Haluk Ünal'la beraber bu hastaneden ayrılabilirdi.

"İşte başlıyoruz..."

Alarmın tiz sesine karışan insan çılgınlıklarının arasında çantasından çıkardığı doktor üniformasını üzerine geçirip odadan ayrıldı. Geride bıraktığı tek şey siyah çantadan başka bir şey değildi. Üzerindeki eşyaların üstüne giydiği üniforma hareket kabiliyetini kısıtlasa da katlanmaya çalıştı. Haluk Ünal'ın kapısını açtığı anda adamın şaşkınca etrafına bakındığını gördü.

"Sen kimsin? Neler oluyor?"

"Çok soru sorma üzerine bir şeyler geçir. Senin piç kurusu doktor kapımıza dayanana kadar buradan toz olmamız gerek."

Haluk Ünal anında mesajı alıp tek kapılı dolaptan uzun paltosunu çıkardı ve hemen üzerine geçirdi.

"Geldiler mi?"

Siyah Lale kapıdan başını uzatıp etrafı kolaçan etti. Adama eliyle 'Gel' işareti yaparak koridora çıktı.

"Evet, geldiler..." diye cevap verdi. Koşuşturan insanların arasına karışıp hastaneden çıkmak hastaneye girmekten daha kolay olmuştu. Biraz uzaklaştıklarında üzerindeki monta sarırıp, "Kızımı aramam gerek," diyen Haluk Ünal, tekrardan özgürce sokaklarda olmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

"O da muhtemelen birazdan hastanede olur. Tamamen uzaklaşalım bir adres atarız. Oraya gelir."

Haluk Ünal dikkatle genç kadına bakıp, "Sen kimsin?" diye sordu.

Doktor üniformasının üzerine yeniden montunu giyip cebine sakladığı şapkasını başına geçiren Siyah Lale, gülümseyerek "Bir dost," diye cevap verdi.

Adamsa direktmekte kararlıydı.

"Gerçekte kimsin?"

"Siyah Lale."

"Dört - beş yıl önce çocuk esirgeme kurumlarındaki olayları medyaya sunup ülkede skandal yaratan hacker?"

"Uluslararası skandal, lütfen..." diyerek adamı düzelten Siyah Lale, kasketinin önünü iyice indirip "Ta kendisi," diye devam etti.

"Şansa bak, özgür kalıyorum ve karşılaştığım ilk kişi meslektaşım oluyor. Tabi ben artık emekli sayılırım."

Gıptayla şapkasının altından adama bakan Siyah Lale, "Kabul etmeliyim ki iyi şifrelenmiş bir metindi," dedi.

"Sana mı getirdiler?"

"El mecbur."

"Bulmaca tarzı boşluklar çok uğraştırdı mı?"

"Bir zevkti."

Şebnem bir anlık duraklamanın ardından tuttuğu nefesi bırakıp hastaneye doğru koşmaya başladı. Peşinden gelen Atakan'la beraber soluğu babasının odasında alan Şebnem, boşalan hastanede rahatça yolunu bulmuştu. Lakin babası odasında yoktu. Bütün kâğıtlar, kalemler, kıyafetler ve babasına ait olan her şey buradaydı ama babası yoktu. Kalbi korkuyla gümbürderken "Neredesin baba?" diye sordu.

Atakan genç kadının koluna girip, "Gel çıkalım şuradan, belki dışarıdadır," diyerek kadını çekti. Dışarıya çıktık-

larında onları görüp yanlarına gelen Tarık, "Baban nerede?" diye sordu.

"Cehennemin dibinde!" diyerek adamı tersleyen Şebnem etrafına bakınıyordu. Atakan bu durum karşısında piç gibi sırtlamak isterdi ama ne yeri ne zamanıydı. Onun yerine yüzünü eğip titreyen dudaklarını gizledi.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum Şebnem."

"Olamıyorsun Tarık. Kimse senin yardımını istemiyor. Ayakaltında dolaşmasan kâfi!"

Ağzının içinden "Katılıyorum," diye mırıldanan Atakan tanımadığı bir adamı bulabilmek umuduyla etrafına bakınmaya başladı.

Şebnem kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşmaya çalışan birini fark edince hızla o kişinin yanına ulaşmak için debelendi. Ensesinden yakaladığı adam babasının doktorundan başkası değildi.

"Nereye doktor?"

Ensesinden çekıştırıldığı için fazlasıyla rahatsız bir pozisyonda arkasını dönen doktor endişeyle "Şebnem Hanım?" diye fısıldadı.

"Şebnem Hanım değil, eyvah polis diyeceksin!"

"Acil bir işim var gitmem lazım..." diyerek kaçmaya çalışan adamı Atakan durdurdu. Tarık da öteki taraftan adamın önünü kesti. Böylece Yunan asıllı doktoru dört bir yandan kuşatmışlardı.

Gaddar bir ifadeyle "Hiçbir yere gidemezsin, babamın nerede olduğunu söyleyeceksin!" diyerek adamın gırtlığına yapıştı Şebnem.

"İnanın bilmiyorum... Kaçmış! Bütün ekipler onu arıyor şu anda. Sizi temin ederim en kısa sürede bulanacaktır. Hem akli melekelerinin kullanamadığı için fazla uzaklaşmış ola-

maz,” diye palavralar savuran doktora tiksintiyle bakan genç kadın adamın gırtlığını biraz daha sıkıttı.

“Bana bak orospu çocuğu! Yalan söyleyip durma babamın deli olmadığını biliyorum! Babam nerede?”

Doktor bir yandan kadının kısıkcından kurtulmaya çalışıyor bir yandan da yalan söylemeye devam ediyordu.

“Bakın, babanızla ilgili durumu kabul edemediğinizi biliyorum. Lakin size her seferinde anlattığım...”

Cümlesini bitiremeden Şebnem adamın çenesini kavrayıp onu susturdu.

“Bana maval okuma! Her şeyi biliyorum!” diyerek adamın burnunun dibine kadar girip içindeki bütün korku ve öfkeyle adamın ağzını sıkıttı.

Adamın endişeli bakışları anında değişti. Korkuyla ezilip büzülen doktorun yerine kendine güvenen soğukkanlı bir piç gelmişti.

“Her şeyi biliyorsan babanın ölümüne dakikalar belki saniyeler kaldığını da biliyorsundur!”

Atakan belindeki silahı çekip adamın ensesine dayadı.

“Haluk Ünal nerede?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Eğer kaçmayı başardıysa boşuna uğraşıyor. Bir şekilde bulacağız onu. Hepsini de yok edeceğiz. Bu iş çok uzadı.”

Şebnem de silahını çıkarıp adamın alnına yasladı ve “An itibariyle tutuklusun! Hayırlı olsun,” dedi. Hızla adamın ellerine arkadan kelepçe taktı. Yakınılardaki birkaç polisi adamı şubeye götürmeleri için görevlendirdi. Adam başından sertçe eğilip polis arabasına bindirilirken “Boşuna uğraşıyorsun Şebnem komiser! Boşuna!” diye bağırdı. Ellerini iki yanında yumruk yapan Şebnem, silahın kabzası avucuna batınca kendine geldi. Atakan nazikçe ellerini açtı. Kendisine ufacık da olsa zarar vermesine izin vermedi. Dönüp adamın ilgili yü-

züyle karşılaşınca dudaklarının kıyısına kadara gelen 'Seni seviyorum,' cümlesini söyleyiverecekti. Bir anda kalbinden taşıp bütün uzuvlarına ulaşan bu hisle yeniden güçlendiğini hissetti. Ağzını açıp bunu adamın yüzüne haykırmak için ona dönmüş, gözlerini onunkilere sabitlemişti ki telefonundan bir ses yükseldi. Tuş kilidini açtığında karşısına bir mesaj penceresi geldi.

'Boğazdan yüzerek geçebilir misin?'

Şebnem mesajı tek seferde anlamıştı. Gönderen numaranın son dört hanesinden bunu kimin yollamış olabileceğini de öyle. 5253. Lale.

"Babamı buldum..."

Atakan ve Tarık aynı anda "Neredeymiş?" diye sordu.

"Kadıköy rıhtım."

Rıhtımdaki bankların birçoğu boştu. Hem okul zamanıydı hem de havalar sahillerin dolmasına yetecek kadar ısınmamıştı. Böylece uzun zamandır ilk defa deniz gören Haluk Ünal birkaç saatliğine de olsa bunun tadını çıkardı. Bir saniye sonra bile ne olacağını bilemeyen adamı korkutan tek şey bunca zamandır saklanmasının karşılığını alamayacak olmasıydı. Kısaca ailesinin en çok da Şebnem'in başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

"Şeyma ve karım Gülay güvendeler, eminsin değil mi?"

Aynı soruya beşinci kez cevap veren Siyah Lale, "Evet," dedi. "Güvendeler," Neden insanlarla temas kurmadığını hatırlamıştı. Sorular diye düşündü. Sorular, sorular, sorular! Siyah Lale'nin hayatı cevaplardan ibaretti. Soru sormaz, sorulara cevap vermekten hoşlanmazdı.

Ellerindeki karton bardaktan çay içerlerken sakın kalma-ya çalışsa da bunu başaramıyordu Haluk Ünal. Elinde değildi. Dışarıdaydı. Kuşlar uçuyordu. Dalgalar ırpınıyordu. Korna sesleri, kalabalığın gürültüsü... Hepsinin yarattığı heyecan bir tarafa tehlikenin göbeğindeydi. Nasıl sakın kalabilir nasıl sessizce bekleyebilirdi?

“Asıl siz şebnem’in mesajı anlayabileceğinden emin misiniz?”

Haluk Bey gülümseyerek baktı Siyah Lale’ye.

“Ben çok iyi bir yüzücüyümdür. Ödüllerim bile var.”

Merakla adamı dinleyen Siyah Lale, yaklaşmakta olan vapuru izlerken “İyi olmadığınız bir şey var mı?” diye sordu.

Derin bir nefes veren adam, “Aileme sahip çıkmak,” cevabını verdi. Sonra da kızına gönderdiği mesajın nasıl anlaşılacağını anlatmaya devam etti.

“şebnem hep merak etmişti nasıl hızlı yüzdüğümü. Her seferinde vapurla karşıya geçerken de sorardı. ‘Baba boğazdan yüzerek geçebilir misin?’ Tabii ki bu mümkündü ama çapraz akıntıya karşı kula atacak kadar güçlü değildim artık. Cevap vermezdim ona. O da hep sorardı. On sekiz yaşına geldiğinde bile sorardı. Burayı hatırlayacağından eminim. Bu baba kız olarak aramızdaki özel şifrelerden biri sayılır. Sayılırdı. *Eskiden.*”

Siyah Lale anladığını belirtircesine yavaş yavaş başını salladı. ayından bir yudum daha alıp denizi ve vapurları izlemeye devam etti. Aralarında oluşan sessizliği bu sefer Haluk Bey bozdu.

“Senin genelde bu kurtarma işlerini falan bilgisayar başında yapman gerekmiyor muydu?”

“Sizi bilgisayar başında otururken kurşunlardan koruyamam Haluk Bey.”

“Beni burada durarak da koruyamazsın.”

“Hiç kimse bir başkasını kaderinden koruyamaz. Ben sadece elimden geleni yapmak için buradayım.”

“Kim adına?”

“İyi insanlar adına. Ülkemiz için mücadele eden her bir iyi insan adına.”

Saat hızla ilerlemiş ikindiye bulmuştu. Haluk Bey tanıdık bir sesin “Baba!” diye seslendiğini duyunca hızla ayaklandı. Şebnem birkaç metre ötesinde duruyordu. Kızı koşarak kucağına atladı ve ona kocaman sarıldı.

“Sana bir şey olacak diye çok korktum...”

Gözlerini kapatarak kızının kokusunu içine çeken Haluk Bey, tekrardan gözlerini açtığında Tarık'ı gördü. Ve yanında dikilen Atakan'ı.

Siyah Lale şapkasının altında gizlenmiş olan yüzünü kaldırmadan ve Şebnem'le göz göze gelmeden “Buradan uzaklaşsanız iyi olur,” diye mırıldandı. “Her bulunduğunuz yerde en fazla üç saat durmanızı tavsiye ederim. Bütün Yunanlıları denize dökene kadar en azından...”

Şebnem babasının kollarından çıkmadan “Sana nasıl teşekkür etsem az,” diyerek minnetini ifade etmek için çaba gösterdi. Siyah Lale usul usul uzaklaşırken “İlla ki bir vakti zamanı gelir,” diye cevap verdi ve ortadan kendi usulünce kayboldu.

Haluk Ünal hastaneden nasıl kaçtığını, Lale'nin nasıl yardım ettiğini, Şeyma ve karısını nasıl koruduğunu anlattı. Şebnem de hastanede olanları ve Osman Toker ile ilgili detayları babasıyla paylaştı. Deniz Yılmaz'ın mahremiyetini korumaya da özen gösterdi.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sesli düşünürken İstanbul'un göbeğinde bir parkta oturuyorlardı. Dördü de aynı anda aynı şeyi düşünüyordu. Her yer mayın tarlasına dönmüştü. Kaçacak delik yoktu. Siyah Lale'nin söylediği gibi her

bulundukları yerde üç saatten az kalmaya çalışıyorlardı. Bu şekilde dolana dolana akşam etmişlerdi.

Atakan içini endişeyle çekip nefesini gürültülü bir şekilde bıraktıktan sonra çenesini stresli olduğu zamanlardaki gibi sertçe kaşıdı. Birkaç günlük kirli sakallarının altındaki deriyi kaşıyarak kızartacak kadar endişe doluydu. En sonunda konuştuğunda başından beri aklında olan yeri söyledi.

“Şubeye gitmekten başka çaremiz yok...”

Şebnem de başını sallayarak adamı onayladı. En azından eli silah tutan profesyonel insanların arasında olacaklardı. En kötü ne olabilirdi ki?

“Benim de aklıma bir tek orası geliyor.”

Babası, “O zaman gidiyor muyuz?” diye sorunca hepsi aynı anda ayaklandı.

“Gidiyoruz...”

Atakan tek başına motoruyla şubeye geçerken Şebnem, babası ve Tarık bir taksiye bindi. Şebnem ne babasını yalnız bırakmak istiyordu ne de Atakan’ı tek bırakmaya gönlü razı geliyordu. Adam onu taksiye bindirirken başka çaresi olmadığını düşündü. Bu geceyi de atlatsınlar onunla konuşacaktı. Bu garip uzaklık gereksizdi. Şebnem yalnız ve yalnız Atakan’ın kalbinde olmayı tercih etmişti. Bunu da adamın aklına kazıyana kadar onu öpecekti. Adamın anladığı tek dil buysa yapacak bir şey yoktu.

Şubenin önüne geldiklerinde evine ulaşmış gibi rahatlayan Şebnem babasına şubeye kadar eşlik etti, sonra bir polisle babasını büroya yolladı. Tarık’la kapıda dikilirken Atakan’ın gelmesini bekledi. Adam da peşlerinden gelip motorunu bir köşeye park etti. Yanlarındaki yerini aldığı anda o geceyi kana bulayan şey gerçekleşti. Üç el silah sesinden sonra etrafları kuşatıldı ve bir anda çatışma başladı.

Şebnem telaşla Tarık’a “İçeri geç, hemen!” diye bağırdı. Atakan’la bir duvarın arkasına gizlenip şubenin önündeki

polislerle aynı anda pozisyon aldılar. Nereden geldiği belli olmayan atışların birkaçı keskin nişancı işiydi. Şebnem bunu duvarda açılan delikten anlamıştı. Oklar kendi üzerindeydi. Bunu hissediyordu.

Birkaç el ateş etmek için öne doğru kıvrılırken Atakan'a "Sadece koru beni!" diye seslendi.

"Saçmalama! Çok seri ateş ediyorlar!"

Şebnem onu dinlemedi ve birkaç el ateş edip eski yerini aldı. Atakan da kadını uyarmasına rağmen çok tehlikeli bir açıktaki beş el ateş edip geri döndü. Çatışma dakikalara yayılırken Savaş ve Vicdan da yanlarındaki yerlerini ağzına kadar dolu yedek silahlarla almışlardı. Adamların uzaktan atış yapmaları işlerini zorlaştırıyordu.

"Bizim nişancılar da yerlerini aldı!" diyen Savaş içlerini biraz olsun rahatlatmıştı. Yoksa bu çatışma sabaha kadar sürecek gibiydi.

Yine bir boşluk anında ortaya atlayan Şebnem'in alınında kırmızı bir nokta gören Atakan'ın yüreği aniden ağırlaşmıştı. Ne yaptığının farkında olmadan kadının önüne atladı. Ve Atakan'ı yerinden sıçratan bir kurşun adamın sol omzuna saplandı. Kesif bir ağırlık Şebnem'in üzerine yığılırken genç kadın ne olduğunu şaşırıyor. Peşinden bir kurşun daha geldi. Adamlar beraber Şebnem'in önündeki kolonların arkasına yığıldıklarında hâlâ inanmak istemiyordu. Elini ıslatan kanın Atakan'dan çıkması mümkün olamazdı!

"Atakan..."

Gözlerini kapatmak üzere olan adamın yüzünü masum bir gülümseme aydınlattı.

"Ne yaptın sen?" diye çılgınlık atan Şebnem'i kısık gözlerinin ardından izleyen genç adam cevap vermekte zorlansa da kuruyan dudaklarını aralamayı başardı.

Boğuk bir fısıltıyla "Sadece koru beni demiştin..." dedi ve gözlerini yumdu.

Doktor: *Hastanın nesi oluyorsunuz?*

Sadri Alışık: *Belki her şeyi, belki hiçbir şeyi.*

(Dikiz Aynası)

Bölüm 26

Milyarlarca insanın ve öykünün içinde Şebnem'in hikâyesi birçoğuna göre fazla çarpık başlamıştı. Gerçekleri yalandı, sırlarıysa büyük. Ve korunaksız duvarları ardında küçücük bir çocuk. Aşk karşısında bu duvarların kime yararı olurdu? Aşkın karşısında hiçbir duvar gücünü koruyamazdı. Şebnem bir daha âşık olamam dedikten yıllar sonra âşık olmuş, asla sevemem dedikten sonra gerçek aşkı bulmuştu. En naif, en temiz, en dokunulmaz olanı. Ama hayat, kaderini bir kez değil tam iki kez ters yüz etmişti. Önce ilk kurduğu dengeyi yerle bir etmişti şimdiyse bir yenisine tekme vuruyordu.

Kolları arasında yatan adamın başında kaç kere çığlık atmıştı, sayısını hatırlamıyordu. Çatışma ne zaman bitmişti, bilmiyordu. Âşık olduğu adamın başını kucağından ayıran kimdi, bu cüreti kim kendinde bulabilmişti? Ambulansı kim çağırmıştı? Hiçbir şey bilmiyordu. Hayat ağır çekimde ilerleyen bir filme dönmüştü. Her şey çok yavaş gerçekleşiyordu. Hatırlayabildiği ayrıntılardan biri ambulansa binmek için ortalığı birbirine kattığıydı. Elleri, yüzü, gözü ve eşyaları hep kan olmuştu. Onu ambulansa almamışlardı. Şubenin araçlarından biriyle kimin sürdüğünü bilmediği arabanın arka koltuğunda hastaneye kadar tek kelime etmeden gitmişti.

Etrafındaki seslere yabancı sanki başka bir ülkenin havasını solurmuşçasına bir kayıtsızlık içindeydi. Aklı, fikri Atakan olmuştu. Kalbi onunla atıyordu. Kendisinininki atıyorsa Atakan'inki de atmalıydı. Arabadan inip sedyeyle içeriye taşınan Atakan'ın peşinden uyurgezer gibi gidiyordu ki önüne yine bir engel çıktı.

"Acil müdahale etmemiz gerek, siz giremezsiniz."

İşaret parmağıyla içeriyi gösterip, "Ben..." diye kekeledi Şebnem. Ne diyeceğini bilemediği için sustu. Aniden bütün kelimeler gırtlığına yapışmıştı.

Hemşire, "Hastanın nesi oluyorsunuz?" diye sordu. Yanıt gelmeyince kadının bitmiş tükenmiş haline bakıp, "Şurada oturarak bekleyebilirsiniz," diye önerdi ve kadını daha fazla dikkate almadan arkasını dönüp telaşla odaya girdi.

Şebnem birbiri ardına "Ben... Ben..." diye fısıldadı. Sonu gelmeyen fısıltıları ani bir gözyaşı tufanına karıştı. Gözlerinden damlayan yaşların hızına yenileri yetişemiyordu. Kaskatı kesilen gergin yüzü her yeni yaşla yeniden ıslanıyordu. Bir gün önce yolun ortasında dizlerinin üzerine çöken Atakan gibi yere çöktü ve başını öne eğerek sessizce ağladı. Hıçkırıkları kalbinin derinliklerinde gömülü kaldı. Bir başına orada ağlar-ken onu izleyen gözlerden habersizdi. Kimse ona yaklaşıma-ya cesaret edemiyordu. Bihter bu can yakan manzaraya daha fazla kayıtsız kalamadı ve yüzünü Savaş'ın göğsüne gömdü.

İçindeki kesif endişeye ve acıya rağmen Kancalı, Şebnem'i izleyip *her kadın yalnız ağlar* diye düşündü. Kendisi de bir zamanlar yalnız ağlayan kadınlardı. Aşk karşılıklıydı ama acılar tek taraflıydı.

En son gelen Atakan'ın ailesi ve en yakın arkadaşı Ceyhun'du. Olayı duyan herkes birer ikişer hastaneye dökülmüş-tü. Şubedekilerin yarısı hastanede yarısı görev başındaydı. Çatışma durduktan sonra genç adam hastaneye kaldırılmıştı. Kancalı insan avı başlatıp sabaha kadar buna sebebiyet veren

kişilerin bulunmasını emretmişti. Olay yerinde ölen adamların Yunan olduğu hemen tespit edilmişti. Zaten onlardan başka ihtimal de söz konusu değildi.

“O piçlerin hepsini yakalıyorsunuz! Hepsini sabaha kadar karşımda istiyorum!” diyerek şubeyi ayağa kaldıran Kancalı sadece şubeyle de sınırlı kalmamış gerekli mercilere haber salmıştı. Bu olay sabaha çözülecekti. Atakan’a bir şey olursa... Kancalı bu ihtimali düşünmek istemese de üzüleceği kişi Atakan değil Yunanlılar olurdu. Çünkü intikamını sonuna kadar almaktan çekinmez, bürokrasiyi de asla umursamazdı. Aldığı haberlere göre her şey gayet yolundaydı. Adamların yarısı toplanmıştı. Geriye kalanlar da aranıyordu.

Genç adamın ailesine haber veren ne yazık ki Savaş olmuştu. Atakan’ın Ceyhun kadar samimi olduğu tek kişi Savaş’tı. Çocukluk arkadaşı sayılırlardı. Arkadaşlığın en acı tarafı da kötü haberi veren ilk kişi seçilmekti. Savaş eli titreyerek numarayı tuşlamış haberi önce babasına vermişti. Atakan’ın anne ve babası hastaneden içeri girdiklerinde Savaş onları neredeyse tanıyamayacaktı. Acıdan çarpılmış suratları onları beş yıl yaşlandırmış gibi gözüküyordu.

Atakan’ın annesi hastaneye girdiği an vermiş olduğu mücadeleyi kaybetti ve bayıldı. Hemşireler yaşlı kadını sedyeye alıp götürürken Bihter de Savaş’ın göğsünden ayrılıp Şebnem’in yanına gitti. Hâlâ yerde oturan kadının çekinerek omuzundan tuttu.

“Şebnem, kalk hadi buradan. Gel şu koltuklara oturalım...”

“Ben...” diye sayıklayan genç kadın görmeyen gözlerle Bihter’e baktı. Kadının ne dediğini anlamamıştı. Bihter uzanıp Şebnem’i koltuk altından yakaladı ve ayağa kaldırmaya çalıştı. Yardımına koşan kişi endişeyle acilden çıkacak ilk haberi bekleyen Vicdan’dı. Şebnem’in öteki koluna girip genç kadını tekli koltuklardan birine oturtttular.

"Ben..."

Şebnem'in önünde eğilen Bihter, kadının buz tutmuş ellerine sarılıp, "Söyle Şebnem, sen ne?" diye sordu. Söylerse rahatlayabileceğini düşünüyordu. Yanlarında üç polisle hastaneye gelen Tarık ve Haluk Ünal, Şebnem'in birkaç adım ötesinde durmuşlardı. Genç kadının nasıl dağıldığını görmüşler, acısına şahit olmuşlardı.

Bihter, Şebnem'in histeri krizi geçirdiğini fark edip daha sesli sordu.

"Sen ne Şebnem?"

Şebnem bir yandan titreyip bir yandan ağlıyor ve durmaksızın "Ben..." diye sayıklıyordu. Kendine engel olamıyordu. Gözünün önünden Atakan'ın üzerine yığıldığı an gitmiyordu. Canından can gitmiş gibi hissettiği o an, yeni kâbusuydu. Eğer ona bir şey olursa Şebnem geri dönüşü olmayacak bir şekilde değişecek bir daha da eskisi gibi olamayacaktı.

"Söyle!" diye bağırarak Bihter ayağa kalktı. Savaş onu durdurmaya çalıştı fakat durmadı.

"Ben..." diye fısıldayıp hıçkıramadığı için derin derin iç çeken genç kadın bir türlü cevap veremiyordu. Bihter eğilip Şebnem'in yüzünü kendisine çevirdi. Odağını kaybetmiş gözlerle dikkatle bakıp, "Kendine gel, toparlan!" diye emir verdi.

Şebnem tekrardan güçlü bir titreme eşliğinde "Ben..." deyince Bihter Allah yarattı demeden kadının yanağına sert bir tokat patlattı. Haluk Bey o an bir adım öne gidecek gibi oldu kolundan tutan Tarık yüzünden durakladı.

Yediği tokattan sonra yüzü sağ tarafına dönen Şebnem o ana kadar yaşananların farkına vardı. İçinde güçlü bir his yükseldi ve hızla ayağa fırlayıp Bihter'i kollarından yakaladı.

Tüm gücüyle Bihter'i kollarından tutup, "Ben onu seviyorum!" diye bağırdı. "Köpek gibi seviyorum hem de!"

Kollarındaki baskıya rağmen gıkını çıkarmayan Bihter, "Biliyoruz..." diyerek cevap verdi. Onu sakinleştirebilmek için yeniden yatıştıran ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. "Onu sevdiğini bilmeyen var mı?"

Ellerini gevşetip kadını serbest bırakan Şebnem, "Yok değil mi?" diye sordu. Cevabı umurunda değildi. Hastaneyi ayağa kaldıran itirafı yüreğine su serpmişti.

Bihter, "Yok!" diye cevap verince hüznle az önce oturduğu koltuğa çöken Şebnem yüzünü ellerine gömüp, "Ne fayda?" diye sordu. "O duymadıktan sonra..."

"Altı üstü omuzundan vuruldu Şebnem. Atakan'ın bir kurşuna yenik düşebileceğini düşünüyor musun? Seni bir ömür boyu çıldırtmak varken hem de!"

Şebnem dişlerini sıkıp, "O kurşunu sıkın parmakları kıracağım," diye fısıldadı.

Genç kadının yanındaki koltuğa oturup dizine dostane bir şekilde vuran Vicdan, "Gerek yok, ben hallettim! O parmaklar bir daha tetiğe basamayacak," dedi.

Şebnem Vicdan'a bakıp, "Vurdun mu onu?" diye sordu. Çatışma anında yanlarında kimin olduğunu, kurşunların nereden geldiğini ve diğer bütün ayrıntıları göz ardı etmişti. Zaten sonrasında da Atakan vurulmuş, Şebnem'in de dünyası durmuştu.

"Hem de alının çatısından!"

Tarık bütün konuşmaları duymuştu. Şebnem'in kendisinden koptuğunu anlamıştı artık. Ardına doğru bir iki adım atıp yavaşça uzaklaşmaya çalışırken Şebnem başını kaldırdı ve onları gördü. Hemen ayağa kalkıp babasının yanına geldi.

"Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

"Seni merak ettim," diyen babası kızının üzerindeki kan lekelerine bakıp onun iyi olduğundan emin olmaya çalıştı.

Çatışma esnasında üzerine sıçrayan ne olduğu belli olmayan parçalar Şebnem'in yüzünü çizmişti.

Ellerini iki yana açıp bedenini ortaya seren Şebnem, "Keşke bir şeyim olsaydı da bu acıyı çekmeseydim," dedi. Haluk Bey kızının açık sözlülüğü karşısında şaşırdı.

Şebnem babasının şaşkınlığını umursamadan devam etti.

"Ona bir şey olursa yaşayamam! Anlıyor musun baba? Bu sefer beni gerçekten kaybedersiniz."

Uzanıp kızını kollarına almak isteyen Haluk Bey, Şebnem'in onu engellemesiyle yarı yolda kaldı.

Cevabını bildiği halde yalnızca babasına bakıp, "Ne için yaptınız bunu?" diye sordu. Artık Tarık'tan gelecek cevaplar umurunda değildi. Sessizlik cevap vermeyince canı yansa da devam etti.

"Ben söyleyeyim... Para için. Daha fazla para için. Daha fazla, daha fazla... Daha rahat bir hayat, lüks için."

Babası ona doğru bir adım atıp, "Sizin için..." diyecekken elini kaldırıp babasını kaba bir tavırla susturdu.

"Bizim için öyle mi? Sizin aldığınız kararlar yüzünden, bize hiçbir şey anlatmamanız yüzünden ben kendimi kaybettim. Hayatım ters yüz oldu benim! Seni kaybettim, annemi kaybettim... Varlık içinde yokluk çektim. Terk edilmişliğin ortasında bir başıma kaldım!"

Haluk Bey'in yüzündeki dağılmış ifadeye bakıp bir gram üzülmeyen Şebnem, "Hesap sormayacağımı mı sandınız?" diye sordu fısıldayarak. Sonrasında gelen kriz yüzünden ses tonuna hâkim olamadan "Hayatımı bombok edip sessizce yok olacaktınız geri dönünce hoş geldiniz mi diyecektim?" diye bağırdı. Biraz önceki gibi titremeye başlamıştı. Söze girmeden önce işaret parmağını iki kere havada sallamıştı. Toparlana-bilmek için uzun uzun gözlerini yumup durdu.

“Benim yüzümden aklını kaybettin sandım!” diyerek fısıldadı. Ayakta sallanıyordu ama kimse müdahale edemiyordu.

“Her şey benim yüzümden sandım. Annem yüzüme haykırdı!”

“Şebnem...”

“Sus! Gözümün önünde rol yaptın aylarca, yıllarca...”

“Mecburdum kızım!”

Boş duvarı işaret edip duvarın öteki tarafında ölüm ka-
lım mücadelesi veren adamı kastederek “Ona bir şey olma-
dan önce çözebilirdik, kimsenin canı yanmazdı ama sen bana
inanmadın,” dedi.

“Affet beni kızım...” diyerek kızının kanlı ellerini tutan
Haluk Bey’in kızı geri çekilince yüreği sancıldı. Kızının po-
lis olduğunu duyduğunda çok şaşırılmıştı. Ailesinin hayatını
alt üst eden kişi olarak değişen her şeye derin bir sessizliğin
ortasında yalnızca dinleyerek şahit olmuştu. Tek bir yorum
bile getiremeden, öylece oturup dinlemişti her şeyi. Şebnem’e
güvenmeyi çok istemişti. Güvenirdi de ama mesele haddini
aşmıştı. Eli kolu bağlıydı. Küçük bir iş anlaşması alıp başını
gitmiş beraberinde bir dünya tehlike getirmişti.

Başı dönen Şebnem, gözlerini açık tutmakta zorlanarak
“Köpek gibi seviyorum ben onu. Nasıl affedeyim?” diye sor-
du. Gözleri kararırken ‘*Şimdi olmaz,*’ diye düşündü. Daha faz-
la kendini tutamayıp yere yığıldı.

Acildeki müdahaleden sonra hemen ameliyata alınan
Atakan beklenildiği gibi iki kurşuna yenik düşmeyecek ka-
dar inatçı çıkmıştı. Ameliyatın ardından tedbir amaçlı yoğun
bakıma alınmıştı. İyi haberi duyan ailesi ve yakınları rahat
bir nefes alabilmişlerdi. Şebnem’se verdikleri sakinleştiricinin
etkisinde sabaha kadar uyumuştı. Kancalı genç kadının ba-
basını ve yanındaki tanımadığı adamı güvenli bölge olarak
belirlediği yere göndermişti.

10 Mart 2016/ Sabah Suları

Yoğun Bakım

Atakan narkozun etkisinden kurtulduğunda yavaşça gözlerini açmaya çalıştı. Genç adam kendini hâlâ olay yerinde sanıyordu. Kurumuş ve hafif morarmış dudaklarının arasından "Beni koru demiştin," mırıltıları yükseliyordu. Annesi gözündeki yaşları silip oğlunun elini tuttu.

"Atakan..."

Gözlerini açıp kapayan genç adam sesin kimden geldiğini anlayamıyordu ama elini tutan sıcak avucu tüm gücüyle sıktı. Bu çırpınış annesinin yüzünü güldürebilmişti.

"Aslan oğlum benim!"

Nihayet duyarlılığı artınca yanındakinin annesi olduğunu anlayan Atakan, "Anne..." diye seslendi. "Sen misin?"

"Benim annem, benim oğlum."

Gözlerini açıp görüşünün netleşmesini bekleyen Atakan, annesinin dağılmış yüzünü görünce kaşlarını çatı.

"Ne oldu sana anne?"

Yaşlı kadın oğlunun narkoz etkisinde olduğunu unutup onu azarlamaya başladı.

"Asıl sana ne oldu? Ben sana yaramazlık yok demedim mi?"

"İyi de kimsenin camını kırmadım ki! Arabayı da kaçırmadım!" diyerek açıklama yapmaya çalışan Atakan'ın kafası karışmıştı. Zaman ve mekân kavramları birbirine geçmişti.

"Vurulmuşsun daha ne olacak?"

Doğrulup annesini sakinleştirmek isteyen Atakan, eli ayağı tutmayınca üzerini kontrol etmek istedi. Etrafındaki

bütün kabloların kendisinden çıktığını görünce "Çüş!" diye tepki verdi.

"Cidden vurulmuşum lan!" diyerek eliyle üzerini yokladı. Bazı yerlerinde sızılar hissedince sabit yatmaya devam etti ve tekrardan Şebnem'i hatırladı. Kalbi korkuyla ters takla attı.

"Şebnem! O iyi mi?"

Annesi ne oğluna kızıyordu ne de Şebnem'e. Zampara oğlunun vurulduğu kızı görünce onu daha önce gördüğünü de hatırlayan kadın, olayın nasıl gerçekleştiğini hemen anlamıştı. Öyle duru bir güzellikti ki Şebnem, annesi oğlunu tebrik etmek istedi.

"İyi, iyi... O akli başında kızı da delirttin ya! Pes doğrusu!"

Yüzünü buruşturup an be an artan ağrıları yüzünden kaşlarını çatıan Atakan, "Anne sen beni haşlamaya mı geldin ya? Filmlerde hiç böyle olmuyordu!" diye söylendi.

"Sus konuşma, deli çocuk!"

"Şebnem nerede şimdi? Tarık'ın yanında mı?"

"Ne Tarık'ı? Kız sana bir şey olacak diye korkudan bayıldı. İki tane sakinleştirici vurdular. Uyanır o da birazdan."

Atakan'ın yüzüne şapşal bir gülümseme yayılmıştı. Belki de genç adama vurulmak iyi gelmişti. Sonunda gerçekleri görebilmişti.

Çocukça bir sevinç hissedip, "Üzüldü mü çok?" diye sordu.

"İlla ki yanına gelmek isteyecektir. Kendin görürsün."

Yüzsüz bir şekilde "İyi sen git de o gelsin o zaman," deyince annesi hemen kaşlarını çatı.

"Hayırsız! Senin yüzünden beş yaş yaşlandım, anneye denecek şey mi bu? Seni doğuracağıma taş doğursaydım!"

Atakan annesini sinir etmek için iki eline de serum takılı olmasına rağmen ellerini dua eder gibi havaya kaldırıp, "Ah

keşke!" diye mırıldandı. "Bir daha vurulanı siksinler!" diye küfür etti ağzının içinden ama annesi neyse ki bunu duymamıştı.

"Babandan sopa yemedin ya o yüzden böylesin sen! Şimdi gidiyorum ama dönüşüm acı verici olacak!" diyerek arkasını dönüp giden annesinin neyi kastettiğini anlayan Atakan hemen karşılık verdi.

"İşkembe çorbası falan içmem! Hayatta içmem anne!"

"Öyle bir içersin ki sen de şaşırırsın!"

"Anne ya!" diye mızızlanan Atakan doktoru görünce hemen sustu. Doktor kontrollerini yaparken uslu uslu yattı. Odaya alındığında heyecanla Şebnem'i beklemeye başladı. Kalbi bayram sabahı yeni ayakkabılarını giymek için bekleyen çocuklar gibi kesif bir neşeyle atıyordu.

Şebnem uyanınca ilk işi elini yüzünü yıkamak olmuştu. Tırnaklarının arasına giren Atakan'ın kanı suya karışırken yüzünü buruşturdu. İyi haberi uyandığı gibi Savaş'tan duymuştu. Atakan'ın yanına gitmek için aceleyle hareket ediyordu. Ona yardımcı olmak için başında dikilen Bihter'se oldukça yavaştı. Bihter'in getirdiği temiz kıyafetleri üzerine geçirirken başı birkaç kere döndü.

"Yemek yemeden bu odadan çıkamazsın!" diyenn kadına bakıp kaşlarını çatı. Belindeki silahın yokluğu onu aciz bıraktığından sessizce oturup çorbasını yudumlayan Şebnem biraz daha Bihter'in ilgisine maruz kalırsa kafayı yiyecekti.

"Buse sana nasıl katlanıyor aklım almıyor!"

"Anne olunca anlarsın!"

Ağzının içindeki çorbayı püskürtmemek için hemen ağzına peçete tutan Şebnem neşeli gözlerle Bihter'e bakıp, "Anne havasına girmişiz?" diye takıldı.

Belirginleşmiş karnını okşayan Bihter farkında olmasa da bütün gün karnını tutuyordu.

“Eh olsun o kadar!”

Yemeğini yerken ne kadar acıktığını fark eden Şebnem en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı sonra boş verdi. Bir an önce yemeğini bitirip Atakan’ın yanına gitmeliydi. Adama söyleyecek bir çift lafı vardı. Yemeği bitince hemen ayaklandı. Bihter karşısında durup, “Temizlik, kıyafetler, yemek...” diye mırıldanıp Şebnem’i süzdü.

“Her şey tamam, hazırsın sanırım!”

Kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturan Şebnem, “Görücüye çıkmıyorum Bihter, Atakan’ın yanına gidiyorum,” diye tersledi kadını.

“Öyle deme erkek tarafı maaile burada. Kendine çeki düzen vermen lazım...”

Söylene söylene odadan çıkan Şebnem, Bihter’e fark ettirmeden saçlarını düzelterip üzerini kontrol etti. Gerçekten Atakan’ın odasının önüne geldiğinde adamın annesini ve babasını gördü. Annesini daha önce de görmüştü ama babasıyla ilk defa karşılaşıyordu. Önceki gece de kriz geçirdiğinden gözü kimseyi görmemişti.

“Günaydın,” diyerek onları selamladı.

Atakan’ın annesi “Günaydın Şebnem’ciğim, iyi misin?” diye sordu. Odanın içinden “Şebnem geldi mi?” bağırışları yükseliyordu. Genç kadın odadan gelen sesi duyunca mutluluktan deliye döndü. Herkesi şaşırtan samimi bir gülümsemeyle “İyiyim efendim, siz nasılsınız? Dün gece söyleme fırsatım olmadı. Hepimize büyük geçmiş olsun,” dedi. Atakan’ın anne ve babası onu beğeniyle süzerken kızarmıştı.

“Getirin o Şebnem’i buraya!”

Şebnem utanarak adamın ailesine bakıp, “Hastaneyi ayağa kaldırmadan içeri geçsem iyi olur,” diye fısıldadı.

“O koca ağzının ortasına bir tane patlativer güzel kızım, anne yüreği kıyamadım ama hak ediyor.”

Şebnem kocaman gülümseyip, "Merak buyurmayın," cevabını verdi.

Odanın kapısını açıp başını içeri uzattı. Adamın yanında Savaş ve Ceyhun vardı. Şebnem'i gören ikili "Nihayet!" diye söylendiler.

Savaş kapıya doğru gelip Şebnem'i içeri çekti.

"Nerede kaldın kızım ya?"

"Karın bir rahat bırakmadı ki!" diyen Şebnem, kendisine bakan Ceyhun'a başıyla selam verdi. Adam da yanlarına gelip, "Biraz daha gelmeseydin aklımızı yitirecektik! Ceyhun ben," diyerek elini uzattı. Şebnem de adamın uzattığı eli tutup, "Şebnem," dedi kısaca.

"Biz gidiyoruz Şebnem, gerisi sende!" diyerek odadan kaçarcasına çıkan Savaş'ı Ceyhun takip etti.

"Eti senin kemiği bizim!"

Ceyhun da çıkınca Atakan'la göz göze gelen Şebnem onu hastane yatağında görmekten memnun kalmasa da şükretti. Yaşıyordu ya o da yeterdi. Adamın başucuna gidip saçlarını okşadı. Sonra dayanamayıp adamın canını acıtmamaya dikkat ederek okşadığı saçları çekti.

"Bir daha böyle abuk sabuk hareketler yaparsan seni kurşuna dizerim Atakan!"

Tam kadının okşayışlarıyla keyfe gelecekken saçının çekilmesi ve peşinden gelen azarla ne olduğunu şaşırان Atakan, "Hayda!" diye söylendi. "Bu ne abi! Hepiniz uyanmamı mı bekliyordunuz?"

"Sus konuşma!"

"Susmam! Yeter ya, gözümü açtığımdan beri herkes üze rime geliyor. Biri yaramazlık yok diyor öteki bir daha yaparsan kurşuna dizerim diyor diğerleri canına mı susadın diye susmuyor. Sikerim ulan böyle işi! Bırakıyorum lan mesleği! Al silahımı da rozetimi de!"

Şebnem sırtarak, "Atakan sus!" dedi. Atakan'sa içini boşaltma derdine düşmüştü. Herkesin üzerine titreyeceğini düşünürken azar işitmek adamı küçük bir çocuğa çevirmişti.

"Susmam dedim!"

"Sus yoksa öperim!"

Genç kadının dediğini işitmeyen ve işittiğinde de anlamayan Atakan konuşmaya devam etti.

"Kimse susturamaz beni!"

Adamın elini gıdıklayan sakallarına rağmen yanaklarını sımsıkı tutup kendisine çeviren Şebnem bir anda genç adamın dudaklarına kapandı. Gözlerini sonuna kadar açıp ne olduğunu anlamaya çalışan Atakan dudaklarındaki sıcak dokunuşun baskısı arttırmak için başını yana eğdi. Sonra gözlerini kapattı ve sabahtan beri beklediği ilginin tadını çıkarmaya başladı. Şebnem adamı baştan çıkarıp hastane yatağında yattığını unutturana kadar öptü. Dudakları ayrıldığında adamın boynunda nefeslenen Şebnem üzerlerine sinmiş olan hastane kokusuna rağmen onu derin derin soludu. Dudaklarını kıpırdatıp adamın nabzına uzun bir öpücük kondurdu. Sonra daha aşağıya, daha da aşağıya... Kalbinin üzerine gelene kadar durmadı. Kapalı gözleri gülümseyen dudaklarıyla bu ilgiden fazlasıyla memnun olan adamı delirtene kadar bu oyunu sürdürdü.

"Atakan, sana bir çift lafım var..."

Keyfine diyecek olmayan Atakan gözlerini merakla açıp, "Nedir?" diye sordu.

Şebnem başını kaldırıp adamla göz göze geldi. Âşık olduğu çehreye öyle bir bakıyordu ki elinden gelse onu içine çekecekti.

"Seni seviyorum."

Avuçlarının altındaki kalp daha hızlı atmaya başlayınca Şebnem kocaman gülümsedi.

"Kalın kafan anladı mı artık bu gerçeği?"

Muzır yüz ifadesi öyle tatlı duruyordu ki Şebnem uzanıp onu ısırarak istedi.

"Öyle bir anda anlayamaz benim kalın kafam. Sen her gün söyle belki bir gün anlarım."

Hızla Atakan'ın yüzüne doğru eğilen Şebnem, adamın dudaklarına arzuyla bakarken bir süre önce adamın ona söylediği alıntıyı tekrar etti.

"Seni öyle bir severim ki, dengeni kaybedersin. Kiliseye girer 'selamün aleyküm' dersin..."

Kocaman bir kahkaha patlatan Atakan eline takılı olan seruma aldırmadan kadını ensesinden yakalayıp dudaklarına kapandı. Tekrar nefes almak için ayrıldıklarında alınları birleşti. Atakan parlayan gözlerini açıp Şebnem'inkilere bakarken "Turist Şebnem," diye fısıldadı.

10 Mart 2016

Gayrettepe Asayiş/ Cinayet Büro Amirliği

Savaş ve Bihter hastanedeki işlerini hallettikten sonra şubeye gelmişlerdi. Henüz önceki gecenin yorgunluğunu atamayan Kancalı ve Vicdan da bürodalardı. Sabaha karşı yapılan operasyonla Türkiye ile Yunanistan arasında gerginlik yaratan, ilaç ticareti meselesiyle ülkeye giriş yapan bütün Yunanlılar toplanmıştı. Kancalı onlarla uğraşmak için bir süreliğine uzaklaştı. Tarık ve ailesini, Şebnem'in ailesini bir de Osman Toker'in hem resmi hem gayri resmi ailesini koruma altına alan şube sorgu vaktine kadar hepsini polis korumasında olan bir lojmana yerleştirmişti.

Kancalı'nın peşinden anons gelmiş Savaş da yanına destek alarak anonsun geldiği yere gitmişti. Bihter ve Vicdan bir başlarına kalmışlardı.

"Kaldık yine baş başa..."

Arkasına yaslanıp vücudunu esneten Vicdan, "Aynen... Çok yorucu bir geceydi. Şu sessizliği mumla aradık resmen," dedi.

"Neyse ki Atakan'a bir şey olmadı."

"Allah'a şükürler olsun..."

Vicdan rahatsızca yerinde kıpırdanıp ayağa kalktı. "Ben bir lavaboya gitsem iyi olacak," diyerek uzaklaştı. Bihter kendi başına kaldığında bir polis memuru yanında çocuk yaşta bir dilenciyle çıkageldi.

"Amirim, bu küçük arkadaşın acilen buraya gelmesi gerekiyor. Size vermesi gereken bir şey varmış," dedi.

Bihter gülümseyerek önündeki sandalyelerden birini çocuğa işaret edip, "Buyursun bakalım," dedi. Çocuk sandalyeye oturunca polis memuru da işinin başına döndü.

"Burası Cinayet Masası mı?" diye soran dilenci çocuğunun yüzü kir içindeydi. Esmer teni yaz kış güneş görmekten yanıktı. Kahverengi masum gözleri ıslıl ıslıldı. Başında siyah renk, eski bir bere, üzerinde yıpranmış bir mont vardı.

Başını sallayarak "Evet," diye cevap veren Bihter çocuğu incelemeye devam etti.

"Masa nerede peki?"

Kafası karışan Bihter etrafına bakınıp, "Hangi masa?" diye sordu.

"Cinayet masası işte!"

Uzun zamandır gülmediği kadar gülen genç kadın Busse'yle yaşadığı anıları hatırladı. Eminönü'ne *evin önü* demesini özellikle... Kendini dizginleyebildiğinde şaşkınca bakan çocuğa anlayabileceği bir açıklama yaptı.

“Lafın gelişi cinayet masası. Yani öyle bir masa yok.”

“Ha...” diyerek etrafına bakınan çocuk niye oraya geldiğini unutmış gibiydi.

“Bir şey içer misin? Çay getireyim mi sana?”

Çocuk etrafı büyük bir ilgiyle incelerken “Yok,” diye cevap verdi.

Meraklanan Bihter de “Ee, seni hangi rüzgâr attı buraya bakalım?” diye sordu. Çocuk tekrardan “Ha?” dedi. Bu seferki soru mahiyetindeydi. Dilenci çocuk da sorunun anlamını sonradan kavramıştı.

Montunun içinden bir paket çıkaran çocuk, “Bunu vermeye geldim,” dedi.

Bihter kendisine uzatılan paketi bir yerden tanıyor gibiydi. Elindeki paketin ağırlığını ölçer gibi salladı sonra da yavaşça açtı. İçinden çıkan notu görünce iliklerine kadar buz kestiğini hissetti.

11 Mart 2016

“Duruşun kastediyor ruhuma. Bir ipin üstündeyiz meleğim. Seni düşerken tutmak için cambazımı hazır edeceğim.”

Bihter şaşkınca pakete bakarken istemsizce kekeleyerek “Bu... Bu paketi nereden buldun sen?” diye sordu.

“Bir kız verdi. Buraya getirirsem çok para verecekti.”

Hemen paketi masaya bırakıp çocuğu endişelendirmeden sorgulamaya başladı.

“Nasıl bir kızdı bana tarif edebilir misin?”

Çocuk havaya bakıp düşünür gibi yaptı.

“Mavi gözlüydü.”

“Başka?”

“Siyah saçlıydı. Ha, bir de çok güzeldi.”

“Başka bir şey görmedin mi?”

Bunalan çocuk "Başka ne göreyim abla, zaten siyah siyah şeyler giyiniyordu," dedi.

"Nerede verdi peki?"

"Bizim viranenin orada..."

"Orası neresi?"

"İşte arabalardan, binalardan, para veren insanlardan uzak yerler olur ya..."

Dişlerinin arasından öfkeyle mırıldanan Bihter, "Kameraların olmadığı yerler yani," dedi.

"Ben gidebilir miyim abla?" diyerek ayaklanan çocuğu durdurdu.

"Bekle biraz, ne zaman verdi bunu sana?"

"Bu sabah verdi. Para da verdi. Ama zarfın içinde verdi. Bir sürü para olduğundan uçmasın diye öyle verdi galiba..."

Paradan parmak izi alma hayali de suya düşen Bihter öfkeden deliye dönmek üzereydi. Şubeye bir paket gelmişti ve kime geldiği belli değildi.

"Bize söylemen için bir şeyler demedi mi?" diye sordu. Çocuk sıkılsa da cevap vermek zorundaymış gibi hissettiğinden oturup cevap verdi.

"Paketi tanırmışsınız, hoşunuza gidermiş."

Ayağa kalkıp öfkeyle volta atan Bihter ellerini yumruk yaptı.

"Ya ya ne çok hoşlandık anlatamam!"

"Abla ben gidebilir miyim?"

Çantasından cüzdanını çıkarıp çocuğa biraz para uzatan Bihter, "Nerelerde oluyorsun sen bakalım?" diye sordu.

"Büyük bir park var ya yakınlarda, orada oluyorum hep."

"Seninle tekrar konuşmak istesem orada bulabilir miyim?"

"Bulabilirsin."

“Tamam, o zaman, gidebilirsin.”

“Kolay gelsin abla!” diyerek uzaklaşan çocuk Bihter’in verdiği parayı da cebince sokuşturmaya çalışıyordu. Çocuk tamamen gözden kaybolunca Bihter öfkeyle önündeki masayı tekmeledi.

“Allah kahretsin!”

Aynı anda içeriye Savaş ve peşinden de ellerini kuruyan Vicdan girdi. İkisi de merakla ona bakarken masadaki paketi hırsıyla uzanıp eline aldı ve havada salladı.

“Bilin bakalım Romantik Çiçekçi bu sefer nereye paket yollamış?”

Dünya bir karabasan aşkım. Ben de inmek istedim ama bana bunun ara duraklarda durmayan bir ekspres tren olduğu söylendi.

(Umberto Eco- Sıfır Sayı)

Bölüm 27

10 Mart 2016

Şube

Bihter, Vicdan ve Savaş masanın üzerine koydukları nota patlayacak bir bombaymış gibi bakarlarken ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Eliyle çenesini sıvazlayan Savaş beyrinde kısa bir özet hazırlıyordu. Toplantı odasındaki beyaz tahta Romantik Çiçekçi ile alakalı bilgilerle doluydu. Tahtadaki verilerden yardım alarak önlerindeki duruma açıklık getirmek için çaba gösteriyorlardı. Fakat ne kadar ilerlerse ilerlesinler hep bir tıkanma noktası oluyordu.

Savaş, "Elimizde neler var bakalım?" diyerek tekrar tah-taya döndü. Dakikalardır düşünmelerine rağmen ne yapacaklarına hâlâ karar verememişlerdi. Paket geldiğine göre yeni kurbanın ölümüne yirmi dört saatten az kaldı demekti. Bihter öyle gerilmişti ki adamın cevap beklemeyen sorusuna karşılık ters ters söylendi.

"Elimizde pimi çekilmiş bir bomba var!"

Sıkıntıdan alnı kırışan Vicdan, yolmak istemiş gibi kızıl saçlarına yapışmıştı. Fazla çekiştirmekten elinde birkaç tel

kalmıştı. Bihter'in pimi çekilmiş bomba deyişi onu ürküttü. Titreyerek doğruldu ve Savaş'ı izlemeye başladı.

Bihter, Vicdan'ın titremesini fark edip sakinleşmeye çalıştı. Bu ürkütücü ortamı daha fazla germenin anlamı yoktu. Vicdan'a daha dikkatli baktığında saçının ön kısmından itibaren diplerinin geldiğini gördü. Bunca sıkıntının arasında bu ayrıntının dikkatini çekmesi Bihter'e hemen yakın arkadaşı Sedef'i hatırlattı. Böyle kadınsal konular onun ilgi alanıydı. Dolaylı yoldan Bihter'in de bilgi sahibi olmasına neden oluyordu. Gereksiz bilgi birikiminden başka bir şey değildi! Kadınlar neden saçlarını boyardı ki?

"Saç diplerin gelmiş," diye mırıldandığında bu cümlelerin kendisinden çıktığını kabul etmekte güçlük çekti. Bu yüzden öfkelenip, "Neden boş yere boyatıyorsun?" diye sordu.

Vicdan, genç kadının yaşadığı öfke patlaması bitince cevap verdi.

"Seviyorum!"

"Orijinal rengi siyah mı?"

Bakışlarını tahtadan ayırmadan cevap veren Vicdan, saçlarını başının tepesinde sımsıkı topuz yapıp diplerini kapatmaya çalıştı.

"Evet... Konumuza geri dönsek mi?"

İç geçirerek arkasına yaslanan Bihter, notlarını kurcalayan kocasına bakıp, "Eee Sherlock? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olaya sondan bakarsak. *Bir*, şubeye paket geldi ve bunun bizden birine geldiği gayet açık. İki, paketteki tarihte sapma var. Bu da katilin tarih ve zaman dilimini değiştirdiğini gösteriyor. Üç, kadınları öldüren katilimizin kadın olduğunu kesinleşti. Buna göre bizden seştiği kişi kadınsa hanginiz partnerini aldatıyor ya da hanginiz ikinci kadın diye sormak gerek."

Savaş konuşmasını bir anda kesip kara gözlerini far görmüş tavşan gibi Bihter'e dikti. Genç kadın bu bakışların ne anlama geldiğini hemen çözdü ve karşı atağa geçti.

"Yok artık! Bütün gün birlikteyiz!"

"Saman altından su yürütüyorsan söyle!" diyerek kadına takılmaya çalışan Savaş saçma şüphelerini kovaladı.

"Ağzının ortasına bir tane geçiririm görürsün samanı da suyu da!"

"Tamam, biri gitti elde var iki!"

Genç adam bu sefer de Vicdan'a döndü. Ellerini teslim olurmuş gibi kaldıran kadın, "Boşanmış bir kadını. Partnerim yok! Asla ikinci bir kadın olmayı kabul etmem!" diyerek açıklama yaptı.

Bihter ve Savaş aynı anda "Sen evli misin?" diye sorunca omuz silkti.

Vicdan "*Dim,*" diyerek geçmiş zamanın altını çizdi.

"Niye boşandın?"

"Kocam... Kuzenimle aramdaki ilişkiyi yanlış yorumladı."

Merakla öne eğilen Bihter, "Aldatmak gibi mi?" diye sordu.

"Kuzenim zihinsel engelli bir genç. Bana çok düşkündür. Ben de ona düşkünüm haliyle. Kocam da bunu yanlış yorumlamayı tercih etti."

Burun kıvrıp, "Şerefsizin tekiymiş," diye fikrini belirten genç kadın, "Ama bu seni listeye sokmaya yeter mi bilemiyorum," diye devam etti. "Aldatmış sayılmazsın ama kocan böyle anlamış. Katilin merceğine takılmak için ne yapmış olabilirsin ki?"

"Bilmiyorum..."

Savaş, "Geriye Şebnem kalıyor," dedi.

Bihter tek kaşını kaldırıp, "Şebnem'in Atakan'ı aldatıyor oluşu fazlasıyla saçma duruyor." diyerek onu listeden çıkardı. Fakat Vicdan araya girerek buna engel oldu.

"Ya da Atakan'la birini aldatıyor olabilir mi?"

İhtimal vermeyen Savaş, "Çüş! Şebnem mi?" diye sordu.

"O da evliymiş ama!" diye direten Vicdan ikisinin de şaşırıldığını görünce bilmediklerini anladı. Konuyu açtığına pişman oldu.

"Nasıl yani?"

"O hastanedeki adam var ya, şubeye de gelmişti hani. Şebnem'in kocasıymış!"

"E yok artık! Kocasını Atakan'la mı aldatıyormuş?" diye soran Bihter'in ağzı beş karış açık kalmıştı. "Ayrıca sen nereden biliyorsun bunu?"

"Nikâh salonuna gelmişti zaten orada gördüm adamı, sonra şubeye geldi, çatışmada da oradaydı. En sonunda dün gece hastanede Şebnem söyledi."

"Bu kız evliyse Atakan'la ne ayak? Hadi diyelim evli bizim niye haberimiz yok?"

Bihter telaşla ayağa kalkıp, "Hay sikeyim böyle işi!" diye söylendi.

Kabul etmemekte kararlı olan Savaş yalnızca "Bence mantıklı bir açıklaması vardır," diyebildi. "Hem paketin bizi sınamak için gönderilmediği ne malum?"

"Açıklaması var mı yok mu bilemem ama hem Vicdan'ın hem de Şebnem'in kendisine dikkat etmesi gerekiyor," diyerek cebinden telefonunu çıkaran Bihter genç kadını aradı. Uzun uzun çaldırmasına rağmen telefonuna yanıt gelmeyince kaşlarını çatıp kapattı ve bir daha aradı.

"Açmıyor..."

"Hastanede sessize aldıysa duymuyordur. Yine de risk almaya değmez," diyerek ceketini, silahını ve rozetini alıp ayaklanan Savaş, "Ben hastaneye gidiyorum." dedi.

"Tamam, ben de buralarda olurum. Bir şey olursa haber verirsin."

Savaş'ın arkasından Vicdan da ayaklandı. Bihter, genç kadına bakıp, "Sen nereye?" diye sordu.

Gözlerini gösteren Vicdan, "Lenslerimi kontrol edeceğim, batıp duruyor," dedi ve gözünü yelleterek uzaklaştı.

10 Mart 2016

Hastane

Şebnem bir saatliğine hastaneden ayrılıp ailesinin yanına gitmişti. Yeniden bir araya gelen Ünal ailesi tuhaf bir şaşkınlık ve bolca mutluluk içindeydi. Kapıda bekleyen onca tehlikeye rağmen yüzleri gülüyordu. Annesi uzun bir süredir ilk defa eskisi gibiydi. Şebnem bunu zerre umursamadı. Kendisiyle konuşmaya çalışan kadını bertaraf edip işine baktı. Şeyma'yı uzun uzun tembihleyip yanlarından ayrıldı. Çalan telefonundan habersizce hastaneye döndü. Atakan'ı ve annesini odada oturup konuşurken bulunca gülümsedi. Yaşlı kadın kapıda Şebnem'i görünce "Gel kızım gel, az da sen çek şunun kulağını," dedi.

"Yine ne yaptı?"

Atakan hayretler içerisinde bir ifadeyle Şebnem'e dönüp, "Bana bir daha motora binmek yok dedi!" diye haykırdı. "Bana bana... Hayatım, anneme erkek adamın motor sürdüğünü söyler misin?"

Kadına dönüp omuz silken Şebnem özür dileyen bir gülümsemeyle "Ne yalan söyleyeyim arabadan daha hızlı oluşu insanı cezbediyor," diyerek Atakan'a arka çıktı.

"Motor arabadan daha tehlikeli ama!" diyen kadın bu sefer de oğlunu ve Şebnem'i ikna etmeye çalıştı.

Atakan ağır abi havalarına girip, "Ben de böyle bir delikanlıyım işte," dedi.

Yanlarında adamın annesinin olduğunu bir anlığına unutan Şebnem, "Başlatma delikanlılığına," dedi ve söz ağzından çıktığı gibi ne yaptığını fark etti. Dudaklarını sıkıp yeni bir pot kırmanın eşiğinden döndü. Çünkü o gaflet anında bir de küfür savuracaktı.

Sırtarak kendisini izleyen Atakan'a pis bakışlar atarak "Yani anne sözü dinle diyecektim," diyerek toparlamaya çalıştı. İkisinin de gülen gözlerle bakması üzerine utana sıkıla "Ben gidip bir elimi yüzümü yıkayayım," dedi ve odadan dışarıya kendisini zor attı. Eliyle yüzünü yelleyen Şebnem heyecanın yatışması ve biraz olsun dikkatinin dağılması için cebinden telefonunu çıkardı. Bihter'in üç Savaş'ın iki defa aradığını görünce Bihter'i geri aramaya karar verdi. Hangisini aradığının bir önemi yoktu. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Neredesin sen Şebnem ya?"

"Hastanedeyim, hayırdır?" diye soran Şebnem, kötü bir haber duymaya kendini hazırladı. Bu ses tonu hiç hayra alamet değildi.

"Romantik orospu çiçeği şubeye paket yolladı!"

Tam tuttuğu nefesi bırakacakken olayın ehemmiyeti beynine dank etti.

"Ne?"

Kime gelmiş olabileceğini tahmin etmek Şebnem'i yormadı. Hemen kısa bir hesap yaptı. İçlerinden birine geldiyse ya Vicdan'a ya kendisine gelmiş olmalıydı ki bu şartlar altın-

da Vicdan daha olası bir ihtimaldi. En nihayetinde evlenmiş boşanmış bir o vardı aralarında. Boşanma sebebi de kocasının kuzeniyle ilişkisini yanlış anlamış olmasıydı. Bu hikâyeyi Vicdan anlatmıştı sonuçta. Ama... Romantik Çiçekçi nereden bilebilirdi ki?

"Vicdan olabilir mi?" diye sordu.

Bihter sıkın bir ses tonuyla "Bilemiyorum... İkinizden birinizin olduğu kesin, bize gönderdiği habere göre paketten hoşlanacakmışız," dedi.

"Ne yazıyor üstünde?"

"Duruşun kastediyor ruhuma. Bir ipin üstündeyiz meleşim. Seni düşerken tutmak için cambazımı hazır edeceğim."

"Bir bok anlamadım!"

"Zaten önemli olan metin değil, kimin tehlikede olduğu."

Şebnem Tarık gerçeğini Bihter'e de anlatması gerektiğine karar verdi. Paketin kendisine gelmiş olması çok saçma olurdu ama yine de hepsi ne kadar çok detaya hâkim olurlarsa o kadar iyi olurdu. Sonuçta paketin kendisine gelmesi ne kadar saçmaysa boşanmış bir kadın olan Vicdan'a gelmesi de bir o kadar saçma olurdu.

"Bunu birilerine anlatmamın zamanı geldi..." diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Ben de evliydim Bihter."

Bihter çıtını çıkartmadan genç kadının devam etmesini bekledi.

"Şaşırmadın mı?"

"Şaşırdım tabii!"

"Hiç tepki vermedin?"

"Sen bir de yüzümü gör..." diyen Bihter aynı hikâyeyi farklı ayrıntılarıyla Şebnem'den dinledi.

“Polis olmadan önce hatta babam delirme numarası yapmadan önce Tarık diye biriyle evlenmiştim. Babamın çalıştığı şirketin sahibinin oğluydu. Sırf onların sektörüne yakın olmak için hemşirelik okumuştum. Birbirimizi seviyorduk ve hayatım tepetaklak olmadan önce evlenmiştik. Sonra bir sabah geride bırakılmış küçük bir notla terk edildim. Ve fark ettim ki evliliğimiz de sahteymiş. Resmiyette tek bir kaydı bile yokmuş. Peşinden babam hastaneye yattı. Etrafımızda dönüp duran tehlikenin farkındaydım. Bu yüzden hemşireliği bırakıp polis oldum. Şimdi Tarık geri döndü ama ben eski Şebnem değilim. Kalbimde de o yok artık.”

Kafasını kurcalayan bir sürü soru vardı ama Bihter en elzem olanı sordu.

“Bu olayı benden başka kim biliyor?”

“Atakan.”

“Başka kimseye anlatmadın mı?”

“Hayır, bir şey mi oldu?”

Kendi kafa karışıklığını yorgunluktan bitap düşmüş Şebnem’e mal etmek istemeyen Bihter, “Yok, bir şey olmadı. Şimdi kapatmam gerek, dikkat et kendine,” diyerek telefonu kapadı.

Şebnem öylece suratına kapatılan telefonu arka cebine koydu ve odaya geri döndü.

Bihter merakla büroda volta atarken Savaş’ı aradı.

“Neredesin?”

“Hastaneye gidiyordum ama yarı yolda döndüm. Çok trafik var. Atakan’ın annesini aradım Şebnem hastanedeymiş. Merak edilecek bir şey yok yani.”

“İyi... Şubeye gelince konuşuruz yine.”

Kadının ses tonu Savaş'ı şüphelendirmişti. Bu yüzden hemen “Bir şey mi oldu Bihter?” diye sordu.

Büroya giren bir polis elindeki raporu Bihter'e uzatıp, “Adli Tıp,” diye fısıldayarak raporun nereden geldiğini açıkladı.

“Yok, bir şey, hadi görüşürüz...” diyerek telefonu bu sefer de Savaş'ın suratına kapatan Bihter elleri titreyerek zarfı açtı. Prosedür icabı dosyaya eklenen sayfaları aştı ve asıl cevabın olduğu metne geldi. Gördükleri karşısında eli ayağı buz kesti ve bütün kâğıtlar ellerinden kayıp yere saçıldı. Savaş gelene kadar ayaklarının dibindeki kâğıtlarla öylece oturan Bihter her şeyi baştan sona tartıyordu. İnanmak istemediği bu gerçek elini ayağını kilitlemişti.

“Bu mümkün değil...”

Savaş büroya telaşla girdiğinde genç kadını öylece otururken gördü ve daha çok telaşlandı. Kadının alınına bir öpücük kondurup, “Bihter!” diye seslendi. Derin bir uykudan uyanırmış gibi doğrulan genç kadın yerdeki kâğıtları toplayıp adamın karşısına dikildi. Düz bir ses tonuyla “Altıncı kurbanın evinde arama yaptığımız gün yanımızda kim vardı?” diye sordu.

O günü hatırlamaya çalışan Savaş kaşlarını çatıp, “Siyah Lale yüzünden şu zibidinin evinden dönüyorduk. O yüzden sen, ben, Şebnem ve Atakan vardı. Tabi olay yeri inceleme ekiplerini falan saymazsak,” diye cevap verdi. Hemen ardından merakla “Neden ki?” diye sordu.

Elindeki kâğıtları gösteren Bihter, “O gün size fark ettirmedim ama sandalyelerden birinde siyah renk bir saç teli bulmuştum. Adli Tıp'tan bir tanıdığımı götürdüm. Rapora hemen ihtiyacım olduğunu söyledim. Rapor az önce geldi,” diyerek cümlesini bitirdi ve raporu Savaş'a uzattı.

Büyük bir heyecanla rapordaki sonucu okuyan Savaş kaşlarını çatıp Bihter'e baktı. Genç kadın ürperten bir ses tonuyla "Bugün onun saç diplerini gördüm siyahtı ve olay yerinde bizimle değildi," dedi.

"Belki bizim üstümüze yapışmıştır olay yerinde yere düşmüştür," diyerek inkâr yollarına başvuran Savaş dakikalar önce Bihter'in düştüğü çelişkinin aynısını yaşadı.

"Rapora gönderilen saç siyah ve ben bu teli sandalyenin üzerine yapışmış bir vaziyette buldum."

Savaş cevap vermeyince Bihter son kozunu da oynadı.

"Şebnem'le sen gelmeden önce konuştuk. Bana eski kocasıyla ilgili bir şeyler anlattı. Aslında sahte bir evlilikmiş, terk edilince anlamış falan filan..."

"Daha neler duyacağım?"

"Bunu ilk defa bana anlattığını söyledi. Atakan haricinde kimse bilmiyormuş."

Dili tutulan Savaş, Vicdan'ın söylediklerini anımsadı. Bütün parçalar bir araya gelince gerçeği görmekten başka çaresi kalmayan genç adam, "Nerede o?" diye sordu. Ve ancak o zaman Bihter, Vicdan'ın uzun bir süredir lenslerini kontrol etmek için gittiği lavabodan gelemediğini fark etti.

"Siktir..." diye fısıldayarak yerinden fırladı ve koşar adımlarla lavaboya gitti. Kapıyı duvara çarparak açtı. İçerideki bütün kabinleri kontrol etti ama onu bulamadı. Bütün şubenin lavabolarını kontrol etmelerine rağmen ne şubede ne de herhangi bir lavaboda Vicdan'dan eser yoktu.

Başat içerideki kameralardan Vicdan'ın yarım saat kadar önce çıktığını tespit etti. Büroya dönen Kancalı, Bihter ve Savaş'ı koşuştururken görünce "Ne oluyor?" diye sordu.

İkisi de tek nefeste "Romantik Çiçekçi Vicdan'mış," dedi. Elindeki su şişesini yere düşüren Kancalı şok olmuş bir ifa-

deyle başını salladı. Buna inanmak istemediği her halinden belliydi.

“Nasıl emin olabilirsiniz?”

“Elimizde rapor var... Deliller var!”

İnsanların ne mal olduğunu tek bakışta anlayan Kancalı, “Kesinlikle yaşılanıyorum,” diye mırıldandı. Sonra da “Nerede şimdi o? Çaktırmadan yakalayalım,” dedi. Kancalı’nın arkasındaki masayı gösteren Bihter, “Çakan çaktı...” dedi. Arkasını dönen kadın masadaki paketi görünce sunturlu bir küfür savurdu.

Kancalı, “Kimin peşinde bu?” diye sorduğunda alacağı cevabı az çok tahmin ediyordu.

“Muhtemelen Şebnem’in...”

Tahmini tutunca bir küfür daha yapıştırdı.

Atakan yemeğini yedikten sonra ilaçlarını alıp uyudu. O uyuyunca Şebnem ve adamın annesi Emel Hanım da bir şeyler yemek için dışarıya çıktılar. Hastanenin yakınlarında ev yemeği yapan bir restoran gittiler. Siparişlerini verdiklerinde yaşlı kadın oğlunun arkasından dalga geçti.

“Hiç de sevmez böyle tatsız tuzsuz hastane yemekleri ama sen yedirince paşa paşa yedi...”

Konuyu değiştirmek isteyen Şebnem, “Şimdi sıra bizde,” diyerek gülümsedi. Önüne gelen yemekleri iştahla mideye indirirken aklı Atakan’daydı. Adam uyanmadan hastaneye dönmek istiyordu.

Uzun siyah saçlarını ensesinde kuyruk yaptı. Aynadaki aksine bakıp sırtıttığından mavi gözleri kısılmıştı. Üzerine beyaz bir önlük geçirip lavabodan çıktı. Özel çipli bir kart çıkarıp izin gerektiren kapılardan geçti. Atakan'ın odasının önüne gelince içeriyi dinledi. Herhangi bir ses duymayınca kapıyı yavaşça araladı. Adamın mışıl mışıl uyduğunu ve yalnız olduğunu görünce içeriye süzüldü. Başucuna kadar gidip bir süre onu izledi sonra şefkatle adamın gür saçlarını okşayarak fısıldamaya başladı.

"O kadar güzel bir adamsın ki... Çok daha iyilerini hak ediyorsun. Seni ondan kurtaracağım bebeğim."

Cebinden çıkardığı taze kasımpatıyı adamın çıplak göğsüne bırakıp odadan çıkan Vicdan'ın, adamın uyandığından ve her şeyi duyduğundan haberi yoktu.

Şebnem yemeğin hesabını Emel Hanım'a ödetmemek için lavaboya gitmek bahanesiyle masadan kalktı. Önce kasaya gidip hesabı ödedi sonra elini yüzünü yıkamak için lavaboya geçti. Yorgunluktan bembeyaz olan yüzüne su vurdu. Biraz renk gelsin diye yanaklarını çimdikledi. Pantolonunu düzeltirken arka cebinde duran telefonu ufak bir ses çıkardı ve bir kez de titredi. Bihter'in verdiği haberden sonra telefonunu yanından ayırmayan genç kadın hemen önemli bir şeydir diye gelen mesajı açtı.

'Hastanenin arka kapısına gel. Kimseye haber verme. RÇ'

Tüyleri diken diken olan Şebnem mesajı tekrar tekrar okudu. Zaten bembeyazdı mesajdan sonra zombi gibi olmuştu. Lavabodan çıkıp uzaktan kendisini bekleyen kadını izledi. Sonra arkasını döndü ve çok düşünmeden restorandan ayrıldı. Hastanenin arka kapısına doğru yürürken farklı farklı atıklar için sıralanmış olan çöp konteynırlarının yanından geçti. Ortalık fazlasıyla ıssızdı. Kararsız adımlarla etrafını kontrol ederek ilerliyordu. Kimin av kiminse avcı olacağı belli değildi. Şebnem'in av olmaya hiç niyeti yoktu bu yüzden silahını çıkarıp emniyetini açtı. Bir çıtırtı duyunca nişan alacak hedef aradı fakat Romantik ondan önce davranmıştı. Başının arkasına yaslanan silah sesli bir şekilde yutkunmasına sebep oldu.

"Uslu uslu geleceğini tahmin etmemiştim!"

Duyduğu ses yüzünden şaşırarak başına yaslanmış bir silah olmasını umursamadan arkasını döndü ve onu gördü. Şimdi hem namluyla hem de Romantik Vicdan'la karşı karşıyaydı.

"Sen!"

Birini takip etmenin en iyi yolu, onun önünde yürümektir. Kimse önündeki kişi tarafından takip edildiğini aklına getirmez.

(Murat Menteş- Dublörün Dilemması)

Bölüm 28

10 Mart 2016

Hastanenin Arkası

Üzerlerine çiseleyen yağmurun altında iki kadın birbirlerine bakarken zaman durmuştu. Şebnem iki elini de havaya kaldırmıştı. Sağ elinde hâlâ sımsıkı tuttuğu emniyeti açık silahı vardı. Vicdan'ı sesinden tanımış ve hemen arkasını dönmüştü. Lakin karşısındaki kadının Vicdan'a benzeyen tek yanı yüz hatlarıydı. Siyah saçlı, mavi gözlü ve beyaz tenli bir kadın olan Vicdan Demiryürek nihayet maskesini indirmişti.

"Şaka mı bu?" diye soran Şebnem, olmama ihtimaline karşın nasıl kurtulup kaçabileceğini düşünüyordu. Elindeki silaha da güveni yoktu. Sonuçta alnının ortasında bir namlu duruyordu. Avantajlı olan kuşkusuz Vicdan'dı.

"Sence şaka mı?" diye soran Vicdan, silahı biraz daha kadının alnına bastırdı.

Geri geri gitmeye başlayan Şebnem yalnızca pozisyonlarını değiştirebiliyor, kaçmak şöyle dursun aralarına biraz olsun mesafe bile koyamıyordu. Vicdan onun ne yapmaya

çalıştığını görüyordu ama biraz oyun oynamaktan kimseye zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. Sonuçta bugün için uzun zamandır bekliyordu. Sekizinci kişi onun başyapıtı olmalıydı. Başyapıt olarak Şebnem, biraz ilgiyi hak ediyordu.

Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tuzağa düşmüş gibi hissediyordu ki hissetmekten de öte düşmüştü. Hem Romantik Çiçekçi'yi sonunda görmüş olmak hem de onun Vicdan çıkması elini ayağını bağlamıştı. Önce yaşadığı şoktan mı kurtulmalıydı yoksa Vicdan'dan mı bilemedi.

Vicdan yeterince oyalandığını düşünüp, "Sana şimdi zarar vermek istemiyorum..." diye fısıldadı. "Dursan iyi edersin..."

Anında geri geri gitmeyi kesen Şebnem, sırtında duvarı hissedince kaçacak deliği olmadığını kabul etti.

"Şimdi elindeki silahı yere bırak!"

Asla bunu yapmayacağı gözlerindeki bakıştan belli olan Şebnem, başını Vicdan'ın alnına tuttuğu silaha yasladı ve kadının mavi gözlerinin içine korkusuzca baktı.

"Sana ne diyorsam onu yap!"

Ecel kapıya dayandıysa kaçmanın bir anlamı yok diye düşündü Şebnem. Ölmeden önce en azından avcısını biraz olsun delirtebilmek ona yeterdi. Öylece korkup sinerek ağlaya ağlaya ölüme koşacak değildi. Aldığı karar ona güç olarak geri döndü. Dalga geçen bir gülümsemeyle "Dediklerini böyle mi yaptırıyordun?" diye sordu. Sesindeki alay avcısını hemen harekete geçirdi.

Vicdan ifadesiz yüzüne rağmen her şeyi belli eden mavi gözlerindeki öfkeli bir bakışla "Hemen, şimdi vururum seni! Gözümü bile kırpmam!" diye cevap verdi.

Bir an kendisini dizginleyemeyen Şebnem, "Dün gece niye vurdun o zaman üzerime silah doğrultan piçi? Bıraksaydın, senin için hallederdi bu işi!" diye bağırdı. Böylece Şeb-

nem'in tutunmaya çalışırken takındığı poker yüzü de düşmüş oldu.

Vicdan kadının kıvama geldiğini görünce heyecanla ürperdi.

"Seni bir kaza kurşununa kurban edemezdim... Hiç bilmesen de benim için çok değerlisin. Şimdi silahını bırak yoksa senle başlar, suçu günahı yokken Atakan'la devam ederim."

Silahını yere atacakmış gibi elini aşağıya eğen Şebnem beklenmedik bir anda nereye isabet edeceğini düşünmeden bir el ateş etti. Sonra gülümseyerek avucunu açtı. Silah metalik bir ses çıkararak yere düştüğünde, Şebnem de gözü karmış avcısından esaslı bir tekme yedi. Acıyla yere serilen Şebnem boncuk boncuk terlemişti. Serin havaya ve üzerine çiseleyen yağmura rağmen ateş gibi yanıyordu.

Vicdan, "Seni orospu!" diyerek dizlerinin üzerinde çöküp devrilen kadının burnunun dibine girdi. Elindeki silahı kadının çenesinin altına yaslayıp öfkeyle soludu.

"İnan bana... Hepsinin bedelini ödeyeceksin! Ama önce insanlar başımıza toplanmadan uzaklaşacağız."

Doğrulup genç kadına tepeden bakan Vicdan, onun teslim olmuş halinden keyif aldı.

"Ayağa kalk!"

Üzerini silkeleyerek ayağa kalkan Şebnem, ters ters kadına baktı. Yediği tekmeden ötürü hâlâ canı yanıyordu.

"Yan yana yürüyeceğiz. Eğer bir yanlışını görürsem canına okurum."

Usul usul yürürlerken "Yokluğumu fark etmeyecekler mi sanıyorsun?" diye sordu Şebnem. Bunun üzerine genç kadının telefonu aklına gelen Vicdan, "Telefonunu bana ver!" dedi. Mesaj üzerine hastanenin arka kapısına gelen Şebnem'in yalan söylemesi mantıksızdı. Telefonu vermese ortalarındaki si-

lah ateşlenecekti. Genç kadının aklındaki karmaşayı okuyan Vicdan melodik bir sesle "Vermekten başka çaren yok," dedi.

Arka cebindeki telefonu çıkarırken titrediğini fark eden Şebnem, yeşil tuşa bastı ve "Al," dedi. Vicdan telefonu eline alırken etrafına bakındığı için bu ayrıntıyı fark etmemişti.

"Aferin..."

Emel Hanım, Şebnem'i uzun uzun beklemesine rağmen genç kadın geri dönmeyince meraklanıp lavaboya gitti. Onu bulamayınca kasadaki görevlilere sordu.

"Bahsettiğiniz kadın hesabı ödedikten sonra lavaboyu kullandı ardından da çıktı."

Şaşırان kadın, "Emin misiniz? Beraber dönecektik..." diye mırıldandı. Adamlar başlarını sallayınca el mecbur tek başına hastaneye döndü. Yolda aklına Atakan'ın başına bir şey gelmiş olabileceği geldi. Yoksa Şebnem niye birdenbire çekip gitsindi?

Can havliyle oğlunun odasına girdiğinde Atakan'ı ayakta volta atarken buldu. Nefes nefese "Oğlum!" dedi. Onun ayaklanmasını görmezden gelip, "Şebnem burada mı?" diye sordu.

Elinde telefon bir o yana bir bu yana volta atan Atakan annesi içeri girince rahatlamıştı ama peşinden gelen soru yüreğini ağzına getirdi.

"Senin yanında değil miydi?"

"Benim yanımdaydı. Yemek yemeye gitmiştik ama sonra lavaboya gidiyorum diye bir gitti bir daha dönmedi. Benden önce restorandan çıkıp gitmiş. Belki sana bir şey oldu da o yüzden apar topar buraya geldi diye düşünmüştüm."

"Burada da yok!"

"Bir ara bakalım oğlum, merak ettim şimdi. Nerede bu kız?"

Atakan yanına birinin gelip zırvaladığını annesine söylemeden önce Şebnem'i aramaya karar verdi. Fakat ansızın duydukları bir el silah sesiyle ikisi de birbirine bakakaldı.

"Ne oluyor?" diyerek hemen cama koşan annesini koldundan yakalayan Atakan, acıyla inledi. "Camdan uzak dur, kapıya git!" dedi. Atakan duvara yaslanıp cama doğru sürüklendi. Perdeyi kenara çekip etrafa göz attı.

Annesine "Silahım nerede?" diye sorarken şüpheli bir şeyler görebilmek için gözlerini dört açmıştı. Görebildiği tek şey bir güvenlik görevlisinin koşturduğuydu.

"Seval Hanım merkeze götürmüştü."

"Siktir ya!" diye söylenen Atakan, camın önünden uzaklaştı ve endişeli gözlerle kendisini izleyen annesini sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin ol, muhtemelen kazara olmuş bir şey..."

İkna olmayan Emel Hanım, "Babanı arıyorum!" dedi ve telefonunu bulmak için çantasını ters çevirip yatağa silkeledi. Çantasında bir şeyler aramak eziyetti, kaybedecek zamanı da yoktu. Telefonu bulunca hemen titreyen eliyle kocasının numarasını buldu ve aradı.

Atakan merakla "Babam neredeydi ki zaten sabahtan beri?" diye sordu.

"Şubeye gidecekti sonra da eve uğrayıp birkaç parça eşya getirecekti. Duymuyor galiba. Sen de Şebnem'i ara oğlum."

Elindeki telefonu gösterip, "Arıyorum şimdi," diyen Atakan yüreğindeki kesif korku yüzünden aklını yitirecekti. Hat meşgul çıkınca ne yapacağını bilemedi.

Emel Hanım, "Çalıyor mu?" diye sordu.

"Meşgul!" diye fısıldadı.

Kancalı, Savaş ve Bihter hastaneye giderken yanlarına bir araba polis almışlardı. Bihter sürekli Şebnem'i arıyor bir türlü cevap alamıyordu. "Hadi be Şebnem! Hadi!" diye fısıldayan genç kadın bir yandan da karnını ovalıyordu. Hamile haliyle stres yapmak midesini alt üst etmişti. Telefon sesli mesaja düşmeden kapattı. Pes etmedi ve bir daha aradı. Dördüncü çalışında telefon açıldı.

"Alo Şebnem?"

Kancalı arkasını dönüp, "Açtı mı?" diye sordu. Savaş da dikiz aynasından bakıyordu. Eliyle bir dakika işareti yapan Bihter konuşmaları dinledi.

"Al!"

"Aferin."

"Telefonumu da aldığına göre artık nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?"

"Çok zekisin tatlım!"

Bihter'in son duyduğu bu oldu. Telefon kapandıktan sonra donmuş bir halde "Vicdan, Şebnem'in telefonunu aldı," dedi.

Elini direksiyona geçiren Savaş, "Allah kahretsin!" diye haykırdı. Hepsi suspus olmuştu. Bir zil sesi arabadaki sessizliği bozana kadar herkes kendi iç çatışmasına odaklanmıştı. Çalan Savaş'ın telefonuydu.

Genç adam, "Atakan arıyor," diyerek telefonu açtı. "Efendim?"

"Abi, burada çok tuhaf şeyler oluyor. Annemle Şebnem yemek yemeye gitmişler. Şebnem birden ortadan kaybolmuş. Hastanenin dibinde bir el silah sesi duyuldu. Şebnem ortada yok!"

"Atakan, sakın ol abi."

"Sakin makin olamam Savaş. Uyurken başucuma biri geldi. Bana beni kurtaracağını falan söyledi. Bir gözümü açtım göğsümün üzerinde mor bir çiçek duruyor!"

Önündeki arabayı öfkeyle sollayan Savaş genç adamı telaşlandırmak istemiyordu ama söylemek zorundaydı. En azından yavaş yavaş alıştırmaya çalıştı.

"Sesi tam olarak duyabildin mi?"

"Ne bileyim, hayal meyal... Kadın sesiydi."

"Abi Romantik Çiçekçi'yi bulduk."

"Oğlum ne alaka lan..." diyecekken duraklayan Atakan, beyaz yastığının üzerinde duran mor kasımpatıya baktı. "Kimmiş?" diye sorarken her şeyi anlamaya başlıyordu.

"Vicdan."

Tek seferde anlamayan Atakan, "Efendim?" diye sordu tekrar.

Savaş tane tane "Romantik Çiçekçi Vicdan'mış," dedi.

"Bizim Vicdan?"

"Evet!"

"Sakin bana Şebnem'le bir alakası var deme."

Telefonun ucunda üç noktaları tüketen bir sessizlik oluştu. Atakan bitince yatağa çöktü. Duyacağı haberin ürpertisini tüm ruhunda hissetti. Savaş bunu ertelemenin hiçbir anlamı olmadığını düşünüp her ne kadar Atakan duymak istemese de gerçeği söyledi.

"Vicdan... Şebnem'in peşinde."

Karanlık çökene dek şehrin içinde terk edilmiş bir harabede bekleyeceklerdi. Vicdan nereye gideceklerini ya da işini

nerede bitireceğini söylememiştir. Telefonunu da ayaklarının altında ezip çöpe attığından geride iz bırakma şansı kalmamıştı. Etrafını izlemekten ve içine düştüğü durumu düşünmekten sıkılan Şebnem, hâlâ katilin Vicdan olduğunu kabul edememiştir. Buna inanmak için bütün detayları öğrenmesi gerekiyordu.

“Kadınları nasıl buluyorsun?”

Vicdan mavi gözlerini bir noktaya dikmiş boşluğa bakıyordu. Soruyu duyduğunda uykudan uyanırmış gibi doğrulup esnedi.

“Çok basit. Bir yeri mesken ediniyorum ve izliyorum.”

“Neyi?”

“Her zaman gözümüzün önünde olan şeyi...”

Şebnem yeni bir soru sormayınca dönüp kadına bakan Vicdan, onun hiçbir şey anlamadığını görünce dostane bir şekilde sırtıttı.

“Aldatmayı sersem! Herkes aldatır. Kimi kendini, kimi karşısındakini...”

İster istemez konunun ucu kendisine dayanıyordu bu yüzden “Peki ben?” diye sordu Şebnem. “Ben kimi aldatım? Hayatım boyunca aldatılmışken kimi aldatmış olabilirim?”

“Tarık.”

Bihter’in kimseye anlatmayacağını bilen Şebnem, zaten bunları daha yeni birine açtığını düşününce Vicdan’ın bunu başka bir yerden öğrendiğine karar verdi. Ayrıca paketi de yeni yollamıştı. Yani Vicdan ne yapıp etmiş hayatındaki detayları öğrenip kendince yorumlayacak kadar zaman bulabilmişti.

“Sen nereden biliyorsun?”

Başını arkaya atıp gözlerini kapayarak, “Ah, ah... Her şey öyle güzel gelişti ki...” diye içini çekti. “Beni aramak için operasyona çıkmıştık, bir bara gitmiştik...” diye anlatmaya

başlayan Vicdan, cümleyi komik bulup sırttı. "Sonra herkes çıktı siz arkada kaldınız. Sizi arabaya getirme görevi bana düşmüştü. Bir ara sokakta sizi konuşurken gördüm. Yaklaşp dinlediğimde duydum her şeyi."

"O zaman cümleyi evliydim diye değıştirdiğimi de duymuş olman gerek!"

Önemsiz bir ayrıntı olduğunu düşünen genç kadın, "Şu mesele..." diye mırıldandı. "Tarık geride not bıraktığını, döneceğinden haberdar olduğunu söyledi."

"Sen Tarık'la da mı konuştun?"

"Onu buraya getiren kim sanıyordun?"

Kaşlarını kaldırıp hayretle Vicdan'a bakan Şebnem, bu kadarını da beklemiyordu. Güçlü bir ürperti bütün bedeninde elektrik akımı misali dolaştı. Kollarını ovalarken konuşmayı kesmişti. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Hava da iyice kararmıştı. Kadının artık işini bitireceğini düşünüyordu. Sonra paketteki not aklına geldi. İçinde bulundukları harabeyle notun bir alakası yoktu. O düşüncelere dalmışken Vicdan sorusuna cevap alamadığı için sinirlenip konuşmasını sürdürdü.

"Bendim! Senin evli olduğunu öğrendiğim anda araştırmaya başladım. Tabi sen sabredemedin. Ben araştırırken Atakan'ın kollarına atladın. Böylece seni gözüme kestirmiştim. Tarık'la bağlantı kurduğumda her şeyi bir de onun ağzından dinledim. Adam haklıydı. Sen beklememiştin. Sadık davranmamıştın."

"Buna sen mi karar veriyorsun? Yıllarca hiçbir şey bilmeden yaşarken anadan doğmuş gibi bambaşka bir hayata gözlerimi açarken, çırpınırken sadıktım. Sonunda her şeyden vazgeçip kendi hayatımı yaşamaya çalıştığımda mı kötü oldum?"

Ayaklanıp üzerine çeki düzen veren Vicdan, Şebnem'i de söylediklerini de kale almadı. "Boş laflar bunlar... Sen Atakan'ı hak etmiyorsun!"

Hızla oturduğu yerden fırlayıp, "Kim hak ediyor?" diye sordu. Şebnem'in başından beri Vicdan'ın Atakan'a karşı duyduğu hisler hakkındaki şüpheleri gün yüzüne çıktı. Lafını esirgemedi ve "Sen mi?" diye sordu.

Vicdan belindeki silahı çıkarıp, "Düş önüme!" dedi. Öfkeyle burnundan soluyan Şebnem bir milim hareket etmeyince silahını navigasyon gibi kullandı ve genç kadının sırtına yaslayarak onu itekledi.

"4 metre sonra sola dönün!"

Biraz ilerledikten sonra kadınsı bir merakla "Saçların?" diye sordu Şebnem. Kızıl saçları mı orjinaldi yoksa siyah olanı mı? İkisi de fazlasıyla doğal gözüktüyordu. O anda ilgilenmesi gereken tek ayrıntı buymuş gibi sorduğu sorunun cevabını bekledi.

İçini çeken Vicdan, "Basit bir saç makyajı. Biraz peruk, biraz boya. Çıkması için tek gerekense kolonya!" diye cevap verdi. Peşinden gururla "Benim icadım!" diye de ekledi. Sonra hevesle anlatmaya devam etti. "İlk boşandığım zamanlar çevremdekiler depresyondan saç rengimi değiştirdiğimi sanmıştı. Oysa bu işe neden baş koyduğumu unutmamak için bu peruğu takıyorum. Rengi sadece maske!"

Şebnem hayatı boyunca karşılaşılabileceği en zeki seri katilin eline düştüğü için kaderine lanet etti.

Vicdan değiştirdiği kıyafetleri Atakan'ın yan odasında bırakmıştı. Bu da üzerini hastanede değiştirdiğini gösteriyordu.

Telefonunu ise şubede bırakmıştı. Geride bıraktığı şeyler arasında Atakan'ın göğsüne koyduğu çiçek ve Şebnem'in silahı da vardı. Patlamayı duyduktan sonra güvenlik görevlilerinin bulduğu silah genç kadının ekip arkadaşları tarafından hemen tespit edilmişti. Şebnem'in telefonu da yakınlardaki bir çöp konteynırından çıkmıştı. Kısaca ne Vicdan'dan ne de Şebnem'den bir iz vardı.

Annesi ve babası hastane odasında zor duran Atakan'ı sakinleştirmek adına dil döküyordu. Ama Atakan'ın değil annesini babasını, Kancalı'yı bile taktığı yoktu.

"Atakan! Yeter artık! Sana burada kalacaksın dedim, biz halledeceğiz," diye bağırın Seval, en sert ses tonunu ve en delici bakışlarını kullanmıştı. Atakan bana mısın demedi. Acıyan koluna ve omzuna rağmen üzerini giyinmişti.

"Ben de geliyorum işte o kadar!"

Seval genç adamın kararlı bakışlarına bakıp, "Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

"Şebnem'e bir şey olursa meydan okuyan bir Atakan kalmayacak. Siz de rahat edersiniz!"

Ellerini iki yana açan Kancalı Seval, "Bu ne kardeşim ya? Biri Atakan'a bir şey olursa bir daha eskisi gibi olamam der öteki Şebnem'e bir şey olursa ben yokum diye vızıldar! Oğlum sizi bana sayıyla mı verdiler?" diye sordu.

Kapıya yeltenen Atakan, "Sayıyla amirim sayıyla!" dedi. Babası önünü kesince "Çekil baba!" diye uyardı adamı. Babası çekilmeyince "Baba çekil!" diye kükredi. Atakan hastaneyi ayağa kaldırmadan önce Kancalı'nın gözetiminde şubeye götürüldü. Savaş ve Bihter onu görünce şaşırmışlardı.

"Lan senin ne işin var burada?" diyenn Savaş hemen bir sandalye çekip adama oturması için işaret etti.

“Allah’ın delisi benim göz bebeğimi kaçıracak, ben de iki kurşun yarası yüzünden hastanede mi pinekleyecektim Savaş?”

“Tamam, da kardeşim daha dün yoğun bakımdaydın bugün burada olman normal değil ki!”

Savaş’ın ‘normal değil’ demesinin üzerinden henüz saniyeler bile geçmemişken masada duran sigara paketinden bir dal çıkarıp yakan Atakan, “Son durum ne?” diye sordu. Kancalı içeriye girdiğinde adamı sigara içerken görünce küplere bindi.

“Kapalı alanda sigara içmek yasak Atakan!” diye bağırarak adamın ağzındaki sigarayı çekti. Atakan cebinden para cezası olan iki yüz kâğıt çıkarıp masaya yapıştırdı ve yeni bir sigara yaktı. Kancalı onu da çekip, “Senin elini ayağını kırarım çocuk! Anana babana söz verdim, beni delirtme!” dedi. “Ya rahat durursun Şebnem’i bulmamıza yardım edersin ya da hastaneye döner orada arabeske bağlarsın!”

Bu tehdit işe yaramış, Atakan akliselim davranmayı başarmıştı.

Bu sefer “Evet, son durum nedir arkadaşlar?” diye sorduğunda Savaş cevap verdi.

“Elimizde telefon sinyali falan olmadığı için her şeye baştan başladık.”

Ayağa kalkacak gibi olan Atakan, Kancalı’nın bakışlarını görünce yerinde durmaya karar verdi.

“Ne demek baştan başladık? Kadın yarının tarihini atmış pakete, toplasanız yirmi dört saat bile yok!”

“Lan dingil! En baştan demedik herhalde! Başat, Vicdan’ın kaldığı evin adresini bulmaya çalışıyor. Sisteme bağlanan Siyah Lale de mobese kayıtlarına düşen görüntüleri izleyerek onların rotalarını tespit etmeye çalışıyor. Baştan sona Vicdan’ı araştırıyoruz.”

Boynunu kütürdeterek sakinliğini korumaya çalışan Atakan boğazını temizleyip, "Evi neredeymiş?" diye sordu. Sanki gelecek cevaptan sonra yerinden fırlayıp oraya ısınlanacakmış gibi duruyordu.

"İzmir'de bir evi var. İzmir Ahlak Masası'yla irtibat kurduk. Onu tanıyan arkadaşları teyit etti. Orada hâlâ bir evi varmış. Ama burada nerede kaldığını bulmamız gerek. Akraba detaylarına iniyoruz."

"Burada lojmanlardan birinde kalıyor olabilir..."

"Biz de öyle düşünmüştük ama ne yazık ki onları kullanmamış."

Atakan endişeden deliye dönmek üzereydi.

"Başka bir şey yok mu?"

"Birkaç şey daha var. Boşandıktan sonra kocasının ortadan kaybolması mesela... Adam kuş olup uçmuş sanki!"

10 Mart 2016

22.45 / Çatalca

Karanlık bastırıp ufukta Çatalca gözüktüğünde Vicdan evine, yuvasına dönmüş bir kuş misali sevindi. O gece avucunda yem olan bir kuştı. Bu durum sevincini ikiye katlıyordu. Köye giden minibüsten her zaman indiği yerde indi. Şebnem'in minibüste bir terslik çıkarma ihtimaline karşın silahını ceketinin içinden ona yaslamıştı. Köye giden kestirme yol ormanın içinden geçiyordu. Ormana girdiklerinde yine el fenerini çıkardı.

"Hiçbirinizin benden bir gram şüphelenmemesi çok tuhaf..."

Bu sefer konuşma taraftarı olan Vicdan'dı. Şebnem soru sormamayı yalnızca dinleyici olmayı tercih etti. Genç kadının onu ormanda öldüreceğini düşündü. Kesinlikle ölüsünü de dirisini de kimse bulamayacaktı.

"Başta beni aranızda almamakta direnmiştiniz, sonra çabucak kabul ettiniz. Hiçbir şeyden de şüphelenmediniz."

Sessizce yürüyen Şebnem her adımda ölümüne biraz daha yaklaştığını hissediyordu. Vicdan onun bembeyaz suratını görünce kahkaha attı.

"Korkma bu kadar canım, seni ormanda öldürecek değilim. Evime gidiyoruz şu anda..."

Dakikalar sonra ağzından çıkan ilk soru "Evin nerede?" oldu.

"Biraz daha yürüdükten sonra ormandan çıkıp bir köye varacağız. Orada. Teknik olarak annemle babam öldükten sonra amcamın üzerine kaldı ama ben kullanıyorum."

Mide bulantısı başlamıştı. Her adımda midesi çalkalanıyor, Emel Hanımla yediği her şey dışarıya çıkmak için Şebnem'i zorluyordu. Sinirden ve korkudan eli ayağı titriyordu. Bile bile ölüme yürümek de kolay iş değildi. Ölmeden önce en azından içindikileri dökebilmek istedi. Bu yüzden konuşmayı devam ettiren taraf Şebnem oldu.

"Nefretine sığınıp öldürmek kolay öyle değil mi? Tüm bunlar... Sadece kadınları öldürüyorsun. Geride bıraktığın erkekler ne peki? Kendine mi saklıyorsun? Kimin yerine koyuyorsun onları? Baban mı? Sevgilin mi? Kardeşin mi? Aldatıldığın aşikâr... Kim peki?"

Vicdan öfkeyle "Susmayacaksın değil mi?" diye sordu.

"Ömrümün en güzel yıllarında sustum. Bırak da son anlarında konuşayım."

"Sevmekten anlasaydın böyle olmazdı!"

"Siz sevmekten anlayanların tek söylediği de bu! Sizin sevmekten anladığınız şey kara toprak sanırım!"

Cevap vermeden yoluna devam eden Vicdan sol elinde tuttuğu silahını tedbir amaçlı Şebnem'e doğrultuyordu. Yalnızca nefes alışverişleri duyuluna dek yürüdükten sonra bir köyün içine girmişlerdi. Hilal şeklini almış olan ay köy meydanındaki caminin üzerinde parlıyordu. Küçük yerlerde gün çabuk biterdi. Köyde de aynısı söz konusuydu. Saat gece on biri neredeyse bulmak üzereydi ve köyde tek bir ışık bile yanmıyordu. Sokak lambalarının ışığında bir bayırı tırmandılar. Karşılarına çıkan düzlükte tek bir ev vardı.

"Burası mı?" diye sordu Şebnem.

"Evet."

"Her gün buradan mı işe geliyordun?"

"Evet."

"Delisin sen!"

Şebnem bunu erken itiraf ettiğine eve girdiğinde pişman oldu. Zorla eve sokulup bodruma kapatıldığında çıldırdı.

"Çıkar beni buradan!" diye bağırarak kapıyı yumrukluyordu. "Orospu! Sen tam bir orospusun!"

Dışarıdan "Kes sesini!" diyen Vicdan'ı dinlemedi.

"Biz değilsek bir başkası... Bir gün enseleneceksin Vicdan! Ve seni benim yakalamadığıma bin pişman olacaksın!"

"Sus dedim sana!"

Uzun bağırışlar, haykırışlar ve hakaretler yarım saat daha sürdü. Sonra kapıya yaslanıp yere oturan Şebnem ayaklarının dibinde merdiven olduğunu fark etti.

"Bari ışığı aç!" diye bağırdı son kez. İsteği birkaç dakika sonra yerine getirildi. Merdivenlerin tepesinden içeriyi inceleyecekken aşağıda kendisini izleyen adamı gördü ve keskin bir çığlık koyuverdi. Adam kocaman açtığı gözlerle kendisine bakarken titreyerek dizlerini kendine çekti.

Çok sonra, adamın zararsız olduğunu ve hatta parmaklıklarla çevrili bir alanda oturduğunu fark edip, "Sen kim-sin?" diye sordu.

"Uzun zamandır bunu soran olmamıştı," diyerek sararmış dişlerini gösterip gülen adam Şebnem'in ürktüğünü görünce suratını asıp cevap verdi.

"Kenan."

"Niye buradasın?"

Korku filmi izlerken gerilim müziği başladığı an yüzünü kapatan seyirciler gibi elleriyle gözlerini kapatmak isteyen Şebnem kalp atışlarına söz geçiremiyordu. Korkudan öyle hızlı atıyordu ki biraz daha hızlansa Vicdan'a kalmadan kalp krizi geçirip ölecekti.

"Eski kocasıyım."

"O orospuyu aldatan şerefsiz sen misin?" diyerek birkaç basamak aşağıya inen Şebnem etrafını incelemeye başladı. Kaçmasına yarayacak ne bulursa kardı.

"Boşuna bakınma, sen gelmeden önce boşalttı burayı..."

Adamın cevabı üzerine "Kaltak!" diye fısıldadı. Sonra adama dönüp, "Senin yüzünden kaç kişiyi öldürdü biliyor musun?" diye sordu. "Sizin gibi erkekler yüzünden kadınlar böyle deliriyor!"

Kulaklarını kapatan adam "Konuşma, konuşma, konuşma..." diye söylenerek ileri geri sallanmaya başladı. Şebnem adamın ufaktan sıyırmaya başladığını görüp sustu. "Hepsini biliyorum, konuşma! Hep anlattı! Her şeyi anlattı!"

Dayanamayıp, "Neler anlattı?" diye sordu. Birkaç basamak daha inmişti.

"Nasıl öldürdüğünü, nasıl öldürdüğünü..."

Adam sallanmayı kesip sakinleşene kadar susmayı tercih etti. Adının Kenan olduğunu söyleyen adam tekrar kendisiy-

le iletişim kurunca rahatladı. Konuşacak birinin olması güzeldi. Acaba ikisini aynı gün mü öldürecekti?

“Geleceğini söylemişti...”

Kaşlarını çatan Şebnem bu duyduğunu umursamadan “Ne zamandır buradasın?” diye sordu.

“Boşandığımızdan beri...”

Yakınlaştıkça adamın Vicdan’ın cüzdanındaki fotoğrafın sahibi olduğunu daha iyi anladı. Adam artık burada ne yaşıyorsa çok değişmiş gözüküyordu. Bunu Şebnem’in fotoğrafik hafızası bile zor tespit edebilmişti. Vicdan adamı delirtmişti, yıpratmıştı. Şebnem fotoğrafta gördüğü adamla karşısında duran adamı kıyaslamaktan kendini alamıyordu. Nerede fotoğraftaki yakışıklı adam nerede bu delirmiş hali...

“Ne zaman boşandınız?”

“8 Ekim 2014.”

“Yuh!”

Meraklanan adam, “Kaç yılındayız ki?” diye sordu.

“2016... Sana hiç takvimden bahsetmedi mi?”

“Bahsetti de inanmak istememiştim. Bana birkaç ay gibi geliyordu hep...”

Kendisi sormadan adam birdenbire anlatmaya başladı.

“Yirmi dört saatin bile yok artık.”

“Yarın halledecek değil mi?”

“11 Mart diye tarih atmıştı.”

Başını sallayan Şebnem artık tamamen aşağıya inmişti. Parmaklıklara ne uzak ne de yakın olacak bir mesafe ayarlayıp yere oturdu.

“Son kurbanı yani sekizinci kişi sen olacaktın ama kismet değilmiş...”

Kendisinin bilmediği bir kurbanın daha olduğunu öğrenen Şebnem "Nasıl yani? Devam mı edecek öldürmeye?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kimse bilemez. Durmayacak. Asla durmayacak!"

"İlki kimdi peki?"

Adam bu soru üzerine yüzünü dizlerine gömdü ve boğuk boğuk çıkan sesiyle "Hazal," dedi. "Onu gözümün önünde öldürdü."

Bir süre sonra adam kendine geldi ve başını dizlerinden kaldırdı. Bağdaş kurup oturmuş olan kadını izleyip, "Sen kimi aldattın? Ya da kimin metresisin?" diye sordu.

Şebnem adamın yüzüne bakmadan "Hiç kimseyi," cevabını verdi.

"Niye buradasın o zaman?"

"Senin orospu, eski karın benim adamdan hoşlanıyor! Nihayet senin yerine koyabileceği bir adam buldu o da benimki çıktı sanırım."

Merdivenlerin başındaki kapıdan anahtar sesi gelince ikisi de o tarafa döndü. İçeriye elinde bir tepsiyle giren Vicdan gülümseyerek sanki çocukla konuşmuş gibi "Kaynaştınız mı bakalım?" diye sordu. Öteki elinde yine silahı vardı. Elinde düşürmüyordu zaten.

Merdivenin son basamağına kadar inip tepsiyi aşağıya bıraktı. Sonra birkaç basamak yukarı çıkıp oturdu ve eski kocasına, "Beni nasıl aldattığını mı anlatıyordun aşkım?" diye sordu. Adam korkuyla büzülüp sessiz kalınca hemen sinirlendi.

"Sorularıma cevap vermen gerektiği konusunda anlaşmıştık."

Adam hemen parmaklıklara yapışacak kadar önce geldi. Şebnem bu hareket üzerine kalçalarıyla kendisini birkaç adım geri çekti.

"Hayır... Hayır... Konuşuyorduk! Sadece konuşuyorduk! Yemin ederim!"

"Tamam, korkmana gerek yok!" diyerek adamın sakinleşmesini sağlayan Vicdan'ın Kenan'ı nasıl delirttiği ortadaydı. Hem korkutuyor hem korkma diyordu. Hem bağırıyor hem gülüyordu. Ne zaman ciddi ne zaman neşeli olacağı belli değildi. Tüm maskelerinden arınmış bir Vicdan Demiryürek Şebnem'i iliklerine kadar ürpertiyordu. Ama Şebnem çaktırmamayı tercih ediyordu.

"Size yiyecek bir şeyler getirdim. Yiyin ve uyuyun!"

Arkasını dönüp merdivenleri çıkan kadını alt etmenin bir yolu olmalı diye düşündü. Yoksa geberip gidecekti! Şebnem bu izbe köyde, bir delinin yanında can verecekti!

23.00 Şube

Atakan susmayınca bilgisayarlardan birinin başına geçirmişlerdi. Siyah Lale genç adamın önündeki bilgisayara kendi çalışma ekranını açtı. Böylece bütün mobese görüntülerini beraber taramaya başlamışlardı. Bu bir sınavdı ve Atakan zamanın yetmeyeceğini düşünüp deliriyordu.

"Başat hâlâ bir şey bulamadın mı?"

"Abi tapu kayıtları çok eski olduğundan elimden geleni yapıyorum inan ki..."

Kendi ekranında Siyah Lale'nin yazdığı notu gördü.

"Az sabret Atakan!"

"Demesi kolay tabi! Ayrıca yüce Siyah Lale hazretleri siz hiç mi bir şey çakmadınız? Hani olayları hep bizden önce bilir bir adım önde olurdunuz ya..."

Kadın cevap vermedi. Birkaç dakika sonra ekibi şaşırtan bir itiraf geldi.

"Kadın saklanmayı çok iyi biliyor. Peşinden çok koştum ama bulamadım."

Susup elini ağzının üzerine kapatarak akan görüntülere odaklanan Atakan, daha fazla kimseyi rahatsız etmemeye karar verdi. Herkes canla başla çalışıyordu. Kimsenin canını sıkmaya hakkı yoktu. Kendi kendini bitirme pahasına sessizliğine gömüldü.

Bütün gece ne Şebnem'in ne de Kenan'ın gözüne uyku girmişti. Sabaha karşı artık iyicene birbirlerini tanımaya başlamışlardı. Soğuk betona uzanan Şebnem başının altına Kenan'ın uzattığı kötü kokan battaniyeyi koydu.

"Mesleğin neydi?"

"Bilgisayar Mühendisi ve Test Uzmanı!"

"Bu manyağa ne numaralar öğrettin?"

Vicdan'ın getirdiği yemeğe hiçbir elini sürmemişti. Tepsideki hiçbir şeyi silah niyetine de kullanamazdı. Ne çatal ne bıçak ne de kaşık vardı. Vicdan her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu.

"Bütün numaraları benden öğrendi."

Uzandığı yerde tavandaki dökülen boyaları sayan Şebnem, bu tavanı bile bir daha unutamayacağını farkındaydı. Tabi yaşarsa!

"Ne gibi mesela?"

"Siber dünyanın hem legal hem illegal yollarını avucunun içi gibi bilir."

“Aldatacağın kadına ne bok yemeye öğretiyordun bunu?”

“Aslında... Biz birbirimizi deli gibi seviyorduk. Evliliğimizin son yılı çok sık tartışmaya başlamıştık. Bazı psikolojik rahatsızlıkları vardı ve doktora gitmeyi reddediyordu. Elimden endişelenmekten başka bir şey gelmiyordu. Sonra Hazal’la tanıştım. Psikologdu. İkisinin arkadaş olmasını ve Hazal’ın Vicdan’a iyi gelmesini ummuştum. Nasıl oldu anlamadım, Hazal’la aramızda bir şeyler filizlendi... Vicdan bunu öğrendiğinde delirdi. Önce boşanana kadar bekledi. Boşandığımız gün hem üzgün hem mutluydum. Üzgündüm çünkü onu çok sevmiştim, mutluydum çünkü Hazal bana iyi geliyordu.”

Keşke sigara olsa diye düşündü Şebnem. Tam o kafadaydı. Adam susunca kendi devam etti.

“Sonrası kızıl kıyamet sanırım...”

“Sımsıkı bağlamıştı onu. Bazı yerlerinin kesildiğini görmüştüm. Sarı, kıvrıkcık saçları vardı. Gözümün içine baka baka koklamayı çok sevdiğim o saçları kesti. Kullandığı kızıl saç Hazal’ın saçından yapılma peruk. Hazal deli gibi ağlıyordu saçları kesilirken. Vücudunda sigaralar gezdirdi. En kötüsü onunkiydi. Diğerleri onun kadar çekmedi.”

Bu fikre katılmadığını “Duy da inanma,” diyerek belirten Şebnem, “Sen bir de bileklerin kesildikten sonra ölene dek başında bekleyen bir Vicdan düşün,” dedi. Bu arada aklından kabaca bir hesap yapıp bu hesaba Hazal’ı da kattığında adamın doğru söylediğini fark etti. Şebnem sekizinci kişiydi.

“Bilemiyorum... Hiçbirinin ölümünü küçümsemiyorum ama Hazal... Ona elimi sürdüğüm için öleceği ana kadar pişman etti onu. Öldüğünde tanınmayacak haldeydi. Birkaç aklından zoru olan hastası vardı. Vicdan kadının muayenehanesindeki bilgisayarı hacklemişti. Onlardan biriymiş gibi davranıp kadını öldürdüğünün üzerini örttü. Sonra buraya geldik... Vicdan’ın baba evi... Babası evlenmemizi hiç istemiyordu. Evliliğimizin üçüncü yılında bir trafik kazasında

öldüler. Bunu hiç unutamadı. Atlatamadığı şeylerin başında bu da vardı. Bu ev aslında onundu ama babası amcasının üzerine yaptığında çıldırdı. Kriz geçirmişti. Kendisini dışlanmış hissediyordu.”

“Vay be, hikâyeye bak!”

Dili damağı kuruyan Kenan, kirli bir kaba su koyup içti. “Uzun zamandır bu kadar çok konuşmamıştım. Delirdiğimi düşünmeye başlıyordum.”

Vicdan ikisinin uyumasını emredip ışığı söndürdüğünden karanlıkta oturuyorlardı. Ses geçirmez camlar işini layıkıyla yerine getiriyordu ama film kaplanmış camlardan yeterli miktarda ışık geliyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı bodrumda ne olacağını bekliyorlardı.

Şebnem adamı teskin etmek için “Yok, yok gayet iyisin...” diye mırıldandı.

“Gidecek olman çok üzücü.”

Kaşlarını alayla kaldırıp “Ya ne demezsin...” dedi. “Bir de bana sor!”

03.25 Şube

Sabaha karşı üç buçuk sularında Atakan'ı arkadaşı Ceyhun aramıştı.

“Abi yeni duydum olanları... İyi misin? Bir gelişme var mı?”

Öfkeyle arkasına yaslandığında omzuna bir ağrı saplandı. Henüz iyileşememişti. Hemşirenin üst üste vurduğu ağrı kesici iğneler de etkisini yitiriyordu.

“Siktiğim şehrindeki hiçbir mobeseden tespit edemedik kanyı! Nasıl iyi olayım?”

Bir yandan söylenip bir yandan ekranı izleyen Atakan tanıdık bir şeyler görür gibi olunca öne eğilip ekrana yapıştı.

"Dur!"

"Ne oldu?"

"Ne oldu?"

İlk soru Ceyhun'dan diğeri Siyah Lale'den gelmişti.

"Dördüncü görüntüyü yakınlaştırır mısın?"

Yaklaşan görüntü de harabe olmuş bir eve aitti. İçinden çıkan iki kadından birini tanımakta zorlandı ama diğeri ayan beyan ortadaydı. Şebnem'di bu.

"Şebnem bu!"

Hepsi başına toplanıp ekranı izlemeye koyulduğunda Siyah Lale bu konum üzerinden aramaya koyuldu.

Öte yandan Başat da bir adres bulmuştu.

"Sanırım ben de adresi buldum..."

Hızlıca görüntüleri tarayıp iki kadının nereye gittiğini tespit eden Başat ve Siyah Lale farklı dillerde cevap verdiler.

"Çatalca!"

"Çatalca."

11 Mart 2016 05.00

Çatalca

Kenan uyuyakalınca Şebnem bir başına sessizliğin ve karanlığın ortasında kalakalmıştı. Tan yerinde sancılı bir günün hazırlıkları başlarken aklına Atakan geldi. Her şey tam rayına girmişken... *Bu da benim kaderim herhalde* diye düşündü. Gözüne uyku girmiyordu. Pes etmemişti, kafasında kaçma stra-

tejileri geliştiriyordu. Önceki gece hastanede zorla uyutulmamış olmasa çoktan sız mış olurdu.

“Her şerde bir hayır vardır...” diye mırıldandı. Bodruma inen merdivenlerin başından ufak tefek sesler geliyordu. Çok merak etmesine kalmadan kapı açıldı ve cehennem zebanisi gözükteü.

“Günaydın!” diye çağır an Vicdan’ın sesi bodrumdaki sessizliğı yırttı. Tek kulağı nı kapatıp doğırlmaya çalışan şebnem bu sesin kadından çıktığı na inanamadı. Sanki küçücük bir çocuk cınlaması gibiydi. Kaç kişi vardı bu kadının içinde?

Vicdan, “Rahat uyudun mu bakalım?” diyerek merdivenleri neşeyle birer ikişer indi.

Tutulan sırtını esnetme gereğı duymadan kollarını dizlerine yaslayıp kadına kötü kötü bakan şebnem, “Mışıl mışıl uyudum!” diye söylendi.

Kenan da uyanıp doğırlıdı. şebnem parmaklıkların ardındaki adamla göz göze geldi. Acıyan bakışları görünce hiç umursamadı. Korkmanın da düşünmenin de bir faydasını görememişti. Vicdan başına gelip, “Kalk, gidiyoruz!” deyince ayağı a kalktı.

Nefretle “Ne yapacaksan yap artık!” diye homurdandı.

Kuyruğından kurtulan birkaç tutam saç gözlerinin önünde siyah bir perde gibi duruyor Vicdan’ı görmesini engelliyordu. Kadın arkasına geçip onu bileklerinden sertçe kelepçeledi.

“Heyecanlanıyor musun yoksa?”

İçinde herhangi bir duyguya dair zerre his yoktu. Olacakları kabullenmiş, çaresizce sonunu bekliyordu. Artık soru cevap da yoktu. Bilekleri kelepçelenince gülmek istedi. Sertleşmiş yüz hatları buna müsaade etmese de yıllarca kelepçe takan taraf olmuşken öleceğı gün bileklerine kelepçe geçirilmesi kaderin bir oyunu gibiydi.

“Konuşmuyor musun benimle?”

Vicdan önüne geçip gözlerinin içine bakınca kadının aslında ne mavi ne de yeşil gözlü olduğunu öğrendi. Merakla müstakbel katilinin gözlerini incelerken ilgisini anlayan kadın “İşte gerçek Vicdan Demiryürek! Evet, gözlerimden biri mavi diğeri yeşil, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve elini uzattı. Şebnem’in kayıtsız bakışlarını görünce “Ah! Pardon, ellerin kelepçeliydi. Doğru!” dedi. Kadını kolundan sürüklemeye başladığında gülümsüyordu. Oyun oynayan çocuklar gibi şendi.

Kenan, “Vicdan!” diye seslenince ikisi de arkasını döndü. Şebnem son kez adamın içler acısı haline bakıp önüne döndü.

“Yapma Vicdan!”

Kadın anında kaşlarını çatıp, “Kes sesini sevgilim!” diye tersledi adamı. Şebnem’le çıkıp gittiklerinde pis şiltesine kıvrılıp kalan adam *sekizincinin* listeye eklenmesini huzursuzca bekledi. Bütün detayları anlatmak için geri gelecek olan Vicdan’ın yolunu gözlerken hırsından ağlıyordu.

Atakan stresten bacaklarını sallayıp duruyordu. Arabayı Savaş sürüyordu. Kendisi de yanında oturuyordu. Arkada Bihter, Kancalı ve Başat vardı. Peşlerinde birbirinden farklı üç polis arabası geliyordu. Siyah Lale’nin çizdiği haritanın üzerinden gidiyorlardı.

Gittikleri hızdan memnun kalmayan Atakan, “Daha hızlı süremez misin?” diye sordu. İbre hız göstergesinin sonundaydı. Sabahın dördü olduğundan yollar neyse ki sakindi, trafik yoktu. Kimse cevap vermedi. Atakan’ın halini anlıyorlardı.

Vicdan, Şebnem’in üzerine bir mont örtmüştü, kelepçeli ellerini kapatmıştı. Dışarıya çıktıklarında önceki gece fark

edemediği ayrıntıları gözleriyle yakalayıp beynine hapseden Şebnem, usulca genç kadının yanında yürüdü. Gökyüzü yeni yeni aydınlanıyordu. Griyle, beyaz karşı karşıya gelirken güneş nazlı nazlı süzüleceği anı bekliyordu.

“Köyün içinden geçmeyeceğiz. Seni görmeleri riskini göze alamam.”

Bahçeden çıktıklarında karşılarına bir adam çıktı.

“Vildan geldi! Vildan geldi! Vildan geldi!”

Kaşlarını çatıp heyecanla yerinde zıplayan yakışıklı adama bakan Şebnem son parçayı da yerine koydu. Elinde olmadan merakla “Bu o mu?” diye sordu. Şebnem sorusunun karşılığını alamasa da zihinsel engelli kuzenin bu adam olduğunu anladı.

“Benimle gel Vildan!” diyerek korkusuzca kadının koluna asılan adam yalvarmaya başladı.

Vicdan kibarca adamın güçlü tutuşundan kurtuldu.

“Sabahın köründe ayakta ne işin var Ahmet? Amcamın yanına dön!”

Tekrar koluna asılan adamı durdurmak için “Biraz sonra Ahmet, arkadaşımı yolcu edip geleceğim...” dedi.

Adam Şebnem’in de orada olduğunu yeni fark etmişti.

“Arkadaş, arkadaş, arkadaş...” diye söylenip evin önüne oturdu. Vicdan’a bakıp onu bekleyeceğini göstermeye çalıştı. Vicdan adamın peşlerine takılmasını istemediğinden “Aferin, burada otur ve beni bekle,” dedi.

“Bekleyeceğim,” deyip susan adam dizlerini de karnına çekti.

“Gidelim...”

Arkasını dönüp başını yukarıya kaldırdı Şebnem. Ağarmaya başlayan yeni günü, bütün renkleri, ağaçları, çığlıklar savuran kargaları... Her şeyi içine çekti. Son kez dünyayı soludu. On dakika kadar yürüdükten sonra bir ormanın içine

girdiler. Uçuruma açılan ormanın sonuna geldiklerinde Şebnem'in aklına paketin üzerindeki yazı geldi.

"Duruşun kastediyor ruhuma. Bir ipin üstündeyiz meleğim. Seni düşerken tutmak için cambazımı hazır edeceğim."

"Cambazım nerede?"

Paketine karşı yapılan ima Vicdan'ı güldürdü.

"Eğer bir cambaz olsaydı benim katil olmamın ne anlamı kalırdı? Bu oyunda çıkış yok!"

05.10

Vicdan'ın Evinin Önü

Sessizce yol alan polis arabaları Vicdan'ın evinin etrafını kuşatmışlardı. Arabadan inen Kancalı evin önündeki adamı görünce temkinli adımlarla silahını çıkararak adama yaklaştı.

"Merhaba..."

Adam başını kaldırmıştı ama sayıklıyordu.

"Biraz sonra, biraz sonra, biraz sonra..."

"İyi misiniz?" diye soran Kancalı adamda bir gariplik olduğunu fark etmişti. Destek olmak için silahının emniyetini açıp arabadan inen Savaş kadının yanındaki yerini aldı.

"Biraz sonra Vildan, biraz sonra, biraz sonra..."

Kaşlarını çatan Savaş ağzının içinden "Vildan mı?" diye sordu.

"Birazdan gelecek Vildan, arkadaşını yolcu edecek..."

Atakan arabadan inip konuşmaları dinlemişti.

"Vicdan ve Şebnem'i kastediyor!" diyerek adama silahına el atmadan yaklaştı. "Vildan nerede?" diye sordu. Adam sallanıp durdu. Atakan yine sordu.

"Sana Vildan'ı getireceğim. Yolunu kaybetmiş, ona yardım etmeliyiz..."

Heyecandan parlayan gözlerini Atakan'a diken adam uçuruma giden ve köyün dışında kalan yolu gösterdi.

"Orada, orada, oyun oynadığımız yerde! Deniz var orada, yüksek çok! Beni korur yüksekten Vildan."

Atakan başka bir soru sormadan ve tek kelime etmeden o yöne doğru koşmaya başladı.

"Atakan dur!"

Sabahın kör karanlığında korkusuzca neye koştuğunu bilmeden yalnızca Şebnem'i bulma umuduyla daha hızlı koştu. Kalbindeki atışlar, birbirine girmiş, korkusu nefesi olmuştu.

"Bekle beni Şebnem! Dayan sevgilim... *Sadece seni korumaya geliyorum!*"

"Uçurumun kıyısına doğru ilerle."

Şebnem hareket etmeyince sert bir hamleyle silahını belinden çıkardı ve genç kadının alnına nişan aldı.

"Dediklerimi yapman gerektiğin konusunda anlaşmıştık..."

"Yolun sonuna geldik! Artık ne yapacaksan yap! Göt beyninden geçen her şeyi gerçekleştirmek için gelmedim buraya!"

"Uçurumun kenarına git!"

Tek kaşını kaldıran Şebnem, "Oradan atlamaktansa beynime kurşun yemeyi tercih ederim!" deyip omuz silkti.

Öfkeyle tetiği çekmeye hazırlanan Vicdan, Şebnem'in ona itaat etmemesine inanılmaz sinirlenmişti. Hepsinden farklı olacağını tahmin ediyordu ama böyle olmamalıydı. Şebnem de önünde diz çökmeliydi.

“Madem istediğin bu...” diye fısıldayarak sol gözünü kapattı ve en doğru yeri seçmek için sağ gözünü genç kadının bütün bedeninde gezdirdi. Tek eliyle tuttuğu silahı en sonunda genç kadının kalbine doğru nişan alarak sabitledi. İki bacağı açık, dümdüz bir kolla silahı tutarken onu rahatsız eden tek şey siyah saçlarıydı. Uçurumun ardında sert dalgalar kıyıya vuruyor, güçlü bir rüzgâr ikisinin de saçlarının uçuşmasına neden oluyordu. Tuzlu hava ciğerlerini doldururken heyecanı köpüren dalgalar gibi kabardı.

Şebnem üzerinde kime ait olduğunu bilmediği montu sırtını geriye atıp yere düşürdü. Dimdik bir şekilde Vicdan’ın karşısında durup kendini olabilecek en açık pozisyonda hedef haline getirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gelecek olan acıya değil kendini ölüme hazırlıyordu. Minicik kıpırdayan dudaklarının arasında son şahadeti vardı.

Titreyen ve gözlerini kapatan kadına zafer kazanmış bir edayla bakıp, “Yolun sonuna geldik...” diye seslendi. Vicdan tam tetiği çekecekken metalik bir ses havada şakladı.

“Eğer o tetiği çekersen kafanı dağıtırım!”

Gözlerini kapatıp silah patlaması duymayı bekleyen Şebnem o gür sesi duyduğunda heyecanla gözlerini açtı ve onu gördü. Kuruyan dudaklarının arasından son nefesini verir gibi onun adını fısıldadı.

“Atakan...”

Vicdan hayretle sol tarafına döndüğünde Atakan’ı gördü. O Şebnem’e, Atakan’sa kendisine silah doğrultmuştu. Gözleri kan çanağına dönen Atakan’ın yüzünde renk yoktu. İçindeki beyaz tişörtün yarısı dikişleri patladığı için kan içindeydi.

“Eğer o tetiği çekersen seni bu dünyaya geldiğine pişman ederim.”

Yakalanmasının yaşadığı şaşkınlık kısa sürmüştü. Adama, “O seni hak etmiyor!” diye bağırdı.

Gözünü bile kırpmadan silahın tetiğinde duran parmağını sıkan Atakan, "Kes sesini!" diye kükredi. "Onu seviyorum!"

"Hayır, bebeğim sevmiyorsun, bu bir yanılsama..."

Atakan Vicdan'ın biri yeşil biri mavi gözlerine bakarken başının döndüğünü hissetti. Kan kaybından enerjisi tükeniyordu. Gördüğünün hayal ürünü olduğunu düşündü. Korkusuzca kadının üzerine yürüyüp, "Onu bırak seninle cehenneme bile gelirim!" dedi.

Şebnem bu yakınlaşmadan ürküp, "Hayır!" diye fısıldadı. Atakan'ın aksine her şeyin farkındaydı. Adamın dikişlerinin patladığını tişörtünü gördüğü an anlamıştı. Güç kaybı yaşadığı gözlerini sık sık kapatıp açarken zorlanmasından belliydi.

Vicdan gerçekten takıntılı bir şekilde Atakan'a âşık olmuştu. Oyunu bozmasının, döngüyü kırmasının tek sebebi Atakan'ı kendine saklamak istemesiydi.

"Sana kıyamam..." diye fısıldarken yeşil gözünden bir damla yaş kaydı.

Atakan'ın iki gözünden de yaşlar firar etmeye başlamıştı. Titrek adımlarla kadını uçurumun kenarına kadar kovaladı. Vicdan şimdi Şebnem'in durmasını istediği yerdeydi.

"Ben de ona kıyamam Vicdan. Bırak gitsin..."

"Yanılıyorsun aşkım... Onu sevmiyorsun!"

Atakan silahını indirmeden Şebnem'e bakıp, "Git!" dedi.

Başını iki yana sallarken yüzünü ıslatan yaşları silemediğinden görüşü bulanıklaşan Şebnem, "Hayır!" diye fısıldadı.

Vicdan, Şebnem'in kaçmasına izin vermemek için havaya bir el ateş açtı.

"Gidemez! Anlıyor musun? Âşkından gebersen de bu iş burada bitecek!" diye haykırdı.

"O zaman senin de gebermekten başka seçeneğin yok Vicdan Demiryürek!"

Kancalı ve Savaş aynı anda ateş açtıklarında yalnız olmadıklarını anlayan genç kadın etrafına bakındı. Onun dikkatinin dağılmasından faydalanan Atakan da bir el ateş etti.

"Elindeki silahını yere indir ve teslim ol!"

Megafondan gelen ses üzerine gerçekten yolun sonuna geldiğini anladı. Ormanın içinde konuşlanan polis arabalarını fark edince önce Atakan'a sonra Şebnem'e baktı. İkisini aynı anda öldüremezdi. Şebnem'i öldürse Atakan'ın kurşununa kurban gidecekti. Birinin bile kafasına sıkamazdı. Öyle bir şey yaptığı an vücuduna saplanacak kurşunların sayısını dahi hesaplayabilirdi.

"Teslim ol!"

Yapacağı şey belliydi. Uçurumun kenarına doğru ilerleyip silahını kendi başına dayadı.

"Yapma!" diyen Atakan'a nefret dolu gözlerle baktı.

"*Ben. Asla. Teslim. Olmam!*" diye fısıldayarak tamamen uçurumun kıyısına geldi. Ayaklarının ağırlığı altında çıtırdayan toprak parçalar halinde aşağıya dökülüyordu. Son kez tüm gücüyle "*BEN. ASLA. TESLİM. OLMAM!*" diye bağırdı ve kafasına sıktı. Peşinden bir tüy gibi aşağıya süzüldü. *Sekiz* numara bu oyunu başlatan kişi, Vicdan Demiryürek olmuştu.

Şebnem titreyen bacaklarla uçurumun kıyısına gidip diz çöktü ve ağlayarak aşağıda denizin kıyaya vurduğu kumsalda yatan bedeni gördü. Uzaktan baktığında ne kadar da kendisine benziyordu. Siyah saçları, beyaz yüzüyle sonsuz uykusuna dalan Vicdan tıpatıp Şebnem'in aynısıydı. Ölerken birine benzemek daha kolaydı. Çünkü hiç kimse iki kere ölmeyi deneyimleyemezdi.

*Yaşamak hüner değil
Seninle ölmek istiyorum*

(Ayna- Ölünce Sevemezsem Seni)

Bölüm 29

Şebnem gözünü uçurumun dibindeki cesedin görüntüsünden ayıramıyordu. Kumları kızıla boyayan kan Vicdan'ın etrafına yavaşça yayılıyordu. Hıçkırarak cenin pozisyonunu aldı. Arkasında gerilen kolları acıdan kopmak üzereyken bileklerindeki kelepçeler sıcak eller tarafından çözüldü. Başı sert bir göğse yaslandı.

"Şebnem..." diye fısıldayan Atakan, genç kadının alnına öpücükler kondurup onu kendine getirmeye çalışıyordu. "Geçti güzelim, geçti..."

Atakan'a tutunmaya çalışırken eline bulaşan kan Şebnem'i kendine getirmeye yetti. Geri çekilip genç adamın üzerindeki kanı görünce korkudan delirecekti.

"Atakan, kan kaybediyorsun!"

"İyiym ben," diyerek sırttan adamın alnı acıdan terlemişti. Gözleri de kayıp duruyordu. Bilincini yitirmek üzereydi.

"Saçmalama! Dikişlerin patlamış!"

"Ben... İyiym..." diye mırıldanan Atakan Şebnem'in kollarına yığıldı.

"Atakan!" diye çığlık atan Œebnem bir gün arayla aynı sahneyi tekrar yaşıyordu. Hayatında yaşayabileceği en gerçekçi dea vu buydu.

Etrafına bakınıp, "Yardım edin!" diye bağırdı. Savaş ve birkaç polis adamı taşımaya geldiklerinde Savaş öfkeyle söyleniyordu.

"Ah be kardeşim! Ah be Atakan!"

Genç adamın gittikçe solgunlaşan bedeni fazlasıyla ağırdı. Dikkatlice arabaya taşınan Atakan'ın yanına Œebnem oturdu. Arabada ilk müdahaleyi yapmaya çalışan genç kadın durumun ciddi olduğunu tespit edince "Köyün sağlık ocağına gidelim, kaybedecek vaktimiz yok!" diye talimat verdi. Ky meydanına geldiklerinde sabah ezanını okumak için camiye giden ky imamını gördüler. Savaş arabayla yaklaşıp camı indirdi.

"Hocam, sağlık ocağı ne tarafta?"

Hoca sabahın köründe sağlık ocağını soran bu tanımadığı tiplere gvenemedi. Savaş sabırsızca cebinden rozetini çıkartıp, "Polis, sabaha karşı bir operasyon gerçekleştirdik ve arkadaşımız yaralandı." diyerek durumu açıkladı. Arka tarafta çırpınan Œebnem'i gören Hoca, "İleriden sola dönünce, ben de hemen doktora haber vereyim," dedi ve koştur koştur camiye girdi.

Savaş, hocanın tarif ettiği tarafa sürdüğünde sokağın sonunda açık sarı renkte bir bina gördü. nnde biri ak biri al rengi bayrak dalgalanıyordu. Aracı frenleri inletecek şekilde durdurdu. Hemen arabadan inip sağlık ocağının kapısına dayandı. Kilitli kapıları küfrederek drtt.

Arabanın içinde bekleyen Œebnem'e dönüp, "Kapalı!" diye bağırdı. Œebnem arabanın kapısını açıp, "Kır o zaman!" diye cevap verdi. Savaş birkaç adım geri gidip kapıya sert bir tekme geçirdi. Aılmayınca bir kez daha denedi. Üçüncüde kapı dayanamadı. İçerideki duvara çarparak ardına kadar

açıldı. Savaş bir sedye bulup arabaya kadar sürükledi. Peşlerinden gelen araçtaki ekip arkadaşları Atakan'ı sedyeye yatırmalarına yardım etti. O esnada köyün aile hekimi de sağlık ocağının sokağına girmişti.

Şebnem, Atakan'ı üzerinde acil yazan odaya almalarını tembihleyerek peşlerinden koşturdu. İçeriye girdiklerinde ellerine steril eldiven geçiren genç kadın Atakan'ın tişörtünü bir makas yardımıyla yırttı. Manzara pek içi açıcı değildi. Savaş yardımcı olmak için başında beklerken Şebnem işini bilir bir şekilde dönüp duruyordu.

"Tam tahmin ettiğim gibi! İki dikiş de patlamış!"

Doktor yanlarına geldiğinde "Durumu nedir?" diye sordu.

"Bir gün önce silahlı çatışmada iki yerinden vuruldu. Dikişleri patlamış..."

Ellerine eldivenlerini geçiren Doktor, "Damar yolu açmayı biliyor musun?" diye sordu. Koştur koştur sağlık ocağına gelen doktorun üzerinde pijamaları vardı.

"Evet," diye cevap veren Şebnem doktorun talimatları üzerine adama gerekli görülen serumları bağladı. Bu esnada doktor adamın gözbebeklerini kontrol etti, kalp atışlarını dinledi ve tansiyonunu ölçtü. Önce kanamaya müdahale edildi. Sonra dikişlere geçildi.

"Kan kaybının önüne geçtiğimize göre, hemen mikrop kapmasın diye dikmemiz gerek. Malzemeleri getir..."

Şebnem eskiden kalma bir çeviklikle malzemeleri doktorun önüne dizdi.

"Doktor musun?" diye soran orta yaşlı adama bakıp buruk bir şekilde gülümsedi Şebnem.

"Hemşireydim. Artık polisim."

"Bir doktor çabukluğu var elinde. Normalde izin vermem ama sen de ötekini dikebilirsin. Hastamızın durumu acil..."

İğne paketlerinden birini dişleriyle yırtıp açan Şebnem, özenle öteki yarayı dikmeye koyuldu. İnce ince iz bırakmamasına özen göstererek hızlıca yarayı dikti. İşleri bitince terleyen alnını silen Doktor, "Birkaç saat müşahede altında tutmam gerek, ağrı kesici iğne vurup uyutacağım," dedi. Başını sallayan Şebnem elindeki kanlı eldivenleri çıkarıp elini yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. Aynadaki aksini gördüğünde kendini tanıyamadı. Uykusuzluktan kan çöken gözleri, morarmış gözaltları ve hastalıklı bir şekilde beyazlayan teniyle gerçekten yıkılmış gözüküyordu. Çok normal diye düşündü. Önce Atakan vurulmuş sonra kendisi delinin teki tarafından kaçırılmıştı. Hâlâ yaşıyor oluşu bile şükür sebebiydi. Atakan olmasa uçurumun dibinde yatan kendi cesedi olabilirdi. Bu fikir onu korkudan ürpertince yüzünü kurulayıp adamın yanına geri döndü. Bihter, Savaş ve Kancalı'yı adamın başında beklerken bulunca rahatladı. İşte gerçek ailesi yine yanındaydı.

"Geçmiş olsun Şebnem..." diyen Bihter, kadının kolunu dostane bir tavırla sıktı.

"Sağ ol..."

"Sana daha erken haber vermek istedim ama telefonu açmak bilmedin."

"Olacağı varmış," diyerek sandalyelerden birine çöken Şebnem'in aklına Kenan geldi.

"Kenan!" Nidası dudaklarından döküldüğünde açıklama yapmak için "Evi aradınız mı?" diye sordu.

Başını sallayan Kancalı, "Adamı dışarı çıkarttık. Gökyüzünü görünce aklını kaçıracaktı," dedi.

"Kaçırılmış kaçıracağı kadar zaten..." diyerek yüzünü ellerine gömen Şebnem bu kâbusun etkisinden ne zaman kurtulabileceğini düşünüyordu. Gözleri yerdeki fayansları izlerken "Aileme haber verdiniz mi?" diye sordu.

“Hayır, söyleyemedik,” diyen Savaş kadının sırtına hastanedeki battaniyelerden birini örttü. “Sen de dinlensen iyi olur Şebnem.”

Başını sallayan genç kadın Atakan’ın yanındaki sedyelerden birine uzandı. Gözlerini kapattığı an geçirdiği gece her bir ayrıntısıyla beyninde canlanıyordu. Doktora gerekli malzemeleri getirirken dolaplardan birinde kullandığı ilacı görmüştü. Başında bekleyen Bihter’e “Şu karşı dolapta mavi kutuda bir ilaç var, getirir misin?” diye sordu. Kadın hemen bir bardak suyla beraber ilacı getirince hiç düşünmeden hapı yuttu ve üzerine de bir bardak suyu tek seferde içti.

“Şimdi daha iyi...” diye mırıldanarak gözlerini yumdu. Yirmiye kadar sayamadan uykuya daldı.

Atakan uyandığında nerede olduğunu çözemedi. Etrafına bakınca Savaş ve Bihter’i omuz omuza uyurken gördü. Sonra soluna döndü ve Şebnem’in solgun yüzüyle karşılaştı. Bir çocuk gibi elini yanağının altına sıkıştırıp uyuyan genç kadının yorgun yüzüne bakıp iç geçirdi. *Onu kaybetmek...* Atakan bunu düşünmek istemiyordu. Öyle badireler atlatmışlardı ki bundan sonra onu asla bırakamazdı. Onsuz nefes bile alamazdı.

“Seni seviyorum Şebnem...”

Gözlerini birdenbire aralayan genç kadın Atakan’ı şaşırttı.

“Sen uyanık mıydın?”

“Hiç uyuyamadım ki!” diyen Şebnem, ilaç almasına rağmen bir saat içinde uyanmıştı. Bir daha da gözüne uyku girmeyince uyuyor numarası yapmıştı. Bihter ve Savaş’ın

dinlenmesine müsaade etmeliydi. En iyi çözüm de numara yapmaktı.

Şebnem'in yaralandığını düşünen Atakan, "Bir yerine bir şey mi oldu? Vicdan mı bir şey yaptı yoksa? İlaç getirsinler mi?" diye peş peşe sorular sıraladı. Genç kadın gülümseyerek yattığı sedyede doğrulup dağılan saçlarını sımsıkı kuyruk yaptı. Ardından sanki her gün aynı şeyi yapıyormuş gibi Atakan'ın yanına gidip adamın hasta yatağına sokuldu. Usulca pikenin altına süzülüp başını Atakan'ın sağlam omuzuna yasladı.

"Sadece burada uyumak istiyorum..."

Hemen kolunu genç kadının etrafına dolayan Atakan onu sımsıkı kendine çekti.

"Sana bir şey olacak diye kafayı yiyecektim!"

"Uzun yıllar başına bela olmadan bu dünyadan tüyer miyim sanıyorsun?"

Kıkırdayıp kadının alnına bir öpücük kondurdu. Bu öpücüğün anlamı *iyi ki varsındı*. Peşinden bir tane daha geldi... Bir tane daha... Onlarca öpücük Şebnem'in başında taç oluşturdu. Parmakları adamın çıplak göğsünde dolaşırken "Seni seviyorum..." diye fısıldadı. Atakan'ın bunu duymaya ihtiyacı yoktu. Artık biliyordu hislerinin karşılıklı olduğunu ama duymak...

Muzip şekilde sırttı ve "Duyamadım?" dedi. Şebnem başını kaldırıp bütün hislerini yansıtan gözlerini adamın gülen bakışlarına dikti. Uzun uzun baktıktan sonra "Seni seviyorum!" dedi.

"Kulaklarım işitmiyor sanırım, biraz daha yüksek sesle söyler misin?"

Adamın onunla oynadığını gören Şebnem içinden geldiği gibi davrandı ve "Seni seviyorum hayvan herif!" diyerek

sesini diğerlerini uyandırmamaya özen gösterecek şekilde yükseltti.

Kahkahası ağzının içinde boğulan genç adam, "Bana bunlarla gel," diye mırıldandı. Tekrardan Şebnem'in başı Atakan'ın omzunu buldu. Tutuşunu sıkılaştıran Atakan da başını Şebnem'inkine yasladı. Önceki gece Kenan'ın uzattığı pis kokulu battaniyede yattığı aklına gelen Şebnem ister istemez utandı. Muhtemelen çok kötü kokuyordu.

"Çok yaklaşma bana..." demek zorunda kaldı. Oysa adamla ruhlarına kadar bir olmak istiyordu.

"Niye utanıyor musun?" diye soran adam hâlâ işin gırgırındaydı.

"Hayır, kötü kokuyorum..."

Burnunu kadının saçlarına gömüp koklayan genç adam kokunun ancak o zaman farkında varabilmişti.

"Dün gece kötü kokan bir yerde yattım."

"O yer bok çuvalı mıydı Şebnem?"

İstemsizce kahkaha atan genç kadın, "He Atakan, bok çuvalında yattım!" diye karşılık verdi.

"Bunun başka bir açıklaması olamaz zaten!"

"İstemiyorsan kalkayım," diyerek ayaklanan Şebnem'i Atakan'ın kolu durdurdu.

"Bok da koksan burada kalacaksın. Hatta bok bile olsan buradan ayrılamazsın!"

Kahkaha krizine giren Şebnem, yüzünü Atakan'ın göğsüne gömdü. İkilinin kıkırdamalarına uyanan Bihter ve Savaş da manzaradan hoşnut bir şekilde onları izliyorlardı. Adamın son cümlesinden sonra Savaş müdahale etme gereği duydu.

"Oğlum yerden yere mi vuruyorsun iltifat mı ediyorsun belli değil!"

Bihter de katıldığını belirtircesine sırtıp, "Al benden de o kadar!" dedi.

"Size ne lan! Biz de böyle sevişiyoruz..."

Şebnem adamın cümlesini çalıp, "Biz de böyle bir delikanlıyız işte..." deyince hepsi aynı anda kahkaha attı.

Savaş Bihter'e dönüp, "Al işte! Kızı da kendine benzetti!" diyerek şakadan dert yandı.

12 MART 2016/ Yeni Havadis Gazetesi

ROMANTİK ÇİÇEKÇİ'NİN SON KURBANİ KENDİSİ OLDU!

Aylardır izi bulunamayan seri katil Romantik Çiçekçi, dün Çatalca'daki evinin yakınlarında intihar etti. Otuzlu yaşlarının başında bir polis komiseri olan Vicdan DEMİRYÜREK'in gerçekleştirdiği cinayetler nihayet son buldu. Yaşadığı travmalar sonucu ağır seviyede psikolojik rahatsızlıklar yaşayan genç kadın kocasının ihaneti üzerine dengesini yitirdi ve önce ihanetin sorumlusu kadını öldürdü (H.K). Ruhsal bunalımdan kurtulmak için cinayetlere devam ederken kocasını kaçırıp eve hapseden Vicdan DEMİRYÜREK, kocasına iki sene işkence çekti. Ege'de başlayan peş peşe cinayetler üzerine seri katil damgası yedikten sonra yakalanmamak için İstanbul Cinayet Masası'na atanan polis komiseri ve yedi kadının katili sekizinci kurbanını öldüremeden intihar etti. Son kurbanı kendisi gibi polis olan meslektaşı Ş.Ü olacaktı. Çatalca'daki baba evine getirdiği Ş.Ü, ekip arkadaşlarının katili tespit etmesi üzerine peşlerinden gelmesiyle son anda kurtarıldı. Aylarca esir tutulan eski koca K.B ise operasyon sayesinde özgürlüğüne kavuştu. Olay sırasında ağır yaralanan polis memuru A.V'nin durumuysa iyi.

KORE'DEN TÜRKİYE'YE, TÜRKİYE'DEN YUNANİSTAN'A VE ZALİM AVRUPA'YA!

Güney Kore'de yetiştirilen ve adı soruşturma kapsamında gizli tutulduğu için belirtilmeyen bitki sayesinde elde edilen NH4S05Br3H7 formülü Yunanlı bir bilim adamı tarafından bulunmuştur. Başta hayvanlar üzerinde denenen formül birtakım özellikleri iyileştirmek amacıyla deneylere aktarılmıştır. İnsan ve hayvana ait ortak özellikler deney kapsamında şöyle belirlenmiştir: Görme, tatma, işitme, dokunma, duyma ve hareket etme.

Deneyin amacı ortak görülen bu özelliklerin ne kadar iyileştiğini görebilmekken zamanla amacından sapmış ve formülü bulan bilim adamının ölümüyle maksadını aşmıştır. Ülkemiz üzerinden çiçeğin ve birçok tıbbi maddenin Yunanistan'a ihracatı sırasında öğrenilen bu gerçek ülkemizin mühendislerinin ve şirket sahiplerinin elini kolunu bağlamıştır. Yunan polislerinin de içinde bulunduğu olay Türk polisleri tarafından açığa çıkarılmıştır.

Türk mühendisler olayı fark ettiklerinde geri çekilmek istediklerini fakat Yunanistan hükümetinin ve polislerinin duruma el koyacağını söyleyerek onları susturduklarını itiraf ettiler. Mahkeme tutuksuz yargılanmak üzere mühendisleri serbest bırakırken Yunanistan'la iş birliği yapıp vatan haini olmakla suçlanan Osman Toker ise birçok suçtan yargılanıyor.

Deniz Yılmaz ve annesi Dimitri'nin adadaki evinde gazeteleri okuyorlardı. Her şeyin ortaya çıkması ve Osman Toker'in ceza alacak olması anne kızı mutlu etmişti.

"Yaşattığını yaşamadan ölmeyeceksin," diye fısıldayan Deniz, gülen gözlerle öteki sayfalara göz attı.

Dimitri çayını yudumlarken küçük bir çocuğu uyarır gibi "Yemeğini yemelisin Deniz," dedi. Kocaman gözlüklerinin üzerinden

kıza bakan yaşlı adam evine neşe katan bu sarışın kızı adada kalmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

“Sen de şu tişörtleri giymeyi bırakmalısın!” diyen Deniz kaşlarını kaldırıp yaşlı adamın koca göbeğinin üzerindeki yazıyı sesli sesli okudu.

“O zaman dans!”

Yaşlı adam iki elinin işaret parmaklarıyla kızı gösterip, “O zaman renk!” diyerek güldü. Deniz de beklemediği bu hareket karşısında kahkahalarını daha fazla tutamadı.

Olan bitenden habersiz gazeteleri okuyan Haluk Ünal, dikkatini çeken bir manşetin detaylarını okumak için sayfaları karıştırdı. Sayfanın sol üst kısmındaki kadını görünce “Şebnem, bu sizin şubedeki polis değil mi?” diye sordu. Yaşadıklarını ailesine anlatmadığından kıvırmaya çalışan Şebnem, “Evet, öyle... Ben de tam kalkıyordum!” dedi.

“Aranızda bir seri katil mi vardı? Ş.Ü isimli meslektaşını kaçırmış. Tanıyor muydun?”

Kızı cevap vermeyince merakla Şebnem’e dönen Haluk Bey, kızının yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu.

“Bana sakın, o meslektaşın sen olduğunu söyleme!”

“Söylemeyeyim o zaman...”

Babası, annesi ve Şeyma aynı anda ayrı tellerden haykırdı.

“Şebnem!”

“Abla!”

“Sohbetinize doyum olmuyor ama iş, güç bekler!” diyerek koşar adımlarla kapıya gidip ayakkabılarını tam ayağına geçiremeden kendini evden dışarı attı.

“Kaçırılan ben, hesap veren ben, her şeye koşan ben... Bir de karşıma geçmiş hepsi diyor ki Şebnem! Ne Şebnem ne?” diyerek söylene söylene merdivenleri inen genç kadın apartmanın önündeki arabayı görünce kaşlarını çatı.

Atakan ve babası apartmanın önündeki aracın içinde Şebnem’in çıkmasını bekliyorlardı. Endişeyle arabaya binen genç kadın, “Atakan? Senin ne işin var burada?” diye sordu. Sonra babasına dönüp, “Günaydın Kemal Amca!” dedi.

“Her sabah seni almaya alışmış da alışkanlıklarından vazgeçemezmiş!” diyerek oğlunun ipliğini pazara çıkaran yaşlı adam bıyık altından güldü. “Kızı görmek istiyorum demiyor da!”

“Helal olsun baba! Aynen böyle devam! Geç dalganı geç! Siz daha çok görürsünüz torun yüzü!”

Adamın yüzü anında asılmıştı. Şebnem’se domatese döndüğünden adı gibi emindi. Ah şu adamın dilinin bağı yoktu! Nerede, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Ya da Şebnem’in aslında ne kadar utangaç olduğunu!

Siyah Lale, internetten haberleri okuyup Vicdan’ın ardında kalanları inceledi. Kadının ağına girmek zor olmamıştı. Sadece aklına o gelmemişti bu yüzden hiç onun duvarlarını aşmayı denememişti. Önüne dökülen listelere, metinlere, planlara, sahte kimliklere hayretle bakan Siyah Lale evinin sessizliğinde kendi kendine konuştu.

“Hakkını vereyim iyi iş çıkarmış! Rahmetli az psikopat değildi!”

Herkesin dosyasında kara bir çentikti Vicdan. Siyah Lale’nin de onu takıntı yapması normaldi. *Neyse ki geberip gitti* diye düşündü kadın. “Yoksa onu Allah’tan başka kim durdurabilirdi ki?”

Ben sevdiğim güzellerin baş belasıyım!

Reşad Ekrem Koçu

(Aşk Yolunda İstanbul'da Neler Olmuş)

Bölüm 30

18 Nisan 2016 Pazartesi

Şube

"YILIN DÜĞÜNÜ!"

Sedef ve Serkan İLKEROĞLU çifti 17 Nisan 2016 tarihinde nikâh masasına oturdu. Evet'ler söylendi ve çiçeği burnunda çift balayı için Akdeniz sahillerini tercih edip yola koyuldu. Çiftin bebek bekledikleri düğün dedikodularından bir tanesiydi. Görkemli düğünün her bir ayrıntısı aylarca konuşulacakmış gibi gözüküyor. Davetlilerin sosyal medya üzerinden paylaştığı görseller düğüne dair soru işaretlerini bir nebze gidermiş olsa da ilk fırsatta bir röportaj gelecektir diye umuyoruz."

Şebnem haber metni bitince gazeteyi dörde katlayıp masaya bıraktı. Düğün gerçekten göz alıcıydı. Davetliler arasında Cinayet Masası ekibi de vardı. Atakan karnını ovalayıp, "Ama ne yedik be!" dedi. Düğün yemekleri inanılmazdı. Kara bulutlardan kurtulmalarının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Bu düğün onlara ilaç gibi gelmişti. Bol bol eğlenmiş ve yemek yemişlerdi. Şebnem bile iştahsızlığından o geceki yemekler sayesinde kurtulmuştu. Tam bir sosyete düğünüydü. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü.

Genç kadın Atakan'a hak verip, "Cidden ya! O paçanga böreğinin tadı damağımda hâlâ!" dedi.

Bihter elindeki bisküvi poşetini açıp birer ikişer ağzına tıktırmaya başladı. Yemek muhabbeti karnını acıktırmıştı.

"Yemekten konuşmayın ya! Kendimi durduramıyorum!"

Hepsi sırtarak Bihter'in hunharca bisküvi yiyişini izlerken genç kadına takılma fırsatını kaçırmak istemeyen Atakan, "Yemek konuşmamıza gerek yok ki sen bir aydır hayvan gibi yiyorsun zaten!" dedi.

Ağzından dökülen bisküvi kırıntılarına rağmen cevap vermekten geri kalmayan Bihter, "Senin de içinde bir öğütücü olsaydı böyle konuşmazdın!" diye söylendi.

Savaş, Bihter su şişesini işaret ettiği için şişeyi açtı ve kadına uzattı. Bu arada kadını düzeltmeden duramadı.

"O bir öğütücü değil hayatım, o bir bebek!"

"Biz Buse'yle öğütücü demeyi tercih ediyoruz Savaş!"

"Oğlumun psikolojisini mi bozacaksınız siz?"

Atakan ve Şebnem henüz bebeğin cinsiyetini bilmediklerinde heyecanla lafa atlayıp, "Oğlan mı?" diye sordular. Savaş gururla onlara bakıp, "Evet, oğlumuz olacak," dedi. Bir yandan da elini itekleyen Bihter'in karnını okşamaya çalışıyordu. Bu halleriyle bile çocuğu paylaşamadıkları belliydi. Çocuk doğduğunda ne olacağını hiç kimse bilmiyordu. Yine de tahmin yürütmek zor değildi.

"Hayırlı uğurlu olsun abi, Allah analı babalı büyütsün. Doğsun da motor sürmeyi öğreteyim hemen ona."

Genç adamın küçücük çocuğa motor sürmeyi öğretmek istemesi Şebnem'in anında tepki vermesine neden oldu.

"Yavaş gel Atakan! Çocuk önce bir büyüsün! Adını ne koyacaksınız?"

Paketin sonundaki son bisküviyi de yiyip Savaş'ın elindeki suyu bir dikişte bitiren Bihter ağzındakileri mideye uğurladıktan sonra rahatlamış bir şekilde cevap verdi.

“Kâmil.”

Hepsi sus pus olup şaşkın şaşkın Bihter'e bakınca genç kadın omuz silkti.

“Bence güzel isim!”

Savaş öfkeyle ağzının içinden şahadet getirdi. Bihter onu delirtmek üzereydi. Zaten dengesiz olan tavırları hamilelikten sonra iyicene zıvanadan çıkmıştı. Bir öfkeli bir neşeliydi. Bir yorgun bir dinamikti. Nerede ne zaman ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Evde kimseyle anlaşılamıyordu. Buse hariç! Genç adam bir türlü ona ayak uyduramıyordu. Yine de onu deli gibi seviyordu. Onsuz gözüne uyku girmiyordu.

“Hep uyku düzeninin bozulmasından oluyor bu huysuzluğun!”

“Ne yapayım, uyuyamıyorum! Bir tek Buse'yle uyuyabiliyorum ona da sen izin vermiyorsun!”

“Senin kocan Buse mi?”

“Hayır, sensin.”

“E o zaman?”

“Seninle de uyuyamıyorum. Kocalar her derde deva diye bir şey var da ben mi bilmiyorum?”

Şebnem ister istemez muhabbete dâhil oldu. Kendisi de yıllardır uykusuzluk sorunu çekiyordu. Üzerine son aylarda yaşadığı olaylar tuz biber olmuştu.

“Ben de uyuyamıyorum ne yalan söyleyeyim. Buse'nin yanına gelebilir miyim?”

Hepsi Şebnem'e döndü. Kadının neden uyuyamadığını az çok tahmin ediyorlardı. Hayatını yoluna koymaya çalışıyordu Şebnem. İşi hiç kolay değildi. Yeniden ailesini bir araya getirmişti ama artık onlarla yaşamak istemiyordu. Annesiyle

hâlâ mesafeliydi. Babasını elbette affetmişti fakat eski hayatına dönemiyordu. Dönmek de istemiyordu. Tarık hayatından bütünüyle çıkmıştı. Her şey bir yana Vicdan'ı unutamıyordu. Her gece rüyasında aynı bodrumu görüyordu. Bazı geceler Kenan, bazı gecelerse Vicdan onu boğuyordu. Genç kadın bir tek Atakan'ın yanında rahattı. Onunla konuşmak, onunla gülmek, onunla motor sürmeyi öğrenmek, nöbet sırasında onunla uyuklamak... Her şeyden uzaklaşıyor, bir tek Atakan'ın yanındaki Şebnem oluyordu. Atakan da bu durumun farkındaydı. Bir keresinde nöbetleri olmamasına rağmen Şebnem şubede kalmak isteyince onunla beraber kalmıştı. Genç kadınla sabaha kadar Kancalı'nın odasındaki ikili koltukta uyumuşlardı. Tabi sabah Kancalı'nın gelmesiyle ortam Çarşamba pazarına dönmüştü.

Bihter Şebnem'in isteği üzerine "Bence sen Atakan'ın kollarında muşıl muşıl uyuyabiliyorsun Şebnem, bize gelmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanan genç kadın, "En azından benim kollarında uyuyabildiğim bir erkek var sen onu da yapamıyorsun," diye cevabı Bihter'in ağzının ortasına yapıştırdı. Bihter'in hamileliğini böyle zamanlarda takmayan tek kişi Şebnem'di.

Atakan pasın kendisine gelmesiyle hemen gole koştu.

"Şebnem'cim bence senin sorununu şu şekilde çözebiliriz..."

Tek kaşını kaldırıp bir süre şüpheli şüpheli konuşan adamı süzen Şebnem, "Nasıl çözebiliriz?" diye sordu.

"Birbirleriyle rahat uyuyabilen insanlar böyle durumlarda aynı çatı altında aynı odada hatta aynı yatakta yatarak hatta ve hatta o yatakta aynı soyadını kullanarak sorunlarını çözebiliyorlarmış."

Donakalan Şebnem adamın üstü kapalı evlenme teklifi karşısında şoka girdi.

“Bu bir evlenme teklifi mi?”

Sırıtarak ensesini kaşıyan Atakan, “Yani şimdi öyle demek istiyorsan olabilir tabi...” diye mırıldandı. Merakla onları izleyen Bihter “Oğlum doğru dürüst sorsana şunu!” diye bağırdı. Televizyon başında dizi izlerken dayanamayıp müdahale etmeye çalışan teyzeler gibi gözüküyordu. Elinde bir çekirdek eksikti.

Utana sıkıla Şebnem’in gözlerinin içine bakan Atakan, “Bence evlenelim biz, hem sen de rahat uyursun,” dedi. Genç kadınsa hâlâ şoktaydı. Ağzı beş karış açık kalmıştı. Bunu deli gibi istediğini Atakan sorunca fark etmişti. Boğazını temizleyip merakla cevabını bekleyen adama, “Olabilir ya, bakınız,” diye kaçamak bir cevap verdi. Hayatında hiç evlilik teklifi almamıştı. Tarık’la aralarındaki kesin evlilikle bitecek olan bir ilişkiydi. O yüzden teklif ve cevap aşamasını yaşamamıştı. Her şeyin ilkini ve en güzelini Atakan’la yaşıyordu. Bu tekliften kaçma şeye balıklama atlamak istiyordu.

“Evet mi, hayır mı yani?”

Bihter gibi araya giren Savaş daha yakından izleyebilmek için biraz öne eğilmişti.

“Doğru dürüst cevap versene Şebnem ya!”

Heyecandan kızaran genç kadın yüzünü yelleyerek “Evet!” dedi. Herkes aynı anda ‘oh be’ diye fısıldayıp arkasına yaslanmış ardından ne hale düştüklerini fark edip yine aynı anda kahkaha krizine girmişti.

Kahkahalar dinip hepsi işine gücüne döndüğünde Şebnem’e bulaşmak için kollarını sıvayan Atakan, “Şebnem’cim şu omzumu bir ovalar mısın?” diye sordu. “Uyuştur da...”

Tam heyecanını yenmiş, işine konsantre olmuşken yeniden Atakan’la muhatap olacak olmak Şebnem’i gerdi. Adama her dokunduğunda zaten vücudu alev alıyordu. Bu tarz isteklerin sonu hep kıyıda köşede liseliler gibi öpüşmek oluyordu. Hem ona dokunmak hem dokunmamak istiyordu. Öfkeyle

ayağa kalkıp adamın arkasına geçti. Ağzının içinden homurdanıyordu.

“Uyuşan kolunu si...”

Kadının ne mırıldandığını duyan Atakan, “Bir şey mi dedin güzelim?” diye sordu.

Ellerini adamın omuzlarına yerleştirip sıkın Şebnem, sinek ısırığı kadar bile can yakamayacağını bilmesine rağmen sıkmaya devam ediyordu.

“Tam olarak neresi diye sordum!”

Atakan, “Sen başla bir yerden ben sana söyleyeceğim,” derken Şebnem’in sert tutuşundan kaçmaya çalışıyordu.

One doğru eğilen adamı tuttuğu gibi kendisine çeken genç kadın dişlerinin arasından “Geçmişti senin kolun hani?” diye sordu.

“Geçti zaten ama arada sancı vuruyor.”

Kancalı odasından çıkıp herkesi başka âlemde görünce kaşlarını çattı. Özel anons üzerine iki kişiyi yanına alıp çıkması gerekiyordu. Evlatları gibi sevdiği çocukların nihayet eski formlarına dönmeleri onu sevindiriyordu. Lakin onlara yüz vermeye de gelmediğinden sert tavırlarını koruyordu.

Test etmek amaçlı “Anons geldi gençler...” diye seslendi. Hepsi aynı anda ayağa kalktı.

Savaş Bihter’e dönüp, “Sen kalıyorsun,” dedi. Kadının karnı artık tamamen belirginleşmişti. Hamile haliyle oradan oraya koşuşturmasına izin verilmiyordu. O da şubede kimse yokken gelen anonslara tek gidiyordu. Bunu hiç istemeyen Savaş, Başat’ı kadının başına nöbetçi diye dikmişti.

Atakan da ayaklanıp üzerine ceketini geçirecekken Şebnem tarafından ceketi tutuldu. Ensesinden yakalanan küçük çocuklar gibi duruyordu.

“Sen burada kalıyorsun! Kolun uyuşuyor senin.”

Masum yavru köpek bakışları atan genç adam, "Ama hayatım iş güç bekler!" dedi.

"Başlarım senin işine gücüne, Bihter'le burada kalıyorsun!"

Şebnem, Bihter'e dönüp Atakan'ı işaret ederek "Sana emanet," dedi. Sonra kadının yaramaz bakışlarla Atakan'a göz kırptığını görünce öfkeyle ellerini beline koydu.

"Kime diyorsam!"

"Tamam, kesin uzatmayı! Düşün peşime!" diyerek yürümeye başlayan Kancalı hepsini yanına almaya karar verdi. Hiçbirini geride bırakma riskine girmek istemedi. Bihter'i bıraksa tek başına başka olay yerlerine gidiyordu. Atakan'ı bıraksa telsiz üzerinden rahat vermiyordu. Savaş'ı bıraksa adam bütün gün homurdanıyordu. Şebnem'i de geride bırakmayı kendi istemiyordu. Kadının tıp geçmişi olay yerinde çok işine yarıyordu.

Şebnem yanında yürüyen Atakan'ın elini tutmaya çalışmasına izin vermedi. Adam da pes edip önce geri çekildi sonra iki kolunu ahtapot gibi açıp kadını belinden yakaladı ve çıplak boynuna bir öpücük kondurdu. Bu temas Şebnem'i baştan aşağıya titretti.

Genç kadının, "Yapma!" diye fısıldayan ses tonu bile daha fazlası için Atakan'ın ayaklarına kapanmaya hazırdı.

"Niye? Müstakbel karım sayılırsın!"

"Hepsi benim rahat uyumam için diye sanıyordum."

"Seninle aynı yatağa girip sadece uyuyabileceğimizi düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir sevgilim..."

"Çüş Atakan! Derin mevzulara girme!"

Kancalı arkasını dönüp vantuz gibi birbirine yapışan ikiliyi görünce kaşlarını çattı ve "Siz burada kalıyorsunuz!" dedi. Atakan yüzünden kaldıklarının farkında olan Şebnem öfkeyle ayağını yere vurdu. Yine de itiraz etmedi. Şubede

kalırlarsa daha fazla eğleneceklerini hissediyordu. Bihter ve Savaş pis pis sırtıp uzaklaştıklarında Atakan genç kadını koldan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Boş sorgu odalarından birine girip ışığı bile açmadan Şebnem'i duvara yasladı ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın kadının dudaklarına yapıştı.

Hızla başlayan öpüşme hızla devam etti. Hırsla birbirinin vücudunda dolaşan eller durmak bilmiyordu. Şebnem kollarını adamın boynuna dolayarak ona daha fazla yaklaştı.

Atakan sadece "Hep sorgu odası fantezisi düşlemişimdir..." diyebilmek için dudaklarını ayırdı. Nefes nefese adamın dudaklarına sokulan Şebnem de "Senin düşlemediğin fantezi var mı?" diye sordu.

Çapkın bir yüz ifadesiyle sırıtan Atakan tekrardan kadının dudaklarına kapanmadan önce "Senin içinde olmadığın yok!" cevabını verdi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Atakan bu sefer daha ciddi bir ses tonuyla "Benimle gerçekten evlenecek misin?" diye sordu.

Şımarık genç kızlar gibi yerinde zıplayarak binlerce kez evet demek isteyen Şebnem fiyakayı bozmamak için "Laf ağızdan bir kere çıkar," dedi. Her âşık kadının isteyeceği bir şeydi bu. Şebnem de güne Atakan'la başlamak onunla devam etmek ve kepenkleri onunla kapatmak istiyordu. Kısaca her şeyi onunla istiyordu.

"Yani sen şimdi diyorsun ki..." diyen Atakan, cümlesini Şebnem'le beraber tamamladı.

"Biz de böyle bir delikanlıyız işte!"

"Mutlu sonları kim sevmez ki?"

(Deadpool)

SON SÖZ

6 Muhteşem Yıl Sonra

Uyandığından beri mesaiye geç kalmamak için evde dört dönen Şebnem, eskiden kalma bir alışkanlıkla önce çayı demledi. Artık işe giderken ardında bıraktığı bir annesi ve kardeşi yoktu. Kendine ait bir evi ve yuvası vardı. Yuvası her sabah uyandırması gereken hanzo bir kocadan ve zekâ küpü yumurcak bir kızıdan ibaretti. Ekmekleri de dilimleyip kahvaltı masasına oturduğunda Atakan'ın uyukladığını ve kızının yumurtasını yemediğini gördü. Masanın altından adamı tekmeledi.

Yerinden sıçrayan Atakan, "Ha? Ne? Geldik mi?" diye sorular sorup etrafına bakınıyordu.

Ekmeğe bal sürüp kızına uzatan Şebnem, güler yüzle bakıp zehir gibi bir dille konuştu.

"Geldik Allah'ın cezası, geldik! Kahvaltını et çabuk!"

Soğumuş çayını yudumlayan Atakan karısının yanağından bir makas aldı ve o da ekmeğine bal sürmeye başladı.

"Ece, yumurtanı niye yemiyorsun annecim?"

Dört yaşındaki küçük kız Şebnem ve Atakan'ın mükemmel bir karışımıydı. Siyah saçlarını annesinden, uzun kirpiklerini ve koyu renk gözlerini babasından almıştı. Süt gibi

beyaz teni ve tam sol gözünün kıyısındaki küçük beniyle gö-nüllere şenlik bir çocuktur. Çok zekiydi, bir kere öğrendiğini bir daha unutmuyordu ve kesinlikle doktor olmak istiyordu.

Elleriyle tabağını gösterip, "Anne ben yumurta sevmiyorum, kaç kere söyleyeceğim?" diyerek söylenen Ece kaşlarını çatıp annesine kafa tuttu.

"Niyeymiş bakalım küçük hanım? Nimet o nimet, yiyeceksin!"

Kızıyla atışmasını keyifle seyreden Atakan, ipin ucu kendisine dokunmadığı için rahattı. Ta ki Ece ağzını açana kadar...

"Ben de böyle bir delikanlıyım işte anne!"

Burnundan soluyan Şebnem, çocuğun yanında tartışma kararını gözden geçiriyordu. Her zaman gülerек azarlamazdı ya Atakan'ı. Atakan kızıyla göz ucuyla bakıştı.

"Sen beni çileden çıkaracaksın adam! Çileden çıkaracaksın!" diye fısıldadı.

Baba kız aynı anda omuz silkti.

"Yumurtanı yiyorsun Ece!"

"Bir şartla!"

"Şart mart yok, yiyorsun!"

"Anne kreşten çıkınca Kağanlara gidebilir miyim? Lütfeneenn!"

Biraz önce baba kızıdan oluşan takım bozuldu ve denge tekrardan yerini anne baba takımı olarak buldu.

"Onun adı Kağan değil Kağan abi! Senden iki yaş büyük o! Abi diyeceksin!"

Sandalyeden sarkan ayaklarını sallayan küçük kız, "Ama ben onu seviyorum, abi diyemem!" diye mırıldandı. Bihter ve Savaş'ın oğulları Kâmil Kağan, Ece doğduğundan beri küçük kızın başrolüydü. Kağan'ın da Ece'den bir farkı yoktu. Yakın

gelecekte iki ailenin sinirlerini hoplatacak bir aşk filizleniyordu. En büyük destekçileri de Buse'ydi.

İşaret parmağını kızının yüzüne sallayan Şebnem, "Ne demek seviyorum? Ne demek seviyorum? Sen sevmekten ne anlarsın? Daha yaştın kaç başın kaç?" diyerek Ece'yi bir güzel azarladı.

Gözleri dolan Ece, "Ama anne seviyorum... O ilk erkek!" diyerek timsah gözyaşları döktü. Dediğini yaptırmanın en güzel yolunu küçük yaşlarda bulmuştu.

Atakan gözlerini kocaman açıp öfkeyle "Ne ilk erkeği? Ne diyorsun kızım sen? Katil mi edeceksin beni?" diye sordu.

Ece söylediklerinin ne anlama geleceğini bilmediği için masum masum babasına bakıp, "Oyun oynarken doktor olmama izin veren ilk erkek!" diye açıkladı.

"Hasbinallah!" diye fısıldayıp masadan kalkan Şebnem sinirden doğru dürüst yemek yiyememişti.

Atakan kızının dolan gözlerine, titreyen dudaklarına hemen aldanıp kaşlarını çatmaktan vazgeçti ve kızına doğru eğilip, "Ece, Kağan'ın o olduğundan emin misin?" diye sordu. Kızı hiçbir şey anlamayınca açıklama gereği duyup, "Yani bula bula Bihter'in oğlunu mu buldun yavrum?" diye diretti.

Omuz silken Ece yürekleri parçalayan cılız sesiyle içini çekip, "Ne yapayım baba? Ben de böyle bir delikanlıyım işte!" diyerek boynunu bükte.

Nice delikanlılar eskiten aşk, küçücük bir kızın hızla çarpan kalbinde mutluydu. En çok böyle kalpleri seviyordu aşk, en çok böylelerinde huzur doluyordu. Minik kalplerde başlayan o masumene his, aşka yüzyıllar kadar uzun süren bir hayat vadeliyordu. En sıradanına, en farklısına, Kleopatra'dan, Züleyha'ya, Hürrem Sultan'dan, Cumhuriyet'in güçlü kadınlarına yetecek kadar uzun bir ömür. Ölüm ve yaşam arasındaki çizgide cevabı olmayan soru, sorusu olmayan cevap. Ece'nin kalbindeki minik çırpınış...

SON

Teşekkür

Coşkusuyla, sevgisiyle bana yazar olabilme yolunda en güzel desteği sağladıkları için başta *okurlarıma*,

Beni yorumlarından mahrum bırakmayan saygı değer *Hocalarıma*,

Emekleri ve kitabıma olan sonsuz güveni için canım editörüm ve güç kaynağım *Yasemin Şahin'e*,

Her kitabımda olduğu gibi bunda da elimden tutan ve her düştüğümde kalkmama yardım eden can dostum *Sedef İpek'e*,

Daima yanımda olan ve en deli sorularıma benimle cevap arayan canım arkadaşım *Zeliha Eren Duman'a*,

Zaman, mekân fark etmeksizin sorunlarımı dinleyip bana akıl hocalığı yapan *Selvi Atıcı'ya*,

Kalpten Sabıkalı için kendimi nadasa bıraktığımda hayal gücümü besleyen muhabbeti ve nokta atışı yapan dizi önerileriyle başından sonuna kadar yanımda olan kardeşim *Ayşe Yıldız'a*,

Teknik anlamda sunduğu destek ile kurgumda iz bıraktığı için tatlı arkadaşım Psikolog *Gülçin Sanlı'ya*,

Sabıkalı serisinin kara kutusu ve son okumada bir dünya markası olan *Gülüşan Hancı'ya*,

İkinci kitabımı büyük bir merakla bekleyip desteklerini esirgemeyen anne yarım *Nuriye Bayraktar'a*,

Elbette tüm samimiyetleriyle kitabım için emek veren değerli *Parola Yayınları ekibine* ve harika kapak tasarımıyla hayal gücümü somutlaştıran *Zelal Edin'e*,

Bir teşekkürü borç bilirim. Bu uzun yolculukta benimle olmanızın değeri paha biçilemez...